

FORGOTTEN REALMS

Инфо ДАР

Р.А.
САЛВАТОРЕ

НАЕМНИЦИТЕ - КНИГА 3

ПЪТЯТ НА ПАТРИАРХА

Р. А. САЛВАТОРЕ
ПЪТЯТ НА ПАТРИАРХА

Превод: Илиян Илиев

chitanka.info

Оцелелите от битката с драколича в оживелия с магия замък ще бъдат посрещнати като герои в Кървав камък и удостоени с почетни титли. Ентрери и Джарлакъл са станали мишена на Цитаделата на убийците и привличат вниманието на разузнавателната мрежа Тайна песен.

Мрачният елф Джарлакъл обаче не иска да се върне в Мензоберанзан, затова се опитва да съгради собствено кралство заедно с Ентрери в земите на Кървав Камък. Крал Гарет отмъщава на Джарлакъл и Ентрери за това своеволие, като ги изпраща на заточение в родното място на Артемис — Мемнон.

Мемнон е обвит в тайни от детството на Ентрери — наемникът отваря душата си за отдавна погребани емоции — бори се със спомени от травматичното си детство, пробудени от магическата флейта на Идалия.

ПРОЛОГ

„Наистина е красива“, помисли си Артемис Ентрери, докато наблюдаваше как голата Калихай изминава разстоянието от леглото до закачалката за дрехи, за да вземе бричовете и ризата си. Движеше се с грацията на умел войн, стъпваше меко по пода, а меките възглавнички на стъпалата ѝ омекотяваха всяка стъпка. Беше средна на ръст, жилава, но силна, а малкото белези по тялото ѝ не отвличаха вниманието от стегнатите ѝ мускули. „Изпълнена е с противоречия“, осъзна Ентрери, докато я наблюдаваше — създание от пламък и вода. Можеше да е свирепа или нежна и изглежда осъзнаваше как да преминава от едното състояние в другото по най-ефективния начин, докато правят любов.

И без съмнение правеше същото на бойното поле.

Калихай не беше просто боец, беше войн. Знаеше собствените си силни и слаби страни, но добре преценяваше враговете си. Ентрери не се съмняваше, че тя често използва женския си чар върху неподозиращи противници, за да ги смути, преди да ги изкорми.

Уважаваше това. Образът извика усмивка на често намръщаното му лице.

Беше краткотрайна усмивка, щом обмисли собствената си ситуация. На гвоздей близо до закачалката, където се обличаше Калихай, висеше черна шапка с малка периферия, подарък от Джарлакъл. Ентрери бе осъзнал, че както у мрачния елф, така и в шапката има нещо повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Много полезни качества, магически и механични, включително уменията да изстудява тялото му, за да може да се крие по-лесно от очи, които реагират на топлина вместо на светлина. В ширита имаше вмъкната лесно огъваща се тел, която позволяваше шапката да се закрепил толкова плътно, че да не се събори дори при падане от кон.

„Повече, отколкото изглежда, помисли си Ентрери. Нима с всичко не бе така?“

Беше спал дълбоко след срещата си с Калихай предишната вечер. Може би твърде дълбоко? „Калихай е можела да ме убие“, осъзна той,

и през ума му пробягна мисълта, че може би жената използва чара си върху него. Беше го поставила в по-уязвима позиция, отколкото някога бе изпадал.

„Не, увери сам себе си. Чувствата ѝ към мен са искрени. Това не е игра.“

„Само че, отбеляза той, нима това не би била стратегията на Калихай? Да приспи бдителността му до такава степен, че да рискува атака?“

Ентрери отпусна глава в шепи и разтърка замъглените си очи. Поклати глава и със задоволство установи, че ръцете му прикриват безпомощното му хихикане.

Щеше да се докара до лудост с подобни мисли.

— Ще дойдеш с мен, нали? — попита Калихай и го изтръгна от мислите му.

Той вдигна очи и отново я погледна, както бе застанала до закачалката. Все още бе гола, но очите му не шареха по тялото ѝ, а вместо това се спряха върху лицето ѝ. По всички правила, някога Калихай бе спирала дъха с красотата си, с изумителните си сини очи, в които от време на време се промъкваха отсенки на сиво. В други случаи, в зависимост от фона — светлината, дрехите ѝ — тези очи сияеха с деликатна отсенка на светлосиньо, като и в двата случая изглеждаха впечатляващи заради контраста с гарвановочерната ѝ коса. Лицето ѝ бе симетрично, а костната структура — безукорна.

Но този белег! Спускаше се през дясната ѝ буза до носа, после надолу през устните до средата на брадичката. Беше лют белег, често възпален и червен. Ентрери знаеше, че Калихай се крие зад него, сякаш за да отрече женската си красота.

Когато го дари с бърза усмивка, така палава и опасна, той почти не забеляза белезите по устните ѝ. За Артемис Ентрери тя си оставаше красива и като изключеше размислите за решението ѝ да запази белега и явно по-дълбокото значение, което имаше той за нея, почти не го забелязваше. Не бе пречка за него, толкова изгубен бе в тайните, които кипяха в очите ѝ. Тя поклати глава и гъстата ѝ коса се спусна по раменете, а на Ентрери му се прииска да скочи към нея и да зарови лице в тази топла, мека грива.

— Разбрахме се да хапнем — припомни му Калихай, после въздъхна и започна да навлича ризата си. — Мислех си, че си се

изтощил и си обзет от всепоглъщащ, силен глад.

Щом главата ѝ се подаде през яката и очите ѝ се спряха на лицето на любовника ѝ, усмивката на Калихай помръкна.

Това моментно намръщване подсказа на Ентрери какво е собственото му изражение. Гледаше навъсено.

Не знаеше защо. Точно в този момент в съзнанието му нямаше нито една мисъл, която би могла да предизвика намръщване. В края на краищата Калихай не би предизвикала подобно настроение, защото той я считаше за искрица светлина в мизерното си съществуване. Но наистина се мръщеше.

В последно време — или може би винаги? — често имаше това мрачно изражение — и обикновено без конкретна причина. Като се изключи, разбира се, че често беше ядосан — едновременно на всичко и на нищо.

— Не е нужно да ядем — каза жената.

— Не, не, разбира се, че трябва да излезем и да си набавим малко храна. Денят вече напредна.

— Какво те тревожи?

— Нищо.

— Нима не ти доставих удоволствие миналата нощ?

Ентрери почти изсумтя при това абсурдно твърдение и не можа да потисне усмивката си, докато оглеждаше Калихай и докато не осъзна, че тя го предизвиква да ѝ направи комплимент.

— В продължение на много нощи ми доставяше удоволствие. Огромно. И снощи бе една от тях — отвърна ѝ той и бе доволен да види облекчение на лицето ѝ.

— Тогава какво те тревожи?

— Казах ти, че нищо не ме тревожи.

Ентрери се протегна, вдигна панталоните си и започна да ги обува. Спря, когато почувства ръката на Калихай на рамото си. Вдигна очи и видя, че тя го наблюдава с видимо притеснение.

— Думите не отговарят на изражението ти — отвърна тя. — Кажи ми. Нима не можеш да ми се довериш? Какво тревожи духа на Артемис Ентрери? Какво става? Какво ти се е случило, че да запали този вътрешен огън?

— Задаваш ми глупави гатанки, създадени от собственото ти въображение. — Отново се наведе надолу и хвана панталоните си, но

Калихай го сграбчи по-силно и го принуди да я погледне отново.

— Какво? — настоя тя. — Как се създава толкова съвършен войн като Артемис Ентрери? Какво ти е причинило това?

Ентрери извърна поглед от нея и го сведе към краката си. Но всъщност не ги виждаше. В съзнанието си Артемис Ентрери отново беше момче, едва излязло от детството, по улиците на пращен пустинен пристанищен град, изпълнен с миризма на морска вода или с парещ пясък в зависимост от посоката на вятъра.

* * *

Фургоните скърцаха, въпреки че не се движеха, докато песъчливият бриз потропваше по дървените им страни. Двойка коне изцвилиха притеснено, а единият дори отстъпи назад доколкото му позволяваше тежката, стегната сбруя. Коларят, слаб и жилест мъж със сурови ъгловати черти, който напомняше на момчето за баща му, не губеше време и яростно размаха камшика си по посока на уплашеното животно.

Да, точно като баща му.

Дебелият търговец на подправки, седнал на пейката на единия от фургоните, го изгледа продължително.

Тези очи с натезали клепачи сякаш го подканяха да заспи, хипнотизиращи като полюшваща се змия. Момчето знаеше, че тук има нещо. Нещо магическо се криеше зад този поглед, някакво средство за контрол, което позволяваше на жалкия, мърляв звяр да изпъкне сред трупата, събрана за сезонния керван от Мемнон. Макар да бе още момче и да знаеше малко за света и йерархията на търговците, виждаше, че всички се отнасят с уважение към него.

Този със сигурност бе господарят и момчето се изчерви, поласкано, че водачът на толкова много хора ще прекара малко време с него и майка му. Това гордо изчервяване прерасна в изумление, докато момчето наблюдаваше с разширени очи и отворена уста как дебелият мъж дава монети — златни монети! Златни монети! Момчето бе чувало за тях, бе чувало за златни монети, но никога не ги бе виждало. Беше виждало сребърни веднъж, дадени от някакъв странник на баща

му Белригър, малко преди странникът да изчезне зад завесите с майка му.

Но никога не бе виждал злато. Майка му държеше злато!

Колко вълнуващо бе било, но само за кратко. После Шанали, майка му, го сграбчи грубо за рамото и го избута в очакващата хватка на дебелака. Той се загърчи и задърпа. Опита се да се измъкне от потните ръце, поне за да получи някакви отговори от майка си.

Но когато най-накрая успя да се изправи пред нея, тя вече се бе обърнала и се отдалечаваше.

Той я повика. Примоли ѝ се. Попита я какво означава това.

— Къде отиваш? Защо аз оставам? Защо ме държи?

Мамо!

Тя се извърна и погледна назад, само веднъж и само за миг. Достатъчно, че да види за последен път тъжните ѝ хлътнали очи.

* * *

— Артемис?

Той се отърси от спомените с поклащане на глава и погледна към Калихай. Тя изглеждаше едновременно развеселена и притеснена. Странно защо.

— Цяла сутрин ли ще стоиш с флейта в ръка и с навити около глезените панталони?

Въпросът го разтърси и едва тогава Ентрери осъзна, че наистина държи в ръка флейтата на Идалия, магическият инструмент, даден му от сестрите драконки. И да, както Калихай бе отбелязала, бричовите му все още бяха набрани около глезените. Постави флейтата на леглото до себе си или по-скоро понечи да го направи, но откри, че все още не може да я остави. Щом го осъзна, получи внезапен прилив на сили, пусна флейтата, изправи се бързо и вдигна панталоните си.

— И така, каква е историята? — попита Калихай и той я погледна с любопитство. — Как се създава толкова съвършен войн като Артемис Ентрери?

Мислите му отново се върнаха обратно към Мемнон. В съзнанието му се появи образът на Белригър и той почувства как потръпва.

Осъзна, че отново е хванал флейтата.

Пред очите му пробягна еднозъбата похотлива усмивка на Тосопаш и той хвърли флейтата на леглото.

— Тренировки? Дисциплина? — попита Калихай.

— Гняв — отвърна той с такъв тон, че надали щяха да последват още въпроси.

* * *

Издигаше се като поредния правоъгълник от глинени тухли наред морето от еднакви къщи. Невзрачна постройка, дълга дванадесет и широка шест стъпки. Имаше чергило като всички съседни и бе разположена срещу морския бриз, който обикновено предлагаше единственото облекчение от неумолимата жегата на Мемнон. Нямахте стени, които да разделят къщата. Една-единствена овехтяла завеса отделяше мястото за спане, което използваха майка му и баща му, Шанали и Белригър — или Шанали и някой, който е платил на Белригър. За момчето оставаше подът на общата стая. Веднъж, когато около него бяха напъзтели твърде много буболечки, то се бе покатерило да спи върху масата, но Белригър го бе открил и пребил жестоко за своеволието.

С течение на времето повечето от побоищата се бяха слели в едно, но конкретно този Артемис помнеше ясно. Белригър, по-пиян от обикновено, беше налагал гърба и задните му части със стара прогнила дъска и ударите бяха оставили няколко трески в гърба на Артемис, които се бяха инфектирали и в продължение на дни от тях сълзеше гной.

Шанали бе дошла при него с мокро парче плат, за да почисти раните. Спомняше си това. Беше изтрила гърба му нежно, с майчина любов, и макар да го бе сгълчала леко, наричайки го глупак, задето е забравил правилата на Белригър, дори тези думи бяха изречени със съчувствие.

Кога за последен път Шанали се бе отнасяла нежно с него? Това ли бе последният нежен спомен, който пазеше от майка си?

Жената, която няколко месеца по-късно го предаде на търговския керван, почти не приличаше на себе си.

Беше се променила дори физически след този съдбовен ден при търговеца, беше станала по-бледа и залиняла и не можеше да изговаря цели изречения, без да се спира, за да си поеме дъх.

Мислите му прескочиха от спомена за този ден обратно към Белригър и Тосо-паш, беззъбия идиот с четинесто лице, който прекарваше под чергилото на Белригър повече време, отколкото самият той.

Тосо-паш се появяваше в спомените му на проблясъци — похотливо ухилен, винаги ухилен, наведен над него, винаги посягащ към него. Дори думите на мъжа проблясваха във фрази, които Артемис бе чувал твърде много пъти.

— Аз съм брат на баща ти.

— Може да ми викаш чичо Тосо.

— Мога да те накарам да се чувстваш добре, момче.

Умът на Ентрери се отдръпна отвратено от тези образи и от тези думи — дори повече от последния спомен за майка му.

Белригър поне никога не бе правил това. Никога не го бе гонил из уличките, докато краката го заболят от изтощение, никога не бе лягал до него, когато се опитваше да спи, никога не се бе опитвал да го целуне или докосне. Белригър рядко забелязваше съществуването му, освен ако не ставаше дума за поредния побой или колкото да го засипе с порой от обиди и ругатни.

Единственото, което му хрумваше, бе, че е огромно разочарование за баща си. Какво друго би предизвикало такъв гняв? Белригър се срамуваше от хилавия Артемис — срамуваше се и се ядосваше, че трябва да храни момчето, макар че единственото, което даваше на Артемис, бяха стари корички хляб или останки от собственото му ядене.

Дори и майка му му бе обърнала гръб и бе приела златото...

Месестите ръце на дебелия търговец не предлагаха нито топлина, нито утеха.

* * *

Ентрери се пробуди в мрака. Чувстваше студената пот навсякъде по голото си тяло, мокрите одеяла бяха прилепнали към него.

Паниката му поутихна, когато чу равномерното дишане на Калихай до себе си. Понечи да се изправи до седнало положение и с изненада откри магическата флейта на Идалия.

Ентрери я вдигна пред очите си, макар да виждаше едва-едва на приглушената светлина на звездите, нахлуваща през единствения прозорец на стаята. От усещането, както физическо в ръцете му, така и чрез емоционалната връзка, която бе изградил с нея в ума си, беше сигурен, че е същата магическа флейта.

Спря се за момент, за да си припомни къде беше оставил флейтата, когато си лягаше — на ръба на дървената рамка на леглото до него, на леснодостъпно място.

Явно я бе сграбчил в съня си и тя отново му бе докарала тези спомени.

А дали бяха спомени? Ентрери се зачуди. Дали образите, които проблясваха толкова ясно в съзнанието му, бяха точно пресъздаване на детството му в Мемнон? Или бяха някаква дяволска манипулация от вечно изненадващата флейта?

Спомняше си ясно онзи ден с кервана и знаеше, че подсилените от флейтата образи наистина са верни.

Този спомен за Мемнон, за последното и пълно предателство на майка му, бе преследвал Артемис Ентрери тридесет години.

— Добре ли си? — попита тихо Калихай и приседна на ръба на леглото.

Чу как се завъртя зад него, а после почувства как се обляга на гърба му, а ръката ѝ минава отпред, за да погали гърдите му и да го притисне към себе си.

— Добре ли си? — попита го отново тя.

Прокарвайки пръсти по гладките извивки на флейтата на Идалия, Ентрери не бе сигурен.

— Напрегнат си — отбеляза Калихай и го целуна по врата.

Автоматичната му реакция ѝ подсказа, че не е в настроение за подобни неща.

— Гневът ли говори? — подкани го жената. — Още ли си мислиш за това? За гнева, който е създал Артемис Ентрери?

— Нищо не знаеш — увери я Ентрери и ѝ хвърли поглед, в който тя долови дори и в мрака предупреждение, че се опитва да навлезе в пространство, където не е добре дошла.

— Гняв към кого? — попита го въпреки всичко. — Към какво?

— Не, не гняв — поправи я Ентрери, говорейки повече на себе си, отколкото на нея. — Отвращение.

— Към някого?

— Да — отвърна Ентрери, измъкна се от прегръдката ѝ и се изправи.

Обърна се към Калихай. Тя поклати глава и бавно се плъзна от леглото, за да застане до него. Нежно обви ръка около врата му и се наклони по-близо.

— Отвращавам ли те? — прошепна в ухото му.

„Не още, помисли си Ентрери, но не го изрече. Но ако някога започнеш да го правиш, ще понижа сърцето ти с меча си.“

Изхвърли тези мисли от съзнанието си и сложи своята ръка върху ръката на Калихай, после ѝ хвърли кос поглед и се усмихна успокояващо.

ЧАСТ 1

ОПНАТО ВЪЖЕ

Дали още са заедно, вървящи един до друг с ръце на дръжките на оръжията — предполагам, за да се защитят един от друг, както и от други врагове?

Многократно съм си мислил за тях, за Артемис Ентрери и Джарлакъл. Дори и с идването на крал Оболд и неговите орки, дори наред войната и заплахата за Митрал Хол, установявам, че мислите ми често се пренасят през времето и пространството, за да потърся със съзнанието си обяснение за необичайната двойка.

Защо ме вълнува?

Непрекъснато ме обзема чувството, че Джарлакъл някога е познавал баща ми, че е скитал из Мензоберанзан рамо до рамо със Знакефейн, вероятно както в момента странства из Горния свят редом до Артемис Ентрери. Винаги съм знаел, че има нещо сложно около това странно създание, което се противопоставя на обичайните очаквания към един мрачен елф — дори от страна на друг мрачен елф. Намирам успокоение в сложността на Джарлакъл, защото тя ми напомня, че индивидуалността съществува. Предвид тъмното ми наследство, често единствено вярата в индивидуалността ми позволява да запазя здравия си разум. Не съм в капана на произхода си, на елфическите си уши и кожата с цвят на въглен. Макар често да се оказвам

жертва на чуждите очаквания, те не могат да ме определят, да ме ограничат или контролират, докато осъзнавам, че няма такова нещо като истина за цяла раса, че възприемането им за това какъв би трябвало да съм не води към истината какъв съм всъщност.

Джарлакъл подсилва тази реалност като възможно най-безпощадното напомняне, че във всеки от нас съществува личност, която отхвърля външните ограничения. Той със сигурност е уникален и аз мисля, че това е хубаво, защото светът не може да понесе твърде много от неговата порода.

Ще бъда лъжец, ако кажа, че интересът ми към Артемис Ентрери се простира само до връзката му с потвърждението, което представлява Джарлакъл.

Дори и ако Джарлакъл се бе завърнал в Подземния мрак, зарязвайки убиеца в самотното му съществуване, признавам, че мислите ми пак щяха редовно да се насочват към него. Не го съжалявам и не бих се сприятелил с него. Не очаквам неговото изкупление или избавление, нито покаяние или промяна на изключителния егоизъм, който определя съществуването му. В миналото смятах, че Джарлакъл ще му повлияе в позитивен аспект, поне до такава степен, че да покаже на Ентрери празнотата на съществуването му.

Но не това е водещата сила зад мислите ми за убиеца. Не с надежда ги насочвам така често към него, а с ужас.

Не се страхувам, че ще ме потърси отново, за да се сражаваме. Дали ще се случи? Може би, но това не е нещо, което ме плаши, от което бих се скрил или за което се притеснявам. Ако реши да ме потърси, ако ме намери, ако извади оръжие

насреща ми, то нека се случи. Ще е поредното сражение в един живот, изпълнен с битки — за двама ни.

Не, причината, поради която Артемис Ентрери заема важно място в мислите ми и ги изпълва с ужас, е, че ми напомня какъв бих могъл да бъда. Движех се по пътека в мрака на Мензоберанзан, опнато въже от оптимизъм и отчаяние, път, който граничеше с надеждата дори когато се доближаваше до нихилизма.

Ако се бях поддад на последното, ако бях станал поредната безпомощна жертва на обществото на мрачните елфи, щях да вадя остриетата си в пристъп на ярост, вместо за справедлива кауза — или поне се надявам и моля, че това наистина е целта на моята битка.

Във времена на най-голямо напрежение, както когато вярвах, че приятелите ми са изгубени за мен, откривам яростта на отчаянието. Изоставям сърцето си. Губя душата си.

Артемис Ентрери е изоставил своето сърце преди много години. Поддал се е на отчаянието си, това е очевидно. Трябва да се запитам доколко е различен от Закнафейн, макар това със сигурност да ми причинява болка. Почти ми се струва, че с подобно сравнение проявявам неуважение към паметта на любимия си баща.

Ентрери и Закнафейн освобождават гнева на остриетата си без угрисение, защото и двамата вярват, че са обкръжени от свят, който не заслужава и частица от милостта им. Правя разграничение между двамата, защото докато при Закнафейн антипатията бе на място, то Ентрери е сляп за различните аспекти на собствения си свят, достойни за съчувствие и

незаслужаващи суровото и крайно отсъждане на стоманата.

Но Ентрери не прави разлика. Той възприема обкръжението си по начина, по който Знафейн гледаше на Мензоберанзан. Със същата горчива дистанцираност, със същото чувство на безнадеждност и заради това със същата липса на угризения води битката си срещу света.

Знам, че той греша, но не ми е трудно да открия корена на неговата безпощадност. Виждам съм я и преди, и то у човек, към когото изпитвам най-искрено уважение. У човек, на когото дължа собствения си живот.

Всички ние сме плод на амбициите си, дори и когато тези амбиции са да се освободим от отговорност.

Желанието да избягаш от амбициите е само по себе си амбиция, затова в амбицията е скрита неизбежната истина на рационалното съществуване.

Подобно на Знафейн и Артемис Ентрери е придал субективен характер на целите си. Амбицията му се базира в подобренieto на личността. Той се стреми към перфекционизъм във физическата форма и бойните умения, но не от желание да ги използва за някаква по-висша цел, а за собственото си оцеляване. Исква да плува над помията и мръсотията, заради собствения си свеж дъх.

Амбицията на Джарлакъл е точно противоположната, както и моята — макар да се страхувам, че целите ни не са едни и същи. Джарлакъл се стреми да контролира, но не себе си, а обкръжението си.

Там, където Ентрери отделя часове за ловки действия, Джарлакъл прекарва времето

си в манипулиране на околните, така че да създаде обстановка, която задоволява нуждите му. Не претендирам, че разбирам какви са тези нужди, когато става дума за Джарлакъл.

Вярвам, че са вътрешни амбиции и нямат нищо общо с по-висшите нужди на обществото и общото благо.

Ако трябваше да направя предположение, базирано на ограничения ми опит с този изключително необичаен мрачен елф, бих казал, че Джарлакъл създава напрежение и конфликти заради самото забавление. Извлича изгода от машинациите си — без съмнение дирижирането на двубоя между мен и Артемис Ентрери в дубликата на Креншинибон бе хитър ход, целящ още повече да приобщи ценния актив в лицето на Ентрери към неговото стадо. Но очаквам, че Джарлакъл ще създава неприятности дори и без примамката на съкровище или заради лична изгода.

Може би е отегчен след твърде много векове съществуване, където обикновените неща са станали символ на самата смърт. Той създава вълнение заради самото вълнение. Това, че го прави с коравосърдечно безразличие към тези, които стават неволни участници в често смъртоносната му игра, е свидетелство за същия тип негативно примирение със съдбата, което отдавна е заразило Артемис Ентрери и Закнафейн. Когато си представям Джарлакъл и Закнафейн рамо до рамо в Мензоберанзан, няма как да не се зачудя дали не са се носили по улиците като някакъв ужасяващ мусон, оставящ зад себе си разрушение наред с множество объркани мрачни елфи, изпаднали в недоумение пред заглъхващия смях на дивата двойка.

Може би в лицето на Ентрери Джарлакъл е открил нов партньор за личната си буря.

Но въпреки всичките прилики Артемис Ентрери не е Закнафейн.

Очаквам, че разликата в методите и по-важното — в целите на Ентрери и на Джарлакъл, ще се окаже постоянен източник на напрежение помежду им, ако вече не ги е разкъсала и не е оставила единия или двамата мъртви в някоя канавка.

Може и Закнафейн, подобно на Ентрери, да бе открил отчаянието, но за разлика от него никога не бе загубил душата си заради това. Никога не се предаде.

Това е бяло знаме, което Артемис Ентрери е издигнал много отдавна, и то не би могло лесно да бъде свалено.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 1

ЖИВОТ ПОСТАРОМУ?

В същност не беше кой знае каква врата, просто няколко дъски, завързани една за друга с протрито въже, парцали и лози. Когато свирепото джудже нахлу с пълна сила, вратата се разлетя на съставните си части. Дърво, въжета и лози се разхвърчаха из малката пещера, последвани от парцалите.

Никаква ярост, призована от Деветте ада, не би могла да предизвика повече безредици и хаос в последвалите мигове. С диво развети гъсти черни коси и дългата брада, сплетена на две плитки, която подскачаше по гърдите и раменете му, джуджето се хвърли върху нещастните гоблини, размахвайки двойката боздугани със смъртоносна прецизност.

Джуджето се насочи към най-голямата група, четири гоблина, скупчени на едно място. Вряза се в тях, без да се притеснява от грубите оръжия, които размахваха.

Риташе, тъпчеше и размазваше с опустошителните си боздугани, чиито покрити с шипове топки се въртяха на вериги от закалена стомана. Удари един гоблин право в гърдите, смаза дробовете му и го запрати на десет стъпки назад. Обърна се и приклепна, с което се озова под върха на грубо копие, което представляваше просто заострена пръчка. Докато се превърташе настрани, джуджето замахна нагоре с едната си ръка, закачи гоблинската и я отметна настрани. Изправи се пред гоблина, размаха боздугани над главата си и смаза раменете и черепа му. Изрита създанието под брадичката, докато то се свличаше върху камъните и смаза челюстта му, но то вече бе мъртво и дори не изпищя.

Плитките на джуджето изплющяха, когато подскочи и се обърна, за да се изправи лице в лице с останалите два гоблина. Те не можеха да се мерят с тази свирепост; изглежда, че дори не можеха да я схванат и се поколебаха за момент.

Момент, който беше повече от достатъчен за джуджето.

Той се хвърли напред и нанесе удар по гоблините с всяка ръка. Единият удар беше директен, а другият кос, но дори и вторият гоблин залитна от тежестта на атаката. Джуджето прегази гоблина, събаряйки го с удари и ритници.

Изтича покрай него и се хвърли към вратата, подскочи и се завъртя странично, нанасяйки двоен удар, който улучи един гоблин в гърба, докато създанието се опитваше да избяга през вратата към планинския склон.

И наистина — съществото мина през вратата, при това много по-бързо, отколкото би сметнало за възможно, ако си направеше труда да мисли за подобни неща.

Счупеният му гръбнак обаче си каза своето и докато се стоварваше върху прахоляка и камъните, гоблинът не почувства нищо.

Джуджето се приземи пред вратата стабилно, с разкрасени крака. Приклепна в защитна позиция с диво святкащи очи, люлеещи се плитки и прибрани до тялото ръце, а топките на боздуганите бяха ниско приведени.

Беше сигурен, че в пещерата имаше поне десетина създания, но мъртвите бяха пет, а само две стояха насреща му.

Тоест, поне едно стоеше срещу него. Другото трополеше като обезумяло по втора врата в дъното на пещерата. Доста по-стабилна врата, изработена от обковано с желязо здраво дърво.

Вторият гоблин отстъпи към другаря си, без да смее да свали очи от страховития натрапник.

— О, но ти си имаш скривалище — каза джуджето и пристъпи напред.

Гоблинът отстъпи, а откъм тракащите му зъби се прокрадваха тихи, жални звуци. Другият затрополи още по-яростно.

— Хайде — смъмри го джуджето. — Грабни някоя тояжка и се отбранявай. Не смей да отнемаш цялото удоволствие!

Гоблинът се поизправи съвсем леко и джуджето, което бе участвало в достатъчно битки, веднага схвана намека.

Завъртя се светкавично и нанесе обратен удар, който дори не попадна близо до гоблина, промъкна се през разрушената врата зад гърба му. Но ударът не бе предназначен да уцели създанието, а да отвлече вниманието му.

Така и стана и когато джуджето пристъпи наред и замахна с втория боздуган, намери пролука. Лицето на гоблина бе смазано под тежестта на топката на оръжието и създанието щеше да полети надалеч, ако не го бе спряла рамката на вратата.

Когато джуджето се обърна, и двата гоблина тропаха отчаяно по непоклатимата врата.

Джуджето въздъхна и се отпусна, клатейки смаяно глава. Премина разстоянието през стаята и нанесе два удара по тила на създанията.

Хвана боздуганите в една ръка и сграбчи един от падналите гоблини за врата. Със силата на гигант го метна настрани и с лекота го запрати на десет крачки до стената. Второто същество полетя по същия начин.

Джуджето нагласи колана си, изработен от здрава кожа и подсилен със заклинания, който му даваше тази впечатляваща сила — дори по-голяма, отколкото бе съсредоточена в могъщото му тяло.

— Добра работа — отбеляза, докато изучаваше изработката на портата.

Това не бяха гоблински врати. Създанията най-вероятно ги бяха отмъкнали от руините на някой замък из блатата на Вааса. Трябваше обаче да им признае, че ги бяха напаснали доста добре в стената.

Джуджето потропа и извика на гоблински, който владееше доста добре:

— Хей, плоскоглави ходещи топки със сополи. Не искате да потроша такваз хубава врата като тази, нали? Тъй че просто я отворете и ме улеснете. Може дори да ви оставя живи, макар че със сигурност ще ви взема ушите.

Допря ухото си до вратата, докато изричаше думите и чу тихо хленчене, последвано от:

— Шшшт!

Въздъхна и потропа още веднъж.

— Хайде сега. Последен шанс.

Докато изричаше думите, прокара пръсти по обвитите с кожа дръжки на боздуганите и призова магията им. От топките на двете оръжия потече течност — прозрачна и мазна от дясното и червеникава и варовита от другото. Той огледа преценяващо вратата и разпозна като

най-важна структурна точка централния кръст, образуван от две перпендикулярни метални ленти от обкови.

Преброи до три — все пак трябваше да даде възможност на гоблините, нали така? — после се задейства с яростен подскок и замах, като левият боздуган бе водещ, и нанесе удар точно на свързката на двата критични железни обкова. Джуджето продължи да подскача и да се върти, набирайки инерция за дясното си оръжие, макар да удари неколккратно вратата с лявото, нащърбвайки дървото и метала и оставяйки червеникави следи.

Това бе кръвта на ръждиво чудовище, адско създание, което караше всеки рицар в блестяща броня да се подмокри. След няколко мига масивните метални обкови започнаха да придобиват цвета на течността и да ръждясват.

Когато бе убеден, че целостта на железните обкови е напълно нарушена, джуджето се засили за скок, завъртя се по средата на движението, така че да вложи цялото си тегло и сила и нанесе удар с десния боздуган точно на същото място. Най-вероятно собствената му сила и безукорна форма щяха така или иначе да разбият вратата, но за това не остана никакво съмнение, щом течността върху втората топка, наречена ударно масло, експлодира при допира.

Разцепена на две, вратата, заедно с резето, се отвори. Дясното крило увисна странно на една панта покрай джуджето, а лявото се стовари на пода.

Насреща стояха три гоблина, облечени в зле прилягащи им плячкосани брони — единият бе стигнал дотам, че да сложи метален шлем с открита лицева част — и награбили най-различни оръжия, къс меч за единия, меч за втория и брадва в ръцете на третия. Това вероятно би накарало някой по-млад авантюрист да се замисли, но джуджето беше прекарало четири века в много по-страховити сражения и един поглед му подсказа, че нито един от тримата не знаеше как да използва оръжието, което държи.

— Е, ако ме чакате, за да ми дадете ушите си, ще ви пусна да си вървите — каза джуджето на гоблински с тежък акцент. — Пука ми колкото за сопол от плоскоглав орк дали ще живеете, или ще умрете, но при всички положения ви вземам ушите.

След което измъкна малък нож и го метна така, че да се забие пред краката на средния гоблин.

— Дайте ми левите си уши и ми върнете ножа и ще ви оставя да продължите по пътя си. Ако не го направите, ще ги взема от мъртвите ви тела. Изборът е ваш.

Гоблинът от дясната страна на джуджето вдигна меча си, нададе вой и нападна.

Точно отговорът, на който се надяваше Атрогейт.

* * *

Артемис Ентрери се плъзна зад един параван, щом чу джуджето да нахлува през вратата. Тъй като не харесваше Атрогейт и не му вярваше напълно, убиецът беше доволен от възможността да подслушва.

— Ах, ето къде си била, кльощава елфоподобна претендентке за престола ми — изрева Атрогейт, щом влезе в стаята на Калихай.

Жената му хвърли кос и равнодушен поглед. Ентрери знаеше, че голяма част от тази увереност идва от факта, че той се намира достатъчно близо, че да нанесе удар.

— Значи си мислиш, че си имаш титла, така ли?

— За какво говориш?

— Лейди Калихай начело на класацията — отвърна Атрогейт и Калихай и Ентрери кимнаха утвърдително.

Във Ваасанската порта се водеше нещо като състезание между множеството авантюристи, извършващи набези в пущинака. Имаше награда за ушите на разнообразните чудовища, които върлуваха там, и за да се увеличи забавлението, командирите бяха сложили дъска с класация на ловците на глави. Почти от самото начало името на Атрогейт бе оглавявало класацията, позиция, която бе държал допреди няколко месеца, когато Калихай го бе изместила. Другарката ѝ по оръжие Парисъс се бе наредила само на няколко убийства след джуджето.

— Мислиш ли, че ми пука? — попита джуджето.

— Очевидно повече, отколкото на мен — отвърна полуелфката.

Зад паравана Ентрери кимна отново, доволен от отговора на жената войн, която му бе станала толкова скъпа.

Атрогейт се покашля, изсумтя и изрева:

— Е, няма да се задържиш там!

Ентрери се вслушваше внимателно във всяка промяна на интонацията. Нима джуджето заплашваше Калихай?

Ръката на убиеца инстинктивно се насочи към оръжието и той се осмели да се премести още малко зад паравана, така че да може да надникне зад ръба, който беше най-близо до вратата, ъгълът за атака, който щеше да го изведе на фланга на могъщото джудже, ако се стигнеше дотам.

Той се успокои, щом Атрогейт протегна едната си ръка, в която държеше малка изпъкнала торба — Ентрери знаеше много добре какво може да има вътре.

— Отново ще гледаш трътлестия ми задник, полуелфке — отбеляза Атрогейт и разклати торбата. — Четиринадесет гоблина, двойка тъпи орки и едно огре за добавка.

Калихай сви рамене, сякаш не я вълнуваше.

— Най-добре да се заемеш с малко зимен лов, ако имаш достатъчно от джуджетата в себе си — каза Атрогейт. — Аз лично ще потегля на юг, за да се отдам на гуляи, докато вали сняг, така че ако си късметлийка, може и да се изкачиш на върха... не че ще останеш там повече от два-три дни, щом снеговете се стопят.

Атрогейт се спря за момент, после измежду черните буйни косми на брадата му се показва лукава усмивка.

— Естествено, вече си нямаш партньор за лова, нали?

Освен ако не убедиш подлеца да излезе с теб, но не смятам, че той си пада особено по влачене из снега!

Ентрери бе твърде разсеян, че да се обиди от последната забележка, независимо дали бе вярна, защото споменаването на Парисъс накара Калихай да се намръщи. Знаеше, че раната е още прясна. Дълги години Калихай и Парисъс оцеляваха редом в битките. Парисъс бе загинала на пътя към Палишчук, след като бе паднала от фургон, каран от Ентрери и преследван от орда крилати змиеподобни създания.

— Нямам особено желание да излизам да ловя гоблини, добро ми джудже — отвърна Калихай. В гласа ѝ се четеше спокойствие, постигнато с известно усилие, както забеляза Ентрери.

Джуджето изсумтя насреща ѝ.

— Прави каквото щеш или не щеш — отвърна той. — Не ми пука, защото през пролетта ще си върна титлата, от теб или от който и да било друг, дето смята, че може да ме победи. Не се съмнявай!

— Не се съмнявам и не ми пука — отвърна Калихай и сякаш прихвана част от гнева му.

И наистина, Атрогейт изглежда нямаше отговор за това. Просто кимна и издаде нечленоразделен звук, разклащайки торбата с уши пред Калихай. После кимна отново, каза едно „Аха“, обърна се и излезе.

Ентрери въобще не забеляза движението, защото остана съсредоточен върху Калихай, която умееше да запазва хладнокръвие, макар забележките на джуджето със сигурност да тежаха на крехките ѝ рамене.

ГЛАВА 2

ПЪТЯТ КЪМ КЪРВАВ КАМЪК

Групата не би могла да изглежда по-разнообразна. Джарлакъл яздеше висока, слаба кобила. Беше облечен със знатни дрехи — копринени дрехи, широко наметало и огромна пурпурна широкопола шапка, украсена с гигантско перо от птицата диатрима. Изглеждаше недосегаем за прахоляка по пътя, тъй като на дрехите му нямаше нито едно петънце. Бе слаб и грациозен, стоеше идеално изправен и приличаше на благородник от висока класа и с потекло. Човек лесно би могъл да си го представи като принц от народа на мрачните елфи, тъмен емисар, умел в дипломацията.

Никой не би могъл да обвини в нещо подобно джуджето, което яздеше магаре до него. Атрогейт беше набит и груб и мнозина биха го объркали с източника на мръсотията по пътя. За очевидно раздразнение на магарето той беше облечен в броня, наполовина кожена, наполовина с метални пластини, покрита с неизброими катарамии и ремъци. Не си беше правил труда да намери седло, а направо бе стиснал здраво краката си около нещастното добиче, което се придвижваше вдървено и осигуряваше на джуджето пътуване, изпълнено с друсане и подскачане. Оръжията му, чифт стъклено-стоманени боздугани, се издигаха под формата на „X“ от гърба му, а обсипаните им с шипове топки подскачаха при всяко друсане на магарето.

И, разбира се, буйната коса на Атрогейт бе също така пълна противоположност на гладко избръснатия мрачен елф, чиято глава блестеше гладка и черна изпод периферията на огромната му шапка. Когато Джарлакъл повдигаше шапката си, се виждаше, че по главата му няма никаква коса с изключение на двете извити вежди. Атрогейт носеше гривата си като горд лъв. Черна коса в големи количества се издигаше от главата му във всички посоки и се сливаше с изобилието, излизащо от ушите му. За пореден път бе сплел на две плитки впечатляващата си брада и бе завързал всяка с връзки, украсени със сини скъпоценни камъни.

— Ах, не сме ли великите герои — каза Атрогейт на спътника си.

Пред тях по пътеката язدهа Артемис Ентрери и Калихай заедно с двама войници, които водеха колоната.

Зад джуджето и мрачния елф имаше още войници, съпровождащи сандък, в който се помещаваше тялото на командир Елъри, младата и някога обещаваща рицарка, племенница на крал Гарет Драконоубиеца и офицер в армията на Кървав камък. Хората от земите на Кървав камък оплакваха загубата на Елъри. Героинята бе паднала посечена в странен замък, появил се в блатистите земи на север от града на полуорките Палишчук.

Джарлакъл беше доволен, че никой освен него и Ентрери не знаеше истината за смъртта ѝ, застигнала я от ръката на Ентрери по време на двубоя между Елъри и Джарлакъл.

— Герои, наистина — отвърна най-сетне мрачният елф. — Предрекох най-малко същото, когато те измъкнах от онази дупка. Да се придържаш към гнева си заради нещастната кончина на Кантан щеше да е доста глупаво поведение, когато пред нас се откриваше толкова много слава.

— Кой каза, че съм бил ядосан? — изпуктя Атрогейт. — Просто не исках да ми се налага да ям глупака.

— Беше повече от това, уважаемо джудже.

— Буахаха!

— Беше разкъсван между лоялностите си — и съвсем разбираемо — каза Джарлакъл и погледна към Атрогейт в опит да прецени реакцията на джуджето.

Атрогейт се бе намирал във вихъра на смъртен двубой с Ентрери, когато Джарлакъл се бе намесил.

Използвайки един от многото си вълшебни предмети, мрачният елф бе отворил дълбока десет стъпки магическа дупка в краката на изненаданото джудже и Атрогейт бе пропаднал в нея. Мърморещият и оплакващ се Атрогейт не бе имал желание да се присъедини към тях и да признае грешките си до момента, в който Ентрери не бе стоварил в дупката трупа на неговия другар магьосник.

— Не познаваш Кнеликт така, както аз — наведе се Атрогейт и прошепна.

За пореден път Джарлакъл бе изненадан от потрепването в гласа на обикновено безстрашното джудже при споменаването на Кнеликт, който към момента беше или първи помощник на Тимошенко, Праотецът на убийците от известната гилдия на главорезите в Дамара, или, както подсказваха слуховете, сам бе надянал мантията на водач.

— Виждал съм го да превръща едно джудже в жаба, а друго в гладна змия — продължи Атрогейт, поизправи се и потръпна. — Насред храненето ги превърна обратно.

Степента на жестокост не изненада и не потресе Джарлакъл, трети син на Дома Баенре, който като новороден бе бил пронизан в гърдите от собствената си майка — като жертвоприношение за жестоката богиня, която властваше в света на мрачните елфи. Джарлакъл бе прекарал векове в Мензоберанзан, бе живял и дишал несекващата жестокост и покварата на злата си раса.

Нищо, което казваше Атрогейт, нищо, което би могъл да му каже, не би предизвикало подобно потреперване, докато си припомняше събитията.

А и Джарлакъл бе подозирал нещо подобно за Кнеликт, така или иначе. Кнеликт принадлежеше на сенчестите сили в организация, изградена в сенките, страховитата Цитадела на убийците. Джарлакъл знаеше от собствения си опит като водач на наемническата банда Бреган Д'аерте, че в подобни организации водачът — в случая на цитаделата се предполагаше, че това е Тимошенко — играеше по-мека, по-политическа роля, докато лейтенантите му, като Кнеликт, често бяха варварите, които поддържат трона. Безпощадните фигури, каращи последователите и потенциалните врагове да намират някаква надежда в редките, но все пак появяващи се усмивки на водача.

Като добавка Кнеликт беше магьосник, а Джарлакъл бе установил, че точно подобните нему са способни на най-големите жестокости. Може би по-висшият им интелект бе този, който ги отделяше до такава степен от вътрешната агония в резултат на делата им.

Може би арогантността им, която често придружаваше подобен висш интелект, им позволяваше да се разграничават от обикновените хора, както нормалните хора не изпитват съжаление, когато стъпят върху хлебарка.

Или пък се дължеше на факта, че магьосниците обикновено нападаха от разстояние. За разлика от война, чийто смъртоносен удар често покриваше ръцете му с топлата кръв на врага, магьосникът можеше да запрати магия отдалеч и да наблюдава разрушителните й последици, откъснат от техния непосредствен ефект.

Заклинателите бяха сложна и опасна пасмина, надменни и в крайна сметка жестоки. В Бреган Д'аерте Джарлакъл често бе издигал магьосници до лейтенанти, или дори на по-високи позиции само поради тези причини.

А и джуджето до него не биваше да бъде подценявано, напомни си мрачният елф. Въпреки добродушните си и глуповати закачки Атрогейт оставаше потенциално опасен и способен враг, който бе изправил на нокти Артемис Ентрери при битката им с творението на Зенги. Атрогейт бе най-чистата форма на инструмент за разрушения, който една гилдия на убийци или армия би могла да се надява да наеме. Беше си спечелил впечатляваща репутация при Ваасанската порта, носейки торби с уши на същества, за които има обявена награда. И при цялата му ярост, фучене и сприхавост Джарлакъл виждаше значителна дълбочина в характера на Атрогейт. Колкото и да се сприятелеше с Джарлакъл и Ентрери, ако получише заповед да ги убие, Атрогейт най-вероятно щеше да свие рамене и да се заеме със задачата. За него щеше да е просто работа — точно както е било за Ентрери през всичките години в служба на пашите в Калимпорт.

— Приятелят ти разбира ли честта, която му се оказва? — попита Атрогейт, кимвайки по посока на Ентрери. — Рицар от ордена — това не е нещо дребно в земите на Кървав камък в последно време, с Гарет като крал и прочее.

— Убеден съм, че не разбира и няма да разбере — отвърна мрачният елф и се изсмя тихо, като си припомни твърдоглавието на Ентрери.

С изключение на двамата полуорки, Арраян и Олгерхан, които бяха останали в Палишчук, оцелелите от битката с драколича Уршула и другите създания от оживелия чрез магия замък щяха да бъдат посрещнати като герои в Кървав камък на следващия ден. Дори Калихай, която не бе влязла в замъка, и Дейвис Енг, войникът от армията на Кървав камък, ранен по пътя от Ваасанската порта, щяха да бъдат почетени. Те двамата и Атрогейт щяха да бъдат удостоени със

званието почетни граждани в Дамара и Вааса, титла, която щеше да им осигури намаления от търговците, безплатен подслон във всяка странноприемница и — най-важното за Атрогейт — безплатно първо питие във всяка кръчма. Джарлакъл лесно можеше да си представи как джуджето търчи от кръчма в кръчма в Хелиогабалус и поглъща множество първи питиета.

За своя принос и по-съществената си роля Джарлакъл щеше да получи малко по-висока титла, герой на Кървав камък, която предоставяше всички предимства на медала с по-ниска степен и позволяваше на Джарлакъл свободно преминаване през разрастващото се кралство, осигурявайки му защитата на крал Гарет, когато е нужно. Макар Джарлакъл да бе съгласен, че ролята му за победата е била първостепенна, първоначално бе леко изненадан от несъответствието в почестите, особено между него и Атрогейт, който се бе сражавал доблестно с драколича. Първоначално бе предположил, че е в резултат от дългия и не особено бляскав списък с дела на Атрогейт, но когато бе чул за почестите, оказани на Ентрери, същинският убиец на звяра, Джарлакъл бе осъзнал истината. Почестите бяха предложени тихомълком, прошепнати през правилните и легитимни канали, от Кнеликт и Цитаделата на убийците. Кнеликт вече бе обяснил на Джарлакъл, че ценността му за гилдията в голяма степен ще се дължи на способността му да запълни празнината, оставена от смъртта на командир Елъри, далечна племенница на крал Гарет, която също бе имала връзка с Цитаделата.

За Ентрери онзи единствен удар — примамването на звяра да промуши главата си в капана, заложен в страничния тунел, — бе променил света. Ентрери бе героят на деня и съответно крал Гарет му бе дал титлата рицар чирак на Ордена.

Артемис Ентрери, рицар в армията на краля палатий... това бе повече, отколкото Джарлакъл можеше да понесе и той избухна в смях.

— Буахаха! — присъедини се джуджето, макар да нямаше идея какво е разсмяло мрачния елф. Явно осъзнавайки този факт, Атрогейт прекъсна кикотенето си и попита: — И така, какво те разсмя, черньо?

* * *

Надвисналите облаци на запад закриваха следобедното слънце и хладният бриз гъделичкаше приятно магистър Кейн. Той седеше с кръстосани крака, с ръце на бедрата и обърнати нагоре длани. Държеше очите си затворени, позволявайки на ума си да се съсредоточи, докато съзнателно отпускате тялото си, използвайки ритмично дишане като такт за пълното си съсредоточаване.

Човек обикновено не летеше върху магически килим със затворени очи, но Кейн, бивш Велик магистър на цветята в манастира на Жълтата роза, не се тревожеше от подобни тривиални неща като управлението на нещото. От време на време отваряше очи и коригираше курса, но бе стигнал до извода, че се намира в безопасност, освен ако в небето над долината на Кървав камък не закръжи дракон.

Броенето му наум бе толкова свършено, че отвори очи точно когато Кървав камък се появи под него.

Естествено, забеляза всички важни сгради, но те не го впечатлиха, дори и величественият дворец на скъпия му приятел Гарет Драконоубиеца.

Нищо създадено от човека не можеше да впечатли Кейн, който бе пристъпвал по коридорите на манастира на Жълтата роза, но Бялото дърво...

Веднага щом монахът го забеляза във внушителната градина на бреговете на езерото Мидаи, сърцето му се изпълни с покой и доволство, каквито можеха да се извлекат само от приемането в нещо по-голямо, нещо вечно. Семето за това дърво, Дървесният камък, бе дадено на Кейн и неговите спътници герои от Бахамут, платиненият дракон, най-великият от целия си род, като признание за усилията им в победата над краля вещер и демоничните му сподвижници и унищожаването на Жезъла на Оркус.

Бялото дърво се издигаше като символ на тази победа и не само това — то служеше като магическа преграда, която пречеше на създания от Дълбоките измерения да крачат из земите на Кървав камък. Това дърво показваше на Кейн, че усилията им са довели не просто до временна победа, а до трайна благословия над земята, която той наричаше свой дом.

Докато гледаше към дървото, Кейн се протегна и вдигна тояжката си, която бе изработена от клон от магическото дърво. Бе

гладка като полиран камък и бяла както в деня, когато бе откъсната от дървото, защото прахолякът от нито един път не би могъл да я зацапа.

Тоягата бе твърда и здрава като адамант и в умелите ръце на Кейн можеше да раздробява камък.

С мисъл Кейн насочи магическия килим към дървото и го приземи леко на земята пред ствола му. Остана в седнала позиция с кръстосани крака, ръце на бедрата и тояга в скута, докато отправяше молитви към дървото и благодарности към Бахамут, господар на добрите дракони, за този прекрасен дар.

— В името на замаяния поглед на пияния бог! — долетя рев, който измъкна монаха от медитацията му.

Той се изправи и се обърна и не бе изненадан, когато отец Дугалд, близо 400 фунта живо тегло, го връхлетя.

Кейн не помръдна и на инч при този натиск, който би запратил могъщи бойци във въздуха.

Дугалд обвини месестите си ръце около монаха и го потупа здраво по гърба. После премести Кейн на ръка разстояние — или по-скоро протягайки ръце, се отмести — защото монахът отново се оказа невъзможен за помръдване.

— Измина твърде много време! — заяви Дугалд. — Приятелю, прекарваш дните си в странствания из земите или в манастира на юг и забравяш другарите си тук, в Кървав камък.

— Нося ви със себе си — отвърна Кейн. — Вие сте в молитвите и мислите ми. Никой от вас не е забравен.

Отпуснатата плешива глава на Дугалд се разклати ентусиазирано при тези думи и Кейн можеше да прецени от начина, по който преувеличаваше движенията и от миризмата му, че отецът бе консумирал от кръвта на лозите. Дугалд бе открил сроден дух наред с Ордена на бога Илматер в изучаването и покровителството на свети Дионисий, патронът на подобни алкохолни напитки, и Дугалд бе верен последовател.

Кейн си припомни, че собствените му клетви за въздържание от подобни силни напитки бяха плод на съзнателен избор. Не трябваше да съди останалите на базата на собствените си стандарти.

Той обърна гръб на Дугалд, за да съзерцава дървото, чиито разперени клони обрамчваха тихото езеро отзад. Беше пораснало доста през двете години, изминали от предишното посещение на Кейн в

Кървав камък, и макар да бе само дванадесетгодишно, дървото вече се издигаше на над тридесет стъпки височина, а клоните му бяха широки и силни — клони, които често предлагаше на героите, за да си изработят могъщи предмети от магическото дърво.

— Нямахте те твърде дълго — отбеляза Дугалд.

— Такъв съм си.

— Как да споря с нещо подобно? — попита монахът.

Кейн просто сви рамене.

— Дошъл си за церемонията?

— Да, за да разговарям с Гарет.

Дугалд го изгледа с подозрение и попита:

— Какво знаеш?

— Знам, че решението му да даде медал на мрачен елф е всичко друго, но не и очаквано.

— И други освен теб казаха същото — отвърна Дугалд. — Твърдят и че този мрачен елф е странен, дори по стандартите на расата си. Знаеш ли нещо за него? Гарет е чувал само историите, идващи от Стената.

— И въпреки това ще му даде титлата герой на Кървав камък, а спътникът му ще получи статус на рицар от Ордена?

— Рицар-чирак — поправи го Дугалд.

— Временно извъртане.

Дугалд призна забележката с кимване. До момента нямаше никой, получил титлата рицар-чирак, който не беше продължил нагоре, достигайки в рамките на две години пълния рицарски статус — с изключение, естествено, на сър Лиам от Хълмовете на полуръста. Той бе изчезнал по пътя към дома си след церемонията по награждаването си и се смяташе за загинал.

— Имаш ли причина да смяташ, че този мрачен елф е недостоен? — попита Дугалд.

— Той е мрачен елф.

Дугалд въздъхна и погледът му стана замислен, почти обвинителен.

— Да, сестрите на Еилистрае са доказателство — отвърна Кейн. — Правило на манастира на Жълтата роза е да съди по делата, а не по произхода на всяка жива душа. Но той е мрачен елф, който е пристигнал наскоро.

Миналото му е неясно и не съм чул дори и един слух, че служи на Еилистрае.

— Генерал Данауей от Ваасанската порта в момента е на среща с лейди Кристин — каза Дугалд. — Говори с уважение за подвизите на този Джарлакъл и на спътника му, който ще стане рицар-чирак.

— Страховити войни.

— Така изглежда.

— Умението с острието е най-маловажното качество за един рицар от ордена — каза Кейн.

— Всеки рицар трябва да даде своето — контрира Дугалд.

— Чистота на целите, придържане към съвестта и дисциплината да нанесеш удар или да сдържиш ръката си в името на най-добрите интереси на Кървав камък — отвърна Кейн, цитирайки клетвата на рицарите на Кървав камък. — Благородният генерал Данауей без съмнение ще свидетелства за уменията им в избиване на чудовища отвъд Ваасанската порта, но знае малко за характерите на тези двамата.

Дугалд погледна приятеля си с любопитство.

— В такъв случай предполагам, че Кейн знае?

Монахът сви рамене. Преди пътешествието си до село Кървав камък бе разговарял с Хобарт Брейсгилдър, водачът на полуръстовия клан на колянотрошачите, който в последно време действаше от Ваасанската порта. Хобарт беше предложил малко информация за интригуващата двойка, Джарлакъл и Ентрери, но нищо толкова съществено, че Кейн да може да си направи някакви изводи. В интерес на истината монахът нямаше причина да смята, че двамата са нещо различно от това, за което подсказваха действията им при портата и в битката в околността на Палишчук. Но също така знаеше и че тези действия не са определящи.

— Страхувам се, че изборът на крал Гарет по отношение на тези чужденци е прибързан, това е всичко — отвърна той.

Отецът кимна в знак, че отстъпва по този въпрос, после се обърна и завъртя ръка на север, където се намираше огромният палат на Гарет и Кристин. След десетилетие работа палатът все още се строеше. Състоеше се от оригиналния дом на рода Трант, резиденцията на барона на Кървав камък, разширена странично с перпендикулярни крила, разпростиращи се от двата края.

По-голямата част от продължаващата работа по двореца — включваше дребните детайли, довършителните работи, декоративните парапети и прозорците от цветно стъкло.

Хората от Кървав камък — всъщност, хората и занаятчиите от целия регион, известен като земите на Кървав камък, — искаха палатът на техния крал да отразява делата и репутацията му. С Гарет Драконоубиец това щеше да се окаже наистина тежка задача, която щеше да отнеме години на всички занаятчии в кралството.

Рамо до рамо двамата тръгнаха да се срещнат с приятелите си. Влязоха без никой да ги спре, а стражите се поклониха с уважение на опърпания мъж. Човек, който не беше чувал за репутацията на Великия магистър Кейн, не би могъл да заподозре кой е. Беше над средната възраст, слаб, дори кльощав, с опърпана бяла коса и брада. Носеше парцаливи дрехи и почти никакви бижута освен два магически пръстена. Коланът му бе обикновено парче въже, сандалите му бяха износени и протъркани. Единствено тояжката му, бяла като дървото, от което беше направена, изглеждаше донякъде забележителна, но само това не би било достатъчно, за да подскаже на страничния наблюдател за истинската природа на това опърпано създание.

Защото Кейн, обикновеният скитник, беше човекът, нанесъл фаталния удар и освободил земите на Кървав камък от хватката на краля вещер Зенги.

Стражите го познаха, поклониха се, когато мина покрай тях и зашепнаха възбудено, когато ги подмина.

Когато двойката стигна до вратите от бяла дървесина с орнаменти — още един дар от Бялото дърво, — водещи към залата за аудиенции на Гарет и стражите се засуетиха да им отворят, откриха, че още един от старата група авантюристи е пристигнал. Оживеното и вечно възбудено бърборене на Келедон Кирни долетя през вратите в мига, щом ги открянаха.

— Значи Гарет е отправил призив към Тайна песен обърна се към Дугалд Кейн. — Това е добре.

— Нима това не е причината, която те доведе тук? — попита Дугалд, защото и Кейн като Келедон беше част от разузнавателната мрежа на Кървав камък, известна като Тайна песен, а монахът беше главният ѝ агент във Вааса.

Кейн поклати отрицателно глава.

— Нямахте официален призив към мен, не. Сметнах, че е благоразумно.

Вратите се отвориха още по-широко и двойката премина през прага. Всички разговори в стаята спряха.

На красивото лице на крал Гарет разцъфна широка усмивка. Появата на Дугалд, естествено, бе очаквана, но пристигането на Кейн очевидно бе приятна изненада.

Красивата лейди Кристин също се усмихна, макар както обикновено да остана по-сдържана от емоционалния си съпруг.

Келедон поднесе към Кейн дясната си ръка, с вдървени пръсти и палец право нагоре. Задържа я така за момент, после я обърна така, че палецът да докосне сърцето му, поздравът на Тайна песен.

Кейн отвърна с кимване и пристъпи напред до Дугалд, за да остане пред подиума, на който бяха троновите на Гарет и Кристин. Веднага забеляза умората в сините очи на Гарет. Мъжът изглеждаше в отлична форма — за четиридесетте си години. Носеше черна туника без ръкави, а оголените му мускулести ръце не показваха и следа от слабост. Косата му все още беше по-скоро черна отколкото сива, макар тук-там да бе прошарена. Челюстта му бе все така строга и сурова.

Но очите...

Синьото все още показваше младежкия устрем, но Кейн надникна отвъд блясъка към нарасналата тежест зад клепачите на Гарет и лекото обезцветяване на кожата около очите му. Тежестта на управлението на кралството се беше настанила на силните му рамене и го изтощаваше, независимо от характера му и от любовта, с която го обсипваха почти всички в Дамара.

Това бяха последствията от водачеството. Върху всеки човек. Нямахте как да се избегне това тегло.

Дворцовият етикет повеляваше крал Гарет да заговори пръв и официално да поздрави най-новите си гости, но Келедон Кирни застана между гостите и кралските особи.

— А-а-а мрачен елф! — измърмори, размахвайки невярващо ръце. — Със сигурност това е причината за посещението на магистър Кейн в двореца... изненадата му — не, учудването, — че правите подобно нещо.

Гарет въздъхна и отправи печален поглед към Кейн.

Вниманието на магьосника обаче, бе отвлечено от сбърчения нос на генерал Данауей, който се вираше в него с явно отвращение. Монахът, облечен в мръсни дрипи, естествено беше свикнал с подобни изражения и те изобщо не го притесняваха.

Въпреки това срещна очите на мъжа с непоколебим поглед, толкова смуцаващ, че Данауей всъщност отстъпи крачка назад.

— Т-р-р-рябва да тръгвам, кралю мой — запелтечи Данауей и се поклони многократно.

— Разбира се — отвърна Гарет. — Свободен си.

Данауей моментално тръгна към изхода, сбърчвайки отново носа си, докато преминаваше покрай невъзмутимия Кейн.

Но широко усмихнатият Дугалд не беше толкова милостив. Той постави ръка на лакътя на мъжа, за да го спре и да го накара да се обърне, после му прошепна — достатъчно силно, че да чуят всички:

— Той може да мушне ръка в гърдите ти, да изтръгне сърцето ти и да го държи все още туптящо пред невярващите ти очи, после да го върне обратно, преди тялото ти дори да усети липсата. — Завърши с преувеличено намигване и смутеният Данауей залитна и почти падна на земята.

Изхвърча напред толкова бързо, че залитна и ако стражите не бяха отворили бързо белите порти, без съмнение щеше да се стовари върху тях с главата напред.

— Дугалд... — изрече предупредително Кристин.

— О, той трябва да знае — отвърна дебелият отец и се разсмя.

Същото стори и Келедон. Гарет скоро се присъедини и дори Кристин не можа да сдържи кикота си. Кейн обаче не показва почти никакви емоции.

В залата останаха само петимата приятели и преструвките и протоколът не можаха да устоят на връзката, създадена от съвместните им преживявания.

— Мрачен елф? — попита Кейн, когато хихикането замря.

— Данауей говори с уважение за него и приятеля — му — отвърна Гарет.

— Данауей гледа на това като на източник на слава за работата му на Стената — вметна Келедон. — И като на смекчаване на големите загуби, понесени при пътуването, организирано от него до копието на замъка Опасни.

— Не е било кой знае какво копие щом тези нехранимайковци са го победили толкова лесно — присмя се Дугалд.

— Не знаем на какво са способни — отвърна Кейн. — А и нека ви припомня, че един велик рейнджър загина при замъка. Не знаем за истинската му природа, нито за дълбочината на силите му. С тази цел Тайна песен прати Риордан в Палищчук, за да започне по-подробно разследване.

Споменаването на Риордан Парнел предизвика кимвания от всички. Още един от членовете на групата от седмина, която бе сразила Зенги. Бардът все още служеше на кралството с невероятната си способност да измъква истината от неохотни свидетели.

— Ще са нужни и други разследвания, естествено каза Кейн. — Предлагам реакциите ни да бъдат сведени до минимум, докато не приключат и те.

— Не почиваш нито за миг, а, приятелю? — обади се Гарет.

— Риордан замина по молба на дука на Соравия — отвърна монахът, споменавайки още един от седмината герои, Олвен Горския другар, мъж-канара, чийто смях често разтрисаше стените на кръчмите. — Олвен не прие смъртта на Мариаброн особено добре.

— Неговото протеже — отбеляза с кимване Дугалд. — Мариаброн се обучаваше при него в продължение на дълги години и в последно време прекарваше много време при Олвен — той въздъхна тежко. — Трябва да предложи утеха на Олвен.

— Дукът на Соравия няма да посети утрешната церемония — каза Гарет, кимайки в знак на съгласие.

— Без съмнение я счита за преждевременна — отбеляза Кейн.

— На гости са ни сановници, които искат да присъстват на събитието — обади се лейди Кристин. — Баронеса Силвия от Остел...

— Не можем да отречем постиженията на групата — намеси се Гарет, но Кейн продължи да гледа към Кристин.

— Баронесата на Остел — отбеляза монахът, — чийто най-близък съюзник е...?

— Баронът на Моров — отвърна Келедон. — Димиян Рий.

Гарет потърка брадичка.

— Рий е неприятна личност, съгласен съм. Но е преди всичко и най-вече барон на Дамара. — Келедон понечи да го прекъсне, но Гарет вдигна ръка, за да го спре. — Чух слухове за връзките му с

Тимошенко. И — не се съмнявам, че са истина, макар никой от нас да не е успял да намери достатъчно солидно доказателство за сътрудничество между Моров и Цитаделата на убийците. Но дори и да беше истина, не мога да направя нищо срещу Димиян Рий. Хелиогабалус е негово владение и остава основният град на Дамара, независимо дали аз съм там, или тук.

Смисълът на казаното от Гарет беше ясен на всички в залата. Сестринските баронства, както често наричаха Моров и Остел, властваха в сърцето на Дамара, а барон Рий и баронеса Силвия имаха безпрекословната лоялност на повече от шестдесет хиляди дамарци, близо половината население на кралството. Гарет беше крал и имаше любовта на всички, или поне така изглеждаше, но всички в стаята разбираха деликатността на издигането му. За да обедини Дамара под скиптъра на един владетел, той беше ограничил властта на няколко отдавна укрепени се баронства. А с опита си да присъедини Вааса към кралството си и да създаде Великото кралство на Кървав камък подлагаше на изпитание нервите на много дамарци, за които непокорната Вааса винаги е била източник на проблеми и нещастия.

На Гарет и всички останали в стаята бе добре известно, че много повече приказки се носеха извън Кървав камък, отколкото в него и не всички се изказваха позитивно за великото кралство Кървав камък или дори за продължаващото обединяване на независимите преди баронства.

Макар през последните години лейди Кристин и баронеса Силвия да бяха изградили нещо като приятелство, никой в стаята нямаше високо мнение за барон Димиян Рий от Моров, когото считаха за завършен користен политик. Никой обаче не смееше да го подцени предвид опасния политически климат, така че думите на Гарет прекратиха дебата.

— Мрачният елф и приятелят му приближават селото в компанията на джудже — каза Кейн.

— На име Атрогейт — добави Гарет. — Изключително неприятен индивид, но по всичко личи отличен боец.

Друго джудже е загинало в замъка и ще му бъдат оказани посмъртни почести.

— Атрогейт е известен сподвижник на Тимошенко и Кнеликт — каза Кейн. — Както и магьосникът Кантан, който е загинал в замъка.

— Магистър Кейн, виждате доста мащабна конспирация — обади се Кристин.

Кейн прие забележката добронамерено и се поклони на кралицата на Кървав камък.

— Не, милейди — поправи я. — Мое задължение е да служа на трона на Гарет и на самия крал Гарет, както и правя. Мрежата на възможен заговор е едва доловима, ако светлината е правилно насочена, но е възможно и да е игра на слънцето, знам.

— Където сме попадали на нишки паяжина, неизменно сме откривали паяк — намеси се доста гръмогласно Келедон. — Смятам, че има нещо гнило. Тук има нещо повече, отколкото ни е известно и не бива да предлагаме подобна чест като кандидат-рицарство, докато не получим ясен отговор на всичките си въпроси. Аз няма да...

Кейн го спря с високо вдигната ръка точно преди Гарет да му каже да млъкне.

— Мрачният елф, приятелят му човек и джуджето — каза тихо монахът. — Ако са приятели, ще си спечелим ценни съюзници. Ако са врагове, очевидно ще сме ги поставили под наблюдение. Най-ценното за един войн е да познава врага си. Ако искаш да останеш крал, Гарет, приятелю, и се надяваш да разшириш владенията си отвъд крепостната стена на север, трябва да познаваш Атрогейт и сенчестите създания, които дърпат конците му.

— И ако тези тримата — този мрачен елф, джуджето и човекът, когото утре ще посветя в рицарство, наистина са свързани с Цитаделата на убийците? — попита Гарет, макар усмивката му да издаваше, че вече знае отговора.

Кейн сви рамене, сякаш това беше без значение.

— Ще ги наградим и почетем и никога няма да им разрешим да се движат свободно на места, където могат да ни навредят.

Дори Келедон се успокои при тези думи, защото когато Кейн казваше нещо подобно, винаги спазваше обещанието си.

Не след дълго Келедон, Дугалд и Кейн си тръгнаха, обещавайки да се завърнат по-късно вечерта за пира в тяхна чест.

— Надяваш се да подмамиш Олвен с тази огромна трапеза — обърна се към Гарет Кристин, когато останаха сами, с изключение на стражите, които обаче бяха станали такава част от живота на двойката, че тя просто не ги забелязваше.

— Олвен може да помирише орк от сто ярда или поне така разказват — отвърна Гарет. — Освен това твърдят, че може да подуши ядене от сто мили.

— Има повече от сто мили до Кинбрейс — припомни му Кристин, имайки предвид люлката на властта в Соравия, където живееше Олвен. — Дори и с омагьосаните му ботуши, дори и с къркореция стомах, който го подканя да бърза, Олвен не би могъл да измине разстоянието навреме за твоя пир.

— Мислех си, че още някой би могъл да се наслади на събирането на седмината — отвърна хитро Гарет.

Кристин завъртя сините си очи, защото знаеше за кого говори съпругът ѝ и не беше възхитена от перспективата да забавлява Емелин Сивия. Той беше най-възрастният от групата, победила Зенги, отдавна прехвърлил седемдесетата си година, и разбирането му за „вежливост“ често поставяше на изпитание търпението на лейди Кристин. Беше много доволна, когато преди доста години магьосникът бе обявил, че се връща в Уорънууд, на десет мили югоизточно от Кървав камък.

Още по-щастлива се оказа, когато стана ясно, че рядко ще идва на посещения.

Гарет излезе от залата за аудиенции през страничен коридор, който водеше към личните му покои. Влезе в малкото преддверие към спалнята си и се приближи до бюрото, поставено до страничната стена близо до вратата към спалнята. Задната част на бюрото се издигаше високо над писалището и беше прикрита с копринена завеса. Гарет я дръпна и разкри огледало със златна рамка, което беше покрито с екзотични руни и символи.

От страната на огледалото кралят измъкна шестинчова червена топка на златен постамент. Постави я точно пред огледалото и вдигна ръка, сякаш за да я сложи отгоре ѝ.

— Няма ли друг начин? — попита Кристин от рамката на вратата зад него.

Гарет погледна назад и ѝ се усмихна, когато тя за пореден път завъртя очи. Знаеше, че не е напълно сериозна, защото Емелин наистина си беше изпитание. Гарет не беше особено разочарован, когато магьосникът бе обявил оттеглянето си при кентаврите на Уорънууд.

— Съвсем скоро може да ни потрябва помощта на Емелин — отвърна Гарет, постави ръката си върху червената топка и затвори очи, представяйки си стария си приятел.

Няколко мига по-късно погледна към огледалото и вместо своето отражение видя друга стая. Беше пълна с мускали и черепи, книги и дрънкулки, малки и големи статуи и огромно орнаментирано бюро, което изглеждаше толкова живо, колкото и бялото дърво, от което бе изработено.

На бюрото с гръб към Гарет седеше възрастен мъж в сива сатенена роба. Косата му бе бяла, дълга и разрошена и висеше почти до бюрото — всъщност краищата изглеждаха сякаш многократно са се потапяли в мастилницата — докато той стоеше наведен над пергамента си.

— Емелин? — повика го Гарет, след което повтори по-настоятелно. — Емелин!

Магьосникът се изправи, огледа се наляво, после надясно и накрая се обърна, за да погледне зад себе си към огледалото на стената в другия край на стаята.

— Надничаме непоканени, а? — каза той с носовия си дрезгав глас. — Без съмнение с надежда да мернем Габриела? — добави с доволно кикотене.

Гарет само поклати глава и се зачуди защо толкова красива жена като Габриела се бе съгласила да се ожени за стария чудак.

— О, знам ти номерата! — обвини го Емелин и размаха кокалест пръст към Гарет, разкривайки жълтите си зъби в усмивка.

— Игра, която ти без съмнение си овладял до съвършенство — отвърна му Гарет сухо, — поради което държа завеса върху моето огледало.

Усмивката на магьосника изчезна.

— Никога не си обичал да споделяш, Гарет.

Лейди Кристин издаде присъствието си зад краля, като прочисти гърлото си звучно. Естествено това само накара Емелин да се разсмее още по-силно.

— Търсех теб, приятелю, макар лейди Габриела със сигурност да е по-приятна гледка — отвърна Гарет.

— Тя е в Хелиогабалус, търси съставки и отвари.

— Жалко тогава, защото имам покана.

— Да видим как оказваш почести на мрачния елф? — попита Емелин. — Ба!

Гарет прие коментара с кимване. Знаеше, естествено, че Емелин е чул за сутрешната церемония. Със сигурност мълвата се беше разнесла из Долината на Кървав камък.

— Кейн и Келедон пристигнаха в Кървав камък — обясни Гарет. — Мисля, че това е добра възможност за стари приятели да похапнат и пийнат заедно и да си припомнят минали приключения.

Емелин понечи да отговори, явно отрицателно, но се спря и задъвка устната си. Миг по-късно стана от стола си и се изправи срещу Гарет.

— И без това мога да направя твърде малко преди да се върне Габриела — каза той.

Огледалото се изпълни с пушек.

Същото се случи и със стаята и Гарет и Кристин извикаха и отскочиха назад.

Димът се разсея и разкри кашлящия Емелин, който размахваше ръце, за да разкара пушека.

— Преди никога не... създаваше такива пламъци — обясни Емелин наред кашлицата. Най-накрая се изправи и изглади робите си. Погледна последователно към празните погледи на Гарет и Кристин, после се обърна към Гарет. — Кога ще ядем?

— Надявах се, че преди да хапнем ще успееш да доведеш Олвен — обясни Гарет.

— Олвен?

— Дукът на Соравия — поясни Кристин и Емелин я стрелна с поглед.

— Как можем да открием къде е? — попита Емелин. — В последно време никога не е в близост до шестте замъка на Кинбрейс. Все е навън и скита.

— Можем да погледнем — отвърна Гарет.

Той отстъпи настрани и размаха ръка обратно към предсказващото огледало.

— Иде реч за повече от хапване? — попита Емелин.

— Чул ли си за събитията във Вааса?

— Чух, че смяташ да окажеш почести на мрачен елф и че очевидно имаме бъдещ рицар.

— На север от Палишчук се появи творение на Зенги — обясни Гарет.

— Напоследък стават все по-чести. Имаше една кула в покрайнините на Хелиогабалус...

— Мариаброн Скиталеца загина зад стените на тази, за която говоря.

Това изненада Емелин.

— Твърди се, че била копие на замъка Опасни — намеси се лейди Кристин. — Жива и пълна с гаргойли. Командвана от драколич.

Очите на Емелин, сиви като робите му, се разшириха при тези думи.

— И този мрачен елф и останалите са победили заплахата?

Гарет кимна.

— Но конструкцията все още стои.

— И ти искаш да отида на север и да видя какво мога да открия — отбеляза Емелин.

— Това изглежда разумно.

— А Олвен? — попита Емелин, но преди Гарет и Кристин да успеят да отговорят, старият магьосник ахна и вдигна ръка. — Ах, Мариаброн! Не бях взел под внимание любовта на Олвен към него.

— Да го открием? — подкани го Гарет и отново посочи към огледалото.

Емелин кимна и пристъпи напред.

Никой във Фаерун не беше по-добър в подготвяне на празненства от Кристин Драконоубиец. Тя беше дъщерята на барон Трант, предишният владетел на региона, известен като Долината на Кървав камък, който включваше и едноименното село. Израснала във времената на Зенги, в благородната фамилия, която контролиреше единствения проход между Вааса и Дамара, Кристин беше станала свидетелка на десетки пиршества, подготвени за сановници, дошли на посещение както от херцогствата и баронствата на Дамара, така и от двора на Зенги. В годините преди да започне откритата война, голяма част от лицемерието, което бе направило Дамара уязвима за имперските идеи на Зенги, се бе проявило тук, в Кървав камък, на масата на барон Трант.

Планираната за този ден вечеря, естествено, не съдържаше потенциал за подобни интриги. Гостите бяха приятелите на Гарет,

честни и верни другари, които се бяха сражавали рамо до рамо с него срещу краля вещер. Риордан Парнел нямаше да присъства, тъй като бе заминал за Палишчук, което донякъде усложняваше нещата за Кристин. Ако беше тук, Риордан, който бе невероятен бард, щеше да осигури забавлението на гостите. А забавлението беше от първостепенно значение за Гарет.

— Това е вечеря, посветена на единната ни цел и за постигане на съгласие какво ще правим оттук нататък — беше казал на Кристин скоро след като Емелин бе отлетял магически за Соравия. — Но най-вече е за Олвен. В известен смисъл той загуби свое дете.

— А ние с теб изгубихме племенница — припомни му Кристин.

Гарет кимна, но никой от тях не беше истински натъжен от смъртта на командир Елъри. Тя беше роднина, но далечна и нито Гарет, нито Кристин я познаваха добре. Гарет я бе виждал само няколко пъти и бе разговарял с нея само веднъж, при назначението ѝ в армията на Кървав камък.

— Тази вечер е за Олвен — съгласи се Кристин и излезе.

Скоро след това обаче откриха, че и двамата са грешали. Емелин Сивия се завърна от Соравия, появявайки се в залата за аудиенции на Гарет в облак дим. Кашляше и размахваше ръце, повече от раздразнение, отколкото с очакване да разнесе облака, Емелин беше останал сам.

— Олвен не е в замъка си — обясни старият магьосник. — Нито пък е някъде из градовете Кинъри и Степенхол. Изчезнал е веднага щом вестта за смъртта на Мариаброн е достигнала до Кинбрейс, заедно с неколцина от рейнджърите си. Кой знае каква глупост са намислили.

— Рейнджърска? — предположи Гарет.

— Или друидска? — измърмори Емелин. — Как точно да опиша мъже, които танцуват около дърветата и предлагат благодарствени молитви на прекрасни и състрадателни създания точно преди и след като ги убият?

— Рейнджърска ще свърши работа — отстъпи кралят и Емелин поклати насмешливо сбръчканата си глава.

— Имаш ли някаква представа къде са отишли? — запита Гарет.

— Някъде на североизток — при някаква дъбрава, която считат за свещена, без съмнение.

— Погребение?

Емелин сви рамене.

— И няма как да го откриеш? — попита кралят.

Изречението на Емелин стана по-малко любезно и подсказа недвусмислено на Гарет, че ако можеше да го открие, в този момент Олвен щеше да стои при тях.

— Олвен е бил авантюрист през по-голямата част от живота си — припомни му Емелин. — Познавал е загубата толкова често, колкото и победата и е погребал много приятели.

— Както всички ние.

— Ще преодолее скръбта си — отвърна магьосникът. — Вероятно е по-добре, че няма да е тук на сутринта, когато ще почетеш оцелелите от пътуването до конструкцията на Зенги. Олвен щеше да има тежки въпроси за тях, не се съмнявай, особено за мрачния елф.

— Всички имаме въпроси, приятелю — отвърна Гарет.

Емелин го изгледа с открито подозрение и Гарет не успя да прикрие усмивката си от винаги наблюдателния си стар другар.

— Как бихме могли да нямаме? — попита кралят. — Имаме необичайна група, която се е отправила на север, без наше знание, и сега насреща ни е необичайна група оцелели победители. Имаме творение с неизвестен произход...

Емелин вдигна ръка, за да спре приятеля си.

— Ненавиждам Палишчук — отбеляза той.

Усмивката на Гарет се разшири.

— Не бих могъл да се доверя на никой друг с това изключително важно разследване. Риордан вече е там и върши онова, която умее най-добре — разпитва хората без те въобще да го осъзнават, — но той няма практическите знания за подобна магия на създанието като тази.

— И Риордан не харесвам особено — измърмори Емелин и Гарет не можа да сдържи кикота си. — Но той е бард, нали така? Нима бардовете не са особено умели в определянето на произхода и историята на места и дуюемери?

— Емелин... — започна Гарет.

Старият магьосник изпуктя.

— Палишчук. О, безмерна радост. Да съм заобиколен от полуорки и несравнимата им мъдрост и остроумие.

— Един от героите, победили пазителя на замъка, е полуорк магьосник — каза Гарет и това изглежда предизвика моментно любопитство у Емелин.

За малко.

— Аз пък познавам джудже, което танцува грациозно — долетя саркастичният отговор. — За джудже. Което означава, че местните свещеници трябва да излекуват само няколко потрошени палеца на зрителите след всяко представление. Възможно ли е полуорк магьосник да е по-обещаващ?

— Когато оцелелите се върнаха във Ваасанската порта, разказаха, че Уингхам е в Палишчук.

Това вече очевидно заинтригува Емелин.

— Достатъчно, кралю мой — предаде се той. — Искате да отида, значи ще отида, но пътуването няма да е толкова кратко като визитата ми до Соравия — земя, която познавам добре и до която мога да се телепортирам с — лекота. Очаквайте да отсъствам десет дни и то само ако загадките на конструкцията на Зенги не са твърде сложни. Веднага ли да потегля, или мога да се включа в празненството, което ми обещахте, за да ме доведете тук?

— Хапни и хапни добре — каза Гарет с усмивка, но изражението му стана по-сериозно. — Вярвам, че магията ти е достатъчно силна да те вдигне и пренесе, когато стомахът ти е пълен?

— Ако не беше крал, щях да ти предложа демонстрация.

— Ах, но ако не бях кралят, Зенги вероятно нямаше да позволи.

Емелин само поклати глава и се отдалечи към покоите за гости, където можеше да се измие и подготви за трапезата на Кристин.

Беше нощ на тостове за стари приятели и отминали времена. Петимата другари авантюристи вдигнаха чаши за Олвен, най-вече, и за Мариаброн, който бе имал толкова потенциал. Повториха целта си да обединят земите на Кървав камък, Дамара и Вааса в единно кралство, и да победят всички останки на тирана Зенги.

Разговаряха за церемонията на следващата сутрин споделиха малкото известна им информация за мъжа когото щяха да посветят в рицарство, и за странния компаньон с абаносова кожа. Келедон Кирни обеща, съвсем скоро ще знаят повече за необичайната двойка. Обещание, посрещнато с одобрително кимване от страна на Кейн. На тази маса нямаше разногласия между приятелите, които се бяха

борили рамо до рамо повече от десетилетие. Виждаха пред себе си нови предизвикателства, вероятни проблеми и мистерията около ново дошлите и методично подготвяха плановете си.

На сутринта, след като отец Дугалд ги благослови Емелин се отпрати към Палишчук, а Келедон към Хелиогабалус. Келедон покани Кейн да го придружи или да го пренесе през част от пътя с магическия си килим, но Кейн отказа. Искаше да стане свидетел на предстоящите събития.

И така, докато крал Гарет и кралица Кристин се подготвяха за церемонията, знаеха, че ще имат подкрепата на могъщи приятели.

ГЛАВА 3

ЗАИНТРИГУВАНИ ДРАКОНИ

Излезе през предната врата на скромния си дюкян за дрънкулки около залез-слънце, както правеше всяка вечер, и предаде ключовете на доверения си помощник. Табелата на входа — над главата ѝ гласеше: „Торбата със сребро на Тазмикела“ и верни на надписа, повечето от предметите вътре. Лешници и тежести за притискане на хартия, декоративни сфери и бижута, бяха изработени от този скъпоценен метал.

Самата Тазмикела си беше извоювала солидна репутация сред търговската класа на кръгообразния път, известен като Обиколната стена в Хелиогабалус, глуха уличка на по-главния път, Околостенния път, наречен така заради непосредствената си близост до високите градски защитни съоръжения. Жената беше доста обикновена на външен вид и бе облечена съвсем простичко. Косата ѝ показваше част от някогашния си червеникаворус цвят, но беше оцветена предимно в меко сиво, раменете ѝ изглеждаха малко по-широки от необходимото, за да поддържат малката ѝ глава. Но тя винаги имаше добра дума за колегите си търговци и обезоръжаваща усмивка и дори да беше одрала кожата на някой клиент, никой никога не се бе оплаквал.

Скромна и естествена, с малко нужди и обикновени вкусове, за Тазмикела нямаше изискана карета, която да очаква тръгването ѝ. Тя вървеше пеш, всяка вечер по един и същ път до незабележима хижа, разположена отстрани на един хълм.

Жената, излизаща от „Златните монети на Илнезара“ на отсрещната страна на улицата бе пълна нейна противоположност. Стоеше изправена, висока и слаба имаше буйна гъста коса с цвят на мед и големи сини очи. Беше облечена в най-изисканите тъкани, а в прекрасната карета, която я очакваше, бяха впрегнати врани коне.

— Мога ли да ти предложа да те откарам, бедна моя? — обърна се към своята противоположност Илнезара, както правеше всяка вечер за забавление на другите търговци, които често шушукаха и се подсмиваха на двойката и съперничеството им.

— За тази цел са ми дадени крака — отвърна моментално Тазмикела.

— Поне до градските порти? — продължи Илнезара, при което Тазмикела просто махна с ръка и продължи по пътя си, както правеше всяка вечер.

Ако някой от свидетелите на размяната бе наблюдавал малко по-внимателно, можеше и да забележи нещо различно от обичайното, защото докато Тазмикела Подминаваше каретата на Илнезара, обърна леко глава и кимна едва забележимо по посока на високата жена, която ѝ отвърна със същото.

Не след дълго Тазмикела се оказа извън пределите на града, движейки се далече от осветените с факли градски стени към самотния хълм, където се намираше скромният ѝ дом. Щом стигна до основата на хълма, в почти пълен мрак, тя огледа терена наоколо, за да се увери, че е сама. Придвижи се до широко сечище, скрито от гъста редица борове. В средата му затвори очи и — се измъкна от дрехите си. Тазмикела мразеше да носи дрехи и така и не успяваше да разбере нуждата на хората да крият естествените си форми. Винаги бе считала тази срамежливост и благоприличие за характерни за раса, която не можеше да се издигне над очевидните си ограничения, раса, която настояваше да се подчинява на по-могъщи създания вместо да стои като собствените си богове горда и решителна.

Тазмикела не страдаше от подобна скромност. Стоеше гола в тази неестествена форма и се сгръвяше от полъха на нощния бриз. Промяната дойде бавно, защото отдавна бе овладяла изкуството на трансформацията до съвършенство. Най-напред започнаха да никнат крилата и опашката ѝ, защото те бяха най-безболезнени — добавките винаги бяха по-лесни отколкото превръщането, което включваше трошене и променяне на формата на костната структура.

Дърветата около нея сякаш се свиха. Перспективата ѝ се промени, докато израстваше до впечатляващи пропорции, защото Тазмикела не беше човек. Беше пропъзляла от яйцето си преди векове, заедно със сестра си, единствената ѝ роднина, във великата пустиня на Калимшан, далече на югозапад.

Тазмикела, медният дракон, се издигна в нощния въздух. Бързо набра височина, отлитайки надалече от човешкия град. Владетелите на тези земи знаеха коя е тя и я приемаха, но обикновените хора никога

нямаше да го разберат, естествено. Ако им се разкриеше, крал Гарет и приятелите му нямаше да имат друг избор, освен да я прогонят от земите на Кървав камък. А тя определено не искаше да се сражава с тази група.

Насочи се директно на север, през най-слабо населената шир на Моров и в още по-слабо населеното херцогство на Соравия. Прелетя между Голиад и Галенската змия, двете реки, течащи паралелно на юг от Галенските планини. Докато продължаваше да се издига, разреденият въздух и студът не я притесняваха. Някой на земята би могъл да я мерне с крайчеца на окото си, но дали щеше да я разпознае като летящ нависоко дракон или като ниско прелитаща птица или прилеп?

Тя не се притесняваше. Беше гола в нощното небе, извисена над тези притеснения. Беше свободна.

Тазмикела прекоси планините с лекота, извивайки се около върховете, наслаждавайки се на разнопосочните въздушни течения и абсолютния контраст между — умните камъни и окъпания от лунна светлина сняг.

Навлезе във Вааса на запад от Палишчук и сви на изток, когато излезе от планините. Миг по-късно забеляза светлините на града на полуорките.

Драконката остана на голяма височина, докато прелиташе над града, защото знаеше, че полуорките, които живееха от много години наред пущинаците на Вааса, знаят как да се защитават от всяка опасност. Ако забележеха силуета на дракон, прелитащ над града им през нощта, нямаше да се замислят за цвета на чудовището, нито пък щеше да има как да го установят на светлината, която едва забележимо се носеше от непълната луна и звездите.

— Тазмикела използва впечатляващото си зрение, за да огледа града, докато прелиташе над него. Беше късно, но много от факлите все още горяха и най-голямата кръчма беше осветена и шумна. Осъзна, че все още празнуват победата над замъка на Зенги.

Изви надясно, на север и започна да се спуска, уверена, че никой от гражданите на Палишчук няма да се намира извън града в този момент. Почти веднага видя мрачната и мъртвешка структура, огромната крепост, копие на замъка Опасни, само на няколко мили на север от града.

Спусна се по права линия, твърде заинтригувана, за да оглежда района. Докато кацаше, се промени обратно в човешката си форма, смятайки, че всеки, който евентуално би я шпионирал, не би се почувствал заплашен от гледката на гола жена на средна възраст. Естествено, ако някой я наблюдаваше по-отблизо, този образ щеше да създаде повече объркване, отколкото успокоение, защото тя се отпрати, без да спира към огромната решетъчна порта от предната страна на постройката. Огледа кърпежната решетка, която беше сложена върху дупката в портата, откъдето очевидно бяха влезли Джарлакъл и приятелите му. Можеше да махне кърпката с лекота, но това щеше да означава да се навежда, за да пропълзи надолу.

Вместо това жената плъзна ръцете си между две от дебелиите, заострени решетки, после натисна навън и изви метала с лекота, така че да може просто да влезе вътре.

Тазмикела безгрижно пристъпи през портата и прекоси двора с изровена и набраздена земя, покрита с натрошените форми на множество скелети.

Откри огромните порти на централната сграда поправени и заключени с тежка верига, която сграбчи с една ръка и счупи с лекота.

Откри онова, което търсеше, в основната сграда точно отвъд портите. Пиедесталът стоеше непокътнат, макар и опушен от огъня почти до върха си. Останките от голяма книга, с разкъсани и изгорени страници, стояха захвърлени наблизко. С все по-кисело изражение Тазмикела отиде до унищожената книга и повдигна черната корица. По-голямата част беше унищожена, но видя достатъчно от корицата, за да разпознае образите на дракони, отпечатани върху нея.

Знаеше природата на книгата, том на съзиданието и поробването.
— Проклет да си, Зенги — прошепна драконката.

Следите от напредването на Джарлакъл и Ентрери из мястото бяха достатъчно лесни за проследяване и Тазмикела скоро се озова в огромната зала дълбоко под постройката, където се намираха костите от отдавна отминала битка и останките от по-скорошни сражения.

Един поглед към драколича потвърди всичко, от което се бяха страхували Тазмикела и сестра ѝ Илнезара.

Драконката се завърна на склона край Хелиогабалус малко преди зазоряване. Облече се и потърка уморените си очи, но не се прибра у дома си. Вместо това тръгна на юг към една самотна кула, която беше

домът на сестра ѝ. Не си направи труда да почука, защото я причакваха.

— Толкова лесно за разпознаване ли беше, че дори не ти трябваше цял ден на мястото? — попита Илнезара — по-високата, с червена като мед коса, веднага щом Тазмикела влезе.

— Точно това, от което се опасявахме.

— Книга на Зенги, съживена от пленената душа на мъртъв дракон?

— Мисля, че е била Уршула.

— Черният?

— Същият.

— А книгата?

— Унищожена. Разкъсана и изгорена. Работа на Джарлакъл, предполагам. Прекалено хитър е, че да остави подобно съкровище да се изплъзне от алчните му ръчички. Разбрал е истината за книгите на Зенги, когато е унищожил кулата на Херминикъл.

— А ние му предоставихме твърде много следи — добави Илнезара.

И двете млъкнаха и се замислиха за случващото се.

Преди много години Зенги се бе обърнал към Илнезара и Тазмикела с изкушаващо предложение. Ако му служеха и подпомагаха завоевателните му войски, щеше да ги награди с омагьосани амулети, които да спасят духовете им, когато умрат. Зенги бе предложил на сестрите безсмъртие като личове.

Но цената бе твърде висока, бяха се съгласили единодушно и двете, а перспективата да оцелеят като драколичове може и да бе по-добра от смъртта, но определено не бе привлекателна.

— Джарлакъл е осъзнавал съвсем ясно какво лежи между страниците на книгата на Зенги, така че спокойно можем да предположим, че в момента Уршула е у него, скрит на сигурно място в някой от джобовете му — каза Тазмикела след дълго мълчание.

— Този мрачен елф играе опасна игра — отвърна Илнезара. — Ако знае за силата на амулетите, дали разбира магията, стояща зад тях? Дали и Джарлакъл ще започне да подмамва дракони на своя страна както Зенги?

— Ако се появи в Хелиогабалус и ни предложи тъмна сделка и превръщане в личове, ще го прехапя наполовина — обеща Тазмикела.

Илнезара се нацупи.

— Не може ли просто да го оковеш и да ми го предадеш, за да го използвам, както пожелаея, за няколко века?

— Сестро... — предупредително изрече Тазмикела.

— Илнезара просто се разсмя в отговор, но в смеха ѝ се прокрадваше нервно напрежение. И двете започваха да осъзнават, че Джарлакъл, създание, което смятаха за свой подчинен, не бива да бъде подценяван.

— Джарлакъл и Ентрери победиха драколич — отбеляза Тазмикела и не последва нов смях. — А Уршула Черния не беше незначителен дракон нито приживе, нито мъртъв.

— И сега фигуративно и буквално се намира в джоба на Джарлакъл.

— Трябва да си поговорим с тези двамата.

Илнезара кимна в знак на съгласие.

* * *

Случваше се независимият до крайност Артемис Ентрери да се окаже във време и място не по свой избор, откъдето не можеше да се измъкне моментално.

Подобно нещо бе продължило с месеци в Мензоберанзан, когато Джарлакъл го бе спасил от катастрофален двубой с Дризт До'Урден пред Митрал Хол и го бе отчаел с мрачните елфи, отстъпващи от владенията на джуджетата.

Случвало му се бе често в младостта му, когато бе служил на опасната Басадонска гилдия в Калимпорт. В тези ранни периоди от кариерата си Артемис Ентрери бе вършил каквото му се каже и когато му се каже. В случаите, когато задачата не бе била по вкуса му, младият Ентрери бе свивал рамене и я бе приемал — какво друго можеше да направи?

С остаряването и натрупването на опит и репутация, която правеше нервни дори пашите, Ентрери приемаше задачи единствено по свой избор. И въпреки това от време на време се оказваше на място, на което не искаше да се намира, както тази сутрин в Кървав камък. Наблюдаваше церемонията сякаш се намираще в тълпата, която се бе

насъбрана пред трибуната, издигната край двореца на крал Гарет. С известна развеселеност гледаше как Дейвис Енг пристъпва напред, за да приеме наградата си. Този тип дори не бе успял да стигне до Палишчук на собствените си крака. Беше ранен по пътя и пренесен дотам — по-скоро тежест, отколкото помощ, в задната част на един от фургоните.

„Някои хора биха чествали всичко, замисли се Ентрери. Дори посредствеността.“

По улиците на Калимпорт човек, който се бе представил толкова некадърно като Енг, щеше да получи един-единствен шанс да се поправи, а и това не бе сигурно.

Следващата повикана бе Калихай и Ентрери загледа награждаването по-внимателно и без да е толкова суров в оценката си. Полуелфката бе отказала да отиде в замъка, макар да се бе съгласила да остане с ранения Дейвис Енг. Беше развалила договорката си с командир Елъри, клетвата си за вярност към мисията и въпреки това биваше наградена.

Ентрери просто се подсмихна на тази ситуация и пропъди негативните мисли, позволявайки на личните чувства към полуелфката да надделеят над всепоглъщащия му цинизъм, поне за момента.

Въпреки това беше изненадан колко е либерален — кралят в посвещаванията в рицарство — защото Ентрери разбираше, че всичко е показност. Церемонията не беше за Дейвис Енг или за Калихай. Не беше и за по-жадния Атрогейт, който пристъпи напред, за да получи наградата си. Не беше дори заради Джарлакъл и Ентрери. Беше заради хората, които ги наблюдаваха... обикновения народец на Кървав камък. Създаваше герои, за да повдигне духа на селяните, да ги кара да се ранят и възхваляват водачите си, така че да не забелязват собствените си проблеми. Половината от тях си бяха гладни през повечето вечери, докато тези, които обичаха толкова много, кралят паладин и дворът му, никога нямаше да изпитат подобни трудности.

— Накрая цинизмът победи и когато Ентрери бе привикан напред — за втори път, защото бе твърде погълнат от мислите си, че да чуе първия призив — пристъпи бързо и дори не се опита да прикрие намръщването си.

Чу смеха на Джарлакъл зад себе си, когато застана пред крал Гарет, и осъзна, че приятелят му се наслаждава на представлението.

Успя да се обърне назад към — мрачния елф за миг, колкото да го изгледа гневно. Това, естествено, накара Джарлакъл да се разсмее още по-силно.

— Артемис Ентрери — каза Гарет и го накара да се обърне към него. — Ти си нов по тези земи, но вече си доказал, че си достоен. С делата си при Ваасанската порта и на север срещу творението на Зенги ти се изяви. За победата ти над драколича, Артемис Ентрери, те провъзгласявам за рицар-чирак от Ордена.

Мъж, облечен в мръсна роба, пристъпи до дебелия плешив отец. Свещеникът, отец Дугалд, произнесе бърза благословия над меча и го подаде на Гарет.

През това време дрипавият мъж гледаше не към краля, а към Ентрери. И макар ласкателните думи на Гарет да звучаха напълно искрено, Ентрери усещаше съвсем ясно, че този мъж — очевидно скъп приятел на краля — не го вижда в същата хвалебствена светлина.

Артемис Ентрери бе оцелял по безмилостните улици на Калимпорт благодарение на бойните си умения, но което бе дори по-важно, оцелял бе благодарение на способността си с един поглед да преценява приятелите и враговете си.

Този мъж, малко по-възрастен от него самия и определено не от простолюдието, въпреки дрипите си, не беше приятел.

Гарет взе меча и го вдигна с две ръце.

— Моля, коленичи — каза кралица Кристин на Ентрери, който все още преценяваше мъжа в дрипите.

Ентрери бавно извърна глава, за да погледне кралицата, кимна леко и падна на колене. Гарет постави меча на лявото му рамо и го провъзгласи за рицар-чирак от Ордена. Свещеникът започна да речитира всички привилегии и почести, които носеше тази титла, но Ентрери не го слушаше. Мислеше си за мъжа, облечен в дрипите и за погледа, който си бяха разменили.

Мислеше си как заради Джарлакъл се озовават на места, където нямат работа.

* * *

Далеч на север от село Кървав камък празненствата Палишчук, предвождани от Риордан Парнел, продължаваха до късно през нощта. Щом обстановката започнеше да се успокоява, бардът подхващаше възторжена песен за Палишчук и многото му герои.

И чашите се вдигаха в тост.

Тази вечер повечето от жителите на града се бяха брали в общата зала на „Уморения пътник“, за да почетат за пореден път Арраян и Олгерхан, храбрите им вграждани, които бяха поели към замъка. Неколцина жителите бяха загинали, а още повече бяха ранени в битката с гаргойлите от замъка, долетели в нощта, за да нападнат града. Всички полуорки осъзнаваха, че ако Арраян, Олгерхан и другарите им не бяха победили драколича и злите му създания, техният любим град най-вероятно щеше да бъде изоставен, а бежанците да се отправят към Ваасанската порта.

Така че полуорките бяха повече от изпълнени с желание да празнуват и когато Риордан Парнел, легендарният бард и привилегирован член на двора на крал Гарет, бе пристигнал в Палишчук, гуляят бе достигнал нови висини.

Виждайки, че репутацията му го предхожда, Риордан бе решил да не ги разочарова. Пееше и свиреше на прекрасната си лютня, подкрепян от няколко доста добри музиканти от групата пътуващи търговци на Уингхам, които — за добър късмет, защото Уингхам и Риордан бяха добри приятели — се бяха оказали в града.

— Риордан пееше, а всички останали пиеха. Той продължаваше да пее и те продължаваха да пият. Риордан щедро черпеше много от сановниците, включително и двамата почетни гости — вадейки монета след монета от сякаш бездънната си кесия, защото в щедростта си хитрият бард можеше лесно да прецени кой колко е изпил. Първоначално беше решил да държи Арраян и Олгерхан полутрезви, защото в тазвечерното празненство имаше много повече от бард, който показва музикалния си талант. В крайна сметка пияните хора говореха по-свободно, а Риордан бе дошъл да събира информация.

След като бе видял двамата герои обаче, бардът леко бе променил плановете си. Един поглед към красивото лице на Арраян го бе убедил да се погрижи Олгерхан да получава достатъчно количество напитки през вечерта.

Наистина, Арраян бе хванала Риордан неподготвен — а това не бе често явление за нахакания и чаровен женкар.

Не идеше реч за това, че е невероятно красива, защото Риордан бе преспал с повечето от най-красивите жени в земите на Кървав камък. Не, това, което бе изненадало барда, бе че въобще се бе почувствал привлечен от Арраян. Лицето ѝ бе плоско и закръглено, но по приятен начин, косата ѝ бе лъскава, а зъбите — прави и чисти, за разлика от закривените и изпъкнали бивни, характерни за оркската ѝ природа. Наистина, ако бе видял Арраян по улиците на Хелиогабалус или Кървав камък, Риордан никога не би предположил, че във вените ѝ тече и капчица оркиска кръв.

Тъй като знаеше истината обаче, бардът можеше да види тук и там части от това наследство. Ушите ѝ бяха малко по-малки, челото ѝ леко полегато, а веждите — една идея по-гъсти.

Това обаче нямаше никакво значение, защото жената бе красива, приятна и се усмихваше, а Риордан бе заинтригуван и поради тази причина — изненадан.

Затова с намигване към сервитьорката и допълнителен бакшиш се подсигури придружителят на Арраян, грубият Олгерхан, да е добре наквасен. Съвсем скоро Олгерхан се строполи от стола си и изчезна от картинката, похърквайки под масата на фона на одобрителните възгласи на останалите присъстващи.

Риордан избра внимателно момента. Знаеше, че не може да изработи Уингхам, защото старият полуорк бе твърде умел, за да бъде изигран от човек със заслужената репутация на Риордан, а и забеляза, че Уингхам проявява голям интерес към Арраян, която, както бе узнал, му бе племенница. Когато прецени, че достатъчен брой от височайшите особи са изпадали, бардът промени темпото на песните си. Вече бе ранна утрин, така че започна да успокоява обстановката... бавно.

Освен това започна да добавя малко повече заклинания в мелодиите си, използвайки магията на гласа си, дарът на истинските бардове, за да манипулира настроението на леко пийналата Арраян. Предразположи я.

Очарова я с изтънчени ласкателства. Магията на песните му я убеди, че той е приятел, които може да ѝ предложи съвет и утеха.

Не веднъж Риордан забеляза, че Уингхам го наблюдава с очевидно подозрение. Въпреки това продължи с тихите си манипулации, докато се опитваше да измисли план как да се отърве от твърде прозорливия полуорк.

Дори умният Риордан осъзна, че не може да се мери с него. Нямахше начин да отвлече вниманието на Уингхам. В една от кратките паузи между песните Риордан взе две халби от кръчмаря и отиде при Уингхам. Не беше изненадан, когато полуоркът накара другите трима търговци да освободят масата.

— Пееш добре — отбеляза старият полуорк.

Риордан му подаде една от напитките, после вдигна своята в наздравица. Уингхам чукна чашата си в неговата, после отпи дълбока глътка.

— Познаваш ли Нюнги? — попита още преди да я е оставил обратно на масата.

Риордан го изгледа за момент с любопитство.

— Бардът? Естествено. Кой с моя произход и опит не чувал за най-великия бард, крачил някога из земите на Кървав камък?

— Най-великият бард *полуорк* — поясни Уингхам.

— Не бих налагал подобни ограничения на репутацията на Нюнги.

— Той би ти казал, че делата на Риордан Парне надхвърлят неговите — каза Уингхам и вдигна чашата си за наздравица, а Риордан ухилено чукна своята неговата.

— Мисля, че ме ласкаеш твърде много — каза бардът преди да отпие. След една глътка добави: — Изигра малка роля, още един човек сред мнозината, в победата над краля вещер.

— Проклето да е името му — каза Уингхам и Риордан кимна. — Поддържам мнението си, защото съм чувал същите тези думи от устата на Нюнги и то съвсем скоро.

— Значи още е жив? Прекрасна новина! Никой не е чувал нищо за Нюнги от много години и мнозина предполагаха, че е напуснал този живот и е получил наградата, която без съмнение заслужава.

— Жив е и е добре. Малко е сприхав и със схванати стави — потвърди Уингхам. — Всъщност само преди два дни ме предупреди да внимавам с Риордан Парнел, щом научи, че ще идваш в Палишчук.

Риордан наклони глава и заразглежда преценяващо събеседника си.

— Да, приятелю, Нюнги живее тук, в Палишчук потвърди Уингхам. — Естествено. Именно той откри, че Арраян несъзнателно е активирала цикъла на магията на творението на Зенги. Мъдростта му ми помогна да стигна до прозрението, което позволи на отряда на командир Елъри да победи творението и адските му съзидания.

През цялото време Риордан се взираше във възрастния полуорк, без да мигва или кима.

— Да, ще направиш добре, ако посетиш Нюнги преди да си тръгнеш, тъй като си дошъл да откриеш цялата истина около творението и победата над него.

— Риордан преглътна една идея по-тежко.

— Дойдох да отдам почит на делата на Арраян и Олгерхан — каза той — и да взема участие в радостта и празненствата, докато крал Гарет пристигне от Кървав камък, за да ги награди.

— И наистина ще е голяма чест, че кралят ще пътува до това кално ъгълче на Вааса, за да окаже подобно признание, вместо да настоява те двамата да идат в столицата му.

— Те заслужават подобна чест.

— Без съмнение — съгласи се Уингхам. — Но това далеч не е причината — както за тяхното, така и за твоето посещение.

Риордан не се опита да отрича.

— Крал Гарет има право да се притеснява — продължи Уингхам. — Замъкът беше страховит.

— Загубата на Мариаброн и роднината на Гарел Елъри, свидетелстват за това.

— Да не споменаваме Кантан, високопоставения магьосник от Цитаделата на убийците.

Тази прямота накара Риордан да си поеме въздух.

— Не вярвам да не си чул — каза Уингхам.

— Имаше слухове.

— И са верни. Да, пеещи ми приятелю, тук има много повече неща за разкриване за нас — за теб — от простата победа над творение на Зенги. Не се страхувай, няма да ти преча. Напротив, за благо на Палишчук и цяла Вааса, надеждата ми е в Риордан и крал Гарет.

— Винаги сме считали Уингхам за ценен съюзник и приятел.

— Ласкаеш ме. Но целите ни са едни и същи, уверявам те. — Уингхам си пое въздух и погледна лукаво към Риордан. — Поне част от целите ни.

При този изненадващ коментар Риордан позволи на Уингхам да насочи погледа му към Арраян.

Риордан се разсмя.

— Красива е, признавам.

— Влюбена е, при това в някой, който го заслужава.

Риордан погледна към Олгерхан, който лежеше под масата свит като бебенце, и отново се изсмя.

— Мъж, който тази вечер се оказа твърде привързан към алкохола, както изглежда.

— С помощта на няколко добре раздадени монети и още по-добре насочени комплименти — каза Уингхам.

— Риордан се облегна назад и се усмихна на прозорливия полуорк.

— Страхуваш се за репутацията на Арраян.

— Очарователен герой от двора на крал Гарет...

— Дошъл да разговаря с нея като приятел — довърши Риордан.

— Репутацията ти предполага малко повече.

— Вярно е — съгласи се бардът и вдигна чашата си към Уингхам за поздрав. — В такъв случай имаш думата, приятелю Уингхам. Арраян е красива жена и ще е лъжа, ако ти кажа нещо друго.

— В крайна сметка, ти си бард — долетя сухият отговор и на Риордан не му остана нищо друго, освен да свие рамене и да приеме острата забележка.

— Намеренията ми спрямо нея са почтени — отвърна Риордан. — Като изключим, че изиграх така ситуацията, че тя да има по-малко... задръжки. Много са въпросите, които трябва да й задам тази вечер, и бих искал честните ѝ отговори, без да се страхува от последствията.

Забеляза, че при тези думи Уингхам се стегна.

— Не е направила нищо лошо — заяви полуоркът.

— Не се съмнявам в това.

— Без да подозира, се оказа в плен на магията на книгата — книга, която аз ѝ дадох — каза Уингхам и сякаш в гласа му се промъкна леко отчаяние.

— Много по-малко ме вълнуват тя и Олгерхан, отколкото другите им придружители, онези, които оцеляха и онези, които не успяха — увери го бардът.

— Ще ти разкажа цялата история около книгата в творението — отвърна Уингхам. — Бих предпочел да не караш Арраян да си припомня това болезнено изживяване нито тази, нито която и да било друга вечер.

Освен това тя бе в плен на могъща и манипулативна магия и моите наблюдения ще се окажат по-точни и просвещаващи. Риордан се замисли за момент, после кимна.

— Но ти не си бил с тях вътре в постройката.

— Така е.

Риордан остави чашата си на масата и бутна стола си назад.

— Ще бъда внимателен — обеща и се изправи.

Уингхам не беше особено доволен от ситуацията, но кимна в знак на съгласие. В крайна сметка нямаше кой знае какъв избор. Риордан Парнел, братовчед на Келедон Кирни, приятел на Гарет и на останалите, беше един от седемте, сразили Зенги и спасили земите на Кървав камък от адския кошмар на краля вещер.

* * *

Празненство имаше и в село Кървав камък. Макар малцина да имаха представа какво се бе случило във Вааса, че да изисква такава церемония или посвещаване в рицарство, народът на дълго страдалата земя изглежда е винаги готов за празненство. Крал Гарет им каза ядат, да пият и да се веселят и те го послушаха.

Огромна шатра на открито беше издигната пред замъка Драконоубиец отстрани на двореца на Бялото дърво. Няколко по-малки палатки бяха опънати наоколо, но болшинството от хората предпочитаха да танцуват и пеят под звездите. Знаеха, че няма да има много подобни вечери с приближаването на зимата и студените ветрове.

Джарлакъл, от своя страна, обикаляше около масите, където Ентрери, героят на деня, седеше с Калихай и някои от по-нисшестоящите лордове и дами от двора крал Гарет. От време на време

отец Дугалд се появяваше и вдигаше тост, преди отново да изчезне със залитане сред тълпата.

Естествено мнозина бяха заинтригувани от мрачния елф, който обикаляше наоколо, така че той се оказа в положение почти непрестанно да докосва периферията шапката си. Беше заучен жест, който служеше за идеално прикритие на това къде всъщност е съсредоточено вниманието на Джарлакъл. Защото с едно махване на шапката и призив към малкия сребърен конус, който държеше здраво в дланта си, мрачният елф наблюдаваше с повишено внимание Ентрери и полуелфката. Хората се изправяха пред Джарлакъл и се обръщаха директно към него, но той само кимваше и се усмихваше, без да чува и дума.

— Но чуваше всичко казано между Ентрери и Калихай.

— Нямам желание да прекарам зимата в тесните коридори на Ваасанската порта — обърна се към нея Ентрери и от тона му Джарлакъл заключи, че повтаря тези думи за пореден път. — Ще намеря работа в Хелиогабалус, ако ми се работи и ще се наслаждавам на хубава храна и вино, ако не ми се работи.

— И хубави жени? — попита Калихай.

— Ако ме придружиш, тогава да — без колебание — отвърна Ентрери.

Джарлакъл се изкикоти, като го чу, после осъзна че току-що е объркал и вероятно обидил двойка млади жени, които се бяха приближили към него. Може би с предложение? Трябваше да разбере и затова спря да подслушва разговора на Ентрери, но моментът вече бе отминал.

— Извинете ме — успя да изрече, докато двойката обръщаше гръб и се отдалечаваше забързано. Със свиване на рамене Джарлакъл отново призова конуса и се заслуша.

— ... Парисъс имаше незавършени дела — казваше Калихай, имайки предвид мъртвата си приятелка, която бе загинала по пътя към Палищчук — смърт, за която първоначално бе обвинявала Артемис Ентрери и за която се бе заклела да отмъсти.

„Изглежда бе променила мнението си, помисли си Джарлакъл, освен ако не смяташе да го люби до смърт.“

Джарлакъл кимна и се усмихна на тази доста противоречива мисъл. Поради някаква причина откри, че си мисли за Илнезара,

своята любовница драконка.

— Свързват ни дълги години приятелство — продължаваше Калихай. — Не можеш да ми отнемеш възможността да се уверя, че последното ѝ желание е изпълнено така, както тя би искала.

— Не ти отнемам никаква възможност. Решението какъв път ще поемеш е твое.

— Но няма да дойдеш с мен?

Джарлаксъл не можа да не се подсмихне, докато наддаваше тази далечна размяна на реплики и забеляза Калихай нежно поставя дланта си на ръката на Ентрери, докато говори.

„Ах, манипулациите на човешките жени“, помисли Джарлаксъл.

— Джарлаксъл също ми е приятел от години — отвърна Ентрери. — Имаме работа в Хелиогабалус.

— И Джарлаксъл не е способен сам да се справи с делата ви?

Ентрери се изкиска.

— Искаш от мен да му вярвам?

При тези думи мрачният елф кимна одобрително.

— Мислех си, че сте приятели — отвърна Калихай.

Ентрери просто сви рамене и съсредоточи внимание върху напитката си, която беше поставена на масата пред него.

Джарлаксъл забеляза изражението на Калихай, леко намръщване, появило се в тъгълчетата на устата ѝ. Докато Ентрери се обръщаше отново към нея, това намръщване изчезна за един миг и бе заменено от успокояваща, искрена усмивка.

— Интересно — промърмори мрачният елф под носа си.

— Кое е интересно? — попита го някой и за малко не го накара да изскочи от ботушите си. Пред него се намираше група млади мъже, момчета по-скоро, и го оглеждаше от главата до петите.

Всички тези погледи припомниха на Джарлаксъл, че не е в свои води, че се намира наред подозрителна тълпа от по-нисши създания. Той беше необикновен и макар това да бе позиция, която бе заемал дълго време сред мрачните елфи и сред расите на Повърхността, беше едновременно благословия и проклятие, възможност и окова.

— Добра вечер и на вас — обърна се към тях и докосна периферията на екстравагантната си шапка.

— Разправят, че си убил дракон — обади се същото момче, което беше проговорило преди малко.

— Много — отвърна Джарлакъл с намигване.

— Разкажи ни! — възкликна друг от групата.

— Ах, толкова много истории... — започна мрачният елф и се отпрати към близката маса, подканяйки момчетата пред себе си.

Докато се придвижваше, хвърли поглед назад към Ентрери и Калихай, за да види приятеля си наведен над халбата, която стискаше с две ръце. До него Калихай държеше ръцете му и се взираше в него и колкото и да се опитваше, Джарлакъл не можеше да разчете изражението ѝ.

* * *

Арраян се забавляваше докрай. Най-сетне цялата вина се бе изпарила. Дори победата над „живия“ замък не бе позволила на младата жена да се отпусне напълно, защото няколко души бяха загинали в битката с творението — творение, резултат от собствените ѝ необмислени действия.

Всичко това вече бе зад гърба ѝ, поне за една вечер.

Музиката, напитките, аплодисментите... нима бе възможно всичко да си е струвало?

— Олгерхан бе изпъзлял от пода и похъркваше доволно до нея. Милият Олгерхан. Бе най-верният ѝ приятел, когато влязоха в замъка и се бе превърнал в неин любовник, след като излязоха. Скоро щяха да са женени и очакваше с нетърпение този ден. Познавала бе грубия полуорк през целия си живот, но едва след кризата с творението на Зенги, когато бе видяла Олгерхан да жертва толкова много заради нея, бе осъзнала истината за чувствата му към нея и за своите към него.

Протегна се и разроши косата му, но той беше твърде пиян, за да реагира. Никога преди не бе виждала Олгерхан пиян, защото никой от двамата им не пиеше често силен алкохол. Самата Арраян бе започнала да пие по-внимателно още преди часове. Не беше кой знае какъв пияч и не бе отнело много време, за да ѝ се завърти главата. Едва сега съзнанието ѝ започваше горе-долу да се прояснява.

Наистина бе доволна от този факт, когато забеляза красивия, героичен бард да идва към нея с широка усмивка на уста. Зад него

мерна чичо си Уингхам, но притеснението, ясно изписано по лицето му, остана незабелязано за подпийналата жена.

— Милейди Арраян — каза Риордан Парнел, щом се приближи до нея и се поклони дълбоко. — Чувствам, че топлотата на нощта почти ме победи. Ще ми се да си направя кратка разходка в прохладния въздух навън и за мен ще е чест да ме придружите.

По лицето на Арраян пробяга притеснение и тя едва ли осъзна движението, когато погледна към Олгерхан.

— Ах, милейди, уверявам ви, че намеренията ми са напълно почтени — отвърна Риордан. — Любовта ви към Олгерхан е добре известна и напълно подходяща, предвид положението, което напълно заслужено сте си извоювали. Ще бъдете най-честваната двойка в Палищчук, а може би и в цяла Вааса.

— Тогава ми помогнете да го вдигна — отвърна Арраян и се изчерви, когато осъзна, че леко е смотолевила думите.

Протегна се, за да подхване Олгерхан, но Риордан дръпна китката ѝ.

— Само ние двамата — подкани я той и погледна през рамо, насочвайки погледа ѝ към Уингхам.

Старият полуорк все още имаше мрачно изражение, но кимна в отговор на въпросителния поглед на Арраян.

Предвид доброто количество силен алкохол, който замъгляваше съзнанието на Арраян, за могъщия Риордан не беше трудно да я оплете в магическо заклинание докато излизаха от кръчмата. Не се бяха отдалечили и на пресечка разстояние, когато Арраян вече изпитваше пълно доверие към красивия мъж от Дамара.

В подобна ситуация на Риордан не му отне много време да разбере каквото искаше. Вече бе чул за гибелта на Мариаброн и че рейнджърът не бе загинал от драколича, а бе убит от сенчести демони, докато бе разузнавал. Въпреки това, по странно стечение на обстоятелствата, трупът на Мариаброн бе открит на мястото на битката с драколича, прехапан наполовина.

Риордан научи цялата история, включително частта, където тримата вече мъртви другари — Мариаброн, Кантан и Елъри — бяха пристъпили покрай Арраян и се бяха присъединили към битката. Всички те бяха съживени от някого или от нещо. Кантан бе правил

заклинания в битката с драколича, а съживените войн и рейнджър се сражавали яростно.

Риордан осъзнаваше, че магията, съживила телата им, е била много силна.

Слушаше напрегнато, когато Арраян сниши глас и разказа истината за гибелта на Кантан: как той и джуджето се бяха обърнали срещу нея и Олгерхан и Джарлакъл и Ентрери ги бяха спрели. Тя сниши гласа си още повече, докато си припомняше последните мигове от живота на Кантан, когато ужасяващата вампирична кама на Ентрери бе изсмукала последните капки живот от тялото му и ги бе прехвърлила на Олгерхан.

Главата на Риордан се завъртя. В цялата история имаше толкова много неща в повече от това, което останалите бяха разбрали. А какво се бе случило с Елъри, племенницата на Гарет и командир в армията на Кървав камък? Дори Арраян нямаше представа, защо жената бе изостанала от групата заедно с Джарлакъл за да изучават книгата и не се бе върнала с мистериозния мрачен елф в стаята, където Ентрери бе довършил Кантан.

И така разпитът, проведен от Риордан, бе предизвикал още повече и по-интригуващи въпроси.

Въпроси, чиито отговори нямаше да получи от Арраян, Олгерхан или останалите в Палишчук.

С толкова много информация за докладване той придружи жената обратно до кръчмата и дори не остана до края на нощта, а събра нещата си, изведе жребеца си от конюшнията и потегли в мрака на юг в яростен галоп.

* * *

По същото време недалеч на запад Емелин Сиви летеше забързано в обратната посока под формата и нощна птица. Сприхавият магьосник нямаше намерени да ходи в Палишчук, така че заобиколи града от запад и се отправи обратно на североизток. Откри замъка с лекота и прелетя над външната стена, приемайки отново човешка форма щом кацна пред главните порти. Отдели миг, за да огледа строшените вериги на вратата.

— Хм — изрече той и звукът бе повторен многократно същата вечер и на следващата сутрин, докато крачеше из творението на Зенги.

ГЛАВА 4

ДОМ, ГОРЧИВ ДОМ

Добре ще е да върнеш драконовата статуетка на мястото ѝ — отбеляза Джарлакъл, когато двамата с Ентрери се озоваха пред вратата на жилището си в Хелиогабалус — скромна стая на втория етаж на незабележима дървена сграда, скромна поне на външен вид, защото вътре се намираше плячката от предишните успешни начинания на двойката, преди пътешествието им на север към Вааса.

Ентрери и Джарлакъл бяха много добри в събирането на пари, а Джарлакъл, от своя страна, бе много добър в харченето им.

— Оставих я в замъка — отвърна Ентрери — лъжа, толкова явна, че предизвика усмивка у мрачния елф.

Ентрери никога не би зарязал толкова могъщ предмет като статуетката, която бе изиграла ключова роля в победата над драколича. Този малък сребрист предмет можеше да бъде заложен като капан, който да бълва различните смъртоносни дихания на цветните дракони.

— Може би ще успея да убедя Тазмикела и Илнезара да ни осигурят още една — отвърна Джарлакъл.

— И какво друго можеш да изискаш от сестрите драконки?

Джарлакъл изимитира наранено изражение.

— Сега, след като имаш разменна монета, имам предвид — поясни Ентрери.

Лицето на Джарлакъл придоби объркано изражение — отново очевидно изимитирано.

— Безсмъртие е била наградата, предлагана от Зенги на драконите — изрече Ентрери. — Камъкът, който взе от книгата, вторият, не онзи от кулата на Херминикъл — ще е доста интересен за нашите приятели драконките, нали?

— Може би — съгласи се мрачният елф. — Или пък ще им се стори отвратителен. Може би ще ме убият дори ако само го спомена или пък го покажа, но не им го предам.

— Ако не друго, Джарлакъл е дързък.

Мрачният елф сви рамене и се ухили.

— Нашите приятели драконките ни изпратиха във Вааса да намерим точно такава книга и амулет. Честта ме задължава да им докладвам за всичко.

— И да им предадеш плячката?

— Амулетът ли? — Елфът се подсмихна. — Не съм се споразумявал за подобни неща.

— Те са дракони.

— И едната е прекрасна любовница. Това не променя нищо.

Ентрери потрепери при мисълта, което естествено накара Джарлакъл да се усмихне още по-широко.

— Не бяхме изпратени да открием нещо повече от информация, така че ще споделя с тях само информация — отвърна Джарлакъл. — Нищо повече.

— А ако изискат талисмана?

— Принадлежи на Уршула. Аз просто го пазя.

— А ако изискат талисмана? — повтори въпроса си Ентрери.

— Не е нужно да знаят...

— Те вече знаят! Те са дракони. Живели са в този район векове. Спомнят си добре времената на Зенги — може дори да са се били на негова страна или срещу него.

— Предположения.

— Те са дракони — повтори Ентрери. — Защо изглежда че не разбираш този факт? Ти живееш чрез манипулации — никога не съм срещал някой, по-добър в играта с емоциите на околните. Но те са дракони. Не са сервитьорки или дори човешки крале или кралици. Играеш си със сили, които не разбираш.

— Играл съм и с по-велики и съм печелил.

Ентрери поклати глава, убеден, че са обречени.

— Вечно тревожещ се — отбеляза Джарлакъл.

Точно бе закачил пелерината си на окачалката, но я взе обратно.

— Ще уредя нещата и ще успокоя бушуващия ти страх. Тазмикела и Илнезара са драконки — да, приятелю, разбирам го, — но те са медни дракони. Ужасяващи в битка, разбира се, но не чак толкова в царството на разума.

— Забравяш по какъв начин си осигуриха услугите ни — отвърна Ентрери.

И наистина, сестрите драконки бяха създали сложна клопка, за да уловят двойката и да разберат намеренията им. Тазмикела ги бе наела, тайно и отдалеч и когато бяха разгадали загадката на жената — не, че е дракон, а просто, че е онази, която ги е наела да придобият определен свещник — тя бе създавала втора уловка твърдейки, че Илнезара е омразната ѝ съперница и притежава нещо, което по право е на Тазмикела — флейта на Идалия. Същият магически инструмент, който впоследствие се бе озовал у Ентрери.

Но измамата не беше приключила до кражбата, защото по време на опита на Ентрери и Джарлакъл бе разкрита ужасяващата истина за Илнезара в драконовата ѝ форма. След това тя бе изплела трето ниво на интриги и още един таен тест, предлагайки им да ги остави живи само при условие, че се върнат при бивша си работодателка Тазмикела и я убият.

По всички стандарти, включително тези на Ентрери и Джарлакъл, сестрите драконки ги бяха направили на глупаци и то неколkokратно.

Джарлакъл сви рамене при болезненото напомняне и призна:

— Наистина изиграха чудесна измама, но измама, чието усъвършенстване без съмнение са прекарвали години. В Мензоберанзан измама в измама вътре в друга измама е ежедневие и обикновено се случва спонтанно.

— И въпреки това се хвана на тяхната.

— Само защото не очаквах...

— Подценяваш ги.

— Защото вярвах, че са хора, естествено, и е трудно — да не подценяваш хората.

— Наистина се радвам, че смяташ така.

Джарлакъл се разсмя.

— Сега знам, че са дракони.

— И си вземаш тази жена за любовница — добави тихо Ентрери.

Джарлакъл се спря за момент.

— Понеже те обичам като брат, моля се някой ден да откриеш истината за нещата от живота, приятелю.

— Те са дракони — измърмори Ентрери. — И освен това знам как мрачните елфи обичат братята си.

Джарлакъл въздъхна заради неумолимото невежество на приятеля си, после му отдаде чест с примирен жест и праметна пелерината около раменете си.

— Ще се върна след залез. Може да е добра идея да тичаш до Вааса и замъка и да прибереш статуетката. И ако го направиш, моля те, използвай силите на син или бял. Огненият дъх на червения дракон няма да е добра идея за нашата врата — твърде много дърво, разбира се.

* * *

Мрачният елф намери „работодателите“ си в кулата Илнезара. Винаги се срещаха там, а не в скромното жилище на Тазмикела. Може би това бе показател надменността на Илнезара, отказът ѝ да се принизи да отиде до хижата. Джарлакъл естествено виждаше нещата по малко по-различен начин. Според него готовността на Тазмикела да отиде до впечатляващия дом на Илнезара издаваше истинските ѝ чувства. Тя се правеше, че не се вълнува от дребните удобства, но както при мнозина други, които правеха същото, това бе заблуда — самозаблуда. Толкова много хора се присмиваха на материалистичните интереси на драконите — мрачните елфи, хората и джуджетата... твърдейки, че техните сърца са по-чисти, техните идеали — по-възвишени и важни, докато истината бе, че просто се надсмиват над онова, което не могат да достигнат. Или ако успееш да ги достигнат, използваха „възвишените“ стремежи по същия начин, по който богатият търговец използва позлатената си карета — за да се издигнат над другите хора.

Това лично издигане беше истинското занимание на мислещите създания, дори на такива дълголетни създания като драконите.

— Точно както очаквахме — каза Илнезара след размяната на началните поздрави.

Фактът, че тя бе започнала разговора, а не обикновено по-директната Тазмикела, показваше нетърпението, което чувстваха двете сестри.

— Предсказанията ти, че библиотеката на Зенги се появила на бял свят, изглежда се потвърдиха — отвърна Джарлакъл. — Каза, че

ще има още творения, но уви, не мерихме такава.

— При това то прави кулата на Херминикъл да изглежда незначителна — добави Тазмикела и мрачния елф кимна в знак на съгласие.

— По същия начин, по който драконът кара човека да изглежда незначителен по отношение на размери и сила — добави Илнезара.

Джарлакъл не пропусна намека ѝ. Сестрите знаеха че Зенги е поробвал дракони като Уршула Черния, разбираха магията, която бе създала кулата на Херминикъл и очакваха подобна магия да достигне по-големи висини, когато е поддържана от дракон.

Така и бе станало.

— Книгата беше унищожена — добави Илнезара.

— За съжаление — отвърна мрачният елф.

— От Джарлакъл — изрече високото медно създание и това го накара да отстъпи крачка назад. — Или някой като него — веднага извъртя тя — бърз с острието и заклинанията.

Джарлакъл започна да протестира, но Тазмикела сряза.

— Ходих дотам — каза тя. — Влязох в замъка и намерих подиума в основната сграда. Открих останките от книгата на създанието, разкъсана и изгорена.

Джарлакъл понечи да възрази, после да отрече, но вместо това се усмихна и се поклони в поздрав на точното заключение на драконката.

— Разбира се, трябваше да бъде унищожена.

— А амулетът скрит вътре? — попита Илнезара.

Погледът на Джарлакъл се премести върху деликатното създание, негова любовница, и ръката му небрежно се плъзна в близост до кесията на дясното му бедро, където държеше малка сфера, която можеше за едно примигване на окото да го отнесе от мястото в случай на опасност. Счупването на тази керамична сфера щеше да го захвърли в мултивселената — но къде, дори на коя равнина от съществуването, не можеше да предположи.

В този момент прецени, че в мултивселената има много малко места, които са по-враждебни от леговището на двойка разгневени дракони.

— Зенги създаде много такива амулети — обясни Тазмикела. — Той изкуши всеки дракон в земите на Кървав камък с обещания,

включително нас двете. Предположението ни е, че замъкът на север от Палишчук е съдържал амулета на драколича Уршула Черния.

Джарлакъл сви рамене.

— Киселинният дъх на създанието, с което се борихме, съвпада с това.

— И драколичът бе унищожен?

— С помощта на статуетката, която така мъдро ми дадохте.

— А амулетът е бил изваден — каза Илнезара.

Джарлакъл вдигна свободната си ръка с жест, който показваше, че не разбира за какво говори.

— От теб — добави сестра й.

Мрачният елф отстъпи крачка назад и премести ръката си от кесията под брадичката си.

— И какво, ако е истина? — попита той.

— Тогава притежаваш нещо, което не разбираш — отвърна Илнезара. — Изкарваш си прехраната, като използваш ума си срещу тези, които срещаш. Сега си играеш с дракони — мъртви дракони. Това не ми изглежда здравомислеща идея.

— Загрижеността ти е трогателна.

— Това не е игра, Джарлакъл — каза Тазмикела. — Зенги оплете сложна мрежа. Изкушенията му бяха... — тя погледна към сестра си.

— Убедителни — завърши вместо нея Илнезара. — Кой не би искал безсмъртие?

— Нима има амулети за Тазмикела и Илнезара? — попита Джарлакъл, най-сетне разбирайки безпокойствието им.

— Ние не се съюзихме със Зенги — заяви Илнезара.

— Не преди момента на падението му — отвърна мрачният елф. — Бих предположил, че много от вашия вид са отказали на краля вещер, до...

Той остави последната дума да увисне във въздуха.

— До? — тонът на Тазмикела показваше, че не е в настроение за недомлъвки.

— До момента на истината — обясни Джарлакъл. — До момента, когато е бил поставен пред избор между забвение и превръщане в лич.

— Умен си — обади се Илнезара. — Но не и ако считаш, че това е някаква игра, която да изманипулираш.

— Искате амулета на Уршула Черния? Предполагате, че го притежавам и го искате от мен?

Сестрите отново размениха погледи.

— Искаме да разбереш с какво си играеш — отвърна Тазмикела.

— Не ни интересува Уршула, жив или мъртъв — добави Илнезара. — Със сигурност никога не ни е бил съюзник.

— Страхувате се, че отключвам тайните на Зенги — изрече мрачният елф.

Направи пауза за момент, сигурен в предположението си и обмисляйки факта, че все още е жив. Очевидно сестрите искаха нещо от него. Той погледна първо към Тазмикела, а после към любовницата си и осъзна, че драконките нямат намерение да го убиват скоро. Знаеха, че в някакъв момент ще осъзнае — те имаха нужда да осъзнае — макар за тях да бе опасно.

— Зенги е създал амулети за вас двете — изрече мрачният елф с повече увереност. — Изкушил ви е, но вие сте му отказали.

Той направи пауза, но никой от драконите не оспори думите му.

— Но амулетите си остават и вие ги искате — заключи Джарлакъл.

— И ще убием всеки, който попадне на тях и не ни ги предаде веднага — отвърна със студено спокойствие Илнезара.

Мрачният елф обмисли обещанието за момент и тъй като познаваше Илнезара достатъчно добре, осъзна, че е смъртоносно сериозна.

— Искате да контролирате съдбата си — каза той.

— Няма да позволим на друг да я контролира — изрече Тазмикела. — Дребна разлика. Резултатите ще се окажат едни и същи за лицето, което притежава предметите.

— Изпратихте ме във Вааса с надеждата да узная онова, което узнах — заключи Джарлакъл. — Искате от мен да открия останалите скрити съкровища на Зенги и да ви върна онова, което по право е ваше.

Те не изразиха несъгласие.

— А за мен?

— Ще можеш да разказваш на всички, че си срещнал два дракона и си останал жив — отвърна Илнезара.

Джарлакъл се изхили, после се разсмя високо.

— Може ли да им разкажа някои по-интимни подробности?

Усмивката, която му върна жената, бе искрена и топла и донесе на Джарлакъл голямо облекчение.

— А какво става с Уршула Черния? — посмя да попита след няколко мига той.

— Казахме, че не ни вълнува, независимо жив или мъртъв — отвърна Илнезара. — Но те предупреждаваме, внимавай, чернокожи ми приятелю — добави тя, приближи се до мрачния елф и прокара обратната страна на ръката си по бузата му. — Крал Гарет и приятелите му няма да търпят втори Зенги. Той не е за подценяване.

Джарлакъл кимаше, докато тя довършваше думите си, но това престана моментално, щом го хвана с ръка за пелерината и ризата и го вдигна без усилие във въздуха, завъртайки го така, че да я гледа в очите.

— Нито пък ние ще търпим друг тиранин — предупреди тя. — Знаем, че не ме подценяваш.

Както си висеше във въздуха и чувстваше силата на драконката, която го държеше нависоко с такава лекота, сякаш е перце, на мрачния елф не му оставаше друго, освен да докосне периферията на шапката си в знак за поздрав.

* * *

Ентрери вдигна яката си нагоре, докато минаваше покрай пекарната на Пайтър, тъй като не искаше никой вътре да го разпознае и да го придърпа. Двамата с Джарлакъл бяха спасили мъжа от разбойници, които го бяха превърнали в техен личен готвач. После Джарлакъл в типичния си стил бе уредил Пайтър в Хелиогабалус, като му бе купил собствен магазин. Както винаги мрачният елф се правеше на ангел и се опитваше да измъкне полза от всичко, което вбесяваше Ентрери.

Пайтър беше отличен пекар — дори Ентрери можеше да оцени това, — но убиецът просто не бе в настроение за постоянните усмивки на твърде благодарния готвач.

Подмина бързо витрината на магазина и зави надолу по съседната улица, на път за една от многото кръчми, които облагородяваха тази част на града. Избра ново място, „Глиганската зурла“, вместо някое от обичайните обиталища на Джарлакъл. Ентрери не беше в настроение да разговаря нито с усмихващия се Пайтър, нито с досадните главорези, нито пък имаше желание Джарлакъл да го открие. Мрачният елф бе отишъл при сестрите драконки и Ентрери се наслаждаваше на възможността да остане сам — най-сетне сам.

Имаше много неща за обмисляне.

Мина през полупразната кръчма — нощта все още бе в началото си — и си дръпна стол на една маса в далечния ъгъл, разполагайки се, както обикновено, с гръб към стената, така че да вижда вратата.

Кръчмарят му подвижна, за да го попита какво ще желае и отговорът беше:

— Медовина.

После се облегна назад и се замисли за пътя, който го бе довел до това място. Докато прислужницата се появи с напитката му, бе измъкнал флейтата на Идалия в ръката си и я въртеше, наслаждавайки се на гладкото дърво.

— Ако ще свириш за питието си, трябва да питаш Грини, ей там — чу да изрича прислужницата. Той погледна към жената, която едва бе излязла от момичешките години. — Нямам право да решавам за такваз размяна. — Тя постави медовината пред него. — Два сребърника и три медни — обясни тя.

Ентрери я огледа преценяващо за момент, срещна нахалния ѝ поглед, сякаш очакваше спор. Отвърна на изражението ѝ с кисел поглед и измъкна три сребърни монети. Плесна ги в ръката ѝ и ѝ направи знак да се маха.

После премести напитката си встрани, защото не беше жаден, и се върна към размислите за флейтата и последното си пътешествие — наистина едно от най-странните приключения в живота му. Пътуването на Ентрери до Вааса се бе оказало и пътешествие вътре в него, за пръв път от повече години, отколкото можеше да си припомни. Заради магията на флейтата — и той знаеше със сигурност, че инструментът бе причината за това вътрешно пътешествие — бе отворил душата си за отдавна погребани емоции. Бе видял красота — в Елъри, в Арраян и

в Калихай. Бе почувствал привличане, най-вече към Арраян, поне в началото, и то толкова силно, че го бе накарало да направи грешки, които почти бяха довели до смъртта му от ръцете на онова проклето създание Атрогейт.

Бе открил състрадание и бе извършил неща за доброто на Арраян и на нейния възлюбен Олгерхан.

Беше рискувал живота си, за да спаси един недодялан полуорк.

Едната му ръка все още галеше флейтата, но Ентрери вдигна другата, за да разтърка лицето си. Хрумна му, че трябва да набута магическата флейта в гърлото на Джарлакъл, че трябва да я използва, за да задуши мрачния елф преди магията ѝ да е довела до собствената му гибел.

Но флейтата му бе дала Калихай. Не можеше да пропусне това. Магията на флейтата му бе дала разрешение да обича полуелфката, беше го довела на място, където никога не бе очаквал и не бе смятал да се озовава. И то му харесваше. Не можеше да го отрече.

„Но това ще доведе до смъртта ми“, помисли си той и почти подскочи от мястото си, когато на масата срещу него седна мъж и зачака да вдигне поглед.

Надали можеше да има по-ясно напомняне за убиеца, че флейтата го разсейва от обичайната му бдителност.

— Позволих ти да дойдеш безпрепятствено и без да те предизвиквам — блъфира Ентрери и погледна обратно към флейтата. — Кажу какво искаш и се разкарай.

— Или ще захвърлиш бездиханното ми тяло на пода? — попита мъжът и Ентрери бавно вдигна очи, за да срещне погледа му.

Остави погледа си да бъде отговорът му. Същият поглед, който бе ставал последна гледка за мнозина в Калимпорт.

Мъжът потрепери леко и Ентрери ясно видя, че е несигурен дали наистина не е бил оставен да се приближи и да седне, а не е изненадал убиеца, както първоначално му се бе сторило.

— Кнеликт ще го приеме като обида — прошепна мъжът.

Ентрери ангажира цялото си самообладание в опита си да не се пресегне и да не убие мъжа на място заради споменаването на проклетото име.

— Остави заплахите настрана и ги дръж там — продължи мъжът, който сякаш получи кураж от споменаването на името на могъщия

архимаг. Дори промени стойката си, за да насочи пръст към Ентрери, но един поглед от убиеца бе достатъчен, че да пресече това му намерение. — Тук съм заради него. Заради Кнеликт. Мислиш ли, че си в настроение за битка с Кнеликт, а?

Ентрери просто го изгледа.

— Е? Нямах отговор за това, така ли?

Ентрери се развесели от лошата преценка на мъжа.

Странникът се поизправи и се наведе напред, набирайки увереност.

— Естествено, че нямаш отговор — продължи той. — Никой не иска да се впуска в бой с Кнеликт.

Ентрери кимна, а настроението му се подобряваше, докато глупакът повишаваше тон.

— Даже самият крал Гарет! — завърши мъжът и щракна с пръсти пред лицето на Ентрери или се опита, защото убиецът беше много по-бърз, сграбчи китката на мъжа и удари ръката му на масата с дланта нагоре.

Преди глупакът да успее да се загърчи от болка, другата ръка на убиеца се появи над масата, стиснала инкрустираната кама. Ентрери я завъртя и я заби силно в дървената маса точно между пръстите на смотаняка.

— Повиши тон още веднъж и ще ти отрежа езика увери го Ентрери. — Покровителят ти ще го оцени, уверявам те. Може дори да ми предложи награда, задето съм отрязал езика на един бърбърив идиот.

Мъжът дишаше толкова тежко и на такива пресекулки, че Ентрери почти очакваше да припадне на пода.

Дори когато убиецът прибра камата, глупакът продължи да се задъхва.

— Мисля, че имаш някаква информация за мен — изрече Ентрери след известно време.

— Р-работа — заекна мъжът. — За теб и само за теб, рицарю чирак. Има един търговец на име Бенегаст, който се е сблъскал с Кнеликт.

Мислите на Ентрери започнаха да се въртят бързо.

Нима му бяха уредили уважавана позиция в кралството само за да я пропилят заради някакъв прост търговец?

Прозорливият Ентрери обаче бе донякъде изненадан, когато глупакът продължи и разясни плана.

— Разбойник причаква Бенегаст. Ти трябва да побързаш и да го спасиш от нашите хора.

— Но, разбира се, няма да успея да стигна съвсем навреме.

— О, ще стигнеш навреме, за да убиеш търговеца — обясни глупакът, ухили се широко и показа няколкото изгнили зъба в уста, в която имаше повече безцветни венци, отколкото зъби. — Но ще обвиним крадеца.

— И аз ще съм героят, заловил убиеца — заключи Ентрери, защото това беше схема, която бе чувал многократно през живота си.

— И ще го предадеш на градските стражи, които ще бързат към теб.

— Стражи, на които без съмнение е платено добре.

Мъжът се изсмя.

Ентрери кимна. Мислите му се насочиха към твърде познатия и твърде сложен сценарий. Защо крадецът просто да не убие мъжа и да се свършва? Или стражите да „намерят“ тялото на Бенегаст точно там, където са го оставили след убийството му?

Защото въобще не ставаше дума за Бенегаст, осъзна Ентрери. Не беше разплата за нещо, което е сторил на Кнеликт. Беше тест за Ентрери, прост и ясен. Кнеликт искаше да види дали Ентрери ще убива, безразборно и без да задава въпроси, от лоялност към Цитаделата на убийците.

Колко пъти самият Артемис Ентрери бе организирал подобни схеми в Калимпорт, във времената, когато бе служил като пръв убиец на паша Басадони? Колко нови перспективни кандидати бе тествал по подобен начин?

И колко бе убил, задето са се проваляли на теста?

Глупакът стоеше там и клатеше глава, демонстрирайки отвратителната си усмивка. Вместо да го разкара, Ентрери се изправи и тръгна да излиза, минавайки покрай него.

— Околостението — подвикна мъжът след него, имайки предвид район на града, който убиецът познаваше добре. Единственото, което Ентрери можеше да направи, бе да поклати глава заради глупостта и липсата на дискретност на куриера.

Нямаше търпение да се измъкне от кръчмата.

Умишлено се насочи надолу по улицата, в противоположна на Околостението посока. С всяка стъпка обмисляше изпитанието, обмисляше факта, че Кнеликт въобще ще благоволи да го тества.

С всяка стъпка се ядосваше все повече.

ГЛАВА 5

ОСВОБОДЕН

За външния свят и дори за самия Артемис Ентрери това беше проста пекарница, където главният готвач Пайтър твореше своите чудеса. След залез-слънце Пайтър и работниците му се прибираха по домовете си, а вратите се заключваха и оставаха така до зазоряване всеки ден.

Ентрери вероятно разбира, че мястото е нещо повече от това, предполагаше Джарлакъл. Визията на обикновена пекарница служеше като фасада, знак за легитимност за Джарлакъл. Как ли би реагирал Ентрери, зачуди се мрачният елф, ако откриеше, че пекарницата на Пайтър е и проход към Подземния мрак?

Беше след мръкнало и вратата бе заключена. Джарлакъл, естествено, имаше ключ. Премина нехайно покрай витрината на магазина, а погледът му оглеждаше района и заобикалящата го среда, за да е сигурен, че никой не гледа.

Няколко мига по-късно премина отново и след повторно оглеждане на околността тихо се вмъкна и заключи вратата след себе си, както с ключа, така и с незначителна магия. В задната стаичка мрачният елф се премести до най-лявата от трите огромни пещи. Погледна за последен път през рамо, после се покатери почти напълно в пещта. Бръкна в комина, хванал в ръка малък сребърен звънец, и лекичко почука с него по тухлите.

Слезе обратно и изгупа саждите от дрехите си — никоя сажда обаче не можеше да се задържи по магическата премяна на Джарлакъл.

Зачака търпеливо, докато минутите се нижеха, убеден, че призивът му е бил чул. Най-накрая от основата на пещта се появи форма, подобна на мехур, която се плъзна с лекота през тухлите. Нарасна и се уголеми, приличайки повече на сянка, но постепенно прие хуманоидна форма.

Сянката стана плътна и Кимуриел Облодра, псионистът, който бе служил като първи лейтенант на Джарлакъл в наемническия отряд

Бреган Д'аерте, отвори очи.

— Накара ме да чакам — отбеляза Джарлакъл.

— Обаждаш се в неудобни часове — отвърна Кимуриел. —
Имам да управлявам цяла организация.

Джарлакъл се ухили и се поклони в отговор.

— И как се справят Бреган Д'аерте, стари ми приятелю?

— Процъфтяваме, след като най-сетне заряхме плановете за експанзия. Ние сме създания на Подземния мрак, на Мензоберанзан, и там...

— Процъфтявате — довърши сухо Джарлакъл. — Да, схванах идеята.

— Но изглежда твърдоглаво отказваш да я приемеш — позволи си да спори Кимуриел. — Не си изоставил плановете си за кралство в Горния свят.

— Връзка към по-големи съкровища — поправи го Джарлакъл и Кимуриел сви рамене. — Няма да повтарям грешките, направени под влиянието на Креншинибон, но няма и да се отказвам от предоставените възможности.

— Възможности в земите на краля паладин?

— Където се появят.

Кимуриел бавно поклати глава.

— Ние сме герои на короната, не знаеш ли? — отбеляза Джарлакъл. — Моят другар е рицар в армията на Кървав камък. Възможно ли е да се приближаваме към баронска титла?

— Подценявай Гарет и приятелите му на свой риск предупреди го псионистът. — Сложил съм шпиони, които да ги наблюдават отдалече, точно както нареди.

Не са слепи глупаци, които приемат приказките ти на сляпо. Вече са изпратили емисари до Палишчук и до замъка. И дори в момента разпитват информаторите си в Хелиогабалус и други градове, чиито основни задачи са да следят действията на Цитаделата на убийците.

— Щях да съм разочарован, ако бяха глупави — отвърна небрежно Джарлакъл, сякаш нямаше значение.

— Предупреждавам те, Джарлакъл. Ще откриеш, че крал Гарет и авантюристите с него са най-страховитите противници, срещу които си се изправял.

— Изправял съм се срещу матроните на Мензоберанзан — припомни му мрачният елф.

— Които винаги са държани на разстояние от заповедите на самата лейди Лот. Тези матрони знаеха, че ще разочароват Кралицата на паяците, ако наранят някой така благословен от нея като Джар...

— Няма нужда да ми припомняш историята на живота ми.

— Нима?

Винаги увереният Джарлакъл не можа да се сдържи да не потрепне при това твърдение, защото, естествено, то бе вярно. Джарлакъл бе получил благословията на Кралицата на паяците, бе предопределен за един от нейните агенти на хаоса и безредиците. Лейди Лот, кралицата демон на хаоса, бе отхвърлила традиционното за мрачните елфи жертвоприношение на третия син на матрона Баенре. Заради действията на някой лоялен на Лот, оформената като паяк кама на рода Баенре не бе пронизала нежната плът на Джарлакъл и когато Лот магически бе дала на Джарлакъл спомените от най-ранното му детство и тази съдбовна нощ в дома Баенре, той ясно бе почувствал отчаянието на майка си. Как бе допряла оформената като паяк кама на гърдите му, ужасена, че отхвърлянето на нейното жертвоприношение предвещава гибелта на могъщия дом.

— Още преди много векове матрона Баенре научи, че собствената ѝ съдба е тясно свързана с тази на Джарлакъл — продължи Кимуриел, един от тримата живи мрачни елфи, които знаеха истината. — Ръцете ѝ винаги бяха вързани и не можеше да ти навреди, дори и при множеството случаи, когато отчаяно ѝ се искаше да изтръгне сърцето ти.

— Лейди Лот ме отритна отдавна, приятелю — Джарлакъл се опитваше отчаяно да не издаде никакви други емоции освен обичайната си словоохотливост, но беше трудно.

По заповед на майка му, провалът на жертвоприношението бе погребан под купчина лъжи. Беше наредила да го обявят за мъртъв, после го бе увила в копринен покров и хвърлила в езерото Донигартен, какъвто бе обичаят за пожертваните трети синове.

— Но Баенре така и не разбраха за твоето предателство спрямо Кралицата на паяците и това, че те е отхвърлила като любимия ѝ мрачен елф — каза Кимуриел. — За матрона Баенре до последния ѝ дъх ти беше недосегаем, онзи, чиято плът камата ѝ не можа да

прониже. Благословеното дете, което като обикновено пеленаче бе унищожило изцяло и напълно по-големия си брат.

— Да не смяташ, че е трябвало да го кажа на вещицата?

— Не. Просто ти припомням в контекста на настоящата ти ситуация — отвърна Кимуриел и се поклони дълбоко и с уважение на бившия си господар.

— Баенре установиха, че аз и Бреган Д'аерте сме могъщи и нужни съюзници.

— И затова Бреган Д'аерте остава съюзник на дома Баенре и на матрона Триел, под ръководството на Кимуриел — допълни псионистът.

Джарлакъл кимна.

— Кимуриел не е глупак и по тази причина ти поверих Бреган Д'аерте докато трае... пътешествието ми.

— Отношенията ти с матроните не са подобни на тези, които, изглежда, си решен да изковеш в земите на Кървав камък — заяви Кимуриел. — Крал Гарет няма да търпи подобно предателство.

— Мислиш ли, че ще му дам избор.

— А ти предполагаш, че държиш печелившата ръка. Твоят предшественик в това пътешествие, крал вещер с невероятна мощ, късно осъзна грешките си.

— А може би аз съм се поучил от провала на Зенги.

— А от собствения си провал поучил ли си се? — посмя да попита Кимуриел и само за момент червените очи на Джарлакъл припламнаха гневно. — Почти съсипа Бреган Д'аерте — настоя Кимуриел въпреки това.

— Бях под влиянието на могъщ артефакт. Съзнанието ми бе замъглено.

— Замъглено само защото Кристалния отломък ти предложи онова, което най-съкровено желаше. Нима амулетът, който държиш сега, ти предлага нещо по-малко?

Джарлакъл отстъпи крачка назад, изненадан от прямотата на Кимуриел. Остави гнева си да се поуталожи до неохотно признаване — та нали точно по тази причина бе дал Бреган Д'аерте на Кимуриел. Джарлакъл бе избрал път на приключения и лично израстване, такъв, който би се оказал съкрушителен за Бреган Д'аерте, ако ги бе помъкнал със себе си. Но с възможностите, които му се бяха разкрили

във Вааса и Дамара, нима отново ги въвличаше по същата опасна пътека?

Не, осъзна Джарлакъл, докато преценяваше мрачния елф насреща си, интелигентния и независим псионист, който смееше да му говори така открито.

На лицето му изникна усмивка, когато се обърна към приятеля си.

— Тук има възможности, които не мога да пренебрегна — изрече той.

— Интригуващи, съгласен съм.

— Но не достатъчно, че да привлече Бреган Д'аерте до себе си, ако имам нужда от тях — заключи Джарлакъл.

— Не достатъчни, че да рискуваш Бреган Д'аерте. Такова бе споразумението ни, нали? Нима не ме сложи за водач точно за да изградиш стена между онова, което си създаде, и онова, което би проиграл?

Джарлакъл се разсмя при изричането на тази истина.

— По-мъдър съм, отколкото предполагам — каза той и Кимуриел би се разсмял с него, ако въобще някога се смееше.

— Но ти, естествено, ще продължиш да наблюдаваш — каза Джарлакъл и Кимуриел кимна в знак на съгласие. — Имам друга задача за теб.

— Мрежата ми е разтеглена до максимум.

Джарлакъл поклати глава.

— Не за шпионите ти, а за теб. Има една жена, Калихай. Тя не дойде на юг с мен и Ентрери, макар да му е любовница.

— Той не притежава слабостите, които биха позволили подобни безразсъдни емоции — поправи го Кимуриел. — Тя му е партньорка за физическо освобождение, може би, но от Артемис Ентрери не би могла да получи повече. Това е единственото, заради което се възхищавам на този глупак.

— Може би това е причината да се чувствам добре край него. Държанието му ми напомня за дома.

Кимуриел не реагира изобщо и Джарлакъл осъзна, че псионистът, така хитър по отношение на големите неща от живота, но очевидно невеж за дребните истини на съществуването, дори не е осъзнал сравнението между него и Ентрери.

— Не виждам несъответствие между действията ѝ и заявените ѝ намерения — обясни Джарлакъл с код, който често използваше при разговорите с нападателя си лейтенант.

Кимуриел се поклони, с което показа, че е разбрал.

— Ще продължите да наблюдавате? — попита Джарлакъл.

— И да информираме — увери го Кимуриел. — Не те изоставям, Джарлакъл. Никога.

— Никога?

— Поне към момента — отвърна Кимуриел и, противно на природата си, се засмя леко.

— Може да стане доста опасно — най-сетне призна Джарлакъл.

— Играеш опасна игра с опасни врагове.

— Ако се стигне до война, съм добре подготвен — отвърна Джарлакъл. — Армиите на отвъдното чакат повика ми, а Зенги е оставил творения, които могат да се защитават и сами.

— Ще завладееш замъка.

— Вече съм го направил. Притежавам онзи, който го притежава. Драколичът очаква заповедите ми. Както казах — добре съм подготвен. Ще е още по-добре, ако и Бреган Д'аерте ми окаже подкрепа. Дискретно, естествено.

— Ако нещата ескалират, ще наблюдавам и ще преценя кое е най-добро за Бреган Д'аерте — отвърна Кимуриел.

Джарлакъл се усмихна и се поклони.

— Естествено, ще ми осигуриш път за бягство.

— Ще наблюдавам и ще преценя — повтори псионистът.

Джарлакъл трябваше да приеме това. Сделката му с Кимуриел зависеше от независимостта на последния.

Кимуриел, а не Джарлакъл командваше Бреган Д'аерте и щеше да продължи да го прави, докато Джарлакъл не се завърне в Мензоберанзан и не поискаше поста си. Така се бяха споразумели след унищожаването на Кристалния отломък. Никой обаче не хранеше илюзии за това споразумение. Джарлакъл знаеше, че ако остане твърде дълго извън родните си земи и позволи на Кимуриел да прокара пътеки във връзките, които си бе изградил в Града на паяците, то Кимуриел нямаше да се откаже от господството над Бреган Д'аерте без бой.

Джарлакъл знаеше и че да призовава Кимуриел в тежки времена е рисковано начинание, защото ако Кимуриел позволише падението му, щеше да се окаже без конкуренция за властта над печелившия наемнически отряд. Но освен това Джарлакъл разбираше добре мрачния елф, който му служеше като лейтенант. Кимуриел никога не бе ламтял за власт над други мрачни елфи, както Рай-ги или Берг'иньон Баенре или който и да било от останалите благородници в отряда. Плановите на Кимуриел бяха в сферата на интелекта. Той беше псионист, създаване на разума и себепознанието. Кимуриел предпочиташе интелектуалните двубои с илитиди пред пазаренето за позиции с проклетите матрони на Мензоберанзан. Би прекарвал времето си в унищожаването на мозъчни къртици или в посещение на астралните обиталища на гитянките вместо в докладване на откритията си пред матрона Триел или в придвижване на бойците на Бреган Д'аерте, за да получат предимство при някое от драматичните събития, които изобилстваха в почти непрекъснатите бойни действия между Домовете.

— Опитваш се да строиш тук — отбеляза Кимуриел, докато се отправяше към комина и магическия път към Подземния мрак. — Опитваш се да създадеш нещо в Горния свят, и въпреки това, независимо от успеха ти, не ще може да се сравнява с онова, което те очаква в Мензоберанзан. Опитвам се да те разбера, Джарлакъл, но дори и моят брилянтен интелект не може да се мери с твоята непредсказуемост. Какво търсиш тук, което вече не те чака в родината ни?

„Свобода“, помисли си Джарлакъл, но не го изрече.

Естествено, Кимуриел бе псионист, при това могъщ, така че никога не бе нужно Джарлакъл да „изрича“ каквото и да било, за да изрази позицията си.

Кимуриел го изгледа за момент, после кимна бавно.

— Няма свобода — изрече най-сетне. — Има само оцеляване.

Когато Джарлакъл не отговори веднага, водачът на Бреган Д'аерте се плъзна в комина и се стопи в камъка.

Джарлакъл остана дълго време взрян в пещта, страхувайки се, че Кимуриел е прав.

* * *

Пътят оформяше голяма окръжност в острия десен ъгъл на стената на Хелиогабалус, един вид глуха търговска улица. Магазините на Илнезара и Тазмикела бяха наблизно. Дузини свещари, обуцари, ковачи, тъкачи, шивачи, майстори колари, вносители, пекари и други занаятчийци и търговци от всяко възможно поприще бяха направили Околостението свой работен дом.

Огромен фонтан на три нива се намираще в средата на площада. От него течеше вода без особена енергия, по-скоро като непрестанен ромолящ поток. Отивайки натам, Ентрери беше намислил да използва фонтана за база, за точка, от която да наблюдава проиграването на замислената атака. Но докато се приближаваше от друга алея, за да проучи третия ъгъл на фонтана, той осъзна, че разбойникът, нает от Кнеликт, го е изпреварил. Мъжът хитро се бе притаил във втория резервоар и единствено неравният теч на водата бе подсказал на убиеца, че нещо не е наред.

Огледа тъмната форма на разбойника и почувства търпение и дисциплина — не ставаше дума за някой новак.

С кимване Ентрери изчезна обратно в сенките на алеята, сграбчи един улук и се покатери по стената на един магазин, отгласвайки се на покрива. Приведен до ръба отново огледа фонтана, макар от този ъгъл да не можеше да види кандидат-нападателя. Тих като сянка, той започна да прескача от покрив на покрив, обикаляйки окръжността, за да получи пълна представа за разположението.

И да забележи още две фигури, притаени в мрака под чергилото на тъмен дюкян.

Убиецът замръзна на място, после се плъзна по-ниско на покрива, а погледът му не се отделяше от двата силуета. Ентрери знаеше, че това са хората на Кнеликт — магьосникът се бе подсигурил, че нищо няма да се обърка. Не успяваше да различи много подробности, защото бяха добре прикрити, но липсата на движения с течение на времето му говореше за дисциплина и опит.

Лесният начин — да убие търговеца Бенегаст и да си тръгне с благоразположението на Кнеликт — го зовеше.

Но Артемис Ентрери не обичаше лесния начин.

Моментът на истината, времето, когато Ентрери трябваше да се подготви по един или друг начин, настъпи и убиецът премина в състояние, ръководено почти изцяло от инстинктите. Трябваше да се движи бързо, обратно около кръга, така че да остави фонтана между себе си и двамата мъже под навеса. Прескачаше от покрив на покрив, придържайки се към далечните страни на всяка сграда, извивайки тялото си с всяко движение, така че да изглежда като част от пейзажа и нищо повече, а движенията му бяха толкова тихи, че хората в сградите под тичащите му крака биха решили, че някоя катерица притичва по покривите им.

Спусна се на земята с не по-малка грациозност прилепи се плътно на един корниз, захвана се с една ръка, претърколи се странично и се изпъна по цялата си дължина, преди внимателно да се приземи в уличката.

Поколеба се на предния ъгъл на сградата, защото някой излезе от вратата само на две стъпки вляво. Нищо неподозиращата фигура премина покрай него, без да го забележи и продължи навън от кръга, оформен от глухата улица.

Когато отдясно на отсрещната страна се появи втора фигура, Ентрери се сви още малко. Беше Бенегаст.

Ентрери осъзна, че разбойникът във фонтана също е забелязал търговеца, затова използва това разсейване, продължило части от секундата. Затича се тихо, приведен ниско, после се хвърли в кълбо напред, което го доведе до най-ниския резервоар на фонтана.

Мъжът наблюдаваше приближаването на Бенегаст, търговецът щеше да премине точно покрай фонтана от страната, противоположна на Ентрери. Точно тогава разбойникът се опита да открие Ентрери, оставайки приведен, бавно завъртайки глава в опит да огледа максимална част от Околостението. За кратко спря поглед на алеята в опит да забележи сенчестата фигура на убиеца, когото трябваше да очаква.

Ентрери броеше наум. Вече бе преценил разстоянието, на което се намираше Бенегаст от фонтана, и с лекота можеше да предположи скоростта на превития дребен мъж, който вървеше с торба, праметната през рамо.

Мъжът във фонтана над него бе умел, напомни си Ентрери, което означаваше, че ще продължи да се оглежда за него до последния

възможен момент. Но с приближаването на Бенегаст на разбойника щеше да се наложи да съсредоточи вниманието си върху търговеца.

Мигът, в който разбойникът спреше да се оглежда и върнеше вниманието си върху мишената, но точно преди да успее да фиксира Бенегаст отново и да се задейства, беше времето на Ентрери.

Превъртя се до изправена позиция — тънък силует зад чучура на фонтана. Не позволи на приближаването на Бенегаст да разсее мислите му дори за миг, а просто скочи на ръба на долния басейн, вертикален подскок на височина три стъпки. Докато краката му се приземяваха тихо и сигурно на хлъзгавия заоблен ръб, лявата му ръка се протегна към втория басейн, за да подsigури равновесието му, а дясната му ръка с извадена кама нанесе силен и премерен удар.

Почувства как острието се плъзва между ребрата на разбойника и веднага щом усети натиска на първоначалния контакт се плъзна напред с него, пусна ръба на втория басейн и вместо това прехвърли ръката си върху главата на разбойника, потапяйки я под водата, така че викът му премина в бълбукане на мехурчета.

Ентрери почувства топлината от кръвта на мъжа, която покри ръката му, но ъгълът на пробождането не беше правилен за бързо промушване на сърцето. Това нямаше особено значение за Ентрери, който призова вампиричните сили на оръжието и изсмука живота на мъжа в магическото острие, оставяйки отпуснатото му безжизнено тяло в басейна.

„Колко удобно, че разбойникът носи маска“, помисли си Ентрери, докато я сваляше и бързо я постави на собственото си лице.

Кратка пауза, бързо поемане на въздух и Ентрери се задвижи отново, безшумно и грациозно, като едва направи вълничка в басейна, когато се плъзна на ръба и скочи навън, приземявайки се с лекота на улицата отвъд по-широкото долно ниво. Естествено Бенегаст забеляза приближаването му, но Ентрери се движеше толкова бързо, че бедният търговец едва намери време да ахне.

Ентрери се озова до него с ужасяваща скорост, застана право пред него, а върхът на камата му бе насочен точно под адамовата ябълка на Бенегаст.

Срещна погледа на мъжа, позволявайки на Бенегаст да почувства настойчивостта на тъмните му очи, обещанието за смърт. Търговецът изстена и се олюля, сякаш краката му просто щяха да се огънат под

тежестта на тялото му — но, разбира се, камата остана неподвижна и го задържа изправен. На лицето на Ентрери се появи лека усмивка и той отдръпна камата съвсем леко.

— Убиват ме! — изквича търговецът и Ентрери се усмихна още по-широко, без да прави опит да го накара да млъкне. — О, срамота, че животът ми ще бъде отнет от... от...

— А, а — предупреди го Ентрери, вдигайки свободната си ръка пред лицето на Бенегаст и размахвайки пръст напред-назад.

Търговецът замлъкна. Издаваше само накъсани хрипове, докато дишаше.

— Пусни торбата зад себе си — нареди му Ентрери.

Чантата падна на земята.

Ентрери спря за момент, вземайки под внимание двамата, които го наблюдаваха изпод навеса. Бяха много напрегнати, готови да нападнат, чудейки се къде ли е Ентрери.

Убиецът заобиколи бавно Бенегаст, умело грабвайки торбата, докато заставаше зад гърба на мъжа.

Очите му не се отделиха от търговеца, но същевременно гледаше покрай него, забелязвайки движението зад прозорците и отворените врати на няколко магазина.

Подсвирване в далечината му подсказа, че градските стражи са били предупредени. Без съмнение платените лакеи на Кнеликт се приближаваха бързо, за да арестуват разбойника убиец.

И без съмнение двамата глупаци под навеса от другата страна на улицата кършеха ръце и проклинаха тихомълком, че Артемис Ентрери тепърва трябва да се появи.

— Ако искаш да живееш, ще правиш точно каквото ти казвам — дори и тогава не мога да гарантирам, че ще се измъкнеш жив — каза Ентрери на Бенегаст.

Мъжът изхлипа или поне понечи да го направи, но Ентрери го прекъсна:

— Имаш един шанс. Разбираш ли?

— Д-да — заекна търговецът, кимайки глуповато.

— Малко дискретност ще направи чудеса, за да задържи камата ми далече от сърцето ти — каза му убиецът.

— Д-да... да... — заекна Бенегаст, но после млъкна и сложи ръка върху устата си.

— Когато ти кажа, да бягаш, ще хукнеш право напред — обясни Ентрери. — Свий от тази страна на пазара — не преминавай покрай навеса. Разбираш ли?

Към тях долетяха викове, носещи се от правия път, който водеше към Околостението.

— Тичай — каза Ентрери.

Бенегаст веднага хукна, залитайки като глупак и за малко не падна по лице на земята. Обърна се към средата на пътя и изглеждаше, че в паниката си ще изтича точно покрай навеса — без съмнение към внезапната си гибел, — но тогава залитна отново в последния момент и се затича право към алеята.

Подсвиркванията и виковете се приближаваха зад гърба му, но Ентрери дори не погледна в тази посока.

Наблюдаваше как две фигури изскачат изпод навеса, двама мъже, един едър и един дребен — или може би по-дребната фигура беше на жена. И двамата погледнаха към Ентрери, на което той отвърна с просто свиване на рамене, после по-едрият хукна по улицата след Бенегаст, докато по-дребната фигура започна да размахва ръце, сякаш правеше заклинание.

Тя — защото наистина бе жена — беше толкова съсредоточена върху отдалечаващия се Бенегаст, че дори не забеляза предпазливо приближаващия се Ентрери.

Точно когато щеше да хвърли магията, пред очите ѝ проблесна острие, което остави пелена от магическа пепел и закри гледката ѝ.

— Какво...? — ахна тя и отстъпи крачка назад, обръщайки се, за да погледне Ентрери, който точно сваляше маската от лицето си.

— Просто исках да видиш истината — отвърна той.

Очите на жената щяха да изскочат, а ченето ѝ увисна.

Ентрери я наръга с камата — или поне се опита, защото около нея имаше заклинание, което отклони атаката. Чувството бе сякаш се е опитал да забие оръжието в каменна стена.

Жената извика отново и се обърна, за да побегне, но Ентрери я удари с меча, отново без резултат, после изрита задния ѝ крак така, че да се удари в глезена на водещия. Тя се препъна и падна на земята, но незабавно се превъртя и вдигна ръце пред себе си, за да се предпази.

— Не ме убивай! — примоли се тя. — Моля те, имам пари.

Той я удари отново и отново, и отново.

— Колко удара ще спре щитът ти? — попита я, докато тя се въргалаше безпомощно пред него.

Ентрери изрита магьосницата още веднъж, после наведе великолепното острие на Нокътя на Шарон на милиметър от разширените ѝ очи.

— Кажи на господаря си, че не съм му пионка — изрече той.

Жената заклати глава обезумяло и Ентрери ѝ кимна и хукна. Забеляза, че двама стражи притичват покрай фонтана в опит да го догонят, но той имаше предимство и изчезна в мрака на уличката. Докато тичаше, захвърли торбата нагоре върху един покрив. Мина покрай купчина зарязани сандъци и счупен фургон и попадна на Бенегаст, подпрян на една стена и кървящ, с безпомощно вдигната пред лицето му ръка. Над него се извисяваше по-едрият убиец от навеса, с боен чук, вдигнат високо над главата.

Камата на Ентрери полетя в уличката и улучи убиеца отстрани в гърдите. Мъжът залитна, но не падна. Обърна се и застана в защитна позиция, макар да не можа да се удържи и се наклони на една страна от болка.

С Нокътя на Шарон, хванат с две ръце, Ентрери атакува внезапно с поразителна ярост. Замахна странично, отляво надясно, и убиецът, който не беше новак, блокира удара и се измъкна достатъчно бързо, че да държи чука пред себе си.

— Ти си луд — ахна той, спирайки удар през рамо.

Ентрери забеляза с каква сила бе вдигнат чука, за да блокира, и не се изненада изобщо, когато мъжът пристъпи напред под ъгъла на атака на Нокътя на Шарон.

Нито пък се опита да попречи на движението или да се извие настрана. Просто разхлаби хватката си около Нокътя и тръгна напред, изправяйки се срещу едрия мъж, който се опита да го събори на земята с теглото си.

С тази разлика, че Артемис Ентрери беше много по-силен, отколкото изглеждаше и бе успял да обвие ръка около дръжката на инкрустираната кама. Леко извиване спря инерцията на едрия нападател със същия успех, с който щеше да го направи каменна стена. Убиецът погледна надолу към Ентрери, а чукът падна свободно от ръцете му и издрънча на земята до Нокътя на Шарон.

По лицето му се изписа всепоглъщащ ужас — изражение, което винаги предизвикваше усмивка на устните на Артемис Ентрери.

Ентрери отново изви камата. Можеше да изсмуче живота на мъжа и да унищожи душата му напълно, но откри в себе си искрица милост. Вместо пълно унищожение се спря на обикновено убийство.

Ентрери положи тялото на умирация на земята и вдигна Нокътя на Шарон.

— Ти... ме спаси — изрече Бенегаст и промяната в тона подсказа на Ентрери, че вече не са сами. Той се завъртя бързо и се изправи, заставайки лице в лице с двамата стражи, за които знаеше, че са хора на Кнеликт.

Израженията на лицата им разкриха пълното им объркване. Ентрери не беше следвал сценария.

— Спасих те? — Ентрери се присмя на Бенегаст. Няма толкова злато на света, което да ме накара да те последвам по тази лъжовна пътека! Задръжте този мъж — нареди на стражите Ентрери. — Той уби търговеца Бенегаст и остави тялото му във фонтана. Съучастникът му лежи мъртъв тук, убит от моята ръка, а той ми обеща богатства отвъд въображението ми, ако претендирам, че не знам нищо за кървавите му планове.

Стражите си размениха объркани погледи и Ентрери беше убеден, че щеше да ги събори, ако просто бе духнал в тяхна посока. Отстрани Бенегаст заекваше и залиташе, оливайки се в слюнка.

Ентрери го накара да млъкне с един поглед, после се протегна и го сграбчи за туниката. Докато грубо изправяше търговеца на крака, умишлено предизвика стенание от мъжа и прошепна в ухото му:

— Ако искаш да живееш, прави каквото ти казвам.

Изправи се и го блъсна в ръцете на стражите.

— Побързайте и го отведете. Може да има още убийци, скрити в сенките.

Те не знаеха какво да правят — това поне бе ясно изписано на лицата им. Накрая се обърнаха и започнаха да се отдалечават, влачейки Бенегаст. Търговецът успя да погледне назад към Ентрери, който му кимна, намигна и постави пръст пред свитите си устни.

„Дали стражите се бяха подвели от измамата?, зачуди се Ентрери. Познаваха ли Бенегаст и главорезите от Цитаделата на

убийците?“. Един миг преди да направи своя избор, по лицата им не се разчиташе нито сянка на разпознаване.

А дори и да грешеше, дори и да знаеха истината за самоличността на Бенегаст и впоследствие да го убиеха, какво му пукаше на Артемис Ентрери?

Опита се да си го повтори отново и отново, но откри, че пак се е озовал върху покривите. Отиде да прибере торбата на търговеца — в крайна сметка нямаше причина, поради която да не прибере някаква награда за доброто си дело — после се плъзна по покривите на сградите, следвайки като сянка движенията на стражите и техния затворник. Както и очакваше, корумпираните войници не останаха на улицата, а свиха по друга пресечка, която имаше изход отзад, по който с лекота можеха да избягат, заедно с „пленника“ си.

— Тръгвай тогава — Ентрери чу как единият се обръща към Бенегаст.

— Кнеликт не обича да губи хората си — отбеляза другият.

— Не е наша работа — рече първият. — Търговецът е мъртъв, а този ще се измъкне. Това е всичко, което ни бе казано да направим.

На покрива над тях Ентрери се усмихна. Наблюдаваше как Бенегаст залита по уличката, тичайки сякаш животът му зависи от това — и със сигурност бе така.

Двамата стражи го последваха по-бавно, разговаряйки помежду си. Един от тях измъкна малка торбичка и я разклати, за да покаже, че е пълна с монети.

Ентрери погледна към торбата, която носеше, после обратно към двойката. За пръв път откакто бе влязъл в Околостението, убиецът се спря, за да обмисли последиците от действията си. Знаеше, че току-що е осигурил за себе си и Джарлакъл доста неприятности от много опасен враг. С лекота можеше да последва заповедите на Кнеликт.

Но това щеше да означава да приеме съдбата си и да признае, че се е върнал към живота, който бе водил в Калимпорт, когато не беше нищо повече от инструмент за убийства на паша Басадони и много други.

— Не — прошепна той и поклати глава.

Никога нямаше да се върне към онзи живот, независимо от цената. Отново погледна към отдалечаващите се стражи.

Сви рамене.

Пусна торбата.

Скочи между тях с извадени оръжия.

Тръгна си скоро след това с праметната през едното рамо торба и кесия с монети, привързана към колана му.

ГЛАВА 6

УПЛАШЕНИ МИШКИ, ПРИТЕСНЕНИ ДРАКОНИ

Бялата котка скочи от перваза на прозореца и тръгна с мързелива крачка към разчорления търговец. Мъркайки, животното притисна глава към крака на Бенегаст.

— Ах, Мортру — изрече търговецът, подпря се назад на стената и се наведе да погали любимката си. — Мислех си, че никога повече няма да те видя. Че никога повече няма да видя нищо. Ох, те бяха убийци, Мортру. Убийци, казвам ти!

— Разкажи ми — отвърна котката.

Бенегаст замръзна на място, а думите заседнаха на гърлото му. Бавно дръпна ръката си от животното и се сви до стената.

Мортру започна да нараства.

— Моля — подкани го котката, — разкажи ми историята си. Интересува ме много.

Бенегаст проплака и се хвърли настрани или по-скоро се опита. Една лапа го прихвана и го метна силно обратно към стената, а острият нокти разкъсаха на парчета жилетката и връхната му дреха.

— Не те моля — обясни котката и направи гримаса, а от тялото ѝ се разнесоха бълбукащи звуци. Костите се чупеха и променяха формата си, кожата се опъваше и извиваше. Бялата козина се скъси, превърна се в четинесто палто от косми и изчезна.

Бенегаст почувства как коленете му омекват и се строполи на пода. Магьосникът Кнеликт се извиси над него.

— Обичаш котки — изрече той. — Това е точка в твоя полза, защото и аз ги обичам.

— М-моля в-ви, В-ваше великолепие — изпелтечи Бенегаст, клатейки глава толкова яростно, че зъбите му затракаха.

— Ти трябваше да си мъртъв.

— Но... — започна Бенегаст, ала бе твърде ужасен, за да продължи.

— Но вместо теб са мъртви хората ми — довърши Кнеликт. — Как един глупав и мекушав търговец е успял да го постигне?

— О, не, Ваше великолепие! — изплака Бенегаст. Не и това! Никога! Не съм наранявал никого. Правех каквото ми се каже и нищо повече.

— Казано ти бе да убиеш хората ми?

— Не! Разбира се, че не, Ваше благородие. Беше маскираният мъж! Страховитият, с острието. Видях как уби един в уличката. Не знам за дру...

— Маскираният мъж?

— Онзи с меч с червено острие и камата с инкрустираната дръжка. Хвана ме на улицата и отне стоката ми — плащането към вас беше там. О, моля ви, Ваше великолепие! Бях събрал парите ви и нямаше да закъснея, ако не бяха стражите, които дойдоха и прибраха скъпоценните ми камъни. Опитах се да им кажа, че са ми нужни, за да...

— Казал си на градските стражи, че дължиш пари на Кнеликт? — прекъсна го магьосникът и в очите му проблесна обещание за смърт.

Бенегаст се сви още повече — Кнеликт не мислеше, че подобно нещо е възможно — и издаде странен писклив звук.

— Ти си убил моя човек във фонтана — обвини го Кнеликт, в опит да раздроби събитията на малки парченца и да получи по-добра представа за случилото се. Да не би хората му да бяха провокирали Ентрери?

Джайлиана, която бе оцеляла, обичаше да променя плановете в движение. Прибързана малка кучка!

Бенегаст поклати яростно глава.

— Във фонтана нямаше човек с изключение на маскирания, който излезе оттам.

— Мъжът с меч с червено острие?

— Да — отвърна търговецът, кимайки.

— И тогава те заговори за първи път?

— Да.

Кнеликт сви устни. Значи Ентрери го бе предал от самото начало.

— Моля ви, великолепни ми господине — изплака Бенегаст. — Не съм сторил нищо лошо.

— Ами двамата стражи, открити мъртви в другия край на улицата?

Изречението на Бенегаст бе красноречив отговор очевидно мъжът не знаеше нищо за тях.

— Не си направил нищо лошо? — попита Кнеликт. — И въпреки това закъсня с плащането на дълга си.

— Но... но... — заекна Бенегаст, — но всичко е тук.

Всичко, което дължа, и отгоре. Всичко за вас.

— Донеси го.

Мъжът се раздвижи бързо, размахвайки ръце и крака във всички посоки, но това не помогна особено за изправянето му от ъгъла и пода. Тогаваше обаче невидима ръка го сграбчи и го вдигна от земята.

— Къде? — попита Кнеликт.

Увиснал във въздуха, ужасеният Бенегаст тремаво посочи към скрин в другия край на стаята. Телекинетичната хватка на Кнеликт го запрати в тази посока, той се удари в чекмеджетата и се строполи в основата на бюрото. За своя чест остана на земята само за миг и отвори едно от чекмеджетата толкова рязко, че то изхвърча от бюрото и падна в краката му. На всички страни се разхвърчаха дрехи и търговецът се изправи отново, стиснал голяма кесия в ръката си.

— Всичко, което дължа — обеща той. — И отгоре.

Щом Кнеликт протегна ръка към търговеца, едно движение отстрани привлече вниманието и на двамата.

В стаята влезе истинската Мортру, която изглеждаше точно както Кнеликт само няколко мига преди това.

Котката тръгна към господаря си, но внезапно магия я отпрати във въздуха и тя се оказа в очакващата прегръдка на Кнеликт.

— Не! — изплака търговецът и се хвърли напред. Само не Мортру.

— Похвално — отбеляза Кнеликт и нежно погали ужасената котка. — Лоялен си към котешкия си другар.

— Моля ви, сър — каза Бенегаст и падна на колене. — Всичко друго, но не и моята Мортру.

— Обичаш ли я?

— Сякаш ми е дете.

— А тя отвръща ли на любовта ти?

— О, да, господине.

— Да видим и ако си прав, ще ти простя за дълга и закъснението. Всъщност, ако имаш лоялността на такова прекрасно създание като това тук, ще ти върна всички монети в тази кесия.

Бенегаст го изгледа объркано, без да знае какво да каже.

— Честна сделка? — попита Кнеликт.

Бенегаст нямаше идея как да отговори, но въпреки това кимна в знак на съгласие.

Кнеликт започна да прави магия и Бенегаст се сви назад. Заклинанието отне известно време на магьосника, но най-накрая насочи пръстите на едната си ръка към търговеца и изпрати вълни от енергия.

Бенегаст чу пукащи звуци — звуци от собствените му кости, които се трошаха и променяха формата си.

Внезапно стаята стана по-голяма, невъзможно огромна, което обърка бедния Бенегаст не по-малко от факта, че не изпитва болка от трошащите се кости.

Почувства се странно. Зрението му стана черно-бяло, а към ноздрите му полетяха толкова много миризми, че напълно объркаха сетивата му. Погледна надясно и наляво и видя бели линии в периферното си зрение, сякаш имаше... мустачки.

Изръмжаването на Мортру отново привлече вниманието му върху магьосника, който се извисяваше над него с гигантски, дори титанични размери. Мортру се дърпаше и извиваше в ръцете на Кнеликт.

Бенегаст понечи да запита какво се случва, но гласът му излезе като писукане и нищо повече.

После осъзна какво е станало и погледна назад, за да види тънката си опашка.

Беше мишка.

Обърна се отново към Кнеликт и Мортру.

— Е, ще разберем ли колко е дълбока лоялността на котката ти? — попита лукаво магьосникът.

Пусна Мортру на пода, но на Бенегаст се стори, че котката дори не докосна пода, толкова грациозен и бърз бе скокът ѝ.

— Явно не твърде дълбока — отбеляза Кнеликт.

Не след дълго той си тръгна със ситата котка, свита на кълбо до рамото му, чудейки се какво, в името на всичко свято, щеше да прави с

този тип Артемис Ентрери.

* * *

Тазмикела разбра кой е още щом видя слабия мъж, попреминал средната възраст, който бавно се изкачваше по хълма към входната ѝ врата. Овехтялата му, обрулена от времето роба спокойно можеше да принадлежи на някой от хилядите номади, които скитаха из региона, но тояжката му, бяла като кост, принадлежеше само на един човек.

По гръбнака на Тазмикела пробягна тръпка и тя се намръщи при вида на магистър Кейн. Мразеше монаха — въпреки че осъзнаваше, че е безразсъдно. Мразеше го, защото се страхуваше, а Тазмикела не обичаше да се „страхува“ от който и да било човек. Но Кейн бе монах и велик магистър и това означаваше, че с лекота може да избегне ефекта от дъха ѝ — най-голямото ѝ предимство във всяка битка. Тазмикела не се страхуваше от магьосници, дори от архимагове като Кнеликт. Не се страхуваше от краля паладин, нито от героичните му приятели — не и от рейнджъра, свещеника, крадеца или барда — с изключение на един. Единствените хора единствените създания от нисшите раси, включително мрачните елфи, — които изнервяха драконката, бяха тези странни аскети, които посвещаваха живота си на усъвършенстване на телата си.

А и Кейн дори не бе обикновен монах. От гледна точка на бойните изкуства, той беше най-великият майстор из земите на Кървав камък и далеч извън пределите им. Разбирането и контрола над тялото му бяха толкова съвършени, че твърдяха, че може да постигне състояние отвъд този свят, където физическата му форма се издигаше отвъд телесните ограничения и можеше да надмогне дори границите на материалната равнина.

Всички тези слухове и шепоти се въртяха из мислите на Тазмикела, докато наблюдаваше приближаващия с решителна крачка мъж, с на пръв поглед обикновен външен вид.

„Помни коя си“, твърдо си напомни драконката.

Поклати бързо глава и угриженият ѝ поглед се превърна в гримаса.

— Магистър Кейн — изрече тя, щом мъжът се приближи към верандата ѝ — Измина твърде много време...

Мислеше да продължи с покана към монаха да влезе в дома ѝ, но Кейн не изчака, а я подмина, кимайки леко в знак на благодарност.

Тазмикела се спря на вратата и не погледна към монаха вътре, преди да събере сили да изтрие презрителната усмивка от лицето си. Припомни си отново и отново, че Кейн без съмнение е дошъл по заръка на крал Гарет.

— На какво дължа удоволствието от вашето присъствие? — попита тя малко по-медено от нужното, докато се обръщаше и отиде до мястото си на масата точно срещу монаха.

Забеляза стойката му, която само ѝ припомни, че мъжът е различен. Кейн не бе седнал с крака, спуснати на пода, както би направил всеки друг. Неговите бяха свити плътно под тялото му, със стъпала под задните му части, а гърбът му бе идеално изпънат и балансиран над центъра на тялото му. Тазмикела осъзна, че той може да се задейства по-бързо от всеки друг враг, дори от атаката на навита змия.

— Сестра ти ще се присъедини към нас съвсем скоро — отвърна Кейн.

— Очаквате Илнезара да пристигне навреме? — попита Тазмикела. Тонът ѝ бе лековат, като за допълнителен ефект завъртя очи.

Предвид ефекта от шегата ѝ върху магистър Кейн със същия успех можеше да завърти стола по пода. Той стоеше насреща ѝ, без да мига или помръдва. Не просто без да мърда, а напълно неподвижен, с изключение на лекото повдигане и спускане на гърдите му, докато дишаше. Драконката се спря и дори се помести шумно няколко пъти, навеждайки се напред в опит да накара монаха да проговори.

Но той не го направи.

Просто стоеше там.

Измина доста време и той продължаваше просто да стои на място.

Тазмикела се изправяше неколкократно и отиваше до вратата в очакване на знак от сестра си. После сядаше обратно, а на лицето ѝ се редуваха усмивки и смръщвания. Попита какво е времето, за Вааса, как са крал Гарет и лейди Кристин.

Кейн просто си стоеше там.

Най-накрая, след цяла сутрин, както се стори на Тазмикела, но всъщност по-малко от час, Илнезара се появи на вратата ѝ. Влезе и поздрави сестра си и монаха, който отвърна със съвсем леко кимване.

— Заповядай, скъпа ми сестро — посмя да изрече Тазмикела, събирайки увереност с пристигането на втория дракон. — Изглежда гостът ми тази сутрин не е в добро настроение.

— Не присъствахте на церемонията в чест на завърналите се от Вааса — обади се монахът, обръщайки се към двете едновременно.

— Чух за това — отвърна Илнезара. — Онези, които разследваха последното творение на Зенги, нали?

Кейн я изглежда строго и продължително.

— Естествено информацията пътува бавно от село Кървав камък до Хелиогабалус, а ние не летим.

— По заповед на крал Гарет — добави Тазмикела. — Не бихме искали да ужасим половин Дамара.

— Мрачният елф Джарлаксъл и Артемис Ентрери са ви познати — заяви Кейн. — Работили са за вас преди пътешествието си до Вааса — пътуване, което може би са предприели по ваша молба?

— Твърде много предположения, магистър Кейн — отбеляза Илнезара.

— Отричате малко — отвърна Кейн.

— Имаме някои дребни сделки с този мрачен елф и приятеля му — каза Тазмикела. — Знаете с какво се занимаваме. Кой би бил подходящ да ни набави стока от тази двойка?

— Изпратили сте ги във Вааса — заяви монахът.

Илнезара се намръщи, но Кейн не мигна, така че Тазмикела отбеляза:

— Намекнахме на Джарлаксъл, че талантите му могат да му послужат по-добре в пущинака и че е възможно там да намери приключения, репутация и плячка.

— Има една стара поговорка, че намекът от дракон винаги е заповед — изкоментира монахът.

Тазмикела успя да се усмихне немощно и погледна към сестра си. Забеляза размяната на погледи между Кейн и Илнезара, които бяха почти заплашителни.

— Познаваме Джарлакъл и Ентрери — заяви направо Тазмикела. — Не работят за нас, но от време на време ги наемаме. Ако сте дошли да поставяте под съмнение тяхната искреност, магистър Кейн, не трябваше ли да пристигнете преди церем...

Кейн я спря с вдигната ръка, жест, който накара гордата драконка да положи големи усилия да овладее гнева си.

— Уредили сте се тук по благоволенieto на крал Гарет — припомни ѝ Кейн. — Никога не го забравяйте. Ние не сме врагове, приветствахме и двете ви в общността на Кървав камък с разтворени обятия и доверие.

— Предупреждението ви не звучи като изпълнено с доверие, велики магистре — каза Илнезара.

— Вие отхвърлихте домогванията на Зенги. Това не остана незабелязано.

— И сега? — попита Илнезара.

Кейн се изправи внезапно върху стола и се поклони дълбоко.

— Моля се да разберете, че живеем в опасни времена.

— Гледате на света от човешка перспектива — измърмори Илнезара. — Измервате бедствията с години, в най-добрия случай, а не в десетилетия или векове. Разбираемо е, че ще изречете подобно глупаво твърдение.

Кейн не демонстрира гняв при тези думи, докато седеше обратно, но и не показа да е впечатлен.

— Замъкът не беше незначителен въпрос. Беше вероятно най-сериозното проявление на Зенги, проклето да е името му, от времената на падението му преди толкова години.

— Самият Зенги беше дребна работа — отвърна Илнезара. — Временно неудобство и нищо повече.

Дори Тазмикела потрепна при очевидното користономаловажаване. И двете със сестра ѝ бяха дишали много по-леко, когато кралят вечер бе победен. Не бяха изпитвали подобни притеснения от времената, когато Аспирадитъс, червената драконка, и трите ѝ огнедишаци потомци бяха навлезли в планините на Западна Дамара 400 години по-рано.

— Може би мерим катастрофите с десетдневки или дори с години, уважаема лейди, защото това е всичко, което имаме —

отговори ѝ Кейн. — Времето ни е кратко по вашите представи, но е цяла вечност по нашите.

Не се притеснявам особено за последното творение на Зенги, защото вече е мъртво и съм убеден, че каквито и бедствия да ни е оставил в наследство кралят вещер, ще бъдат посрещнати подобаващо от Тайна песен и армията на Кървав камък.

— И все пак сте тук — отбеляза Тазмикела.

— Това е начинът, по който се справяме подобаващо с катастрофите си — отвърна Кейн и за пръв път в монотонния му глас се промъкна малко емоция — сух сарказъм.

— Тогава, моля, разкажете ни за тази катастрофа — заяви Илнезара с явно снизхождание.

Кейн я изгледа за няколко мига, но не отговори.

— Моля, кажете ни защо сте дошли на посещение намеси се Тазмикела, усещайки правилно, че монахът няма желание да нарече целта на посещението си по този начин.

— Притеснително е, че мрачният елф и човекът, които работят за вас, са излезли живи от този замък, а племенницата на крал Гарет, рицар от ордена, — не — призна монахът. — Както и фактът, че този мрачен елф и човекът са оцелели, а Мариаброн Скиталеца, безспорен герой на кралството и ученик на Олвен, — не. Няма да служа подобаващо на своя крал и приятел Гарет, ако не разследвам обстоятелствата около смъртта на племенницата му. Няма да служа подобаващо на своя приятел Олвен, ако не разследвам обстоятелствата около смъртта на ученика му. Не е тайна защо съм дошъл.

Сестрите се спогледаха.

— Гарантирате ли за мрачния елф и човека? — попита Кейн.

— Не са ни разочаровали — отвърна Тазмикела.

— Засега — добави сестра ѝ.

Тазмикела отмести поглед от Илнезара към Кейн в опит да прецени ответната реакция на монаха, но да прочетеш емоциите му бе като да търсиш отпечатъци от стъпки по твърд камък.

— Истината е, че не сме твърде добре запознати с двойката — подхвърли Тазмикела.

— Не сте отговорни за появата им в Дамара?

— Определено не — отвърна Тазмикела и Илнезара повтори като ехо думите ѝ още докато ги изричаше. — Научихме за тях в

Хелиогабалус и решихме, че можем да използваме талантите им. Не е твърде различно от методите на Тайна песен и съм сигурна, че ако вие не бяхте наели двойката, щеше да го стори вашият приятел Келедон.

— Способни са в работата си — добави Илнезара.

— Кражбата? — попита Кейн.

— Придобиването — поправи го Тазмикела.

Кейн дори се усмихна леко при това извъртане. Отново се изправи рязко на стола и се поклони дълбоко.

Без да изрече нито дума повече, се обърна и напусна къщата на Тазмикела.

— Тези двамата ще си навредят, опасявам се, с фатален изход — отбеляза Тазмикела, когато монахът се бе отдалечил на подobaващо разстояние.

— Най-малкото — добави сестра ѝ с повече загриженост, отколкото Тазмикела очакваше.

Драконката се обърна и видя, че Илнезара се взира през отворената врата към отдалечаващия се Кейн.

„И наистина, помисли си Тазмикела, малко създания на света можеха да притеснят един дракон повече от един монах — велик магистър.“

— Чувала ли си за битката при брода Голямата вила? — попита Илнезара, очевидно забелязала погледа на Тазмикела. — Два червени и един могъщ бял дракон изглеждали решени да разгромят един от отрядите на Гарет.

— И магистър Кейн побързал да се притече на помощ — продължи Тазмикела. — Предизвикал дъха им, огън и лед, и избегнал опасността.

— И дори измамил драконите да бълват един срещу друг — добави Илнезара.

— Според слуховете бялата — Глациаламакус — е била жестоко обгорена и никой не знае дали е оцеляла от раните си. И двата червени били ранени, от леда и от ударите на Кейн, последвани от атака на войните на Гарет.

— Това са слухове, нали знаеш — отбеляза Тазмикела.

— Може би, но правдоподобни, без съмнение.

След дълга пауза, в която да осмисли изводите, Тазмикела добави:

- Тези двамата започват да ми омръзват.
- Джарлакъл ме притеснява — съгласи се Илнезара.
- Притеснява?
- Но е добър любовник — продължи необезпокоена Илнезара.
- Може би трябва да го държа наблизко.

Тазмикела само завъртя очи при това заявление, без да е особено изненадана.

* * *

Отвън черната дупка на склона на планината приличаше на една от многото пещери, които изпъстриха региона на надвисналите скали и стръмни склонове на високите върхове на Галенските планини на изток от Ваасанската порта. Всеки, който влезеше в тази конкретна пещера обаче, щеше да открие, че тя е нещо повече, пълна с удобства и богатства, подканящи аромати и осветени с магия коридори.

Разбира се, всеки, който влезеше неканен, щеше да срещне смъртта си.

Прогонени от Хелиогабалус след падението на Зенги, Тимошенко, Праотецът на убийците, и могъщият му съветник Кнеликт бяха преместили бандата си в това далечно, добре защитено място. Серия от стаи се простираха навътре в планината, някои издълбани от каменоделци и миньори, много други — от магията на Кнеликт. Групата на Тимошенко живееше в удобство и сигурност, но не бе твърде отдалечена от делата си в Дамара, защото Кнеликт и другарите му магьосници бяха създали и поддържаха серия магически портали на стратегически места из кралството на Гарет.

През един от тези портали обратно в цитаделата се бе завърнала трепереца от гняв Джайлиана, магьосницата, която бе оцеляла от предателството на Ентрери в Околостението. Бе предала доклада си бързо и бе поискала подкрепление, за да се върне обратно в Хелиогабалус и да убие предателя. Колкото и ядосана да беше, Джайлиана бе достатъчно умна, че да не действа без изричното разрешение на Кнеликт и когато той ѝ бе наредил да се откаже, тя се бе прибрала тихо в покоите си.

Кнеликт излезе под лъчите на слънцето на естествената каменна тераса на пещерата и се взря на запад покрай северните поли на каменните планини. Все още държеше Мортру и бе развил доста голяма симпатия към мъркащата котка, като дори обмисляше да създаде магическа връзка с животното.

Кнеликт бе доволен от знанието, че един от опиталите се да го измамат в момента си проправяше път през храносмилателния тракт на създанието.

— Джайлиана трепери от гняв — долетя глас иззад гърба му. Принадлежеше на един от лейтенантите му надежден, макар и обикновен тип на име Коурийз.

— Имам подготвена магия, която може да излекува това състояние — отвърна отсъстващо Кнеликт. — Разбира се, същевременно ще я превърне в леден блок.

— Знае, че те е провалила — отбеляза Коурийз.

— Провалила? — Кнеликт се обърна и Коурийз го погледна, след което отправи изненадан поглед към бялата котка. — Не се е провалила.

— Трябваше да се погрижи за Бенегаст.

— Беше там, за да стане свидетел на лоялността, или липсата на лоялност, на Артемис Ентрери — поправи го Кнеликт. — Не се е провалила.

— Но той се е измъкнал, а двама мъже бяха убити.

— Чудя се къде ли може да избяга? А ние губим млади попълнения почти ежедневно. Винаги има други, които да заемат местата им, а ако не губим толкова много, как ще разберем кои си струват усилието да бъдат обучени?

Устните на Коурийз се раздвижиха, но не каза нищо и Кнеликт се усмихна на очевидното объркване на мъжа.

— Може би трябва да ида и да кажа на Джайлиана какво е мнението ти по въпроса — предложи Коурийз.

— Може би трябва да използвам телекинеза и да те метна от скалата.

Мъжът пребледня и отстъпи крачка назад.

— Нека се задушава в гнева си — обясни Кнеликт. — Гневът е добър мотиватор. И нека издадем заповед за главата на нашия мил

Артемис Ентрери. Може би нашата приятелка ще се изкуши от наградата.

— Ще тръгне след него безплатно — отвърна Коурийз. — Дори би ни платила за възможността, която ще ѝ дадем.

— Това е решение, което тя трябва да вземе. Видяла е мъжа и се е запознала с уменията му. Бих очаквал, че жена, достатъчно мъдра да се набути в окултните изкуства, е достатъчно мъдра да разпознае и разликата между възможност и самоубийство.

Коурийз поклати глава за няколко мига, докато смели всичко, после попита:

— А наградата?

Кнеликт я обмисли за момент, смятайки, че може да е добра тренировка за по-младите членове и добър начин да прецени истинските способности на Артемис Ентрери.

— Петдесет къса платина — отвърна.

Коурийз облиза устни и кимна.

— Мислите ти по въпроса? — подпита Кнеликт, виждайки очакваното му неудобство.

В крайна сметка мъж с репутацията на Ентрери — дори и малките късчета, известни в Дамара, които най-вероятно бяха трохи от историята на интригуващия убиец — обичайно би донесъл поне десет пъти по-висока награда.

— Нищо, господарю Кнеликт. Ще закача заповедта за ликвидирането му.

Поклони се бързо и се обърна, за да напусне. Преди да стигне до пещерата обаче, магическата врата се плъзна от страничното си скривалище и запечата входа по такъв начин, сякаш никога не бе имало пещера. Коурийз се завъртя обратно с лице към Кнеликт, защото знаеше, че архимагът е затворил вратата с дребна магия.

— Когато те питам за мислите ти, ще е добре да ми ги кажеш — обясни Кнеликт. — Всичките.

— Извинете ме, господарю — примоли се Коурийз и се поклони многократно и неловко. — Аз само...

— Просто ги изречи — настоя магьосникът.

— Петдесет къса платина? — избълва Коурийз. — Мислех си сам да се пробвам за наградата, но да тръгна след този Ентрери — който се движи с мрачен елф! — за такава сума, не е изкусително.

— Защото си интелигентен.

Коурийз погледна нагоре към него.

— Само глупак би тръгнал след Ентрери за такава награда, съгласен съм. Така че нека видим кои глупаци трябва да разкараме от редиците си. Или по-скоро нека видим кои глупаци ще убие Ентрери. Може би ще остави следа от трупове, която крал Гарет няма да може да пренебрегне. От това можем само да спечелим.

— Но Ентрери най-вероятно няма да бъде убит — осмели се да вметне Коурийз.

Кнеликт само изсумтя, сякаш нямаше особено значение.

— Когато искам да умре, ще умре. Не забравяй, че Атрогейт е близо до него, а джуджето е лоялно. По-добре да вбесим Ентрери — или трябва да му викам „сър“ Ентрери? — и да изложим крал Гарет. А може и някой от тези, които се пробват, да покаже неочакван талант и всъщност да го убие. Или пък няколко ще се окажат достатъчно изобретателни, че да работят заедно и да спечелят наградата.

Коурийз започна да кима, схващайки всички потенциални ползи.

— От време на време трябва да предлагаме подобен тест на новите попълнения — обясни Кнеликт и сви рамене. — Как иначе ще знаем кой е достоен и кой трябва да се прости с живота си?

Коурийз кимна за последно, щом чу, че вратата зад него магически се плъзва настрани и се оттегли, когато Кнеликт го освободи с махване на ръка.

Кнеликт се изкиска и погали мъркащата Мортру.

— Ах, коте, как да оцелея с подобни глупаци на служба при мен? А той е един от по-свестните напоследък!

Върна се обратно на ръба и се загледа към Южна Вааса. Липсваха му славните дни, когато Зенги бе заемал вниманието на досадния Гарет и Цитаделата на убийците бе процъфтявала.

Мразеше да живее в пещера — дори и да е магически обзаведена.

ГЛАВА 7

СЕНКИ

На обитателите на Повърхността те бяха известни като сенки, късове объркващ мрак, още по-трудни за разгадаване заради петната светлина до тях. Но за Джарлакъл, който бе прекарал векове в странстване в лишената от светлина бездна, известна като Подземния мрак, тези „сенки“ бяха просто по-бледо осветени места. Затова мрачният елф нямаше проблем да различи мъжа, клекнал край купчина боклук в уличката до сградата, където двамата с Ентрери споделяха жилище на втория етаж. Глупакът беше толкова болезнено очевиден, че Джарлакъл трябваше да положи усилия да не се изкикоти, докато минаваше покрай алеята към дървеното стълбище, което щеше да го отведе до външната врата на апартамента.

В основата на стълбите мрачният елф се огледа небрежно. Скоро видя втори мъж да се плъзва по покрива на съседната сграда.

— Какво си направил, Артемис? — прошепна под носа си Джарлакъл.

Тръгна да се изкачва по стълбите, но се спря и се обърна, сякаш е забравил нещо. Стигна дотам в постановката си, че даже щракна с пръсти във въздуха, преди да забърза по пътя, от който бе дошъл. Знаеше, че всички го наблюдават и вероятно са повече от двама.

Но как можеха да поставят под съмнение решението му да влезе в пекарната на Пайтър предвид сладкия аромат, който се носеше от отворената ѝ врата?

Представлението на мрачния елф можеше и да е заблудило кандидат-нападателят, но разкри много повече на Артемис Ентрери, който наблюдаваше от жилището си, от ъгъла на малкия прозорец, гледащ към улицата. Разбираше значението на леко преувеличените движения на Джарлакъл: щракването с пръсти и престореното изражение на разсеяност.

Без съмнение наблизо имаше агенти на Цитаделата на убийците и Джарлакъл ги бе забелязал.

След като почака още малко, за да види дали някой ще последва отклонението на Джарлакъл към магазина на Пайтър — и след като това не се случи, убиецът се върна в средата на стаята и обмисли действията си.

Със сигурност го превъзхождаха като численост, а първото правило в подобни ситуации бе да не се оставяш да те притиснат в ъгъла. Придвижи се бързо до вратата, измъкна меч и камата и я изрита, за да я отвори. Втурна се през нея, като изрече кодовата дума „Бял“, така че магията на капана да не го убие на място.

Докато преминаваше под рамката на вратата подскочи и промуши камата си в сребърната верижка, която държеше малка статуетка на дракон, изправен на задните си крака, чиито очи светеха като бели лунни камъни. С трепване на китката драконът се озова закачен на острието на камата, второ плавно движение прехвърли статуетката в кесийка, а трето, изпълнено с такава точност и скорост, че всичко изглеждаше като едно движение, върна камата обратно в ножницата ѝ, с фината верижка на статуетката все още увита около нея.

С три бързи крачки Ентрери се озова надолу по коридора до външната врата, след това до терасата, после надолу по стълбището. Замисли се дали да не спре и да провери дали неканените гости не са заложили капани на вратата, но подозирайки, че няма толкова време, просто наведе рамо и премина през вратата. На терасата бързо сви вляво към стълбите и се спусна надолу — с една, две, три крачки. Все още на средата на пътя се прехвърли над високото до кръста перило, хвана се със свободната си ръка, за момент се плъзна по наклона, след което се пусна на земята. При приземяването се претърколи, за да омекоти падането и се изправи тичешком на крака.

Докато прибягваше през улицата, можеше да почувства върху себе си погледите на стрелците.

Малка двуколка с плодове бе поставена срещу стълбището на Ентрери. Добродушният продавач и синът му си говореха приятелски с двама младежи, които разглеждаха стоката — типична гледка за улиците на Хелиогабалус.

Или не съвсем, осъзна Ентрери, докато се приближаваше, защото забеляза, че четиримата не бързат да реагират на внезапната му и

неочаквана поява и очевидния факт, че бърза — или на това, че държи впечатляващо украсен меч с червено острие в едната си ръка.

За миг срещна погледа на брадатия търговец, но това бе достатъчно да забележи проблясъка на разпознаване в тъмните очи на мъжа. Не разпознаването от обикновен търговец, който може да го е виждал да преминава дузина пъти, а погледа на мъж, който е открил каквото търси.

Ентрери се хвърли в атака веднага щом чу изщракването на арбалет нейде отстрани — и чу стрелата да профучава във въздуха зад гърба си. Измъкна камата, но държеше острието внимателно насочено, така че да не позволи на сребърната верижка да се изплъзне, докато измъкваше статуетката от кесията.

Младите мъже до двуколката захвърлиха селските си пелерини и се завъртяха с извадени оръжия, но Ентрери премина през тях с бърз расичащ удар на меча отзад напред, който ги запрати към земята в противоположни посоки.

С един скок Ентрери се озова на ръба на двуколката. Втори го прехвърли покрай „продавача“ и по-младия мъж, в посока входа на страничната уличка. Опъна ръката си, в която държеше камата, нагоре, точно докато преминаваше под дървената носеща греда, която свързваше двете сгради. Заби камата в гредата, под която се люлееше драконовата статуетка. Падна на земята, по-скоро приплъзвайки се, отколкото бягайки, защото осъзнаваше колко малко време има и колко близо са преследвачите.

А тези преследвачи нямаше да прошепнат паролата, нямаше да разпознаят дракона.

Още се търкаляше и лазеше — правеше всичко възможно да се придвижва надолу по уличката — когато капанът зад гърба му се активира и почувства ледена вълна, която го смрази и остави червена следа по глезена на единия му крак. Опита се да се изправи, но кракът му се бе схванал и веднага се озова по лице на паважа. Метна се и се превъртя, размахвайки меч, защото бе сигурен, че друг от нападателите бързо ще се озове върху него.

С пай в ръка Джарлакъл се подпря небрежно на тезгяха на Пайтър и загледа двойката, която влезе в магазина — мъж и дребничката му хубава любима. Гледаха се в очите и през цялото време хихикаха.

Джарлакъл разпознаваше преструвките щом ги видеше.

— Ах, млади влюбени! — извика драматично. — Добри ми Пайтър, с удоволствие ще платя за техните сладкиши.

Двамата погледнаха объркано към Джарлакъл. Той подхвърли пая към мъжа, но високо. Когато последният понечи да го улови, движението разтвори жилетката му и разкри двойка изтъркани дръжки на кинжали.

Вторият пай от Джарлакъл беше хвърлен по-силно и не бе предвиден за хващане — освен от изненаданата физиономия на мъжа.

— Какво? — извика жената, когато паят се размаза върху лицето на любимия ѝ.

Той също извика, но от болка.

— Джарлакъл, какво правиш? — настоя Пайтър.

— Убит съм! — извика изненаданият мъж.

Хвана се за лицето, разпръсквайки наоколо крем и в крайна сметка разкри малката стреличка, която се бе намирала в пая, да стърчи забита в бузата му. Посегна към нея с треперещи ръце, но сякаш не можеше да я хване.

До него младото момиче изпищя и заплака.

Ръцете на Джарлакъл бяха извити до раменете в готовност да ги хвърли напред и да призове двойка магически остриета от предпазителите на китките си. Можеше да призове ками с мисъл и след това да ги удължи до мечове с движение на ръцете.

Но не го направи, защото поне реакцията на девойката бе напълно погрешна. Мъжът естествено се строполи на пода с обърнати нагоре очи, а от отпуснатата му челюст потече слюнка.

— Джарлакъл! — извика Пайтър, залитайки до благодетеля си. — Какво направи? Ох, Клеърел! Ох, Миша!

Джарлакъл прочисти гърлото си, докато Пайтър със залитане отиде да помогне на Клеърел да вдигне отпуснатото тяло на любимия си.

— Познаваш ли ги? — попита мрачният елф.

Притесненият Пайтър го погледна.

— Това са дъщерята на Марингей и бъдещият ѝ съпруг! Живеят до вас. Щяха да се оженят през пролетта и аз да... щях да опека... о, какво направи?

— Приспах го и нищо повече — обясни Джарлакъл, докато преминаваше покрай триото на път за вратата. — Дръж ги вътре, защото наоколо дебнат убийци.

Клеърел го удари, после сграбчи крачола на панталона му, докато минаваше покрай нея.

— Направих го за негово собствено добро — излъга засраменият елф. — Галантният ти любим без съмнение щеше да иска да се покаже като герой, а сега не е моментът. Заклучи вратата, Пайтър, и ги дръж вътре. Не излизай навън, защото те грози смъртна опасност!

Джарлакъл измъкна крака си от хватката, отдели миг да докосне периферията на шапката си в поздрав към притеснената млада дама, после бързо излезе. Изскочи на улицата, внезапно изпълнен със съмнения за всичко, което бе видял.

Но чу глъчката, идваща малко по-надолу от мястото срещу жилището му. От уличката със залитане излезе мъж, целият побелял — замразен — от главата до петите, който се движеше странно, като схванат. Строполи се върху двуколката с плодовете и изсипа купчина ябълки на улицата.

Ябълки, замръзнали толкова дълбоко, че част от тях се счупиха като стъкло, щом удариха паважа.

— Ентрери — прошепна мрачният елф.

Надяна пръстен на ръката си, сви юмрук и освободи магията. Подскочи нагоре, на височина дузина стъпки и повече и се приземи с лекота върху покрива на магазина на Пайтър, където изчезна от поглед.

Ентрери залитна надолу към края на уличката, блокирана от стена и купчина изпотрошени сандъци и стари дървени мебели. Беше планирал да използва купчината, за да прескочи стената и да изтича по улицата, успоредна на неговата, но краката му едва се движеха, единият бе почти напълно схванат, изгарян от всепроникваща болка. Погледна назад и видя мнимия продавач и „сина“ му да лежат неподвижни на земята, покрити със скреж.

Трети убиец, един от двойката, която се бе преструвала, че пазарува от двуколката, се бе подпрял на стената на уличката, очевидно замразен на място, с отворени, но невиждащи очи и побелели от лед мигли. Другарят му залитна обратно на улицата, препъна се в частично замръзналата двуколка и се строполи тежко върху паважа, където остана да лежи треперещ и безпомощен, най-вероятно умиращ.

Но идваха и други, осъзна Ентрери, когато мерна две фигури, които се движеха на зигзаг в обхвата на полезрението му от другата страна на улицата.

Ентрери знаеше, че е загазил. Използва купчината отломки, за да се изправи и да се опита да ходи, но изтръпналият му крак висеше отпуснато и той се препъна в собствените си пръсти. Все пак успя да запази равновесие и не падна. Вместо това използва залитането, за да се промуши зад няколко сандъка, като се обърна напред движението.

Една тъмна фигура се плъзна покрай левия ъгъл на изхода на уличката, прилепвайки се към стената, за да я използва за опора, докато се придвижваше по хлъзгавата замръзнала повърхност. Втори убиец се появи малко по-бързо и се плъзна по леда. Когато краката му стигнаха до суха земя, залитна няколко крачки напред.

Ако краката му реагираха нормално, Ентрери щеше да се хвърли и да го пресрещне, ликвидирайки залитащия глупак преди да успее да възстанови равновесието си.

Но краката му не реагираха и едва стоеше прав, камо ли да се опитва да атакува.

Мъжът възстанови равновесието си и се изправи, за да срещне убиеца с блестящ меч в едната ръка и малък щит, закрепен за другата. Остана извън обсег, приведен в защитна позиция, като постоянно поглеждаше назад към бавно приближаващия се другар.

— Побързай, де — прошепна нетърпеливо. — Притиснахме плъха в ъгъла.

— Плъх, който бълва лед като бял дракон — отвърна другият.

— Да, елате и замръзнете — блъфтира Ентрери.

Промени стойката си под такъв ъгъл, че да не изглежда сякаш се е подпрял толкова тежко на стената, но в интерес на истината, ако не беше преградата зад гърба му, Ентрери щеше да се строполи назад. Измъкна впечатляващия си меч пред себе си и подканящо размаха острието.

По-близкият мъж се поизправи леко и отстъпи крачка назад.

— Беше капан, заложен в уличката, и не е нещо, което може да използва отново — заключи мъжът по-близо до Ентрери, отговаряйки на блъфа му.

— Както искате — отвърна Ентрери със зловещ кикот и размаха меча.

Удържа въздишката на облекчение, когато мъжът отстъпи още половин крачка, защото бе почувствал издайническото щипене в краката, което подсказваше, че чувствителността се завръща и кръвообращението му се възстановява. С непосилно усилие успя да удържи гримасата си през следващите няколко мига, но знаеше, че не може да си позволи да издаде колко слаб е в момента.

Ако действаша дръзко, беше мъртъв.

— Естествено, изпратил ви е Кнеликт — изрече Ентрери. — Обеща ми, че ще ме използва за учител, макар че след шестте трупа може да реши, че приемам задачата си твърде на сериозно.

Двамата мъже си размениха нервни погледи. И което бе по-важно за Ентрери, останаха на място и не тръгнаха към него.

Но един от тях, онзи, който бе дошъл втори, се поизправи и се поотпусна, като дори започна да се смее леко.

— Той си мисли, че сме само шестима — изрече и тупна приятеля си по гърба, а глупакът се присъедини към кикота му.

Ентрери схвана значението на думите му и изпита съжаление, че ще умре по този начин — без съмнение убит от високо, без възможност да се защити от това направление.

* * *

Въпреки бързината си, въпреки предпазливостта си, въпреки неравните наклон и настилка на различните покриви, Джарлаксъл не загуби ориентация. Знаеше точно къде се намира през цялото време и когато видя двамата мъже, които наблюдаваха една от уличките единият прицелен с арбалет в ръка, с лекота се досети коя е мишената.

Ръката на мрачния елф се стрелна бързо и сигурно изпод наметалото, измъквайки любимото оръжие на расата му — едноръчен арбалет. Стреля и със задоволство видя как стрелецът потръпна от убождането на малката стрела. Другият мъж погледна към стрелеца с изненада, но мъжът с арбалета нямаше как да му отговори, защото вече изпадеше под влиянието на приспивателната отрова и се накланяше напред, готов да се претърколи.

Другият мъж го сграбчи.

Джарлакъл се съсредоточи и призова вродената си елфическа магия под формата на сфера пълен мрак, която покри двамата кандидат-убийци.

Джарлакъл чу раздвижването, изпъшкването и вика. Беше доста доволен, но не и изненадан, когато видя движение през ръба на покрива, точно под сферата мрак, когато стрелецът залитна напред и повлече другаря си със себе си.

— Какво си направил, Ентрери? — прошепна Джарлакъл.

Мрачният елф изчезна в сенките на бъркотията от нащърбени разноцветни покриви в търсене на начин да хвърли безопасен поглед към уличката отдолу.

Ентрери реагира инстинктивно, когато забеляза движение с крайчеца на окото си. Хвърли се към противоположната страна на тясната уличка. Все пак се погрижи да не загуби равновесие, защото двойката главорези се приближаваше. Очевидно добили кураж от пристигането на подкрепленията, те нападнаха.

Ентрери се хвърли внезапно напред с изпънат меч.

Новодошлите се стовариха до него. Спря се изведнъж, защото атаката му не беше нищо повече от лъжлив маньовър в опит да си спечели време, така че да може да се погрижи за най-новата заплаха. Ако бе по-неопитен боец, отчаяната атака щеше да е единственият начин за действие, опит да премине през двойката и да избяга.

Но Ентрери нямаше намерение да бяга от никоя битка.

За малко не падна презглава от рязкото спиране, защото чувствителността не се бе завърнала изцяло в краката му. Все пак успя да прикрие залитането, като се оттласна от стената и възстанови равновесието си.

Завъртя се и почти замръзна от объркване, когато забеляза оплетените тела на новодошлите, които бяха разбили част от отломките. Единият лежеше напълно неподвижно и отпуснато, а другият се извиваше от болка, сграбчвайки последователно китката, коляното и глезена си, очевидно наранил сериозно и трите. Миг покъсно Ентрери разбра всичко, когато погледна нагоре и видя сферата от пълен мрак във въздуха.

Джарлакъл.

Тъй като другата двойка се приближаваше бързо, Ентрери се хвърли към подкрепленията и замахна силно, пробождайки с Нокътя

на Шарон горния, изпаднал в безсъзнание мъж и човека под него. Първият не издаде звук, сякаш вече бе мъртъв, но долният изкрещя и се загърчи.

Ентрери нямаше време да го довърши. Измъкна Нокътя, в резултат на което шурна кръв, и се завъртя. Вдигна острието точно навреме, за да отблъсне меча на нападателя, след което отклони ръката с кинжала нагоре и навън. Убиецът нападна, използвайки предимството си, като се премести напред и започна да мушка непрестанно, без да храни надежда, че ще успее да рани умелите си противници, а по-скоро с идеята да ги отблъсне леко назад и да си освободи място за маневри и да се отдалечи от сандъците в случай, че мъжът отдолу все още има сили за битка.

Обърна задния си крак перпендикулярно на двамата си врагове и на водещия си крак. Придвижи го напред и тропна с пета, после пристъпи напред. Направи го отново и отново, запазвайки перфектно равновесие, като избутваше двамата убийци назад. Все още не чувстваше единия си крак, но всяка крачка бе твърда и сигурна и подсилена от координацията между двата крака, като използваше крака със запазена чувствителност, за да води безчувствения.

Най-накрая, точно преди да стигнат до все още хлъзгавия участък, където бе ударил дъхът на белия дракон, двойката успя да координира контрапозиция.

Раздалечиха се един от друг и се извиха леко, така че да имат подобър ъгъл за атака.

Ентрери усети, че предимството му е свършило и отстъпи назад, приведен в защитна позиция. Краката му бяха раздалечени и стабилни, макар единият да продължаваше да е схванат и по-слабо подвижен.

— Той уби Вирт! — изкрещя главорезът отляво, онзи с меча.

— Млъкни, глупако! — сопна се другарят му.

— Скоро ще се присъединиш към него — каза Ентрери.

Не обичаше да говори на противниците си, но трябваше да си спечели време. Кракът му щипеше и пареше и едва успяваше да прикрива гримасите си.

Мъжът с камата се хвърли в атака и Ентрери вдигна Нокътя на Шарон, за да го прихване. Мъжът обаче беше бърз и прибра ръката в обсега на меча, като веднага нанесе хитър втори удар.

Той обаче не разбираше.

Дори и на един крак, дори и разсеян от болка и изтръпване, дори и неспособен да пази равновесие, Ентрери с лекота вдигна отново острието, което бе тръгнало към тази позиция още преди противникът му да започне да прибира камата.

А и Ентрери знаеше, че тази лъжлива атака не е краят.

Отстрани нападна другият мъж, мушкайки с меча си, но Нокътя на Шарон се изви в изящна дъга и отблъсна острието назад.

Ентрери прехвърли цялата си тежест върху изтръпналия ляв крак. Трябваше да му се довери и го застопори на място, завъртайки десния си крак назад с приближаването на очакваната втора атака с камата.

Малко не стигна на оръжието да го улучи, острието му само драсна отдръпващото се бедро.

За чест на нападателя, той осъзна пропуска си достатъчно бързо, че да отскочи назад извън обсега на евентуална контраатака.

Ентрери бе очаквал и това и вместо да го последва, отново замахна с Нокътя, но в посока на другия нападател. Призовавайки магията на меча, изписа във въздуха стена от непрогледна пепел, за да се скрие от погледа на мъжа с меча.

Знаеше, че мъжът инстинктивно ще се стегне, преди да успее да отстъпи. В този миг Ентрери падна на коляно и замахна под стената от пепел.

Убиецът почувства удара, съпротивата на сухожилието и костта срещу жестокото разсичане и чу агонизиращия вой на мечоносеца.

Ентрери се изправи, завъртайки се около оста си отляво надясно, което го изправи лице в лице с мъжа с камата. Силен трясък отстрани му подсказа, че мъжът с меча е паднал тежко и поне за момента е извън битката.

Ентрери инстинктивно вдигна меча, за да блокира и наистина камата издрънча, безвредно отблъсната от червеното и кърваво острие на Нокътя.

Убиецът измъкна друга кама.

Ентрери се ухили.

Мъжът се обърна и побягна, молейки за милост с всяка стъпка. Успя да направи само няколко крачки, преди да стигне до леда и да се плюсне на земята. Залитащ и пищящ, продължи да се влачи, сякаш очакваше смъртоносния удар да се стовари всеки момент.

Най-сетне се озова на суха земя и залитна надолу по улицата.

Ентрери остана на място развеселен.

Остър писък изотзад, последван от гъргорене, го накара да се обърне. Насреща му Джарлаксъл изтриваше кръвта от камата, с която бе довършил мъжа отдолу.

Мрачният елф задържа погледа си върху Ентрери, питайки безмълвно каква е причината за всичко това.

Ентрери отвърна на погледа, но без никакво обяснение.

Накрая Джарлаксъл отклони очи, съвсем леко.

— О, прекрасно — изрече мрачният елф.

Ентрери проследи погледа му към мястото, където стената от пепел бе започнала да се разрежда. На мястото, където бе стоял мъжът, сега се намираха двата му крака, срязани от глезените. Останалата част от тялото му бе подпряна до стената, с треперещи окървавени ръце, вдигнати във въздуха. Вече дори не се опитваше да спре кръвотечението.

Джарлаксъл отиде до него и го изгледа.

— Кървиш до смърт — обясни му спокойно. — Ще е бавно, но няма да е по-болезнено от това, което чувстваш в момента. Обаче ще ти стане студено. Не се паникьосвай, когато притъмнее пред очите ти.

Мъжът изскимтя, клатейки глава и вдигна умолително ръце.

— Може би, ако имаш желание да разкриеш... — започна Джарлаксъл и мъжът заклати яростно глава в знак на съгласие или поне се опита, защото Ентрери застана до приятеля си и прободете сърцето на глупака с Нокътя на Шарон.

Ентрери измъкна меча, хвърли бегъл поглед на Джарлаксъл и не каза нищо повече, когато се отправи да прибере камата си и статуетката на дракона.

— Предполагам, че не търсиш отговори, защото вече ги знаеш — каза Джарлаксъл.

Ентрери продължи да върви и за щастие чувствителността на крака му се бе върнала достатъчно, че да успее да запази равновесие по хлъзгавата повърхност на замръзналата уличка.

ГЛАВА 8

ДА СПИШ С ДРАКОНИ

— Буахаха, продължавай да носиш пиене — изрева гръмогласно Атрогейт.

Вдигна разпенената халба и я изпи на един дъх — или поне съдържанието, което не изля върху сплетената си черна брада. Остави халбата на масата и прокара ръкав през брадата си, изтривайки само малка част от полепналата пяна.

Джарлаксъл започна да плъзга следващата халба през масата.

— Знам, че са били хора на Кнеликт — каза той и задържа ейла достатъчно дълго извън обсега на Атрогейт. — В противен случай ще означава, че има конкурентна банда, която действа по улиците на Хелиогабалус.

— Гоблински сополи. Всяка конкурентна банда ще е изтребена в рамките на деня — изрева джуджето и намигна.

Джарлаксъл плъзна халбата и дори не й остана време да спре, когато се оказа във въздуха и джуджето изсипа съдържанието ѝ в гърлото си.

— Буахаха! — изрева Атрогейт и я тресна на масата.

После се оригна шумно и отново изтри устата си с ръка. Насред движението забеляза, че ръкавът на дрехата му е подгизнал, затова го вкара в устата си и изсмука питието от тъканта.

Джарлаксъл поклати глава, изгледа редицата празни халби, заемащи половината маса, и кимна на сервитьорката, която го наблюдаваше от бара. Знаеше, че трябва да напие Атрогейт, за да го накара да се разбъбри, но не беше предполагал колко скъпо ще му струва.

— Да поръчам ли още? — попита и джуджето избухна в гръмогласен смях от абсурдността на въпроса.

Джарлаксъл се подсмихна и вдигна ръка, правейки знак за още пет големи халби, после отправи поздрав към кимащата сервитьорка с докосване по чашата вино — единственото питие, което бе изпил, докато Атрогейт вече се бе справил с дузина халби.

— Значи е бил Кнеликт, а мишената — Артемис Ентрери — отбеляза Джарлакъл.

— Не съм казвал, че е Кнеликт — поправи го Атрогейт и се оригна отново.

— Тогава конкурент вътре в Цитаделата на убийците?

— Не съм казвал, че не е Кнеликт — добави Атрогейт с още по-силно оригване.

Сервитърката започна да поставя пълните халби на масата, затова Джарлакъл млъкна и предложи обезоръжаваща усмивка. Тя опразни таблата си и започна да прибира част от празните чаши. Мрачният елф остави две блестящи златни монети до тях и предизвика широка усмивка у момичето.

— Каж ми тогава — обърна се към джуджето веднага щом останаха отново сами.

Беше хванал здраво една халба, държейки я като залогник.

— Ентрери получил задача да убие търговец — каза Атрогейт, после се спря и погледна към халбата.

След миг Джарлакъл плъзна ейла към него и Атрогейт не отдели време да го изучава.

— Кнеликт си мисли, че Ентрери е задържал плячката от работата? — заразсъждава Джарлакъл. — Не би имал причина. Все още имаме достатъчно от наградите, които прибрахме във Вааса, а като рицар от ордена парите не са особен проблем за Артемис Ентрери.

— Буахаха, рицар от ордена! — изхили се джуджето.

— Добре де, рицар-чирак.

— Буахаха!

— Не би имал причина да задържи плячката от убития търговец — изрече Джарлакъл.

— Доколкото чувам, не е имало убит търговец — отвърна Атрогейт и посегна към следващата халба. Джарлакъл плъзна една към разтворените му в очакване ръце, но джуджето не я вдигна към устата си. — Не и преди Кнеликт да го докопа, де. Изглежда, че приятелят ти е объркал самоличностите.

— Убил е грешния търговец?

— Убил неколцина от хората на Кнеликт, изпратени да наблюдават работата му — довърши Атрогейт и изпразни халбата, след

което се оригна подobaващо.

Джарлакъл се облегна, за да осмисли информацията. „Какво си направил, Артемис?“, помисли си той, но не зададе въпроса на глас. Определено приятелят му, най-добрият и умел убиец, крачил някога по улиците на Хелиогабалус или който и да е друг град, не би могъл да направи толкова сериозна грешка.

Значи не беше грешка от страна на Ентрери. Беше изявление. На какво? На независимост? На глупост?

— Кажи ми, Атрогейт — попита тихо и спокойно Джарлакъл, — достатъчна ли е наградата за главата на Ентрери, че да те подмами да свалиш тези боздугани от гърба си?

— Буахаха! — изрева джуджето.

— Затова ли се върна в Хелиогабалус, вместо да поемеш по пътя към Вааса?

— Идва зима, тъпако. Нямам намерение да се бяхтя във ваасанските виелици. Работа през лятото, пиене през зимата — това е формулата на джуджешкия успех.

— Но ако в Хелиогабалус се намира някоя лесна задача... — подкачи го Джарлакъл. — Може би неочакван късмет.

— За твоя Ентрери ли? Буахаха! Едва ще стигне да плати пиенето, което ми купуваш в момента.

Джарлакъл плъзна още една халба и повдигна объркано вежди.

— Кнеликт подценява...

— Не би оказал на приятеля ти уважението да предложи нормална награда — обясни джуджето. — Знае, че мнозина ще се заемат с лова на Ентрери, дори и само заради репутацията. Да убиеш рицар герой? Ето това е перо, което да съперничи на тая глупост, дето стърчи от шапката ти.

— За някой новак, може би — заключи мрачният елф.

— Или като обида. Как да е.

— Но когато Кнеликт осъзнае грешката си и му свършат новаците, ще преосмисли възнаграждението.

— Бих се съгласил или не бих, ако знаех за какво, в името на свинските зурли, говориш — отвърна Атрогейт. — Възна-какво?

— Заплащането — обясни Джарлакъл. — Когато всички, които се опитват да ликвидират Ентрери, са мъртви, Кнеликт ще осъзнае истината за този враг и ще предложи по-голяма награда.

— Или ще го убие сам — разбира се, не съм казвал, че е Кнеликт, нали така?

— Не, разбира се, че не.

Атрогейт се разхили гръмогласно, оригна се и изпразни още една халба.

— А ако наградата се покачи, дали Атрогейт ще се изкуши да пробва?

— Нивгаш не пробвам, черньо. Или върша работата, или не.

— И ще го „извършиш“ ли? Ако цената е добра?

— Не повече или по-малко, отколкото ти би го извършил.

Джарлаксъл понечи да отговори и то остро, но осъзна, че не би могъл честно да отрече предположението, макар, разбира се, наградата да трябваше да е невъобразимо висока.

— Харесвам приятеля ти — призна Атрогейт. — В името на Деветте ада, харесвам и двамца ви.

— Но златото ти харесва повече.

Атрогейт вдигна в тост следващата халба.

— Харесвам онова, което ми купуват парите. Имам само един живот за живеене. Може да свърши през следващата десетдневка или след триста години. И в двата случая смятам, че колкото повече време прекарвам пиян и дебел, толкова по-добре си живея. И не се съмнявай, черньо, че по-добрият живот, който вода, е единственото, което има значение.

Джарлаксъл трудно можеше да оспори тази философия. Отново направи знак на сервитьорката, за да ѝ покаже да не спира да носи напитки, после измъкна още златни монети и ги остави на масата.

— И ти ми харесваш, уважаемо джудже — каза той и стана от мястото си. — Така че ти казвам съвсем сериозно, каквато и награда да предложи Кнеликт — да, да, ако е Кнеликт — добави той, щом видя, че Атрогейт се кани да се обади. — Каквато и награда да има за главата на Артемис Ентрери, няма да е достатъчна, че опитът да си струва.

— Буахаха!

— Просто си помисли за всички онези години на пиене, от които ще се лишиш. Нека това ти служи за съветник — Джарлаксъл му намигна, поклони се леко и се отдалечи, преминавайки покрай сервитьорката, която се приближаваше с още една пълна табла. Потупа

я леко по задника, докато я подминаваше, и тя му отправи изпълнена с обещания усмивка.

Да, можеше да разбере защо Атрогейт се маха от Вааса, щом се застуди. И той също би предпочел да прекара зимата в по-гостоприемен град.

Освен ако, разбира се, Артемис Ентрери не беше преживял това гостоприемство.

Джарлакъл излезе от кръчмата. Дъждът беше престанал, тежките облаци бяха отвели от студения северен вятър, за да сторят път на първите бледи звезди в настъпващата нощ. Студът беше настъпил толкова бързо, че от останалите след дъжда локви на призрачни струйки в нощния въздух се издигаше пара. Джарлакъл се огледа в двете посоки по улицата, наблюдавайки струйките и чудейки се дали зад сивите им пелени не се спотайват убийци.

— Какво си направил, Артемис? — попита тихо, после стегна наметалото около врата си и тръгна към дома.

Но почти веднага смени посоката, защото нямаше търпение да изчака събитията.

Когато стигна до Околостението, над града се бе спуснал здрач. Група облаци, надвиснали от запад, надвиха последните оскъдни лъчи на слънцето и донесоха по-ранен и по-дълбок мрак. Така няколко от търговците запалиха свещи, защото макар да се бе стъмнило, още не бе време да затварят магазините.

Същото важеше и за „Златните монети на Илнезара“, където един-единствен свещник блещукаше на големия прозорец. На мъждивата светлина навсякъде около него проблясваха кристали.

Малкото звънче над вратата издрънча, когато Джарлакъл влезе. Наоколо нямаше никого, с изключение на една жена на средна възраст и млада двойка, които обикаляха около витрините и самотната фигура, застанала зад щанда от другата страна.

Джарлакъл изпита наслада от пребледняването на жената, когато най-сетне го забеляза. Още по-приятно му стана, когато помладата дама направи крачка встрани, с което значително се приближи до придружителя си. Стисна ръката на мъжа толкова здраво, че отклони вниманието му от пазаруването.

Ченето на мъжа увисна, той се стегна внезапно и изпъчи гърди. Огледа се бързо наоколо и поведе спътницата си към изхода,

минавайки покрай Джарлакъл, който учтиво докосна периферията на шапката си.

При този жест младата жена изписука леко и тъй като бе от страната на мрачния елф, се сви още по-близо до защитника си.

— Толкова обичам вкуса на човешка плът — прошепна Джарлакъл, докато минаваха покрай него и жената изписка отново, а храбрият ѝ придружител забърза още повече към вратата.

Джарлакъл дори не си направи труда да им хвърли друг поглед, когато напускаха. Острото издрънчаване на звънеца бе достатъчно да го развесели.

И да привлече вниманието на другите двама в магазина. Жената на средна възраст, която не му беше позната, го зяпаше — може би леко изплашено, но изглеждаше по-скоро заинтригувана, отколкото ужасена.

Джарлакъл ѝ се поклони и докато се изправяше, направи с пръсти елементарен фокус, с който призова едно цвете, лятно лилавче, рядко и много красиво цвете от Кървавите земи.

Подаде го на жената, но тя не го прие. Вместо това го подмина, като не отделяше очи от него през целия път към вратата.

Пръстите на Джарлакъл се задвижиха бързо и цветето изчезна. Той сви рамене.

Жената продължи да се взира в него, а очите ѝ се движеха нагоре-надолу и го преценяваха от главата до петите.

Джарлакъл се премести до близката кутия и се направи, че разглежда няколко златни бижута. Не погледна нито към жената, нито към собственичката зад щанда, но тайно следеше и двете. Накрая чу издрънчаването на звънеца и погледна натам, за да срещне погледа на очевидно заинтригуваната жена. Тя издаде мислите си с язвителна усмивка, докато напускате магазина.

— Съпругата на Йентиел Сармагон, главният тъмничар на Хелиогабалус и близък приятел на барон Димиян Рий — отбеляза Илнезара веднага щом вратата се затвори зад жената. — Внимавай, ако смяташ да преспиваш с нея.

— Изглеждаше ми доста скучна — отвърна Джарлакъл, без да вдига очи от огърлицата, която премяташе през пръсти, наслаждавайки се на теглото на ценния метал.

— Повечето хора са — отвърна Илнезара. — Предполагам, че се дължи на факта, че винаги са така близо до смъртта. Ограничени са от страховете какво би могло да последва и не могат да се отърсят от предпазливостта си.

— Но, разбира се, по тази логика един мрачен елф е много по-добър любовник.

— А дракон е още по-добър — отвърна бързо Илнезара и Джарлакъл не посмя да постави под съмнение изявлението.

Ухили се и докосна шапката си.

— Но както изглежда, дори компанията на един дракон не е в състояние да задоволи апетита на Джарлакъл — продължи Илнезара.

Джарлакъл осмисли думите ѝ и някак киселото изражение, което бе изкривило красивите ѝ черти. Тя бе скръстила ръце пред себе си. „Много необичаен жест за нея“, помисли си той.

— Не смяташ, че съм доволен? — попита мрачният елф една идея по-невинно от нужното.

— Мисля, че си шавлив.

— Доволството ми или липсата на такова е разделено — обясни Джарлакъл, който сметна, че е мъдро да поласкае егото на драконката. — В много отношения наистина съм доволен, даже доста щастлив. В други — не толкова.

— Живееш заради тръпката — отвърна Илнезара. — Не си доволен, никога не си доволен, когато пътят е равен и прав.

Джарлакъл се замисли над тези думи за няколко мига, после се ухили още по-широко.

— А ти ще прекараш остатъка от живота си, блажено купувайки дрънкулки и препродавайки ги с печалба — долетя саркастичният му отговор.

— Кой казва, че ги купувам? — отговори без колебание Илнезара.

Джарлакъл докосна периферията на шапката си и пусна бърза усмивка, която не се задържа, защото не бе готов да пусне дракона от захапката на сарказма си толкова лесно.

— Ти доволна ли си, Илнезара?

— Открих живот, който си струва, да.

— Но само защото го измерваш с кратката продължителност на живота на крал Гарет и приятелите му, от които се страхуваш. Това не

е твоят живот, твоето съществуване, а просто спирка за позициониране, ниво, от което Илнезара и Тазмикела могат да продължат към следващите си цели.

— А може би драконите не са толкова неспокойни и развълнувани, колкото мрачните елфи — отвърна драконката. — Може би дребните неща — мрачен елф любовник за тази десетдневка, плякосването на корабокруширал търговски кораб през следващата — са достатъчни?

— Трябва ли да се чувствам обиден?

— По-добре, отколкото изяден.

Джарлакъл се спря отново, опитвайки се да разгадае своята най-интригуваща партньорка. Не можеше да каже със сигурност къде свършваха шегите на Илнезара и къде започваха заплахите ѝ, но това определено не бе място, на което искаше да попада, когато беше замесен дракон.

— Може би вълнението, което мога да осигуря, нямащо нищо общо с нашата... връзка, е така завладяващо за теб — предположи след известно колебание миг по-късно.

Призова най-кавалерското си поведение, докато завършваше мисълта си, заставайки в поза, която напомняше за закачливата природа на немирно младо момче.

Но Илнезара не се усмихна. Челюстта ѝ се стегна, а очите ѝ се взираха право напред и сякаш го пробиваха.

— Така сериозна — отбеляза той.

— Приближава се буря.

Джарлакъл си придаде невинно изражение и поза и застана с широко отворени ръце.

— Оцеля от изпитанията на замъка на краля вещер — обясни Илнезара. — Но Джарлакъл не се стреми просто към оцеляване. Не, ти искаш да спечелиш от всяко преживяване, както направи с кулата на Херминикъл.

— Едва се измъкнах жив.

— Жив ис...?

— Ако и двамата говорим с гатанки, никой няма да получи отговори, милейди.

— Вярваш, че си открил предимство в творенията на Зенги — заяви драконът. — Открил си магия, може би съюзници и сега искаш

да ги заложеш, за да извлечеш лична полза.

Джарлакъл започна да клати глава в отрицание, но Илнезара нямаше да се остави толкова лесно.

— Да се издигнеш вътре в настоящата структура на Дамара — да бъдеш назован рицар-чирак от Ордена, после да се издигнеш до пълно рицарство — е едно. Да се издигнеш извън нея, да се стремиш да се покатериш по стълба, която сам си съградил в кралство, където Гарет властва над полята и фермите, а Тимошенко витае из тъмните улички и сенките, означава да призовеш сериозни неприятности.

— Освен ако съюзниците ми не са по-силни от евентуалните врагове — изрече Джарлакъл.

— Не са — отвърна без колебание драконката. — Демонстрираш очевидно неразбиране на тези, покрай които или над които искаш да се изкачиш. Бъди сигурен, че не е неразбиране, което двете със сестра ми споделяме по всеки параграф. Срещата съм се със Зенги във времената преди бурята, както и сестра ми. Името му е хулено из страната, съвсем естествено, но имаше кратък период, когато бе високо ценен, или ако изключим това, когато бе достатъчно силен да унищожи всеки, който му се противопоставеше открито. Дойде при нас не със заплахи, а с изкушаващи предложения.

— Предложил ви е безсмъртие — изрече Джарлакъл. — Превръщане в драколичове.

— Уршула Черния не беше единственият, включен в плановете на Зенги — потвърди драконката. — Стотици драколичове ще се въздигнат заради наследството на краля вещер. След месец или може би след сто или хиляда години. Те са там, духовете им чакат търпеливо в амулетите, скрити в книги на създанието, безсмъртни.

— А Илнезара?

— Аз избрах своя път, както и Тазмикела, и то по време, когато изглеждаше, че Зенги не може да бъде спрян.

Тя направи пауза, гледайки го твърдо и Джарлакъл си повтори наум следващата логична мисъл — ако Зенги не е успял да изкуши сестрите във времената, когато е изглеждал толкова могъща и непобедима сила в земите на Кървав камък, как да се надява Джарлакъл да ги изкуши сега?

— Двете със сестра ми не смятаме, че ще се нуждаем от услугите ти през зимните месеци — изрече Илнезара. — Нито пък от

тези на Ентрери. Ако искате да напуснете Хелиогабалус, може би за да си починете от скорошните изпитания в по-мекия климат на Лунното море, вървете с нашата благословия.

На лицето на Джарлакъл се изписа разбираща усмивка.

— Ако изникне ситуация, в която талантите ви биха били полезни и двамата сте още около Хелиогабалус, ще ви потърсим — продължи драконката с тон, който подсказа на мрачния елф, че няма намерение да прави подобно нещо.

Отказваха се от услугите му.

Нещо повече, Илнезара и Тазмикела бягаха от него, дистанцираха се.

— Пази се, Илнезара — осмели се да я предупреди Джарлакъл. — Двамата с Артемис Ентрери открихме много неща на север.

Илнезара присви очи и за момент Джарлакъл се уплаши, че ще се преобрази в истинската си форма и ще го нападне. Но заплашителният огън в очите ѝ угасна и тя отговори спокойно:

— Достатъчно, че да привлечете внимание, естествено.

Това накара Джарлакъл да се сепне.

— Чие внимание? — попита той. — Вашето?

— Нашето, естествено, го имахте още преди да потеглите на север.

Джарлакъл си даде малко време да го осмисли.

Виждаше, че е раздвоена, все още таеше копнеж по него. Беше го уволнила — почти.

— Ех, може би ще потеглим на юг — каза той. — Отраснал съм в Подземния мрак и имам непоносимост към зимните студове.

— Това може да е мъдро.

— Очаквам, че аз и особено Артемис ще сторим добре, ако уведоим крал Гарет за заминаването си — започна да разсъждава на глас мрачният елф. — Макар пътуването на север към Кървав камък да не е нещо, което бих искал да предприема. Ветровете там вече са ледени. И все пак считам, че е наш дълг да изпратим вест, а това не е съобщение, което бих искал да поверя на някой страж.

— Не, разбира се, че не — съгласи се драконката с почти подигравателен тон, който му подсказа, че е схванала малката му игра.

— Може би, ако някой от приятелите на Гарет е в града... — зачуди се на глас мрачният елф.

Илнезара се поколеба, без да откъсва поглед от неговия. Усмихна се, намръщи се, после бавно кимна, показвайки му ясно, че тази услуга е последната, която може да очаква, а изражението ѝ му припомни и потвърди по-ранното уволнение.

— Чух, че великият магистър Кейн е бил забелязан в Хелиогабалус — каза тя.

— Забележителен образ с неповторим характер, предполагам.

— Скитник в износени и мръсни дрипи — поправи го Илнезара.
— И най-опасният мъж из земите на Кървав камък.

— Артемис Ентрери е в земите на Кървав камък.

— Най-опасният мъж из земите на Кървав камък повтори драконката с увереност, която Джарлакъл не посмя да отхвърли лекомислено.

— Значи великият магистър Кейн — каза той. — Уверен съм, че ще достави съобщението ми.

— Той не е подвеждал доверието на крал Гарет — съгласи се Илнезара и предупреди — Никога.

Джарлакъл остана на място и кимна.

— Може би ще се интересува от малко информация за мъртвата племенница на Гарет.

Мрачният елф се изправи и дари драконката с обезоръжаваща усмивка. Опита се със сериозно изражение да изглежда благодарен за информацията, която току-що бе споделила, и още по-сериозно да прикрие огромното си разочарование.

Обърна се, за да си тръгне, но се спря, когато чу гласа на драконката.

— Плетеш мрежи, които впримчват. Без съмнение това е начинът, по който съществуваш, от най-ранните си дни в Мензоберанзан. Плетеш интриги с образи като Кнеликт и Тимошенко и това е игра, в която изпъкваш.

Но ме чуй добре, Джарлакъл. Крал Гарет и приятелите му играят твърдо и праволинейно и не се занимават с лъкатушещите нишки на мрежите. Твоето плетене никога няма да е достатъчно здраво, че да забави атаката на Кейн.

На улицата Джарлакъл бързо възвърна ведрата си походка. Беше отишъл при Илнезара с надеждата да включи двете със сестра ѝ в плановете си. Определено трябваше да пренастрои мисленето си и

непосредствените си стремежи по отношение на Вааса. Без драконите позициите му бяха сериозно разклатени — и дори нещо повече предвид бъркотията, която беше предизвикал Артемис Ентрери.

Предпазливостта му подсказваше, че ще направи добре, ако се сниши, може би дори да отиде на ваканцията, която бе предложила Илнезара — да отстъпи и да преоцени възможностите на фона на, изглежда, непрекъснато нарастващите препятствия.

Джарлакъл никога не се смееше по-високо от случаите, когато се присмиваше на себе си.

— Предпазливост — изрече и позволи на думата да преплете езика му, все едно е съставена от десет срички, а не от четири.

После направи същото с думата, която считаше за неин синоним:
— Скука.

Всяка разумна част от тялото на Джарлакъл му крещеше да послуша съвета на Илнезара, да се измъкне от мрежата от интриги, която ставаше все по-сложна в земите на Кървав камък. Джарлакъл осъзнаваше, че настоящият прилив е срещу него, че сенките се трупат във всеки ъгъл. Един мъдър човек би претеглил загубите си — или дори печалбите — и би побягнал към по-безопасно място. За такива „мъдри“ хора, заключи Джарлакъл, макар и да не го знаеха, смъртта бе без значение.

Без съмнение приливът се издигаше заплашително.

Когато бе изправен пред губеща комбинация в играта на сава, мъдрият играч жертваше фигура или се предаваше.

Джарлакъл, от своя страна, дръзко предприемаше действия, които изглеждаха неуместни, дори безразсъдни. Блъфираше сериозно.

— Нека късметлийско хвърляне на зара да промени дъската — цитира стара поговорка на мрачните елфи, която възхваляваше хаоса.

Когато опасната реалност се приближаваше, същото повеляваха и заповедите на Лолт, целта бе просто да се промени реалността.

Токовете му тракаха шумно по калдъръма — както бе поискал да правят омагьосаните му ботуши, — докато вървеше надолу по улицата, а в ума му се въртеше едно име: великият магистър Кейн.

Джарлакъл спеше с дракони.

* * *

— Висите от тавана на палците си, нали? — изкашля се Атрогейт, за да си придаде важност. — Откачалки такива!

— Те не би трябвало да знаят, нали? — отвърна невинно мрачният елф.

— Не би трябвало да знаят откъде знае Атрогейт!

— Вярваш, че Тайна песен не знае нищо за Кантан и приятеля му джудже, който го е придружил до замъка?

Атрогейт присви устни и сякаш се сви на мястото си. Намали нарастващия си страх с халба бира, която погълна на екс.

— Наистина ли си толкова наивен по отношение на враговете си? — настоя Джарлаксъл.

— Те не са ми врагове. Не съм сторил нищо срещу короната, нито пък срещу някой друг, който не ме е предизвикал.

Джарлаксъл се усмихна на познатите думи, изговорени с джуджешки акцент, но толкова сходни с твърденията на Ентрери.

— Разплатата приближава — предупреди мрачният елф. — Племенницата на Гарет Елъри е мъртва.

— Още се чудя как се е случило това.

— Подробностите няма да имат значение за приятелите на Гарет.

— Мога да кажа същото за приятелите на Кнеликт, ако направя туй, дето ме караш да направя.

— Обратното, бих се осмелил да предположа — каза Джарлаксъл. — Съучастието на Елъри ще смекчи удара срещу Кнеликт. Ще му направиш услуга.

Атрогейт изсумтя и от косматия му нос покапа малко ейл.

— Дребни ми приятелю, просперирали си, защото си стоял извън мрежата, изплетена от твоите паякоподобни дружки.

— За какво, в името на Деветте ада, бръщолевииш?

— Ти са част от тях, но си отдалечен от тях — обясни Джарлаксъл. — Служиш на Цитаделата на убийците, но не кроиш планове с тях. В миналото ти няма нищо, за което да отговаряш в съдилището на крал Гарет, иначе отдавана да те бяха призовали.

— Така ли?

— Да. Подобно на мен вървиш по ръба на монетата и сега лицевата и опаката страна са готови да влязат в битка. Колко тесен ще стане ръбът, когато завалят ударите? Твърде тесен, че да вървим по

него, предполагам, и ако трябва да паднем на една или друга страна, коя ще бъде?

— Ако смяташ, че Кнеликт е опаката, то дружката ти вече е скочил върху лицевата — припомни му джуджето.

— Не става дума за Артемис Ентрери — отвърна мрачният елф.
— Става дума за Джарлакъл и Атрогейт.

Той плъзна следващата халба към джуджето и както обикновено тя нямаше време да се спре преди джуджето да я грабне и пресуши.

Джарлакъл продължи:

— Има една стара поговорка в родния ми Мензоберанзан. Пей не нил не-неурайли.

— Пък аз си мислех, че изглеждаш смешно. В сравнение с туй как говориш...

— Истината разкъсва оковите — преведе мрачният елф. — Сега чувстваш оковите на притеснението, приятелю. Разкъсай ги.

— Няма да ми хареса истината.

— Но е достатъчно мъдър да не вини вестоносеца.

Атрогейт си пое дълбоко въздух, после гаврътна още един ейл. Удари длани в ръба на масата и се изправи на крака.

— Той плаща — подвижна на сервитьорката и посочи към Джарлакъл.

— Пей не нил не-неурайли — прошепна Джарлакъл, докато Атрогейт потегляше на мисия да открие Кейн.

Преводът на поговорката бе точен, макар и непълен, защото оковите, за които ставаше дума, не бяха оковите на притеснението, а ограничаващите окови на плътта.

* * *

„Съобщи за пристигането си“, тихо си напомни Атрогейт. Да изненада монаха велик магистър вероятно не беше добър избор. Поставаи разнебитената дървена стълба пред стената на кръчмата и с трясък я опря на перваза на покрива.

— Плащаш си за стая вътре в странноприемницата мърмореше, докато се катереше нагоре. — За това я наричат странноприемница. Не

си наемаш легло върху проклетата странноприемница. Не я наричат странноизпъдница.

Всяка стъпка отекваше по-силно от предишната, докато джуджето си проправяше път нагоре, за да надникне над ръба.

Монахът беше застанал на около дузина стъпки от ръба с гръб към каменния комин. Краката му бяха подбити под тялото, ръцете — на бедрата, дланите — обърнати нагоре. Стойката и равновесието му бяха съвършени и той изглеждаше повече като част от сградата, подобно на комина, отколкото като живо създание.

Атрогейт се спря, очаквайки някаква реакция, но когато търпението му се изчерпа, а от отсрещната страна не последва нито дума, нито движение, джуджето се издърпа нагоре и малко неловко претърколи горната част на тялото си върху леко полегатия покрив. Оригна се, когато коремът му — станал доста по-широк след само няколко дни в Хелиогабалус — се притисна към повърхността.

— Спиш ли, бе? — попита той и се изправи на ръце и крака.

Една от люлеещите се топки на боздуганите му го прасна отстрани по лицето, но той само духна странично, сякаш да я отмести.

— Мислех, че приятелче на крал Гарет може да си набави по-добро легло. Кралят май не плаща добре напоследък, а?

Кейн отвори едното си око, за да огледа джуджето.

— Изненадан съм, че нямаш пазачи — осмели се да каже Атрогейт.

Джуджето успя да се изправи и когато го направи, осъзна, че керемидите около него са разхлабени; не, не просто разхлабени, а фалшиви керемиди, поставени върху истинските!

— О, в името на пръдливия задник на Клангедин — успя да изрече, преди краката му да се подхлъзнат и да се обърне по корем, а после да се стовари от покрива.

Строполи се върху пълната с останки уличка, оплетен в стълбата си, размахвайки безпомощно ръце и крака, а топките на боздуганите се удариха и се изтърсиха до него.

Скочи на крака и заподскача наоколо, а очите му обхождаха всяка сянка. Ако някой бе видял унижението му, Атрогейт, естествено, щеше да го убие.

Когато остана доволен, че непохватното му падане е останало незабелязано, се плесна по бедрата и отново погледна към покрива.

— Проклет монах — промърмори, докато прибираше оръжията си и ги поставяше на местата им на гърба си, след което измъкна стълбата.

Няколко от стъпалата ѝ се бяха откъртили, но реши, че все пак ще му свърши работа, така че я върна на мястото ѝ и започна да се катери отново, внимавайки да не оповести пристигането си.

Когато стигна до ръба на покрива, протегна ръка и пробва останалите керемиди.

— Вече е безопасно, джудже — каза Кейн.

Стоеше в същата позиция със затворени очи.

— Хитър капан — отбеляза Атрогейт и се покатери внимателно, инч по инч, изпробвайки всяка част от повърхността, преди да отпусне цялата си тежест. — Не можеше ли просто да наемеш няколко пазачи и да оставиш капаните на миризливите крадци.

— Не ми трябват пазачи.

— Стоиш самичък тук горе — що не си в стая?

— Намирам се в най-прекрасната стая във вселената.

— Изглежда, че ще повали. Интересно дали тогава пак ще пееш същата песен.

— Не съм те канил тук, джудже — отвърна Кейн. — Не обичам да имам компания. Ако имаш някаква цел, говори. Или се махай.

Атрогейт присви очи и скръсти ръце пред косматите си гърди.

— Знаеш ли кой съм? — попита.

— Атрогейт — отвърна монахът.

— Знаеш ли подвизите ми?

Не последва отговор.

— Никой не може да се мери с мен по брой на убийствата на стената — заяви Атрогейт.

— Поне не такъв, който си е правил труда да брой дойде тихият и вбесяващ отговор.

— Отидох до замъка на север от Палишчук! — заяви джуджето.

— И това е единствената причина, поради която ти позволявам да ме безпокоиш — отвърна Кейн. — Ако си дошъл да говорим за това приключение, тогава, моля, давай. Ако не, тогава напусни.

Атрогейт издиша леко.

— Добре тогава — рече той. — Ако не беше това пътешествие, нямаше да имам никаква работа с теб.

— Никаква, която би желал да имаш — отвърна спокойно и уверено Кейн и джуджето се сви още малко.

— Дойдох да говорим за Елъри, Кейн отвори очи и обърна глава към него, внезапно заинтригуван.

— Бил си свидетел на смъртта ѝ?

— Не — призна джуджето. — Но видях гибелта на Кантан. Право в краката ми, убит от Артемис Ентрери.

Кейн не мигна.

— Обвиняваш ли го?

— Не — поясни джуджето. — Беше битка, започната от Кантан. Тъпият магьосник се опита да убие проклетите полуорки. — Джуджето си пое дъх, за да събере мислите си. — Трябва да знаеш, че Кантан не би се подчинил на водачеството на крал Гарет.

— Имал е подмолни мотиви да пътува към замъка?

— Не знам какво ще рече „подмолни“, но търсеше полза както за себе си, така и за господарите си — а никой от тях не стои до краля ти и не действа за доброто на краля ти — намигна джуджето накрая, но Кейн не реагира и Атрогейт въздъхна раздражено.

— Беше част от Цитаделата на убийците — обясни джуджето.

— Това го подозирахме.

— Вашата командирка Елъри го знаеше — продължи Атрогейт. — При това доста преди да го избере за пътуването на север.

— Да не казваш, че Кантан е убил Елъри?

— Не, тъпако... — Атрогейт прехапа устни, когато думата се изплъзна от устата му, но Кейн отново не реагира. — Не, нищо подобно. Казвам, че Елъри, кръвната роднина на краля ти, избра Кантан, защото така ѝ бе наредено. Може да сте я мислили за паладин от вашия орден, но сте мислили погрешно.

— Твърдиш, че Елъри е била свързана с Цитаделата на убийците?

— Събирам два пръста с три пръста и правя юмрук, за да те шибна по главата. Ако не можеш да броиш, това си е твой проблем.

— Тайна песен брой по-точно, отколкото можеш да си представиш, мило джудже. Нишките на Цитаделата са оплели мнозина, както изглежда, до различна степен.

Заплахата в това изявление не остана незабелязана за Атрогейт, отрезвяващо напомняне с кого си има работа и за собственото му

съучастие, поне според приближените на крал Гарет.

— Ами, просто си мислех, че трябва да знаеш — каза той, после отстъпи назад към стълбата и стъпи с един крак на най-горното стъпало.

Не се обърна, когато започна да се спуска надолу, предпочитайки да не изпусна Кейн от очи.

Монахът не помръдна, не стана, не реагира по никакъв начин.

Когато се озова отново в уличката и чевръсто започна да се отдалечава, Атрогейт се зачуди дали бе разумна подобна среща и за предателството спрямо Кнеликт.

— Проклет мрачен елф — промърмори и внезапно всяка сянка започна да му се струва по-тъмна и заплашителна. — Проклето пиене.

Последните думи отекнаха в главата му, гъделичкайки сетивата му.

— Мисля да ида да си набавя малко — добави Атрогейт, решен да поднесе официално извинение на любимия си ейл.

ГЛАВА 9

ИЗВЪН РЪКАВИЦАТА

— Ба, слушаш ме как бръщолевя и си мислиш, че съм глупак, нали, елфе?

— Аз? — невинно попита Джарлакъл с подигравателна нотка в гласа.

Сграбчи ръката на Атрогейт, когато джуджето бръкна в джоба си и извади няколко монети за чакащата сервитьорка.

Атрогейт погледна надолу към ръката на мрачния елф, стиснала здраво китката му, после вдигна глава, за да го срещне очи в очи.

— Искаш от мен да тръгна, нали?

— Това е предложение за приключение.

Атрогейт изсумтя.

— Дружката ти върза космаците по задника на Кнеликт на възел, а сега ти размахваш пръсти под носа на Кейн. Приключение, викаш? Мисля, че си си построил две железни стени, Джарлакъл, и сега и двете са на път да се стоварят отгоре ти. Въпросът е коя ще те сплеска първа?

— Ах, но ако паднат едновременно, няма ли да си попречат една на друга? — елфът вдигна ръце пред себе си със събрани пръсти, насочени нагоре, после ги пусна да паднат една срещу друга, докато пръстите не се събраха, оформяйки обърнато V. — Между тях има място, нали?

— Вие сте луди.

Единственото, което можеше да направи Джарлакъл, беше да се изсмее на това наблюдение, а като се замисли, нямаше много смисъл да го оспорва.

— От тях не можеш да избягаш достатъчно далече — добави Атрогейт по-сериозно, изпреварвайки повторно предложение от страна на мрачния елф. — Значи ще бягате от Хелиогабалус и туй ще е мъдър избор — във всеки случай най-добрият, който имате, макар с това да не искам нищо да кажа!

— Ела с нас.

— Ама си твърдоглав. — Джуджето постави ръце на кръста, пое си въздух и поклати косматата си глава. Не мога.

Джарлакъл знаеше, че е победен и не можеше да обвинява прагматичното джудже.

— Добре тогава — рече и потупа Атрогейт по рамото. — Бъди спокоен, уверявам те, че сметките ти тук са платени за цялата зима — той се обърна към кръчмаря зад тезгяха, който явно бе дочул, защото кимна утвърдително. — Пий до пълна забрава, докато снеговете се стопят и можеш да се върнеш във Ваасанската порта.

Подарък от Джарлакъл. И посещавай пекаря Пайтър, когато пожелаеш. Парите ти няма да са добре дошли там, но апетитът ти със сигурност ще е.

Атрогейт сви устни и кимна признателно. Независимо дали искаше да се замесва с Джарлакъл, или не, джуджето нямаше да откаже тези предложения!

— Яж и пий подобаващо, скъпи Атрогейт, приятелю мой — довърши Джарлакъл и се поклони.

Атрогейт го сграбчи здраво за рамото преди да е успял да се изправи и дръпна ухото му по-близо.

— Не ме наричай така, проклет елф. Поне не на място, където се слухти наоколо.

Доволен, че са се разбрали, Джарлакъл се изправи, кимна с уважение по повод искането на джуджето и напусна кръчмата. Не погледна назад, защото не искаше Атрогейт да види разочарованието, изписано на лицето му.

Излезе на улицата и се огледа. Опита се да остане уверен в решението си дори и при съмненията на Атрогейт. Джуджето, естествено, познаваше региона добре, но Джарлакъл ги отхвърли с идеята, че то го подценява.

Или поне се опита да си го внуши.

— Чу ли? — попита сенките, използвайки езика на своя дом в Подземния мрак.

— Разбира се — долетя отговор на същия странен език.

— Точно както ти казах е.

— Точно толкова опасно, колкото аз ти казах — отвърна гласът на Кимуриел Облодра.

— Точно толкова обещаващо, колкото ти казах.

Никакъв отговор не долетя до ушите на Джарлакъл.

— С един враг можем да се справим — прошепна Джарлакъл.
— Не е нужно другият да ни е враг.

— Ще видим — бе всичко, което изрече Кимуриел.

— Готови ли сте за мига, когато се открие възможността?

— Винаги съм готов, Джарлакъл. Нали затова ме назначи?

Джарлакъл се усмихна и се успокои от тези уверени думи. Кимуриел, естествено, мислеше в перспектива.

Брилянтният псионист бе преуспявал в предателската обстановка на Мензоберанзан и за него игрите на хората бяха детински забавления. Ентрери и Джарлакъл бяха станали мишени на Цитаделата на убийците и бяха привлекли любопитството на Тайна песен. Тези две групи щяха да се борят около дуото също толкова или дори повече отколкото щяха да се борят със самото дуо.

А това щеше да отвори нови възможности. За момента Цитаделата бе по-малко страшната и следователно можеше да бъде използвана, за да държат Тайна песен настрана.

Джарлакъл почувства, че Кимуриел е изчезнал без съмнение, за да подготви бойното поле — затова тръгна към дома си по улиците на Хелиогабалус. На много ъгли бяха запалени светлини, но те трептяха и бяха притъпени от спусналата се мъгла, така типична за този период от годината, когато температурите варираха в големи амплитуди през деня и нощта. Мрачният елф придърпа наметалото си по-плътно и заглуши магическите си ботуши. Може би в настоящия момент беше по-добре да се слива максимално със заобикалящата го среда.

Съвсем тих и почти невидим с елфическото си наметало, Джарлакъл не само нямаше проблем да стигне до стълбите, водещи към жилището му в неугледната сграда, но успя и да пообиколи околния район и да забележи други, за които самият той остана скрит.

Бързо докосване по дясната страна на впечатляващата му шапка го повдигна във въздуха и той се понесе безшумно нагоре по разнебитеното, скърцащо стълбище. Влезе вътре в коридора и в пълен мрак отиде до вратата.

Пълен мрак за обитател на Повърхността, но не и за Джарлакъл. Въпреки това едва различи миниатюрната статуетка на дракон, заложен като капан над вратата на жилището. Но определено не можеше да различи цвета на очите на дракона.

Беше казал на Ентрери да ги държи бели, но можеше ли да вярва на това?

Тъй като нямаше желание да пали светлина и да предупреди множеството съмнителни субекти, които бе забелязал навън, мрачният елф бръкна в шапката си и измъкна изпод подплатата диск от черен филц. Няколко въртеливи движения го удължиха достатъчно и Джарлаксъл го метна към стената до вратата.

Дискът се залепи, а магията му създаде дупка в стената, разкривайки мъждукаща светлина на свещ, идваща отвътре.

Джарлаксъл пристъпи в стаята и видя Ентрери, застанал в сенките на единия от ъглите по такъв начин, че да може да наднича през тясното пространство между тъмната щора и дървената рамка на прозореца.

Ентрери му показва, че го е забелязал с кимване, но не свали очи от улицата отвън.

— Събират се посетители — прошепна убиецът.

— Повече, отколкото предполагаш — отвърна Джарлаксъл.

Протегна се и издърпа диска, с което ликвидира дупката и стената възстанови предишния си вид.

— Отново ли ще ме мъмриш, задето съм ядосал Кнеликт? Пак ли ще ме питаш какво съм направил?

— Без съмнение някои от гостите ни са хора на Кнеликт.

— Някои?

— Тайна песен също проявява интерес — обясни Джарлаксъл.

— Тайна песен? Разузнавателната мрежа на крал Гарет?

— Подозирам, че са стигнали до извода, че битките с гаргойлите и драколича не са били единствените в замъка. В крайна сметка, от четиримата загинали двама са били жертва на едно и също острие.

— Значи отново аз съм виновен?

Джарлаксъл се разсмя.

— Не бих казал. Ако изобщо има някой за обвиняване по сметките на Гарет.

Ентрери се приближи до прозореца, плъзна върха на камата под ръба на щората и посмя да я дръпне още малко, за да разшири леко видимото пространство.

— Това не ми харесва — изрече убиецът. — Знаят, че сме тук и може да нападнат...

— Тогава нека не стоим тук — намеси се Джарлакъл.

Ентрери позволи на щората отново да се плъзне на мястото си и отстъпи от прозореца, за да погледне приятеля си в очите.

— Драконите? — попита той.

Джарлакъл поклати глава.

— Не искат да имат нищо общо с това. Мисля, че приятелите на Гарет са ги уплашили.

— Прекрасно.

— Ба, та те са само дракони.

Ентрери се намръщи при тези думи, но нямаше намерение да иска пояснение.

— Тогава накъде?

— Никъде в града няма да е безопасно. Всъщност, очаквам, че ще почувстваме здравите пипала на враговете ни и от двете страни из цяла Дамара.

Лицето на Ентрери се изопна. Очевидно знаеше какво е намислил мрачният елф.

— Има един замък, където може да сме добре дошли — потвърди Джарлакъл.

— Добре дошли? Или да намерим убежище?

— Затворът за един човек е дом за друг.

— Дом за друг мрачен елф — поправи го Ентрери и предизвика изблик на смях у Джарлакъл.

— Води тогава — убиецът подкани тъмнокожия си спътник миг по-късно, когато звук отвън им напомни, че може би не е време за философски дебати.

Джарлакъл се обърна към вратата.

— Бял, както се бяхме разбрали? — попита той.

— Да.

Мрачният елф отвори вратата, после се спря и погледна назад. Придържайки я широко отворена, отстъпи настрани и направи знак на Ентрери да излезе пръв, Ентрери мина покрай него и прекрачи прага.

— Синьо — изрече и се протегна, за да прибере статуетката.

Джарлакъл се разсмя още по-силно.

* * *

— Момчетата на Гарет са, казвам ти — обърна се към спътника си Босън Брюзбери.

Невероятно тънък и жилав малък плъх, Босън преминаваше през най-тесните улички и прегради сякаш бяха широки улици, което, естествено, само вбесяваше партньора му в лова Ремилар Дръзкия, млад магьосник, чието мнение за самия него далеч надхвърляше това на равните нему и господарите му в Цитаделата на убийците.

— Значи и Тайна песен също проявява интерес към този тип Артемис Ентрери — отвърна Ремилар.

Изведнъж млъкна и за малко не се препъна, когато богато украсената му синя роба се закачи на острия ръб на разхлабена дъска отстрани на сградата, в която живееше Ентрери.

— Или интерес към нас — отвърна Босън. — Изглежда, че групата отсреща наблюдава момчетата на Бърги в задната уличка отляво.

— Сблъскващи се интереси — отвърна Ремилар с незаинтересован тон. — Добре тогава, нека действаме бързо и да се махаме. Не прекъснах важните си изследвания, за да си тръгна без наградата.

— Според всички слухове този е опасен, а приятелят му мрачен елф е още по-лош.

Ремилар въздъхна с отвращение и мина покрай предпазливия си приятел. Отиде до края на уличката, при предния ъгъл на сградата, и погледна към улицата отсреща.

Босън се приближи и даже постави ръка на гърба на Ремилар, което накара магьосника да се изпъне и да издаде още една отвратена въздишка.

— Значи да действаме бързо — обърна се той към младия убиец.

— Мога да се промъкна зад тоя плъх Ентрери — предложи Босън. — Ти им отвлечи вниманието, а остриетата ми ще свършат мръсната работа. Ще взема ухото му за доказателство.

Дори и да бе впечатлен, Ремилар определено не го показва.

— Нямаме време за легендарните ти умения в промъкването — отвърна и ако Босън беше по-умен тип, щеше да улови саркастичната нотка в тона му. — Ти ще си примамката в този случай. Ще влезеш през централния вход. Примами го отвън — или тях, ако мрачният елф си е вкъщи — и им покажи остриетата си. Трябва да задържиш

мислите и действията им заети само за няколко секунди и аз ще ги поразя със светкавици и магически снаряди, за да намаля гърченето. Бъди бърз и нека острието ти е в готовност, за да прибереш трофея си — главата му, ако щеш — и с едно изщракване на пръстите ще се махнем оттук, телепортирани обратно на хълмовете пред Цитаделата.

Босън гледаше с тъпо изражение, докато се опитваше да смели цялата информация. Понечи да оспори плана, но Ремилар го сграбчи за предната част на туниката и го избута на улицата.

— Искаш да се биеш с Тайна песен или да оставиш някой друг да грабне наградата за Ентрери, така ли? — попита магьосникът.

От близката сграда се разнесе вик и двойката разбра, че времето за планове е изтекло. Босън залитна към вратата и протегна ръка към дръжката.

Но вратата се пръсна пред изненаданото му лице, изтръгната от пантите си, а от нея изскочи Ентрери на гърба на едър мършав черен жребец, който бълваше пушек, а под копитата му се виеха оранжеви пламъци.

Жребецът, адски кошмар, очевидно не правеше разлика между преградите, защото се отнесе към замръзналия Босън по същия начин, както и с вратата.

Главорезът падна под внезапния яростен напад на копитата. Удари се в земята и се сгърчи, а късметът го вкара между задните копита, когато конят прелетя над него. Този късмет обаче не се задържа, когато вторият кошмар изскочи от сградата с мрачния елф на гърба си.

Бедният Босън надигна глава точно навреме, за да бъде прасната, а скалпът му откъснат от огнените копита на втория жребец.

Отстрани, все още скрит в сенките на уличката, Ремилар По-Мъдрият-Отколкото-Дързък импровизира и изрече третото от планираните заклинания най-напред.

* * *

Ръцете ѝ трепереха, когато отвори малкия сандък, защото това бе първият път, в който се осмеляваше да вдигне капака след завръщането си от Палищчук. Беше си намирала работа за краткия си престой преди

пътуването до Кървав камък за церемонията, най-вече за да избегне точно това. Задачата, нужна и болезнена, беше нещо, което Калихай едва можеше да понесе.

Вътре в малкия сандък имаше джунджурийки, огърлица и навит на руло пергамент със скица, направена от един от търговците от керван, с който двете бяха прекарали известно време в Скиталческата равнина. Художникът бе направил скица на Калихай и Парисъс ръка за ръка. Тя я погледна и почувства как сините ѝ очи се наливат със сълзи. Приликата беше достатъчно голяма, че да извика спомените за скъпата ѝ Парисъс.

Калихай прокара нежно пръсти върху изображението. Позата беше толкова естествена за двойката, толкова типична. По-високата Парисъс бе изправена, а главата на Калихай почиваше на рамото ѝ. Със свободната си ръка Калихай вдигна едно шалче и го поднесе към лицето си. Затвори очи, с образа от скицата, добре запечатан в съзнанието ѝ, и вдиша дълбоко, поемайки миризмата на покойната си спътница.

Раменете ѝ се разтърсиха от ридания, а сълзите напоиха шала.

Миг по-късно Калихай се овладя, поемайки си дълбоко въздух. Устните ѝ се свиха в тънка линия, докато оставяше шала и скицата настране. Извади още джунджурии: някои бижута, чифт медали, дадени на двойката от един от подофицерите във Ваасанската порта, огърлица от разнообразни скъпоценни камъни. Жената се спря за момент, после измъкна фалшива брада и шапка от кафява кожа — маскировка, която Парисъс често бе използвала, когато двете с Калихай ходеха да гуляят из кръчмите. „Парисъс се правеше на мъж доста добре“, помисли си Калихай и чу в главата си дрезгавия глас, който приятелката ѝ можеше да имитира при добро желание. Как си бяха играли с чувствата на народа из земите на Кървав камък и отвъд!

Жената най-сетне стигна до предмета, който бе дошла да прибере — малък кристален мускал, пълен с кръв; кръвта на Калихай и Парисъс, смесена и разбъркана, напомняне за споделената им клетва.

— В живота и отвъд — изрече тихо. Погледна към камата си, която бе поставила на малката масичка отстрани, и продължи, сякаш се обръщаше към нея: — Не още.

Калихай измъкна от кесията си малка сребърна верижка — предмет, който бе купила на тръгване от село Кървав камък. Вдигна

мускалчето пред очите си и го завъртя бавно, така че да види малката златна дупчица от задната му страна. С пръстите на майстор крадец Калихай промуши верижката през дупката, след което надяна необичайната огърлица на деликатния си елфически врат.

Вдигна една ръка, за да закрие мускала, после допря шала до лицето си за втори път и вдиша миризмата на Парисъс.

Не заплака отново; когато махна шала, лицето ѝ бе напълно лишено от емоции.

* * *

Ремилар за малко не си забрави мисълта и заклинанието, когато забеляза пълзящия Босън, по чието чело се стичаше кръв. Тежко раненият мъж протегна ръка към Ремилар, а погледът му беше умолителен, объркан, замаян.

По средата на заклинанието и без желание да го прекъсва, магьосникът му кимна яростно да побърза.

Босън намери отнякъде прилив на енергия и залитна към него, но Ремилар знаеше, че няма да успее да стигне навреме.

От другата страна на улицата агентите на Цитаделата на убийците наизскачаха от сенките, за да се включат в преследването и към оттеглящото се дуо полетяха огнени стрели и заклинания. Но за ужас на Ремилар от сенките излязоха и други, и на магьосника му трябваше само един миг, за да разкрие самоличността им.

Тайна песен!

Нима Ентрери и Джарлакъл са били използвани, за да подмамят Цитаделата на убийците? Нима предателството на Ентрери е било просто заблуда, за да примами мрежата под смъртоносния взор на Тайна песен?

Ремилар отхвърли тези мисли и осъзна, че е изгубил и заклинанието. Размаха ръце по-енергично към пълзящия Босън и отново се зае със заклинанието.

Босън пристигна навреме и се строполи в краката на Ремилар, обвивайки ръце около глезените на магьосника. Ремилар дори се пресегна надолу и сграбчи рамото на мъжа, когато освободи заклинанието, пренасяйки ги през пространството до скалистите

хълмове в Южна Вааса, на десетки мили на изток от Ваасанската порта.

— Хайде, идвай — каза Ремилар на проснатия си другар. — До Цитаделата остават двеста ярда нагоре по хълма и нямам намерение да те нося.

Пресегна се надолу и повдигна мъжа, след което поклати глава, когато погледна в очите на Босън, защото той като че ли не осъзнаваше къде се намира.

И наистина Босън бе някъде далеч отвъд празния поглед. Беше изгубен във водовъртеж от сиви мъгли и блестящи, ярки светлини, объркването от псионистката атака над съзнанието, докато Кимуриел Облодра поемаше контрол над физическото му тяло.

* * *

Кошмарите трополяха надолу по паважа, а изпод неземните им копита хвърчаха дим и огнени искри.

Джарлаксъл поведе Ентрери покрай един остър ъгъл твърде остър! — и черният като въглен адски жребец закачи количка с прясна риба. Клиентите се разлетяха на всички посоки, а продавачът се хвърли с протегнати ръце, за да защити откритата количка. Изразът върху обезкървеното лице с увиснала челюст и разширени очи на мъжа на средна възраст беше такъв, че Ентрери щеше да го помни още десетки дни.

Пазарът се раздели пред галопиращата двойка. Хората залитаха, препъваха се, призоваваха този или онзи бог, дори крещяха от ужас. Майки грабваха децата си и ги притискаха до гърдите си, люлееха ги и ги успокояваха, сякаш самата Смърт се бе появила по улиците в този ден.

Ентрери забеляза, че Джарлаксъл изглежда се забавлява. В един момент мрачният елф дори свали шапката си и я размаха наоколо, като в същото време умело направляваше жребеца си из тълпата.

Ентрери пришпори жребеца си покрай мрачния елф и пое водачеството, после поведе Джарлаксъл надолу покрай един остър завой към по-тиха улица.

— Селяните са прикритие за бягството ни! — запротестира Джарлакъл.

Ентрери не отговори. Наведе глава и пришпори кошмара още по-бързо. Минаха през няколко пресечки, завивайки често и бързо, плашейки всеки кон и всеки човек, който видеше огнените копита на кошмарите им.

Чуваха преследвачите зад гърбовете си, но те се движеха твърде бързо и хаотично и бяха оставили твърде голяма суматоха зад себе си, че някой да успее да се организира и да пресече пътя им.

— Трябва да успеем да преминем през портите — каза Ентрери, когато Джарлакъл се изравни с него на една широка и почти безлюдна улица.

— А после през моите — отвърна Джарлакъл.

Ентрери го изгледа с любопитство, без да разбира.

Не му остана време за размишления, защото щом свърнаха зад следващия ъгъл, наведени ниско и завивайки рязко, пред очите им се показа северната порта на Хелиогабалус. Беше отворена както обикновено, но доста стражи вече се обръщаха към тях.

Реакциите на тези стражи, внезапното забързано тичане и виковете накараха двамата ездаци да предположат, че масивната решетка скоро ще бъде спусната, а тежките железни порти ще започнат да се затварят.

Джарлакъл наведе глава и пришпори кошмара още по-яростно. Черният като въглен жребец ускори и изпод копитата му захвърчаха искри. Вместо да се мъчи да се движи до приятеля си, Ентрери застана зад него и също пришпори жребеца. Джарлакъл размаха ръце и над закрития парапет над отворените порти се появи кълбо мрак. Ръката на мрачния елф се насочи навън и Ентрери видя, че Джарлакъл държи тънък жезъл.

— Прекрасно — промърмори убиецът, очаквайки, че безразсъдният му приятел ще запрати огнено кълбо или друга разрушителна магия, която ще предизвика като ответна реакция облак стрели върху им.

Джарлакъл наведе жезъла и произнесе заклинание.

От върха на предмета се изстреля топка зелена слуз, която изскочи пред ездачите и се насочи към мъжа, който се бореше с макарата отстрани на портата. Джарлакъл нагласи мерника си и

изстреля втора топка към самите порти, после пришпори кошмара още по-силно.

Мъжът, който се занимаваше с макарата, падна назад и извика, пускайки застопоряващия лост. Макаратата започна да се върти, а решетката да се спуска.

Но магическата топка залепна здраво за механизма, запълвайки жлебовете с лепкавата субстанция. Въртенето се превърна в пълзене и макарата спря, оставяйки решетката съвсем леко затворена, с достатъчно място, за да преминат двамата наведени ездачи.

Втората топка също улучи целта си и се плъосна на пантата на дясната порта, като запълни процепа и попречи на стражите, които се опитваха да затворят портите. Един от тях се обърна към слузта, но точно тогава всички извикаха и изпопадаха настрани, защото ездачите и адските им жребци ги връхлетяха.

Джарлакъл обаче далеч не бе приключил и Ентрери си припомни съвсем ясно защо все още следва необичайния мрачен елф. Жезълът изчезна и елфът прехвърли юздите в дясната си ръка. Свали лявата с изщракване и изпод маншета на елегантната му риза се появи кръгла златна гривна. Гривната се изхлузи през дланта му и той я сграбчи и вдигна пред лицето си.

Една стрела описа дъга и се насочи към двойката, последвана от втора.

Джарлакъл духна през гривната и магията ѝ усили дъха му хиляди пъти, създавайки пред него бариера от вятър, която отвя стрелите на безопасно разстояние.

— Придържай се плътно до мен! — извика елфът на Ентрери и за негов ужас призова втора сфера мрак в празното пространство пред тесния процеп на портите.

Джарлакъл наведе глава и след три могъщи отскока се озова под скърцащата решетка, която изпробваше здравината на слузта. Гмурна се в мрака и Ентрери със стиснати от ужас зъби го последва.

Последва светлина или поне относителна, както изглеждаше нормалната нощ спрямо призованите от Джарлакъл сфери, и двойката изгалопира по пътя на север от Хелиогабалус. Две стрели долетяха зад тях едната дори успя да одраска коня на Ентрери, — но кошмарите не забавиха нито за миг, отнасяйки ездачите си далече, далече.

След известно време, когато градът изчезна в мъгливата нощ зад гърбовете им, Джарлакъл дръпна юздите и отклони жребеца си от пътя.

— Нямаме време за игричките ти — сгълча го Ентрери.

— Би яздил направо към Ваасанската порта, така ли?

— На всяко място, различно от настоящото.

— И Кнеликт или някой от магьосниците на Гарет, а може би и двамата ще направят магия и ще се приземят пред нас, както се случи на пътя за Палишчук при завръщането ни от замъка.

Мрачният елф слезе от седлото и щом се озова на земята освободи кошмара, след което се наведе и прибра обсидиановата статуетка на сигурно място в кесията си.

Ентрери стоеше на коня си и по нищо не личеше, че ще направи същото.

Привидно невъзмутим, Джарлакъл измъкна друг жезъл от клуп вътре в наметалото си. Вдигна го пред себе си и се обърна към приятеля си:

— Ще се присъединиш ли към мен?

Ентрери се огледа в дъждовната тъмна нощ, после въздъхна и слезе от седлото. Произнесе заклинание, което превърна кошмара в малка статуетка, прибра я от земята и тръгна към мрачния елф.

Джарлакъл протегна свободната си ръка и Ентрери я хвана. Миг по-късно около двойката се изви цветен вихър. Струи жълто и ослепителни снопове синьо проблеснаха наоколо, последвани от внезапно и дезориентиращо размазване на зрителните възприятия, сякаш всичката светлина, звездите и луната, започнаха да се извиват и свиват.

Върху двойката се спусна внезапен мрак, удар от небитие толкова дълбок, колкото моментът на самата смърт.

Постепенно Ентрери се ориентира към новата обстановка, ъгълът, където огромна, изградена от човешка ръка стена се сливаше с естествената стена от надвисналите скали на планината. Бяха пристигнали до най-западната част на Ваасанската порта, осъзна той, докато се освестяваше и забеляза палатковия град, разположен върху равнината, известна като Скиталческата.

— Защо не го направи от самото начало? — попита обърканият убиец.

— Нямаше да е толкова драматично.

Ентрери понечи да отговори, но преглътна думите, разпознавайки прагматизма зад решението на Джарлакъл. Ако мрачният елф бе използвал магическия жезъл, за да ги измъкне от града, остатъците от магията щяха да бъдат разпознати от враговете им, които бързо щяха да открият накъде е била насочена. Напускането на града на коне, при това толкова открито, може би им бе осигурило поне малко време.

— Трябва да потеглим на север с най-голяма скорост — уведоми го Джарлакъл.

— За да се скрием в замъка?

— Забравяш силите на творението на Зенги. Уверявам те, че няма да се крием.

— Звучиш така, сякаш вече си задвижил нещата — отбеляза Ентрери и естествено знаеше, че случаят е точно такъв. — Трябва ми малко време тук.

— Ще доведеш ли полуелфката? — попита Джарлакъл и изненада Ентрери. — В крайна сметка може и да ѝ липсва здравият разум на Атрогейт и от криворазбрана лоялност към теб да ни последва.

— И смяташ, че това ще е глупаво? Това означава ли, че не си толкова уверен, колкото претендираш?

Джарлакъл се изсмя насреща му.

— Тя не е въввлечена в нищо от това. Нито от Кнеликт, нито от Гарет, каквото и да е известно на тези страни за връзката ти с нея. Ще направим добре, ако за известно време я държим на разстояние. Щом се установим на север, Калихай може да се присъедини открито. Дотогава може да се окаже по-ценна за нас и със сигурност в по-голяма безопасност, ако между двама ви има разстояние. Естествено, предлагам това с идеята, че можеш да устоиш на болката в слабините си...

Ентрери присви очи и стегна челюстта си, но Джарлакъл само се изкиска.

— Както искаш — изрече театрално мрачният елф и тръгна покрай стената.

Ентрери остана в сенките за известно време, обмисляйки възможностите си. Знаеше къде ще открие Калихай и съвсем скоро

реши точно какво ще ѝ каже.

Пръстите ѝ трепереха, докато проследяваше деликатните очертания на Парисъс върху безценния портрет. Калихай затвори очи и отново успя да почувства гладките бузи на Парисъс, мекотата на кожата ѝ над твърдата стегнатост на мускулите.

Калихай знаеше, че никога няма да може да замени това чувство и сините ѝ очи отново се навлажниха.

Прогони сълзите, пусна портрета и се завъртя, когато вратата се отвори. Артемис Ентрери влезе в стаята.

— Почуках — обясни мъжът. — Нямах намерение да те изненадвам.

Калихай, така умела ѝ съобразителна, се изправи бързо и се приближи до любовника си.

— Не те очаквах — каза тя с надежда, че не е преувеличила твърде явно вълнението си.

Обви ръце около врата на мъжа и го целуна страстно.

Ентрери беше повече от доволен да отвърне на целувката.

— Плановете ми се промениха — каза той, след като си поигра с устните на жената за известно време. — Отново се оказах в центъра на буря, наречена Джарлакъл.

— Прогониха ви от Хелиогабалус?

Ентрери се изкиска.

— Кнеликт или Гарет?

— Да — отвърна, усмихна се още по-широко и целуна Калихай отново.

Но жената нямаше да се даде толкова лесно. Дръпна се настрана.

— Какво ще правиш? Къде ще отидем?

— Не „ние“ — поправи я Ентрери. — Аз потеглям директно на север. Към замъка на север от Палишчук.

Калихай поклати глава, а лицето ѝ се разкриви от почуда.

— Всичко ще се нареди — обещавай — И то бързо.

— Тогава ще дойда с теб.

Още преди да завърши мисълта си, Ентрери вече поклащаше глава.

— Не — отвърна той. — Нужна си ми тук. Може да се окаже, че ще ми послужиш тук, но това би било невъзможно, ако се знае, че си

свързана с мен.

— Виждали са ни заедно — припомни му жената.

— Такива отношения не са необичайни или неочаквани и не са показателни за нищо повече.

— Такива ли са чувствата ти? — попита жената и в гласа ѝ се промъкна твърда нотка.

Ентрери се усмихна насреща ѝ.

— Не е въпросът как се чувствам, нали? Важно е как ни възприемат или как ще ни възприемат. Имали сме кратка и бурна връзка, но пътищата ни са се разделили в Кървав камък и всеки е заживял живота си.

Калихай обмисли думите му, обмисли цялата ситуация за момент, после поклати отрицателно глава.

— По-добре да дойда с теб — настоя тя и се завъртя към раклата, която съдържаше екипировката ѝ за пътуване.

— Не — заяви Ентрери и тонът му не оставаше място за дебати.

Жената бе доволна, че е с гръб към него, в противен случай той щеше да забележи внезапната ѝ гримаса.

— Не е мъдро и нямам намерение да те поставям в такава опасност — обясни Ентрери. — Нито пък по собствено желание ще се лиша от предимството, което ще ми дадеш като таен съюзник.

— Предимство? — изплю думите Калихай и се обърна с лице към него. — Това ли е целта на съществуването ти? Да търсиш предимство? Ще се откажеш от удоволствието заради тактическо предимство, от което вероятно няма да имаш нужда?

— Щом поставяш въпроса по този начин — отвърна Ентрери, — да.

Калихай се стегна, сякаш я бяха зашлевили.

— Няма да позволя нито слабините ми, нито сърцето ми да ни навлекат гибел — каза ѝ убиецът. — Пътят пред мен е тъмен, но вярвам, че е кратък.

Гласът му се промени и стана дрезгав и сериозен, но вече не беше груб и гробовен.

— Няма да те поведеа към гибелта ти от егоизъм — обясни той. — Няма да сме разделени за дълго — може би за не повече, отколкото първоначално бяхме планирали.

— Или ще умреш из северните земи без мен.

— В такъв случай ще съм двойно благодарен, че не съм ти позволил да си до мен.

Калихай се опита да разбере собствените си чувства достатъчно добре, че да отговори. Трябваше ли да му е сърдита? Трябваше ли да е обидена? Трябваше ли да му благодари, че я поставя над собствените си желания?

Почувства се сякаш се увива в разпростиращи се паяжини, където дори емоциите ѝ трябваше да изиграват преструвка вътре в преструвката.

— Не дойдох да се караме — каза Ентрери и гласът му отново бе спокоен.

— Тогава защо си дошъл? За да ме вземеш за последен път преди да изчезнеш от живота ми ли?

— За жалост нямам време — отвърна той. — И няма да напусна живота ти. Това е временно. Длъжен съм да те държа в течение за пътуванията си.

— Длъжен си да ми кажеш, че най-вероятно ще умреш от нечия друга ръка? — попита Калихай и в момент на особена злоба се запита как ли би реагирал Ентрери, ако разпознаеше двойното значение на думите ѝ.

Той обаче очевидно не можа, защото започна да клати глава в знак на отрицание и бавно се приближи.

Калихай забеляза колана и камата, почиваща на бедрото му.

Но точно в този момент вратата се отвори и Джарлакъл надникна в стаята.

— А, прекрасно, останал си облечен — изрече той и малко преувеличено намигна.

— Каза, че имам време — изръмжа му раздраженият Ентрери, докато се обръщаше към него.

— Опасявам се, че подцених схватливостта на враговете ни — призна мрачният елф. — Целуни момичето за сбогом и да се махаме оттук. Щеше да е за предпочитане, ако го бяхме направили преди известно време.

Ентрери се обърна към Калихай. Не я целуна отново, а просто взе ръцете ѝ в своите.

— Не е за дълго — обеща и последва мрачния елф.

Калихай остана на място дълго след като вратата се затвори, а емоциите ѝ бушуваха от объркване през страх до гняв и обратното. Погледна отново към портрета на покойната си приятелка и се зачуди дали ще загуби и Ентрери във ваасанската пустош.

Нямаше избор. Единственото, което ѝ остана, бе да стисне юмруци и зъби в безпомощно раздражение.

ЧАСТ 2

ПО ПРОИЗХОД ИЛИ ПО ДЕЛА

Не съм крал. Нито по темперамент, нито по желание, нито по произход, нито заради нечие настояване. Аз съм просто незначителен участник в събитията в малък регион от големия свят. Когато дните ми отминат, ще бъда запомнен, надявам се, от онези, чийто живот съм докоснал. Когато времето ми отмине, ще ме помнят, надявам се, с добри чувства.

Може би онези, които са ме познавали или на които са повлияли битките и делата ми, ще разказват на децата си приказки за Дризт До'Урден. Може би няма.

Но най-вероятно отвъд това евентуално второ поколение името и делата ми са обречени да попаднат в прашните ъгли на забравената история. Тази мисъл не ме натъжава, защото меря успехите си чрез това, с което съм допринесъл за тези, които обичам и които ме обичат. Не съм скроен за славата на кралете, за грандиозната репутация на великан сред мъжете — подобно на Елминстър, който променя света по начини, които ще повлияят на бъдещите поколения.

Кралете, като моя приятел Бруенор, допринасят за своето общество по начин, който предначертава живота на техните потомци, и затова той ще живее като име и дела, докато съществува кланът Боен чук най-вероятно и надявам се още хилядолетия наред.

Често мисля за живота на кралете, за мислите на владетеля, за гордостта и великодушието, за егоизма и за службата.

Има качество, което отделя водача на клан като Бруенор от човека, който отговаря за цяло кралство.

За Бруенор, заобиколен от джуджета, които искат членство в клана му, род и вид са едно и също. Бруенор поддържа отношения, всъщност приятелство, с всяко джудже, всеки човек, всеки мрачен елф, всеки полуръст, всеки гном, който пребивава в Митрал Хол.

Техните рани са негови рани, техните радости са и негови. Познава всички по име и обича всички, сякаш са членове на семейството му.

Същото не може да се каже за крал, който властва над по-голяма нация. Колкото и добри да са намеренията му, колкото и чисто да е сърцето му, за крал, който властва над хиляди, над десетки хиляди, е нужна емоционална дистанцираност и колкото повече са поданиците му, толкова по-голяма е дистанцията, и толкова повече поданиците ще бъдат редуцирани до нещо по-малко от хора, до прости числа.

Кралят ще знае, че в този град живеят десет хиляди. В другия живеят пет хиляди, а в съседното село има петдесет.

Те не са семейство, нито приятели, нито лица, които ще разпознае. Не може да знае надеждите и мечтите им по никакъв начин, и затова, ако го вълнуват, трябва да се моли, че наистина са общи мечти и нужди и надежди. Един добър крал ще разбира тази обща човечност и ще работи, за да подобри всичко при властването си. Такъв владетел приема отговорностите на позицията си и ще се отдаде

на благородната задача да служи. Може да го движи егоизмът, нуждата да бъде обичан и уважаван, но мотивацията няма значение. Крал, който иска да бъде запомнен с добро, като защитава най-добрите интереси на поданиците си, властва мъдро.

Точно обратното, владетел, който управлява чрез страх, независимо дали от него или от някой преувеличен враг, когото използва като средство за контрол, не е мъж или жена с добро сърце. Такъв бе случаят в Мензоберанзан, където матроните майки държат своите подчинени в непрекъснат страх и ужас, както от тях и богинята паяк, така и от множество врагове, някои истински, някои умишлено измислени или създадени с едничката цел да затвърдят хватката на матроната.

Чудя се кой би си спомнял матрона с добро с изключение на тези, получили власт благодарение на такова зло създаване?

Във воденето на война един крал ще намери най-великото си наследство — и нима това не е трагедията, която тормози разумните раси от зората на времето?

В това също, може би именно в това, може ясно да се прецени колко достоен е един крал. Никой крал не може да почувства болката от раната на войника, но един добър крал ще се страхува от тази рана, защото ще го боли толкова дълбоко, колкото мъжа, който я е получил.

Когато взема предвид „бройката“ свои поданици, добрият крал никога няма да забрави най-важната цифра; едно. Ако генералът провъзгласи победа и възкликне, че само десет души са загинали, добрият крал ще смекчи

празнуването с тъга за всеки един, всеки добавящ тежест върху сърцето му.

Едва тогава ще може да претегли бъдещите си планове правилно. Едва тогава ще разбере пълната тежест на тези решения, не просто за кралството, но за този един, или десет или петстотин, които ще загинат или ще бъдат осакатени в негово име и за неговите придобивки и общия интерес. Крал, който чувства болката от раните на всеки човек, или глада във всяко детско коремче, или тъгата на всеки мизерстващ родител е крал, който ще постави страната си над короната и народа над себе си. Ако липсва съчувствие, всеки крал, дори и човек с безупречен нрав, няма да се окаже нищо повече от тиранин.

Иска ми се хората да можеха да избират кралете си! Иска ми се да можеха да преценяват сърцата на тези, които желаят да ги водят!

Защото, ако този избор беше честен, ако представянето на кандидата за крал беше ясно и истинско описание на неговите надежди и мечти за стадото, а не нагаждачески апел към най-низшите инстинкти на тези, които биха избрали, тогава всички щяха да израстват с кралството или да споделят болката и загубите. Като семейство или група истински приятели, или джуджешки кланове, ще празнуват своите общи надежди и мечти с всяко свое действие.

Но хората не избират, поне не и в частите на Фаерун, които сами известни. По произход или по дела, линиите са начертани и ние се надяваме, всеки със своя народ, че мъж или жена, притежаващи съчувствие, ще се възкачат или че който и да ни управлява, ще го направи, разбирайки болката от раните на всеки един войник.

Край Митрал Хол разцъфтява ново кралство с необичаен състав. Защото тази земя, кралството Много стрели е управлявано от един-единствен орк. Оболд е името му; той успяваше да се измъкне от всеки един сандък с очаквания, в който го слагахме двамата с Бруенор или всеки друг, опитал се да го прецени. Не, не изпълзя, а разби стените им на подпалки и тръгна напред като нещо отвъд ограниченията на расата му.

Дали това е мое предположение, или наблюдение?

Трябва да призная, че е моя надежда, защото още няма как да знам.

Така че моята интерпретация за действията на Оболд до този момент е ограничена от позицията ми и изкривена от риска да съм оптимистично настроен.

Но Оболд не продължи с атаката си, както очаквахме, че ще направи, когато това действие щеше да обрече хиляди от поданиците му на зловеца гибел.

Може би беше чист прагматизъм; кралят орк мъдро усети, че придобивките му не могат да се увеличат и затова сведе поглед и зае защитна позиция, за да ги гарантира. Може би когато ги е подсигурил и без заплахата от атака от съседните кралства ще се прегрупира и отново ще продължи с нападението си. Надявам се, че случаят не е такъв. Моля се кралят орк да притежава повече съчувствие — или дори повече егоизъм в нуждата да бъде обожаван освен да всява страх — отколкото е типична за войнолюбивата му раса. Мога само да се надявам, че амбициите на Оболд са били смекчени от осъзнаването на цената, която

плащат обикновените хора за грешките или фалшивата гордост на владетеля си.

Няма как да знам. И когато осъзнавам, че подобно съчувствие ще постави този орк над много от владетелите на добрите раси, осъзнавам, че съм дързък дори в самото изговаряне на тези фантазии. Страхувам се, че Оболд спря най-вече защото знаеше, че не може да продължи, без да изгуби онова, което вече е придобил.

Както изглежда прагматизмът, а не съчувствието спря военната машина на Оболд.

Ако случаят е такъв, така да бъде. Дори и само заради тази простичка практичност този орк се издига много по-високо от останалите представители на расата си. Ако само прагматизмът е достатъчен да спре инвазията и формирането на кралство, тогава може би същият този прагматизъм е първата стъпка към придвижването на орките в посока цивилизация.

Дали тогава всичко това е процес, движение към все по-добър и по-добър поминък, който ще доведе до най-висшата форма на кралство? Надеждите ми са такива. Няма да е издигане по права линия, това е сигурно. За всяка крачка напред, както с прекрасния Град на сребърната луна на лейди Алустриел, например, ще има крачки назад.

Може би светът ще свърши преди добрите раси да имат възможност да се насладят на мира и просперитета на идеалното кралство.

Нека бъде така, защото това е най-важното пътуване.

Поне такива са надеждите ми, но удар по тези надежди е страхът ми, че всичко е игра и никой не я играе по-умело от онези, които ценят

собственото си „аз“ повече от общността. Въздигането до кралската титла е път, изпълнен с битки, и по него не ходят нежни мъже и жени. Хората, които ценят общността, често биват измамани и унищожени от мошеника, чието сърце е подхранвано от егоистични амбиции.

За онези, които извървяват пътя докрай, на чиито плеци лежи тежестта на водачеството, единствената надежда се намира в царството на съвестта.

Крале, чувствайте болката на своите войници.

Чувствайте мъката на своите поданици.

Не, аз не съм крал. Нито по характер, нито по желание. Смъртта на един-единствен войник би разбила сърцето на крал Дризт До'Урден. Не завиждам на добрите управници, но се страхувам от онези, които не разбират, че поданиците им имат имена или че най-великата придобивка за личността са одобрението и любовта в резултат на всеобщото добруване.

Дризт До'Урден

ГЛАВА 10

ЗАМЪКЪТ Д'АЕРТЕ

Денят бе мек за сезона, макар да бе мрачен и с постоянно просмукващ се дъждец. Облаците се бяха разрешили точно преди залез-слънце, отнесени от северния вятър, който се бе спуснал от Великия глетчер подобно на студените мъртвешки пръсти на самия крал вешер. Проясняването бе позволило на жителите на Палишчук да се насладят на лъчист червен залез, но когато заблещукаха звездите, въздухът бе станал толкова студен, че с изключение на малцина повечето се бяха прибрали по домовете си, където ги чакаха заредените с торф огнища.

Не такъв бе случаят с Уингхам и Арраян. Те стояха рамо до рамо на северната стена на Палишчук, вираха се и се чудеха. Пред тях върху мрачната земя проблясваха в сребристо ручейчета и локви, подобно на вени по тялото на огромен спящ звяр, замръзнал като почвата отдолу.

— Смяташ ли, че ще се разтопят отново преди първите снегове?
— обърна се Арраян към много по-възрастния си чичо.

— Случвало се е сковаването да започне и по-рано през предишни години — отвърна Уингхам. — Една година дори нямаше никакво топене.

— 1337-ма — изрецитира Арраян, защото беше чувала историята за двугодишния мраз от Уингхам много пъти. — Годианата на Странстващата девица.

Старият орк се усмихна на раздражения ѝ тон.

— Говореше се, че за това е бил виновен велик бял дракон — подкачи я Уингхам с началото на една от многото народни приказки, които се бяха появили заради онова необикновено студено лято.

Арраян отново завъртя очи и Уингхам се разсмя от сърце и я прегърна през рамо.

— Може тази зима да се окаже от онези, за които ще разказвам приказки през следващите десетилетия — каза жената най-накрая с

достатъчно тревога в гласа, че да изтрие усмивката от набръчканото и обветрено лице на Уингхам.

Той я притисна по-близо до себе си и Арраян повдигна ръце и придърпа обшитата с кожи качулка по-плътно около премръзналите си бузи.

— Годината и досега бе изпълнена със събития — отвърна Уингхам. — При това с щастлив край...

Той млъкна, когато тя му отправи изпълнен с безпокойство поглед и се поправи:

— С щастлива среда.

И наистина, приключението, което считаха за успешно приключило с победата над драколича, се бе завърнало при тях отново с пристигането на Артемис Ентрери и Джарлаксъл няколко дни по-рано. Двойката бе дошла в Палишчук, яхнала адските жребци, черни като въглени и с копита, пръскащи огън по замръзналата тундра.

Естествено бяха посрещнати горещо, като герои.

Бяха заслужили признанието си заради делата си като спътници на Арраян и Олгерхан и им бяха предоставени безплатен подслон и храна в Палишчук по всяко време до края на живота им. При пристигането им дори се бе разrazil спор между жителите кой да ги подслони.

Колко бързо се бяха променили нещата след тази първа среща.

Защото двойката нямаше намерение да остава.

Просто минаваха през града по пътя си към завладения замък — замъка Д'аерте, го бе нарекъл Джарлаксъл.

Техният замък, седалището на властта им, центърът на кралството, над което смятаха да властват.

Кралството, над което смятаха да властват.

Кралство, което щеше да обкръжава или включва Палишчук.

Нямаше отговор на множеството въпроси, с които управниците на Палишчук бяха засипали изненадващата двойка. Джарлаксъл просто бе кимнал и добавил:

— Изпитваме единствено възхищение и уважение към Палишчук и ви считаме за истински приятели в това чудно приключение, в което се впускаме.

Бяха напуснали града през северната порта на гърбовете на страховитите си жребци и макар неколцина от управниците на

Палишчук да бяха призовали двойката да бъде задържана и разпитана, никой нямаше куража да се изправи пред тях.

Но те се бяха завърнали и градските разузнавачи непрекъснато влизаха и излизаха с доклади за сенчести фигури, обикалящи по страховитите стени на замъка и за гаргойли, излитащи и кацащи на други места по бойниците и кулите на магическата постройка.

Арраян погледна по протежението на стената, където в напрегнато очакване стояха двойно повече стражи от обикновено.

— Смяташ ли, че ще се появят? — попита тя.

— Те?

— Гаргойлите. Чух разказите за битката, водена в Палишчук, докато аз се сражавах между стените на замъка. Смяташ ли, че тази или утрешната вечер ще донесе ново изпитание за града?

Уингхам погледна обратно на север и сви рамене, но все още поклащаше глава, когато отпусна рамене.

— Скаутите твърдят, че са видели гаргойли в нощния мрак — каза той. — Мога да си представя страха им, докато са се промъквали покрай онова ужасяващо място.

Арраян погледна към него в същия миг, когато и той обърна очи към нея.

— Дори и да е вярно, че Артемис Ентрери и Джарлаксъл са върнали замъка към живот, не се страхувам от атака от тяхна страна — продължи Уингхам. — Защо щяха да си правят труда да спират в Палишчук и да обявяват приятелството си, ако смятат да ни нападат?

— За да приспят бдителността ни?

С кимване Уингхам насочи вниманието ѝ обратно към удвоения брой стражи по стената.

— Предполагам, че практически нямаше да имаме стражи, ако просто бяха минали покрай града и съживили замъка, за да ни нападнат, докато ние си живеехме с вярването, че битката е приключила успешно.

Арраян отдели момент да обмисли тези думи и отново отправи поглед на север. Усмихна се, когато отново срещна очите на Уингхам.

— И все пак не си ли любопитен?

— Повече от теб — отвърна старият търговец с дяволита усмивка. — Викни Олгерхан, моля те. Ще ми е приятна компанията му, докато пътуваме към дома на бившите ни съюзници.

— Бивши?

— Трябва да вярваме, че са и настоящи.

— И да се надяваме.

Уингхам се усмихна.

— Замъкът Д'аерте — промърмори той, докато Арраян се спускаше по стълбата. И добави още по-тихо: — Това предвещава само неприятности.

Два чифта очи се взираха отдалече в Уингхам и Арраян и никоя от двойките не подозираше за другата. На южната стена на магическия замък на север от Палишчук Джарлакъл и Ентрери не се бяха свили под тежки вълнени плащове — нищо толкова досадно за Джарлакъл, който бе взел малка червена сфера и я бе поставил на стената между тях, след което бе изрекъл заповедна дума. Камъкът бе засиял в червено и скоро бе започнал да излъчва топлина със силата на малък лагерен огън. Северният вятър, който се спускаше от Великия глетчер, все пак ги щипеше, защото се намираха на тридесет стъпки височина върху стената, но топлината вършеше работа.

— Сега какво? — попита Ентрери, след като в продължение на много минути се взираха мълчаливо през милите, дялящи ги от мъждивите проблясъци на нощните огънове на Палишчук.

— Ти започна битката — отвърна Джарлакъл.

— Избягахме от Цитаделата. По-добре, отколкото да се бием с тях на всяка уличка на Хелиогабалус.

— Става дума за по-голяма битка от тази с Цитаделата — обясни спокойно Джарлакъл, използвайки онзи самоуверен и логичен тон, който изправяше Ентрери на нокти.

Винаги, когато Джарлакъл се чувстваше спокоен за нещо, Ентрери от опит бе установил, че назряват големи неприятности.

— Разбунихме гнездото между краля и Кнеликт — съгласи се Ентрери. — Значи сега трябва да изберем страна.

— И ти би избрал?

— Гарет.

— Съвест?

— Практичност — контрира Ентрери. — Ако ще има открита война между Цитаделата на убийците и крал Гарет, Гарет ще спечели. Виждал съм подобно нещо преди, в Калимпорт, а и на теб са ти известни подобни борби в Мензоберанзан. Когато някоя гилдия почне

да бодe твърде силно по задниците на официалните власти, те отвърщат на удара.

— Значи смяташ, че крал Гарет ще унищожи Кнеликт и Цитаделата на убийците? Че ще ги изтрие от лицето на земите на Кървав камък?

Ентрери помисли малко върху това, после поклати глава.

— Не. Ще ги изтика от улиците обратно в отдалечените им скривалища. Някои от тях вероятно ще загинат.

Някои от водачите на Цитаделата ще бъдат убити или затворени. Но Гарет никога няма да се отърве истински от тях. Това никога не е начинът — спря се и обмисли собствените си думи, после се подсмихна. — Няма да иска да се отърве изцяло от тях.

Джарлакъл го наблюдаваше с крайчеца на очите си и Ентрери забеляза леката усмивка, която се разливаше по лицето на мрачния елф.

— Крал Гарет е паладин — припомни му елфът. Нима се съмняваш в искреността му?

— Има ли значение? За Гарет и приятелите му е добре Цитаделата на убийците да се спотаява в сенките, това напомня на хората в Дамара за алтернативата на техния крал герой. Той не е Елъри, може би, така че няма да прави сделки с тях, но пак ги използва. Такава е природата на властта.

— Имаш циничен поглед върху света.

— Напълно оправдан е, уверявам те. И е точен.

— Не съм казал, че не е.

— И въпреки това сякаш смяташ, че Гарет е безукорен, защото е паладин.

— Не, смятам го за предвидим, защото е воден повече от принципи — зле оправдани или не, — отколкото от прагматизъм. Крайната цел на Гарет винаги е ясна, нали? Цитаделата може да обслужва интереса му добре, но е твърде заслепен от догми, за да види тази истина.

— Все още не си отговорил на въпроса ми — припомни Ентрери. — Какво правим ние?

— Изглежда очевидно.

— Просветли ме.

— Винаги.

— Сега.

Джарлакъл изпусна раздражителна въздишка.

— Ще обявим независимостта си от крал Гарет, естествено.

* * *

Далече от двойката, близо до залата, където лежаха костите на драколича Уршула, Кимуриел Облодра се съветваше с лейтенантите си, излагайки плановете за защита на замъка, за нападения от стените и портите и най-важното — за организирано и бързо отстъпление до същата тази стая. Близо до мрачния елф с мека синя светлина сияеше магически портал. От него прииждаха още мрачни елфи от Бреган Д'аерте, подкарали групи гоблини, коболди и орки, които мъкнеха провизии, оръжия и мебели, изработени предимно от здравите гъби, виреещи в Подземния мрак.

През портала преминаваше постоянен поток, а други мрачни елфи се отправяха в обратна посока към еквивалентния магически портал в лабиринта от тунели на великия Хищен процеп в Мензоберанзан, комплексът, който Бреган Д'аерте наричаха свой дом.

— Колкото по-бързо се махнем, толкова по-добре — отбеляза единият от лейтенантите на Кимуриел и макар останалите да кимнаха в знак на съгласие, Кимуриел му хвърли яростен поглед.

— Моля те, изясни — подкани го псионистът.

— Това място е неспокойно — отвърна мрачният елф. — Изпълнено е с енергия, която не разпознавам.

— И следователно е енергия, от която се страхуваш?

— Решетката на предната порта... израства — добави друг войн. — Била е повредена при влизането с взлом, а сега се поправя сама. Това не е обикновена постройка, а магическо живо създание.

— Това място различава ли се по нещо от кулите на Кристалния отломък? — попита първият лейтенант.

— Имаш предвид дали Джарлакъл се различава — отбеляза Кимуриел и никой от двамата не отрече този възглед.

— Не знам — отвърна честно псионистът. — Макар да вярвам, че в случая Джарлакъл действа по собствена воля и умисъл. Ако не вярвах, нямаше да ни доведе в това проклето място.

Той насочи погледите им към портала и друга група преминаващи гоблини, които мъкнеха няколко навити на руло гоблени и килими.

— Той разпознава извъртанията...

— Лесна възможност — вметна един от другите.

Край тях двойка гоблини се спъна и залитна, изсипвайки из стаята съдържанието на изработен от гъба сандък. Веднага се намесиха водачи мрачни елфи и размахаха камшици по плътта на клетите създания, които паднаха на четири крака в опит да съберат счупените парчета.

Войниците край Кимуриел кимнаха, разпознавайки истината в думите, че не носеха нищо наистина ценно в замъка, само обикновено обзавеждане и простички украси.

И пушечно месо, разбира се. Гоблини, орки и коболди, всичките лесно заменими за мрачните елфи, подобно на евтина, изработена от гъби мебелировка.

* * *

— Нашата независимост? — попита Ентрери, след като прекара доста време в изумено мълчание. — Не може ли просто да напуснем земите на Кървав камък?

— И да вземем замъка с нас?

Ентрери млъкна, най-накрая схванал машинациите на мрачния елф.

— Ти беше сериозен, когато предупреди Палишчук да остане неутрален, така ли?

— Трябва да изберем име за кралството си — отвърна Джарлакъл, пренебрегвайки въпроса, с което му даде отговор. — Имаш ли предложения?

Ентрери го изгледа скептично.

— Ръкавицата е хвърлена — отвърна Джарлакъл. — Ти я метна в краката на Кнеликт, като не уби търговеца.

Ентрери отново погледна встрани с присвити устни.

— Нима мъжът не бе достоен за острието ти? Или пък не го заслужаваше?

Ентрери обърна изпълнен с омраза поглед към мрачния елф.

— Така си и помислих — отвърна Джарлакъл. — Можеше да намериш по-подходящ момент да откриеш съвестта си. Но това няма значение, защото така или иначе щеше да се стигне до същия момент. Предполагам, че е по-добре, че се случи сега, а не когато Кнеликт придобиеше по-добра представа какво има насреща си.

— И какви сме ние? Двойка необуздани глупаци, малка армия от гаргойли и немъртъв дракон, когото едва контролираме?

— Погледни по-внимателно — каза лукаво Джарлакъл и насочи вниманието на Ентрери към кулата с часовите вдясно от портата. Там се помръдна слаба фигура, така тиха и сякаш не по-материална от сянка.

Мрачен елф.

Ентрери обърна очи към Джарлакъл.

— Кимуриел?

— Бреган Д'аерте — отвърна Джарлакъл. — Достатъчно количество роби преминават постоянно през магическите порти. Ако искаш да започнеш война, приятелю, ти трябва армия.

— Да започна война?

— Надявах се, че ще можем да го направим по-лесно с подставени лица — призна Джарлакъл. — Надявах се, че ще успеем да накараме двата звяра — краля и Праотеца на убийците — да се разкъсат един друг. Ти проигра хода ни твърде бързо.

— И сега искаш да започнеш война?

— Не — поправи го Джарлакъл. — Но не е и невярно.

Ако Кнеликт дойде, ще го отблъснем.

— С мрачните елфи, Уршула и останалите?

— С всичко, с което разполагаме. С Кнеликт не можеш да се спазариш.

— Нека просто се махнем.

Тези думи, изглежда, хванаха Джарлакъл неподготвен. Той се подпря на стената и погледна на юг в мрака, който бе нарушаван само от светлината на няколко огънове, горящи в Палишчук и мъждукането на звездите.

— Не — отвърна най-накрая.

— Светът е голям и с лекота можем да се скрием.

Изглежда, че сме злоупотребили с гостоприемството.

— На Кнеликт.

— Това е достатъчно.

Джарлаксъл поклати глава в знак на отрицание.

— Можем да напуснем, когато пожелаем, благодарение на Кимуриел. За момента не искам да си тръгвам. Тук ми харесва — спря се при тези думи и остави усмивката си да говори, докато Ентрери най-сетне не се призна за победен с насмешливо изсумтяване, естествено. — Помисли си за Калихай, приятелю. Припомни си, че за някои неща си струва да се бориш.

— Ще се противопоставяме в момент, когато не е нужно. Калихай не е парче земя или създаден с магия замък. Нищо не ѝ пречи да дойде с нас. Аналогията ти не струва.

Джарлаксъл кимна, приемайки забележката. Усмивката му обаче подсказа на Ентрери, че това няма значение. Джарлаксъл харесваше мястото. Очевидно за мрачния елф това бе достатъчно.

Ентрери отново погледна към ъгловата кула и макар да не забеляза движение, знаеше, че приятелите на Джарлаксъл са пристигнали. Помисли си за Калимпорт и катастрофата, която бяха причинили Бреган Д'аерте там, ликвидирайки гилдии, просъществували десетилетия и променяйки съотношението на силите с лекота.

Дали същото щеше да се случи в земите на Кървав камък?

Или амбициите на Джарлаксъл бяха дори по-зловещи? Кралство, съперничещо на Дамара. Кралство, изградено от армия мрачни елфи и роби за пушечно месо, или немъртви слуги и съживени гаргойли, изградено чрез пазарене с драколич?

Ентрери потрепери и причината не беше в студения северен вятър.

* * *

— Гаргойл — отбеляза Арраян и кимна по посока на стената на мрачния замък, където едно човекоподобно крилато създание бе прелетяло от една стражева кула на друга. — Замъкът е жив.

— Проклети да са — изръмжа Олгерхан, а Уингхам само въздъхна.

— Трябваше да сме по-умни и да не се доверяваме на мрачен елф — каза Арраян.

— Колко често съм чувал същите думи за нашата собствена раса — отвърна бързо Уингхам и предизвика изненаданите погледи на спътниците си.

— Замъкът е жив — повтори Олгерхан.

— И Палишчук не е бил заплашван — отвърна Уингхам. — Точно както обеща Джарлаксъл.

— Ще повярваш на думата на мрачен елф? — попита Олгерхан.

Отговорът на Уингхам дойде под формата на свиване на рамене и простицкото:

— Имаме ли избор?

— Веднъж победихме замъка — изръмжа предизвикателно Олгерхан и вдигна стиснат юмрук пред себе си, а мускулите на ръката му се издуха и стегнаха.

— Победихте неспособно да мисли творение — поправи го Уингхам. — Този път си има мозък.

— И то такъв, който е на няколко крачки пред нас — съгласи се Арраян. — Дори вътре, когато ме спасиха от Кантан. Когато те върнаха към живота с вампиричната кама на Ентрери — обърна се тя към Олгерхан и потуши голяма част от гнева му. — Джарлаксъл разбираше всичко, когато нито аз, нито магьосникът Кантан успяхме.

Чудя се дали още тогава целта му не е била да контролира замъка, а не да го разрушава.

— Замъкът му е тук, жив и могъщ, а крал Гарет е на юг — отбеляза Уингхам. — А Палишчук е между тях.

— Отново — изрече Арраян с примирение, — както бе и със Зенги.

* * *

— Вече не съм изненадан от непохватността на външните раси — обърна се Кимуриел Облодра към Джарлаксъл.

Двамата бяха застанали съвсем близо до мястото, където Джарлаксъл бе разговарял с Артемис Ентрери малко преди това и също гледаха на юг. Но не към Палишчук, защото Кимуриел бе насочил

вниманието на Джарлакъл към горичка обезлистени дървета леко вдясно, в сянката на малък хълм. Никой от мрачните елфи не можеше да различи в сенките фигурите, които Кимуриел бе посочил на бившия си господар — трима полуорки.

— Между тях има магьосник — каза Кимуриел. — Не е нищо особено и няма реална мощ.

— Арраян — обясни Джарлакъл. — Има своите приложения и е приятна гледка за очите — доколкото някой с оркиска кръв може да е, разбира се.

— Явно обещанието ти не е имало голям ефект в града.

— Предпазливи са и кой може да ги обвини за това?

— Ще разберат, че творението е пробудено — каза Кимуриел. — Гаргойлите летят наоколо.

Джарлакъл кимна, показвайки, че го правят по негово нареждане.

— Забелязали ли са някой от скаутите ти? Знаят ли, че има други мрачни елфи освен мен?

Кимуриел се намръщи на нелепия въпрос. Мрачните елфи не биваха забелязвани от такива жалки създания като тези, освен ако не искаха да бъдат забелязани.

— Тогава им покажи — нареди Джарлакъл.

Кимуриел го изгледа решително, на което Джарлакъл кимна утвърдително.

— Ще използваш ужас, за да ги държиш на разстояние? — попита Кимуриел. — Това говори за дипломатическа слабост.

— Палишчук ще трябва да направи своя избор.

— Между Джарлакъл и...

— Крал Артемис I — поправи го Джарлакъл с усмивка.

— Между Джарлакъл — настоя твърдоглаво Кимуриел — и крал Гарет ли?

— Искрено се надявам, че не — поне не и за още дълго време — отвърна Джарлакъл. — Съмнявам се, че Гарет ще се отправи на север толкова бързо, но Цитаделата на убийците най-вероятно вече прониква в Палишчук. Надеждата ми е, че полуорките ще сметнат за неразумно да оказват помощ на Кнеликт и неприятната му банда.

— Защото ще се страхуват повече от Джарлакъл и мрачните му елфи?

— Естествено.

— Тактиката ти на сплашване ще заработи срещу теб, когато крал Гарет се появи — предупреди Кимуриел и разбра, че е нацелил струна от дългата пауза, която направи Джарлакъл.

— Надяваме се дотогава отдавна да съм се отървал от Кнеликт — обясни Джарлакъл. — Тогава може да изградим някакво доверие с полуорките, комбинирано със страх, което да ги накара да държат Гарет на една ръка разстояние.

Кимуриел поклати глава и се обърна на югозапад.

— Покажи им — каза му Джарлакъл. — И ги пусни да си вървят.

Точно в този момент Кимуриел нямаше намерение да поставя под съмнение решението на Джарлакъл, защото думите, изречени неотдавна към недоверчивите му лейтенанти, бяха искрени. Това беше планът на Джарлакъл и в интерес на истината, Кимуриел, въпреки нарастващата си увереност, осъзна, че пред него е изправен мрачен елф, оцелял в интригите на Мензоберанзан и други места в продължение на няколко века. Кога, с изключение на почти катастрофалната случка в Калимпорт, се бяха проваляли плановете на Джарлакъл?

А тази почти катастрофална случка, припомни си Кимуриел, беше причинена до голяма степен от покваряващото влияние на артефакта, известен като Креншинибон.

Въпреки това псионистът не можа да удостои с успокоително изражение спътника си. Защото въпреки цялата история от успешни машинации, която Джарлакъл можеше да предложи, Кимуриел се бе запознал доста подробно със скорошните събития в земите на Кървав камък и разбираше добре силата, която притежава крал Гарет Драконоубиец.

Осъзна, че Джарлакъл не е сам в страховете си.

Той все още не бе възобновил контрола си над Бреган Д'аерте, макар да бе подканил Кимуриел да мобилизира всичките им ресурси. При цялата си външна увереност, Джарлакъл подсигуряваше залога си, като позволяваше на Кимуриел пълен контрол. Защищаваше се именно от тази увереност.

Осъзнавайки комплимента, който Джарлакъл му правеше за пореден път, Кимуриел отдаде чест, преди да си тръгне.

ГЛАВА 11

ПРИМАМКАТА

Джуриймо Паскададъл опря гръб на стената на таверната и от гърдите му се изтръгна тежка въздишка на облекчение. На улицата отвън неколцина от другарите му лежах мъртви или бяха ранени и извадени от строя, а други бяха отведени от главорезите на Тайна песен.

Беше наистина доволен, че му бяха дали позиция в ариергарда, да пази гръба на другарите си от Цитаделата, докато те се промъкваха към мрачния елф и убиеца.

— Тайна песен — промърмори под носа си, а гърлото му се изпълни с яд.

Вратата до него се отвори с трясък и мъжът извика и отскочи. Със залитане в кръчмата влезе Киникуипс Ситния, строен — по стандартите на полуръстовете — крадец с голяма слава в организацията. Киникуипс беше майстор на дегизировката и всъщност беше като ментор в този занаят в Цитаделата. Често бе основният полуръст при операциите на Цитаделата на убийците в Хелиогабалус. Бе прекарал почти две години, за да си създаде фалшива самоличност като бездомник. Докато го гледаше как се препъва в общата стая на кръчмата, Джуриймо осъзна, че прикритието му е било провалено. Ризата му бе разкъсана, а на лявото му рамо имаше ярка кървава следа. Значителна част от тъмнокафявата му коса липсваше, вероятно отскубната.

Той погледна към Джуриймо и мъжът почти припадна. Но Киникуипс беше твърде голям професионалист, за да издаде съучастника си, дори и с поглед, така че полуръстът веднага отклони очи и продължи да залита.

Остро свистене избухна по посока на Киникуипс и изключително необичаен снаряд под формата на трио черни железни топки, въртящи се на краищата на късо въже, прелетя покрай стреснатия Джуриймо и улучи отстъпващия полуръст в кръста и краката. Топките се увиха около горкия дребосък и се събраха заедно,

съпроводени от хрущене и разрушителна ефективност чупейки кости и овързвайки го здраво.

Киникуипс се строполи на пода, падна на една страна и започна да се извива от болка и да хленчи. Масите се разбутаха във всички посоки, когато клиентите на кръчмата наскочаха, за да се отдалечат колкото се може повече от него.

Защото в заведението влезе страховито изглеждаща двойка, мъж елф и жена човек, облечени в черна кожа.

Очевидно елфът бе хвърлил топките, защото отиде спокойно да ги прибере, а на хълбока му се полюшваше изящен меч. Жената носеше двойка патрондаши, обсипани с блестящи ножове за хвърляне. Движеше се със същата грациозност като партньора си, което издаваше години тренировки.

С явна бруталност елфът разви и прибра топките, а полуръстът отново изписка от болка.

Джуриймо отмести поглед и се отправи към отворената врата. Жената извика след него, но той наведе глава и бързо премина през вратата, свивайки към улицата.

Там беше спрял от мъж в обикновена, мръсна роба.

Джуриймо се опита да го избута, но само с една ръка мъжът го спря изцяло.

Изражението на Джуриймо стана объркано и той погледна надолу към ръката.

С почти невидимо извиване и леко побутване мъжът с робата запрати залитация Джуриймо обратно в стаята в неудобна близост до опасната жена.

— К-каква е тази атака? — заекна той и се огледа жаловито. Протестите заседнаха в гърлото му, щом срещна погледа на жената.

— Този? — попита тя и се обърна към елфа зад себе си.

В отговор елфът се облегна на счупеното бедро на падналия Киникуипс и полуръстът изкрещя от болка.

— Този? — обърна се към него елфът.

Полуръстът изкриви лице и погледна настрани, после изпъшка отново, когато елфът натисна бедрото му.

— Какво означава това? — настоя Джуриймо и внимателно отстъпи по-далече от жената.

Част от посетителите се размърдаха при тази явна проява на насилие и на Джуриймо му хрумна, че все пак може да намери някаква подкрепа.

Жената отмести поглед от него към мъжа с робата.

— А този, магистър Кейн? — попита тя.

Всяко движение в кръчмата бе преустановено моментално и настъпи мълчание.

Джуриймо трябваше да си напомни да диша, после се отказа от опитите, когато магистър Кейн застана пред него. Монахът го изгледа продължително и макар Джуриймо да се опита да отклони очи, поради някаква причина не можеше. Чувстваше се гол пред легендарния монах, сякаш Кейн гледаше право през него или право в сърцето му.

— Ти си от Цитаделата на убийците — заяви Кейн.

Джуриймо започна да пелтечи несвързано, като едновременно клатеше глава в знак на отрицание и кимаше.

Кейн продължи да го гледа.

Стените сякаш започнаха да се приближават към треперещия убиец. Почувства се така, все едно подът се надига и се опитва да го погълне, дори се надяваше това да се случи! В гърдите му закипя паника. Знаеше, че е разкрит — Кейн не беше задал въпрос, а бе изрекъл факт. И тези очи! Монахът не мигваше. Монахът знаеше всичко!

Джуриймо не посегна към собствения си нож, затъкнат в колана на гърба му. Не можеше да си представи да се бие с това чудовище. Сетивата му полудяха, инстинктите заменяха рационалните мисли. Внезапно извика и се хвърли към вратата... или се опита.

Пред погледа му проблесна бяла тояжка и го удари под брадичката. Сякаш в просъница почувства удара, сладкия топъл вкус на кръвта, изпълваща устата му, и усети, че тояжката се плъзва под мишницата му. Не видя Кейн да хваща свободния ѝ край, зад лопатката му, но осъзна, макар и за миг, че е във въздуха, превъртя се през глава и след това падна. Падна по гръб и моментално се изправи на лакти...

... точно преди тояжката, тази смъртоносна бойна тояжка, да го удари по челото и да го залепи на пода.

— Отведете и двамата в замъка — нареди Кейн на подчинените си.

— Този трябва да го погледне свещеник, може би дори отец Дугалд — отвърна елфът, който стоеше надвесен над полуръста.

Кейн сви рамене, сякаш нямаше значение, и може би наистина беше така. Със сигурност свещениците щяха да облекчат дребосъка.

Може би дори щеше да има сили да извърви сам пътя към бесилката.

* * *

Създанието беше добре облечено по стандартите на благородниците на Дамара, особено като се вземе предвид оркското му наследство. Движеше се с аура на достойнство и величествен маниер, подобно на кралски куриер или иконом в един от най-великите домове на Града на бездънните води. Това не бе пропуснато от полуорките, които патрулираха по северната стена на Палишчук и наблюдаваха грациозното приближаване на орка. Вървеше напред съвсем безгрижно, макар няколко стрели да бяха насочени към него. Щом спря, се поклони учтиво и размаха една ръка, за да покаже, че държи свитък.

— Добра среща — изрече на перфектен общ език и с акцент, много по-различен от това, което стражите очакваха.

Звучеше почти превзето, а гласът му бе носов, нещо доста необичайно за раса, известна с плоски носове и широки ноздри.

— Моля ви да ми позволите да вляза в прекрасния ви град или ако това е невъзможно, да доведете водачите си.

— Каква работа имаш тук? — изломоти насреща му единият от стражите.

— Ами, добри ми господине, трябва да направя съобщение, разбира се — отвърна оркът и вдигна напред ръката, държаща свитъка. — При това съобщение, което господарят ми е заповядал да направя веднъж и само веднъж.

— Кажете го на нас и може да те пуснем — отвърна стражът. — Или пък не.

— Или може да повикаме Уингхам и съвета — добави втори страж.

— Или пък да не ги викаме — допълни първият.

Оркът се поизпъгна и постави една ръка на бедрото си, едното му стъпало беше стъпило на земята, а другото — с пета нагоре. Не понечи да развие свитъка или да направи нещо друго.

— Е? — подкани го първият.

— Господарят ми е заповядал да направя съобщението само веднъж — отвърна оркът.

— Ами, значи имаш проблемче — отвърна стражът. — Щото ние няма да те пуснем и нямаме намерение да тревожим съвета, докато не разберем за какво си тук.

— Ще почакам — реши оркът.

— Почакаш? Ах, чистокръвни, колко дълго ще почакаш?

Оркът сви рамене, сякаш нямаше значение.

— Ще те оставим да измръзнеш до смърт на пътя пред портата, глупако.

— По-добре, отколкото да не се подчиня на господаря си — отвърна оркът без никакво колебание и това накара стражите да разменят любопитни, притеснени погледи.

Оркът измъкна скъпа, обшита с кожи пелерина и я обви плътно около раменете си, после се обърна леко, така че вятърът да е откъм гърба му.

— И кой ще да е този господар, че си готов да замръзнеш? — попита първият страж.

— Крал Артемис I, естествено — отвърна оркът.

Стражът повтори безмълвно името и очите му се разшириха. Погледна към другарите си само за да види, че те също се опитват да преглътнат думите, — Артемис Ентрери ли те изпраща?

— Разбира се че не, селяко — отвърна оркът. — Не съм достатъчно важен, че да разговарям с крал Артемис. Изпълнявам нарежданията на Първия гражданин Джарлакъл.

Двамата водещи стражи се свиха обратно зад стената.

— Проклетите глупаци наистина го мислят — изрече единият. — Изградили са си кралство.

— Има разлика между това да изградиш и да кажеш, че си изградил — отвърна първият.

— Е, откъде тогава са си намерили паж? — попита другият. — Виж го, чуй го. Не е от типа дете можеш да намериш в ловна дружинка чистокръвни.

Трети страж се приближи до свитата двойка.

— Отивам да повикам Уингхам и съветниците — обясни той. — Ще искат да видят това — погледна през стената към неочаквания посетител. — И да го чуят.

След по-малко от половин час Уингхам, Арраян, Олгерхан, водачите на Палишчук и по-голямата част от жителите на града се бяха събрали на най-северния площад и наблюдаваха как странният куриер преминава наперено през вратата.

— Почти очаквам да видя как около него валят цветя — прошепна на Арраян Уингхам и магьосницата се изкиска, при все очевидната сериозност на ситуацията.

Без да обръща особено внимание на хихиканията в тълпата, чистокръвният орк застана в центъра на събралото се множество и с театрален жест и преувеличено движение на китката разви свитъка пред себе си, хващайки го с две ръце.

— Чуйте! Чуйте! — извика той. — И слушайте внимателно, о, добри ми жители на Палишчук в земята, известна преди като Вааса.

Това предизвика известно раздвижване.

— Известна преди? — прошепна Уингхам.

— Никога не вярвай на мрачен елф — добави Олгерхан и се наведе през Арраян, която вече не хихикаше, за да се обърне към Уингхам.

— Крал Артемис I обявява пълни и свободни права на Палишчук и гражданите му — продължи оркът. — Негово Величество не проявява никакви претенции върху прекрасния ви град, нито изисква плащането на десятък, нито отказва достъп до някой път, мост или открито пространство в рамките на цяла Д'аерте.

— Д'аерте? — повтори като ехо Уингхам и поклати глава. — Наименование на езика на мрачните елфи.

— С изключение, разбира се, на пътищата, мостовете и откритите пространства в самия замък Д'аерте — добави оркът. — И дори и там жителите на Палишчук са добре дошли... със специално разрешение за достъп, разбира се. Когато гледа към вас, крал Артемис не вижда враг и най-съкровено му желание е царуването му да бъде белязано от търговия и просперитет за жителите на Д'аерте и Палишчук.

— За какво говори? — прошепна Олгерхан на Уингхам.

— Предполагам, война — отвърна съсухреният и опитен полуорк.

— Това е лудост — изрече Арраян.

— Никога не вярвай на мрачен елф — измърмори отново Олгерхан.

Арраян погледна към Уингхам, който просто сви рамене, докато чистокръвният приключи с четенето, което се състоеше предимно от рецитиране на титли и прилагателни — превъзходен, великолепен, удивителен, — които да украсят името на крал Артемис I от Д'аерте.

Когато приключи, оркът направи леко движение с китката и пусна пергамента с долната си ръка, при което той се нави на руло. С бързо и елегантно движение оркът го мушна под единия си ръкав и отново застана с ръка на бедрото.

Уингхам погледна към групата от трима съветници и зачака да му кимнат почтително, за да започне да отговаря — покана, която не беше неочаквана, защото полуорките от Палишчук често търсеха насоки от опитния Уингхам за делата отвъд уединения им град. Поне за неща, които не носеха непосредствена опасност от битка, каквато бе обичайната ситуация.

— А какво е името ви, драги господине? — обърна се към вестоносеца Уингхам.

— Аз съм без значение — долетя отговорът.

— Как искате да се обръщам към вас, като към чистокръвния, орка, или може би вестоносеца от Д'аерте? — попита Уингхам и пристъпи напред от тълпата, така че да огледа по-добре странното създание.

— Обръщайте се към мен, както бихте се обръщали към крал Артемис I — отвърна оркът. — Защото аз говоря и слушам вместо Негово Величество.

Уингхам погледна към градските съветници, които не можаха да предложат нищо освен усмивки и свиване на рамене.

— Молим да ни извините за очевидната изненада, крал Артемис — изрече Уингхам. — Такова известие, разбира се, бе неочаквано.

— Беше ви казано почти същото преди по-малко от десет дни, когато крал Артемис и първия гражданин преминаха през вашия чудесен град.

— И все пак...

— Не приехте ли думата му?

Уингхам спря, защото нямаше желание да прекрачи някоя невидима граница. Припомни си добре битката, която Палишчук беше водил с гаргойлите от замъка и нито той, нито някой от останалите искаха смъртоносната вечер да се повтори.

— Трябва да признаете, че предявяването на претенции към Вааса...

— Д'аерте — прекъсна го оркът. — Вааса ще се използва само когато се говори за онова, що е било, не за онова, което е.

— Предявяването на претенции към кралство тук, от крал и първи гражданин, доскоро неизвестни в земите на Кървав камък, е безпрецедентно, трябва да се съгласите — изрече Уингхам в опит да избегне явно съгласие или несъгласие. — И да, изненадани сме, защото има друг крал, който е предявил претенции към земята.

— Крал Гарет властва в Дамара — отвърна оркът. — Той не е предявявал формални претенции над земята, известна някога като Вааса, като се изключи настояването му да бъде прочистена от „вредители“, включително от една раса, която е наполовина от вашата кръв, в случай, че не сте забелязали.

Това предизвика раздвижване сред полуорките и във въздуха над неспокойната тълпа се понесоха не едно и две груби подмятания.

— Но, разбира се, изненадата ви не е неочаквана — продължи оркът. — И, естествено, е незначителна реакция в сравнение с тази, с която първият гражданин очаква да посрещнат вашия вестносец, когато отпътува за Д'аертанската, известна преди като Ваасанска, порта и през прохода Кървав камък до селото със същото име — той протегна ръка и подаде на Уингхам втори свитък, запечатан с восъчен печат.

— Всичко, което крал Артемис I ви моли да направите и което, естествено, е във ваш интерес, е да изпратите куриер до крал Гарет, който да му поднесе вестта за раждането на Д'аерте. Добре ще е, ако крал Гарет прекрати смъртоносните си дейности в границите на Д'аерте веднага, в името на мира между двете ни страни.

И наистина — завърши с дълбок поклон оркът — такова разбирателство е всичко, което крал Артемис I желае.

Уингхам нямаше какво да отговори на тези думи, и как би могъл да има? Прие навития пергамент, погледна отново към странния печат

от зелен восък, който му бе непознат, и после премести поглед към обърканите съветници.

Докато погледне обратно, оркът вече бе тръгнал наперено към северната порта.

Никой не направи опит да му попречи.

* * *

— Това ти хареса — каза Джарлакъл с кисела физиономия, но не получи отговор от псиониста.

— Ще ме сърби цяла десетдневка от носенето на оркиска обвивка — отвърна Кимуриел.

— Стоеше ти добре.

Кимуриел се намръщи — доста необичайна емоция от затворения мрачен елф.

— Новината ще стигне бързо до Дамара — предположи Джарлакъл. — Уингхам най-вероятно ще изпрати Арраян или друг магьосник да отнесе съобщението преди пътищата да бъдат затворени от дълбоките снегове.

— Тогава защо не изчака да паднат снеговете? — попита Кимуриел. — Даваш време на Гарет да улесни преминаването си.

— Давам му? — отвърна Джарлакъл и се наведе напред през бойниците на замъка. — Приятелю, аз разчитам на това. Не искам глупакът Кнеликт да се окаже тук без конкуренция и очаквам, че Гарет ще е по-разбран, отколкото предадения магьосник от Цитаделата на убийците. За Гарет ще бъде въпрос на политика. За Кнеликт вече е лично.

— Защото пътуваш с глупак.

— Не бих очаквал търпение от човек — отвърна Джарлакъл. — Не живеят достатъчно дълго. Ентрери просто придвижи ситуацията напред, нищо повече. Дали сега, преди яростната атака на зимата или по време на студените пролетни дъждове, Гарет ще настоява за отговори. По-добре да го изправим срещу Кнеликт пред портите ни, вместо да се разправяме с всеки по отделно.

* * *

Нещастieto на Атрогейт от това, че е в затвора, беше смекчено донейде от щедрите количества медовина и ейл, които му предоставяха тъмничарите. Не би позволил някой да каже, че не може да пречисти — е, всъщност той използва „прокара“, защото „пречисти“ му бе малко сложна дума — мъката си с няколко паунда храна и няколко галона ейл.

Така че седна на твърдото си легло в малката, но не и неудобна килия, и започна да тъпче устата си с хляб и кейк и да ги прокарва, обръщайки бързо халби със златистокафеникава течност. За да минава по-бързо времето между хапките, глътките, оригванията и пръдните, Атрогейт пееше любимите си джуджешки песни като „Скачай на въже от оркски вътрешности“ и „Пусни си дълга брада, жено, или зимата ш’ти смръзне зърната“.

Последната я пазеше за моменти, когато пред килията му заставаха на стража жени елфи или хора и специално се стареше да извиси гласа си до гръмовни висоти, когато стигнеше до рефрена „разклати ги за глезените, че да надникнеш под фустите им“.

При цялото му беснееие и изпълнено с оригвания привидно добро настроение Атрогейт не можеше да пренебрегне непрестанното тропане на чуковете пред високото прозорче на килията му. Късно през една осветена от луната вечер, след като бе изчакал да чуе равномерно дишане на стража пред килията си, показващо, че е в дебрите на съня, джуджето бе изправило до стената кревата си и се бе покатерило достатъчно високо, че да успее да надникне.

Строяха бесилка с отвор в пода.

На Атрогейт му бе заявено какво е престъплението му срещу крал Гарет и знаеше добре наказанието за предателство. И макар да съдействаше и да бе предал няколко от шпионите на Кнеликт в Хелиогабалус — мъже, които така или иначе никога не бе харесвал — никой от представителите на Гарет не му бе намекнал, че присъдата му може да се отложи или дори намали.

Имаше ейл и медовина и достатъчно храна. Реши, че поне може да е дебел, когато капакът се отвори под него, така че вратът му да се счупи бързо и да не се поклаща наоколо, напикавайки се пред

зпачите. Беше виждал подобни случаи няколко пъти и бе решил, че няма да е подобаващ край за някого с толкова постижения.

Може би дори щеше да успее да се спазари името му да остане на плакета пред Ваасанската порта...

Точно тази мисъл се въртеше в главата му една вечер, когато вратата на килията му се отвори и в стаята пристъпи позната фигура.

— Ах, Атрогейт, ще е необходимо нещо повече от зимата в земите на Кървав камък, че да си строен за пролетта — изрече Келедон Кирни.

— Стройното е за елфите — изсумтя джуджето към чаровния крадец, в чиито вени имаше немалко елфическа кръв. — За онези, които имат нужда да се въртят и извиват, за да се измъкнат от пътя на чуковете.

— Не смяташ ли, че е мъдро?

— Ба! — изпуфтя Атрогейт и изпъчи гърди, удряйки по тях със свития си на топка юмрук.

— А ако този чук вместо това е отличен елфически меч?

— Ще го сграбча и ще го счупя, после ще те хвана за ръката и ще те дръпна за една крепка прегръдка от Атрогейт.

Келедон се ухили широко.

— Не ми ли вярваш? Ами иди и донеси това хубаво елфическо острие. Като си тръгнал, донеси и тетива, ама не от тия за стрелба. Ще ти извия меча и ще ти посвирия мелодия, която ще те накара да потанцуваш, преди да те гушна хубаво.

— Не се съмнявам, че можеш да го направиш, Атрогейт — отвърна Келедон и джуджето го изгледа напълно объркано. — Подвизите ти във Вааса се възпяват надлъж и нашир из земите на Кървав камък. Жалко е, а съм сигурен, че и крал Гарет ще се съгласи, щом пристигне тази вечер, че един такъв талант като Атрогейт е избрал да се съюзи с подобните на Тимошенко.

— Дедето ли? Ба, никога не съм го виждал.

— Кнеликт тогава, и не отричай.

— Ба! — изсумтя Атрогейт отново. — Нямаме доказателства да ме обесите.

— Да те обесим? — изрече Келедон Кирни с пресилена недоверчивост в гласа и Атрогейт усети, че сръчният измамник е особено добър в тази игра. — Но, уважаемо джудже, ние никога не

бихме благоволили да направим подобно нещо. Не, смятаме да направим публично тържество в твоя чест, като благодарност за помощта ти при залавянето на толкова много престъпници от ужасяващата Цитадела на убийците.

Атрогейт го изглежда с омраза, защото заплахата правеше перспективата за обесване съвсем приемлива.

Самата мисъл за ядосания Кнеликт изпрати тръпки по здравия гръбнак на джуджето.

— Може даже да има рицарска титла за Атрогейт, героя на Вааса, а сега герой на короната в Хелиогабалус.

Джуджето се изплю на пода.

— Гадинка си, а?

Келедон се разсмя насреща му и излезе от малката килия. Спря се на вратата и се обърна към джуджето.

— Ще ги накарам да ти донесат стълба със закуската — каза той и погледна към прозореца. — По-добре от наклонено легло. Подготвили сме церемония за крал Гарет, естествено, както си е правилно.

— Доставя ти удоволствие, а, елфе?

— Практичност, уважаемо джудже, и мрачно решение. Нямаме достатъчно килии, нито пък са ни нужни в тази ситуация — той му намигна и се обърна наполовина, преди да добави: — Те нападнаха рицар от ордена — рицар-чирак, ако трябва да сме точни. Случаят е съвсем ясен, нали?

— Знаеш, че е по-сложно от това — отвърна Атрогейт. — Знаеш какво се случи в онзи замък и какви съюзи бе сключила племенницата на краля.

— Не знам нищо подобно — отвърна Келедон. — Знам само, че редът трябва да се опазва и че Цитаделата на убийците сама предизвика съдбата си.

— И вашата лейди Елъри е все така мъртва.

— А Гарет е все така крал.

С тази твърда забележка Келедон Кирни напусна стаята и тресна вратата след себе си.

Верен на думите си, Келедон се погрижи заедно с обилната си закуска Атрогейт да получи и стълба.

Джуджето шумно задъвка храната си, опитвайки се да заглуши церемонията отвън, както и да не обръща внимание на четенето на обвиненията и настояването за признания, много от които бяха предложени с жалки плачливи гласове.

— Ба, просто си идете с достойнство, тъпаци — промърмори многократно Атрогейт и загриза още по-усилено твърдия сладкиш.

Като пеперуда, привлечена от пламъка обаче, джуджето не можа да удържи любопитството си и успя да постави стълбата и да се покатери точно когато седем от членовете на цитаделата увиснаха на въжето. Повечето умряха веднага, сред тях Джуриймо Паскададъл, а двама, включително един полуръст, когото Атрогейт познаваше като Киникуипс Ситния — магистър Киникуипс — се бориха и ритаха известно време, преди да застинат.

„Магистър Киникуипс“, помисли си Атрогейт, докато слизаше от стълбата към оставащата храна.

Магистър на Цитаделата.

Атрогейт потрепна, като си припомни заплахите на Келедон.

Внезапно и вероятно за пръв път в живота си джуджето нямаше никакво желание да яде.

ГЛАВА 12

КОТКА И МИШКА

— Какво да правя? — обърна се към великия маг нервната жена.

Кнеликт я изгледа сурово и тя се отдръпна от него. Не трябваше да задава такива въпроси. В крайна сметка, задачите ѝ във Ваасанската порта бяха достатъчно прости и не се бяха променяли от пет години.

Жената задъвка долната си устна, докато събираше куража да настоява, защото знаеше, че ако не го направи, опасността за нея ще е много по-голяма, отколкото от предизвикването на гнева на мага.

— Извинете, сър — каза тя, опитвайки се да извърти опасните думи. — Но хората са притеснени, естествено.

Тайна песен е навсякъде... включително и тук. Откриват наш'те и ги обръщат едни срещу други, а тези, дет' не ги обръщат, ги бесят на юг, тъй се говори.

Погледът на Кнеликт беше напълно студен и лишен от емоция. Въпреки страховете си, жената не можа да остане спокойна пред този поглед и наведе очи, заставайки в смутена и разкаяна поза, като успя да прошепне:

— Моля за прошка, сър.

— Считай го за късмет, че не познаваш никого, срещу когото би могла да се обърнеш — каза ѝ Кнеликт.

Протегна ръка и хвана брадичката ѝ в шепа, след което повдигна главата ѝ нагоре.

Краката на жената се разтрепериха, когато погледна към лицето на злия архимаг.

— Защото, разбира се, нищо, което Тайна песен биха ти направили, не може да се сравнява със силната агония, която ще изпиташ в отмъстителните ми ръце. Никога не забравяй това. Ако случайно се окажеш с примка около нежното вратле, насили се да заспиш, да се отпуснеш напълно, когато се отвори капакът на пода.

Казвали са ми, че чистото счупване е по-добро.

— Н-но, сър... — започна да заеква бедната жена.

Трепереше толкова силно, че ако не беше ръката на Кнеликт върху брадичката ѝ, щеше да залитне.

Кнеликт я спря, като постави показалеца на свободната си ръка върху устните ѝ.

— Днес отново ми служи добре — изрече той и никога други думи не бяха прозвучавали толкова укорително за несигурната и ужасена сервитьорка. — Както правиш, откакто избра да постъпиш на служба при мен преди толкова години — добави той и наблегна на съучастничеството ѝ.

— Малко отгоре този път — продължи магьосникът вече усмихнато и това изглеждаше дори по-жестоко.

Пусна жената и посегна към колана си, откъдето извади малка кесийка, в която звънтяха монети. — Всичко в злато.

За един кратък миг очите на жената блеснаха жадно. После обаче преглътна тежко, замисляйки се как би могла да обясни това съкровище, ако от Тайна песен дойдат да задават въпроси.

Въпреки това взе кесийката.

* * *

Облакът дим и звукът от кашлица подсказаха на крал Гарет и приятелите му, че Емелин Сивия най-сетне е пристигнал в Хелиогабалус. Изненадващо, старият магьосник беше избрал да се телепортира в залата за аудиенции на краля в престолния дворец, вместо в по-безопасната — за целите на телепортацията — гилдия на магьосниците в другия край на града. И даже още по-изненадващо, Емелин не беше сам.

Всички очи — на Гарет, Келедон, Кейн, отец Дугалд и на барон Димиян Рий — се обърнаха към двойката, състояща се от стария магьосник и красива млада жена с кръгло, плоско лице и огненочервена коса.

— Добра среща, заядливецо — отбеляза Келедон сухо. — Както винаги, пристигането ти е точно до последната секунда.

— Не съм те питал за съвет и само това стига в твоето егоцентрично мислене да не съм идеален — контрира го Емелин. —

Ако целият свят се подчиняваше на магистър Кирни, то целият свят щеше да е... перфектен.

— Взе да се научава, нали? — попита останалите Келедон, докато се обръщаше към Гарет.

Емелин измърмори и размаха ръце към крадеца, после се изкашля отново.

— В интерес на истината моментът на пристигането ти е съвсем подходящ — каза Гарет.

Кралят отмести погледа си от Емелин към своя гост, барона на Хелиогабалус, който отдавна му бе безмълвен противник. Защото за Димиян Рий, който ръководеше най-важното и най-населено баронство в Дамара, се носеха слухове, че до някаква степен е обвързан с Цитаделата на убийците. По тази причина за Гарет и приятелите му не беше изненада да открият развълнувания мъж, който тропаше на вратата им и се оплакваше гръмогласно от множеството обесвания, които хората на Гарет извършваха из проспериращия му град.

— Барон Рий — каза Емелин доста хладно и не се поклони.

— Сиви — отвърна Рий.

— Нашият приятел, баронът, е дошъл да протестира срещу справедливостта, която донесохме в града му — обясни отец Дугалд.

— Току-що пристигнах — напомни Емелин.

— Тайна песен се сблъска с множество агенти на Цитаделата на убийците — обясни крал Гарет. — Те безсрамно нападнаха чирак-рицар на Ордена.

— Онова създание Ентрери?

— Точно него — отвърна Гарет. — Но този път нашите врагове се надцениха. Не знаеха, че магистър Кейн и Келедон са наблизно заедно с много съюзници.

— И сега ги бесите? Ами, чудесно! Против каква част от това възразява барон Рий, ако мога да попитам?

Да не би някои от бившите му любовници да са увиснали на въжето?

— Ще направиш добре, ако си мериш приказките, преди да ги изговаряш, Сиви — изрече Димиян Рий и си спечели подигравателна усмивка от архимага.

— А ти ще направиш добре, ако си припомниш, че единствената причина, поради която не те унищожих изцяло при падането на Зенги,

беше милостта на този мъж, седнал на трона пред теб — отвърна Емелин и жената до него се размърда и се огледа нервно наоколо.

— Достатъчно, Емелин — заповяда крал Гарет. — И вие също — продължи и огледа сурово останалите, като накрая погледът му падна върху ядосания барон. — Барон Рий, Хелиогабалус наистина е вашият град. Но вашият град се намира в моето кралство. Не искам разрешение, за да вляза.

— И винаги ще сте добре дошъл като мой гост, кралю мой.

— Когато идвам в Хелиогабалус, не съм твой гост — отвърна Гарет. — Това е основното нещо, което не разбираш. Когато кралят ти дойде в Хелиогабалус, ти си негов гост.

Това предизвика мигновена реакция в цялата стая и всички се ококориха, а Димиян Рий запристъпва нервно от крак на крак като лисица, стигнала до каменна стена и чуваща приближаването на кучетата.

— Когато предлагам ресурсите си, както в случая с Тайна песен, за да поддържат града ти безопасен, ще направиш добре, ако изразиш признателността си.

Димиян Рий преглътна тежко, но не мигна.

Гарет обаче също не мигна.

— Моля те, направи го и се махай — каза той.

Рий се огледа наоколо, като отправи поглед най-вече към Кейн и после към Емелин, двамата членове на групата на Гарет, които бяха най-враждебни към него или поне го демонстрираха най-открито.

— Кралят чака, глупако — долетя боботец глас от дъното на залата и всички се обърнаха да видят мечешката фигура на Олвен Горския другар и жилавия Риордан Парнел, двамата липсващи другари от групата на Гарет, застанали до вратата. — Давай — нареди Олвен и тръгна напред с огромни крачки. Изглеждаше още по-зловещ, защото държеше в ръце могъщата си брадва Дървосекач в една от огромните си ръце. — Кажете на своя крал колко си благодарен и как целият град ще танцува по улиците тази вечер, защото те са по-безопасни заради пристигането му, Димиян Рий се обърна към Гарет.

— Разбира се, кралю мой. Просто ми се иска да бях поканен на обесванията или стражите ми да бяха уведомени за множеството битки, преди да се разиграят по улиците ни.

— И щяха да подхвърлят златни монети, за да видят на чия страна да се включат — измърмори Емелин към жената до себе си, но достатъчно силно, че останалите да го чуят, което доведе до сподавено хихикане от всички, с изключение на Гарет и Димиян Рий, разбира се, който го изгледа гневно.

— Ще се да е още по-интересно да видим колко от обречените затворници щяха да потърсят милосърдие от барона си — изрече Емелин, улавяйки предизвикателството на този поглед.

— Достатъчно — настоя Гарет. — Уважаеми барон Рий, моля ви, тръгвайте си, и благодаря за вашия... съвет. Оплакванията ви са надлежно отбелязани.

— И отхвърлени — изрече Емелин и Гарет го погледна ядосано.

— И колко дълго Хелиогабалус ще се наслаждава на вашето присъствие, кралю мой? — попита сладко Димиян Рий.

Гарет погледна към Кейн, който кимна.

— Предполагам, че престоят ни тук е почти приключил — отвърна кралят.

— Наистина — добави Емелин и отново привлече погледа на Гарет към себе си.

Магьосникът наклони глава към жената до себе си и Гарет схвана посланието.

— Бароне — каза и се изправи, сочейки към вратата.

Димиян Рий се спря за миг, после се поклони, обърна се и излезе от залата. Още преди да се махне, всички приятели се спуснаха към Олвен, започнаха да го тупат по гърба и да изказват съболезнованията си за загубата на Мариаброн Скиталеца, рейнджърът, който му бе като син.

— Ще разбере цялата истина за последното приключение на Мариаброн — обеща Олвен.

— А аз доведох с мен някой, който може да ти разкаже част от тази история — каза Емелин и това накара останалите да погледнат към жената, която стоеше настрана. — Представям ви лейди Арраян от Палишчук.

— Тя е полуорк? — избъбри Олвен и прочисти гърлото си, а после се изкашля неколкократно, за да прикрие доста грубото си наблюдение.

— Арраян? — изрече Гарет. — Ах, уважаема лейди, моля, приближете се. Вие сте добре дошла тук. Надявах се вече да съм пристигнал в Палишчук, за да ви отдам заслужените почести, но се страхувам, че ситуацията попречи на плановете ми.

Арраян се приближи предпазливо към впечатляващата група, макар видимо да се поотпусна, когато Риордан ѝ намигна окуражително.

— Беше ни казано, че няма да пътувате на юг от портата — изрече Гарет.

— И аз не го направих, добри ми кралю — отвърна Арраян, а гласът ѝ бе тих като шепот.

Тя се поклони, после направи реверанс, поне частично, преди да стори още един неловък поклон.

— Моля ви, не се притеснявайте, прекрасна лейди — каза Гарет. — Вашето присъствие е чест за нас — той се обърна към Дугалд и Кейн и добави. — Изненадани сме, но независимо от това за нас е чест.

Изпълненият с нервност поглед, който Арраян отправи към Емелин, подсказа на Гарет и останалите, че не е тук просто от любезност.

— Направих каквото ми каза и потеглих към портите, за да видя дали нашите приятели Джарлакъл и Артемис Ентрери са там — обясни Емелин. — Открих ги.

— При портата? — попита Гарет.

— Не, вече бяха преминали, само няколко часа след битката в Хелиогабалус, както изглежда.

— Тази двойка притежава повече магия, отколкото предполагаме — отбеляза отец Дугалд и никой не възрази.

— На север? — попитаха едновременно Гарет и Келедон.

— Към Палишчук? — добави Гарет.

— И отвъд — каза Емелин и погледна към Арраян.

Когато тя се поколеба, старият магьосник постави ръка около раменете ѝ и практически я побутна напред, докато не застана точно пред трона. На Арраян ѝ трябваше известно време, за да събере мислите си, после измъкна навит на руло пергамент изпод една гънка на робата си.

— Беше ми наредено да пътувам дотук и да ви прочета това, кралю мой — изрече тя с необичайно тих глас. — Но не искам да

изговарям думите — щом го изрече, протегна пергаментата.

Гарет го взе от нея, разви го и повдигайки с любопитство вежди, погледна към приятелите си. Прочете провъзгласяването на кралство Д'аерте и възкачването на крал Артемис I и лицето му потъмня.

— Е, какво пише? — настоя Олвен пред Емелин.

Старият магьосник погледна към крал Гарет, който сякаш почувства погледа му и вдигна очи от пергаментата.

Погледна последователно шестимата си другари и каза:

— Съберете армията на Кървав камък, всички основни дивизии. След две седмици потегляме.

— Потегляме? — изрече обърканият Олвен и точно отрази мислите на останалите, с изключение на Емелин, който бе видял прокламацията и Кейн, който пръв от тях бе започнал да разбира сложността на мрежата.

Гарет подаде пергаментата на Дугалд.

— Прочети им го. Аз отивам да се помоля.

* * *

— Няма накъде да избягаш, уверявам те — каза Кнеликт на Калихай, след като просто се появи пред нея в покоите ѝ. — И ще те посъветвам да не посягаш към меча — добави, когато очите на жената се отклониха към оръжието, което бе подпряно на далечната стена. — Или към камата, която държиш отзад на колана си. Всъщност, лейди Калихай, ако направиш каквото и да било движение срещу мен, мога да ти обещаая най-прелестната смърт. Естествено, знаеш кой съм?

Калихай трябваше да се насили да прекара думите през буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Да, архимагьоснико — изрече почтително и едва тогава се сети да сведе поглед към пода.

— Искаше да убиеш Артемис Ентрери за онова, което стори на приятелката ти — отбеляза делово Кнеликт. — Споделям чувствата ти.

Калихай посмя да вдигне поглед.

— Но, разбира се, ти си погребала това искрено желание за мъст, глупаво момиче — въздъхна преувеличено архимагът. — Плътта е

твърде слаба, твърде слаба — каза той и протегна ръка да потупа треперещата жена по бузата.

Калихай инстинктивно се отдръпна — или поне се опита, но Кнеликт размаха пръсти и зад нея се изви вятър, който я бутна към протегнатата му ръка. Тя не посмя да се противопостави открито.

— Взела си един от смъртните ми врагове за свой любовник — каза Кнеликт, клатейки глава и добави няколко подигравателни „тц-тц“.

Устата на Калихай се задвижи странно в опит да оформи думи.

— Може би трябва просто да те изпепеля — зачуди се Кнеликт. — Бавно горящ огън, контролиран внимателно, така че да почувстваш как кожата ти се навива под натиска на топлината му. О, чувал съм истории за силни мъже, превърнати в хленчеци глупаци при подобен натиск. Плачещи за майките си. Да, това е най-приятният рефрен. Или може би за някоя така красива като теб — е, поне каквато си била преди острието да те превърне в роднина на Медуза...

Той спря за миг и се разсмя подигравателно.

Калихай беше твърде ужасена, за да отговори или да покаже каквато и да било емоция. Знаеше достатъчно за Кнеликт, за да осъзнае, че това не са празни заплахи.

— И все пак ти си жена — продължи Кнеликт. — Така че без съмнение си суетна. Затова заради теб ще призова хиляди насекоми, които ще хапят нежната ти плът и някои, които ще я пробият. Да, очите ти ще издадат ужаса ти, независимо колко твърдоглаво се опитваш да преглътнеш писъците, когато видиш издутините от бръмбарите, които лазят под прекрасната ти кожа.

Това се оказа твърде много за жената войн. Тя се впусна в действие, скачайки с протегнати пръсти, насочени към самодоволната физиономия на Кнеликт.

Премина през него и се строполи на пода. Зашеметена, изгубила равновесие, Калихай се опита бързо да се преориентира. Завъртя се, съсредоточавайки се върху образа, който вече дори бе почнал да избледнява в нищото.

— Беше толкова лесно да те измамя — долетя гласът на магьосника от мястото, където се намираше мечът ѝ.

Тя погледна натам, но той не се виждаше никакъв.

— Беше толкова ужасена от мисълта за присъствието ми, че една проста илюзия и още по-прост вентрилоквизъм те накараха да почувстваш докосването ми.

Калихай облиза устни. Премести краката под себе си, подготвяйки се за спринт.

— Чудиш се дали можеш да стигнеш до меча? — попита безтелесният глас на Кнеликт и все още звучеше сякаш е съвсем близо до оръжието.

Преди да успее да довърши изречението, ръката на Калихай се плъзна зад гърба ѝ, сграбчи камата и се стрелна напред, мятайки я по посока на гласа. Оръжието сякаш се запъна за миг, преди да продължи напред със светкавица от синкава светлина. После увисна напред въздуха с наклонена надолу дръжка, сякаш бе улучило някаква тъкан или друга тънка материя.

— О, камата е магическа — каза Кнеликт. — Проби най-слабата ми защита!

След като получи потвърждение за местоположението му, Калихай преглътна страха си и се метна към меча си. Или поне се опита, защото още докато тръгваше, архимагът се материализира. Камата ѝ висеше отпуснато, заседнала в гънките на многопластовите му роби. Той протегна ръка към нея с насочен пръст, от който проблесна зелена светкавица. Напред полетя стреличка, която улучи жената в диафрагмата.

— Стреличката ми също е магическа — обясни Кнеликт, когато Калихай се преви надве и се хвана за корема. Гримасата ѝ прерасна в силно стенание, а след това в продължителен писък, когато стреличката започна да изпуска киселина.

— Установил съм, че раните в коремната област са най-ефективни за неутрализиране на вражески бойци — каза Кнеликт развеселено. — Не си ли съгласна?

Жената залитна крачка напред.

— О, моля те, продължавай, доблестна амазонке подкачи я Кнеликт.

Той отстъпи настрана и остави пътя към меча ѝ открит.

С предизвикателно изръмжаване Калихай сграбчи стреличката и я измъкна от корема си с малко вътрешности, жълто-зелена киселина и

жлъчен сок, капещи от дупката, последвани от червена кръв. Хвърли стреличката на пода и посегна към меча.

В мига, щом ръката ѝ докосна острието, от него се изви мълния, която премина през тялото ѝ и я запрати през стаята, събаряйки я на пода. Тя се опита да се свие, но спазмите не ѝ позволяваха да контролира тялото си.

Косата ѝ бе настръхнала по странен начин, разрошена от шока. Зъбите ѝ тракаха толкова яростно, че устата ѝ се напълни с кръв, ставите ѝ се тресяха непрестанно и болезнено. Подмокри се, но беше изпаднала в такава агония, че дори не го забеляза.

— Как въобще си оцеляла сред изпитанията на Вааса? — подкачи я архимагът и гласът му ѝ подсказа, че е застанал над нея. — Чирак първа година може да те унищожи.

Думите започнаха да заглъхват, докато Калихай губеше съзнание. Почувства, че Кнеликт се навежда и я сграбчва за косата. Помисли си, че ще я убие по стандартния начин — може би като ѝ пререже гърлото с нож.

Надяваше се, че поне ще е бързо и с облекчение установи как се спуска мрак.

* * *

Тежката кавалерия премина първа през отворените порти и навлезе в замръзналите благисти местности на Вааса. Яздеха по четирима, отклонявайки се по двойки наляво и надясно, а броните на рицарите и конете блестяха приглушено под надвисналото сиво небе. Тропотът на копита продължи дълго време, докато от всяка страна на портата не се формира пълно каре от седем редици по седем. Четиридесет и пет от ездачите във всяко каре бяха ветерани, умели с пиката, лъка, копието и меча и доказани в битките. Но през една редица, в средата на първа, трета, пета и седма имаше по един мъж в бяла роба, която подобно на нагръдниците на рицарите носеше кралския символ на Бялото дърво. Това бяха бойците на Емелин, магьосниците от армията на Кървав камък. Обучени в защитни магии и тренирани да неутрализират магическите номера на врага, докато умелите войни на Кървав камък спечелят битката. Уважавани от

бронирани бойци, които ги обграждаха, магьосниците бяха известни като Размагьосващите.

След кавалерията премина бронирания пехота — десетима рамо до рамо, маршируващи в синхрон. Умишлено създаваха зловещ ритъм, като удряха боздугани в щитовете си на всяка втора стъпка. Не промениха посоката си, за да застанат от двете страни на портата, а продължиха направо, докато не преминаха петдесет редици. И тук редиците бяха изпъстрени с Размагьосващи и малцина магьосници от региона можеха да се надяват да прекарат заклинание, дори силно отслабено заклинание, през мрежата от дефанзивни магии, защитаващи войските на крал Гарет.

След пехотата преминаха още ездаци, охраната на крал Гарет Драконоубиец, която заобикаляше краля и антуража му от шестима доверени съветници, включително най-великия магьосник из земите на Кървав камък, Емелин Сивия.

Останалата част от тежката пехота, още петдесет редици, сърцето на армията на Кървав камък, следваше в стегната дисциплинирана формация, като също удряше боздугани в щитовете си. Когато излязоха на полето, кавалерията отново потегли, разгръщайки се така, че да защитава фланговете на основната група, хиляда и сто мъже и жени, много от които деца на войните, които участваха в битката срещу краля вещер.

Ако пехотата бе гръбнакът на армията, кавалерията ръцете ѝ, а Гарет и шестимата му другари главата ѝ, то след тях идваха краката: втора кавалерия, по-слабо бронирана, с по-бързи коне. Това бяха хората на Олвен, рейнджъри и скаути, тренирани да действат по-независимо. Зад тях прииждаше още пехота, предимно леко бронирани копиеносци, които служеха за защита на батареите стрелци с лъкове.

Армията продължаваше да се точи. Още лека пехота, батальони свещеници с каруци, пълни с превързочни материали; кервани с продоволствия; редици силни мъже, носещи стълби; коне, теглещи тарани и греди за обсада на кули...

Мъже и жени бяха изпълнили крепостните стени и наблюдаваха процесията, която се точеше от Ваасанската порта в продължение на часове. Когато най-сетне огромните порти се затвориха, слънцето вече бе започнало да залязва на запад и повече от осем хиляди войници, сърцето и душата на армията на Кървав камък, маршируваха на север.

— Изненадан съм, че Гарет потегли толкова бързо и решително — обърна се Риордан Парнел към Олвен и Кейн.

Тримата оформяха задната част на подредената като ромб група на Гарет, която се движеше между основните редици на тежката пехота.

— В това винаги е била силата му, както разбра и Зенги — отвърна Кейн.

— За негово учудване — съгласи се Риордан с широка усмивка. — На Зенги, имам предвид — добави, щом видя, че другарите му не се усмихват.

Докато другите двама яздеха, Кейн ходеше пеша с обичайното си стоическо изражение, а очите му бяха изпълнени с мрачна решителност. От другата страна на Кейн, на леко бронирания си, но грамаден кон Олвен очевидно кипеше, а буйната му черна брада беше мокра около устата от постоянното дъвчене на устната.

— И все пак — отбеляза Риордан — имаме само едно обикновено парче хартия. Може да означава съвсем малко или нищо.

Кейн посочи напред с брадичката си, насочвайки погледа на Риордан към Гарет и Дугалд и двамата магьосници, Емелин и Арраян.

— Жената полуорк съвсем ясно заяви, че замъкът се е върнал към живот — припомни монахът. — Нашият рицар-чирак и помощникът му мрачен елф си играят с артефакти на Зенги. Това не е нищо.

— Вярно е — призна Риордан. — Но достатъчно ли е, че да вдигнем армията на Кървав камък и да зарежем Дамара по време на открита война с Цитаделата на убийците?

— На Цитаделата бе нанесен тежък удар... — започна да отговаря Кейн, но Олвен го прекъсна.

— Всичко си струва, за да се получат отговори за смъртта на Мариаброн — изрече той и след всяка дума имаше гърлено изръмжаване, така че на приятелите му им се струваше, че всеки момент може да изрече някоя рейнджърска магия и да се превърне в мечка.

На Риордан му хрумна, че на коня на рейнджъра може да не му хареса преживяването, но бардът запази тези мисли за себе си — макар да започна да композира песен по въпроса.

— Тези двамата са намесени, сигурен съм — продължи Олвен.

— По наша информация не са — каза Кейн. — Мариаброн е тръгнал да разузнава напред по собствена воля и против заповедите на Елъри. Разказът е убедителен, особено предвид репутацията на Мариаброн като човек, който обича да поема рискове.

Олвен изсумтя и погледна на друга страна, а кокалчетата на месестите му ръце побеляха от стискане на юздите.

— Е, те са двама души, при това глупави — бързо се намеси Риордан в опит да отклони разговора от тема, която очевидно бе твърде болезнена за рейнджъра. Дори и да си играят с магия на Зенги, както може би подсказва докладът от Палишчук и думите на сестрите дракони, наистина ли са такава заплаха, че трябва да оголваме фланга и кралството си за отмъщението на Кнеликт и Тимошенко?

— Нищо не е оголено — увери го Кейн. — Мрежата на Тайна песен е напълно подготвена да отблъсне всяко действие на Цитаделата, а ако е нужно Емелин може да ни върне обратно с едно махване на жезъла.

— Тогава защо Емелин просто не пренесе нас шестимата дотам и да остави Гарет и войската на място?

— Защото това е възможността, която нашият крал търпеливо очакваше — да покаже напълно влиянието си във Вааса — отвърна друг глас, този на Келедон Кирни.

Подслушвачът забави коня си така, че да се изравни с тях тримата.

— Целта на Гарет не е замъкът — или поне не само замъкът.

Риордан се замисли над това за момент, после изрече:

— Палишчук — той погледна към Кейн, който кимна многозначително. — Показва на Палишчук и жителите му, че са важни за плановете му и че когато са заплашени, той ще го приеме толкова сериозно, колкото ако Хелиогабалус е попаднал под сянката на Зенги — изрече на един дъх Риордан.

Погледите на Келедон и Кейн му подсказаха, че е подредил пъзела правилно.

— Затова е крал — неодобрително добави Риордан под мустак.

— Очаквам, че когато се върнем през Ваасанската порта, кралството на Кървав камък ще е цяло, с обединените под знамето на Гарет Драконоубиец Вааса и Дамара — изрече Келедон.

Внезапно денят се стори малко по-светъл на Риордан.

ГЛАВА 13

СИГУРЕН ЗАЛОГ

Градът на полуорките кипеше. И защо не? До ушите на Джарлакъл, а следователно и до Палишчук бе достигнала вестта, че крал Гарет е потеглил на поход, а страховитата му армия се придвижва на север през Ваасанските мочурища, за да отвърне на предизвикателството на крал Артемис I.

Новината бе изненадала Джарлакъл — който не обичаше особено да бъде изненадан. Не беше предполагал, че Гарет ще тръгне толкова решително или толкова дръзко. Зимата настъпваше, а само тя бе достатъчна, за да унищожи армия във Вааса. Освен всичко останало, Гарет си имаше работа с мрачен елф. Кралят нямаше представа какво е подготвил за него Джарлакъл — как би могъл? И въпреки това бе потеглил веднага, при това с армия.

Уважението на Джарлакъл към мъжа се бе увеличило при тази новина. Рядко му се случваше да срещне човек с такава увереност и решителност.

Погрижи се ботушите му да тракат силно дори по хлъзгавите, мокри от дъжда камъни на склона на хълма.

Не искаше битка с Уингхам и не желаше да стресне някой от нервните стражи, обградили полуорка.

Уингхам стоеше край малък огън в средата на плоския връх на хълма, а до него имаше друг по-едър полуорк, в когото Джарлакъл разпозна Олгерхан. Двамата забелязаха шумното приближаване на Джарлакъл и се обърнаха да го посрещнат.

Щом приближи двойката, Джарлакъл разпозна тревогата в израженията им. Малко страх, малко гняв, идеално видими в начина, по който се оглеждаха наоколо, особено Олгерхан. Той дори бе скръстил плещестите си ръце пред гърдите, най-сигурният знак за противопоставяне. В този момент Джарлакъл си припомни разликата в расовите навици. Когато мрачен елф скръстеше ръце пред гърдите си в Мензоберанзан, това бе знак за подчинение и уважение. В горния

свят обаче, както и при случая с матроните на мрачните елфи, беше знак за непоколебимо противопоставяне или поне за защитна поза.

— Господарю Уингхам — поздрави го сладко той, за мен е чест, че се отзовахте на призива ми.

— Знаеше, че ще дойда — отвърна Уингхам и тонът му бе по-малко дипломатичен от обичайното. — Как бих могъл да не дойда, когато ветровете на войната се носят над обичния ми Палишчук.

— Война?

— Знаеш, че крал Гарет е потеглил на поход.

— За да празнува коронацията на крал Артемис I, разбира се.

Изражението на Уингхам стана раздразнително, което изглеждаше още по-преувеличено на фона на танцуващите сенки от малкия огън.

— Е, скоро ще научим какви са намеренията му вметна Джарлакъл. — Нека и двамата се надяваме, че крал Гарет е толкова мъдър, колкото показва репутацията му.

— Защо направи всичко това?

— Служа на краля.

— Предизвикваш законния крал — намеси се Олгерхан.

Изпод огромната периферия на забележителната си шапка Джарлакъл присви блестящите си червени очи и стисна устни, хващайки Олгерхан в поглед, който със сигурност припомни на едрия войн за скорошното му приключение с мрачния елф. Скръстените ръце на Олгерхан се отпуснаха до тялото му и даже отстъпи крачка назад, а агресивността от стойката му се стопи. С този поглед Джарлакъл му напомни за Кантан.

— Земите на Кървав камък бяха отворени за теб и Артемис Ентрери — изрече Уингхам и принуди мрачния елф да погледне отново към него. — Очакваха ви възможности. С уважението и песните и признателността на всички хора двамата с Ентрери можехте да имате повечето неща, които искате, без тази конфронтация.

Нима крал Гарет щеше да ви откаже замъка?

— Съмнявам се, че щеше да одобри магията, която предлага — отвърна мрачният елф.

— Дори и без нея! Рицар от ордена може да предяви претенции към баронство, което все още е непоискано и неопитомено. Преговорите с Гарет щяха да ви дадат замъка и да ви спечелят

верността на Палишчук, както и приятелството, което имахме искреното желание да предложим. Най-вероятно крал Гарет щеше да е благодарен, че такива достойни войни му помагат да овладее северните пущинаци.

— И защо да помагаме на Гарет да разшири претенциите си? Нима имаш такова желание да коленичиш пред някого, Уингхам?

И двамата полуорки се стегнаха при тази обида, но Уингхам не отстъпи.

— Да коленича?

— Ако крал Гарет каже на Уингхам да коленичи, коленете му ще се подкосят, без съмнение.

— Това е уважение, предложено доброволно.

Джарлакъл се изсмя насреща му.

— Това е подчинението на примирените със съдбата.

Олгерхан изръмжа нещо нечленоразделно, клатейки глава, и Джарлакъл не се изненада особено, че го е объркал. Уингхам обаче продължи да го гледа и изражението му ясно показваше, че не се хваща на тази постановка.

— Ех, това е тъжно състояние, нали? — попита Джарлакъл. — Това е пътят. Пътят от неизброими хилядолетия насам и пътят, който ще бъде следван до края на времето.

— И обвиняваш мен в примирение със съдбата?

— Приемам очевидната истина за амбицията — обясни той. — Това, което е примирение за теб, е привлекателно за мен. — Той погледна надолу и разтвори красивата си пелерина леко, за да покаже черните си кожени панталони. — Не цапам хубавите си дрехи. За никой мъж. За никой крал.

— Крал Гарет ще ги изцапа със собствената ти кръв! — обеща Олгерхан.

Джарлакъл сви рамене, сякаш това нямаше значение.

— Извика ни тук — изрече Уингхам. — Има ли друга причина освен това заяждане? Когато мина през Палишчук, не поиска нищо от нас и ние сме готови да ти предложим същото.

— Но сега крал Гарет е тръгнал на поход — отвърна Джарлакъл. — Ситуацията, естествено, се промени. Палишчук се оказва хванат между разбиващите се вълни на възможностите. Да

остане между тях, докато се издигат до връхната си точка, означава да бъде смазан от двете. Време е за плуване, Уингхам.

Олгерхан стоеше с увиснала челюст и щръкнали бивни, а грозното му лице беше с почти безизразно изражение и Джарлакъл за малко не се изсмя на глас.

Уингхам обаче кимна, защото съвсем ясно схвана аналогията и страшните изводи, следващи от нея.

— Искаш от нас да воюваме с крал Гарет, който ни спаси от краля вещер и винаги ни е бил добър приятел? — попита опитният стар орк.

Джарлакъл се усмихна многозначително, докато претегляше решителността в думите на Уингхам — решителност, която знаеше, че няма да разклати, независимо колко е голяма заплахата от армиите от мрачни елфи на Кимуриел. Всъщност това беше решителност, на която бе разчитал, откакто разбра за дръзките действия, предприети от Гарет срещу новия крал на Вааса.

— Палишчук няма да предаде крал Гарет — заяви Уингхам и Джарлакъл знаеше, че казва истината.

— Не сме забравили времената на Зенги — продължи Уингхам и нуждата му да оправдае позицията си развесели Джарлакъл. — Помним добре мрака на краля вещер и светлината, наречена Гарет, който рискува всичко, живота си, приятелите си и цяла Дамара, за да е сигурен, че не сме сами срещу враг, когото не можем да победим.

— Добре казано — съгласи се мрачният елф.

— Няма да предадем крал Гарет — повтори Уингхам.

— Никога не съм казвал, че трябва — отвърна Джарлакъл и стоманеният поглед на Уингхам премина в объркване. — Армията на Кървав камък потегли на поход с прекрасните си блестящи оръжия и доспехи. Впечатляваща гледка без съмнение. Идват въоръжени и бронирани, с много магьосници и свещеници.

— И въпреки това сте изправени пред непознатото — продължи Джарлакъл. — Като изключим репутацията на народа ми и онова, което научихте по твърде болезнен начин за силите на замъка на Зенги. Аз не правя избор вместо вас, приятелю. Просто искам да ти обясня, че вълните ще се спуснат и трябва да плувате в едната или другата или да бъдете унищожени. Времето за неутралитет свърши. Не смятах, че ще

се стигне до това — поне не толкова бързо, — но се случи и ще бъде нехаен приятел, ако не ви помогна да го разберете.

— Приятел? — изрева Олгерхан. — Приятел, който докара война пред портите на Палишчук?

— Моята армия не е тръгнала на поход — отбеляза Джарлакъл и забеляза как при споменаването на думата армия веждите на Уингхам леко се повдигнаха.

— Но идваш със заплахи — изрече Олгерхан.

— Не, напротив — отвърна Джарлакъл бързо. — Крал Артемис е човек на мира. Гледайте на юг за ветровете на войната, не на север — той се обърна от грубоватия Олгерхан към изпълненото със съмнение лице на Уингхам и добави: — Изглежда крал Гарет не е човек, който споделя.

— С крадци? — посмя да попита Уингхам. — Които вземат онова, което не е тяхно? Които предявяват претенции към кралство без правото на кръвта или подвизите?

— Подвизите? — изрече Джарлакъл така, сякаш е наранен. — Завладяхме замъка, нали? В крайна сметка крал Артемис уби драколича. Твоят приятел може да го потвърди, макар да лежеше безпомощен на земята, когато Артемис нанесе решителния удар.

Олгерхан настръхна и изглеждаше жегнат от простичката истина, но не отговори.

— Тогава поискайте замъка и се спазарете с Гарет за баронство — предложи Уингхам. — Предотвратете войната за доброто на всички.

— Договор, който без съмнение ще доведе до васалност към Гарет — каза мрачният елф.

— А нима не обещахте точно това, когато приехте почестите в двора на крал Гарет?

— По принуда.

Изражението на Уингхам стана кисело.

— Нямате право да претендирате.

Джарлакъл отново сви рамене, сякаш нямаше значение.

— Може да се окажеш прав. Може и да не се окажеш. Накрая правото отива при най-силния, нали?

Имам предвид, когато всичко приключи. Онзи, който остане жив, остава жив, за да напише историята така, че да представи себе си и каузата си в най-благоприятна светлина. Със сигурност, предвид опита

ти, познаваш добре историята на света, магистър Уингхам. Със сигурност знаеш, че армиите, носещи знамена, почти винаги са крадци — докато не победят.

Уингхам не трепна, а Джарлакъл знаеше достатъчно за него и за хората като цяло, за да усети, че се е вкопчил в доста жалкия — от гледна точка на мрачния елф — идеал за по-висша справедливост, за универсална истина, за правилно и грешно. В края на краищата никой човек не можеше да е по-пречупен от онзи, който най-сетне трябваше да се изправи пред истината, че кралят му, живият бог, не е идеален.

— Гледай напред, добри ми Уингхам — предложи му Джарлакъл. — Изходът не ти е известен, но резултатът след битката е ясен. Победителят ще определи кой крал властва над земите на Вааса. Единият ще победи другия и ще изглади всичката вода под теглото си. Това е истината, пред която е изправен Палишчук, независимо от чувствата ни по въпроса. И в тази връзка аз бих те посъветвал да изчакаш с оценката си кой ще властва по право и по-важното — кой ще властва във Вааса.

Уингхам сякаш пребледня за момент, но изправи рамене и стисна челюсти, а кръглото му лице се изопна от достойна за уважение решителност.

— Палишчук няма да воюва с крал Гарет — заяви той.

— Значи неутралитет? — попита мрачният елф и позволи на изражението си да стане кисело. — Страхувам се, че изборът на страхливците рядко бива възнаграден.

Но може би крал Артемис ще прости...

— Не — прекъсна го Уингхам. — Прав си за едно нещо, Джарлакъл. Палишчук не може да позволи на събитията около него да го погребат под тежестта си. Не и без битка. Откакто съществуваме сме оцелявали с помощта на меча и сега отново ще бъде така. Убий ме сега, ако искаш. Убий всички ни, ако си толкова жаден за кръв, но разбери, че ако роговете на крал Гарет ни призоват, войните на Палишчук ще отвърнат на призива.

Внезапната усмивка на Джарлакъл хвана полуорка неподготвен и мрачният елф се поклонил искрено и с уважение.

— Никога не съм казвал, че не трябва да го правите — отвърна Джарлакъл и се оттегли в нощта.

Знаеше, че полуоркът ще изтълкува думите му погрешно и ще сметне, че безгрижното му поведение по отношение на съюзниците, които Палишчук ще избере, е знак за пълна увереност. Джарлакъл обичаше иронията.

* * *

— Крал Гарет е стигнал до Палишчук — Кимуриел информира Джарлакъл следващия следобед в огромното фоайе на основната сграда на замъка Д'аерте.

Стаята практически се бе превърнала в негова зала за аудиенции, макар че Артемис Ентрери, човекът, когото Джарлакъл бе провъзгласил за крал, почти не прекарваше време в нея. Винаги бе навън по крепостните стени, в някой закътан ъгъл, където каменните стени го предпазваха от засилващия се студ на северните ветрове. Джарлакъл разбираше, че неговият приятел се опитва да се държи колкото се може по-далече от Кимуриел и десетките други мрачни елфи, които бяха преминали през магическия портал, създаден от псиониста и магьосниците на Бреган Д'аерте.

Отсъствието на краля не бе разубедило Джарлакъл да се заиграе с дворцовата мода. Бреган Д'аерте бяха донесли мебелировка, с която скоро обзаведоха всяка стая в замъка. Джарлакъл седеше на трона на Ентрери, произведение в лилаво и синьо, изработено от гигантско гъбено стъбло с шапката, използвана като облегалка под формата на ветрило. Наоколо бяха разположени други по-малки столове, включително един директно пред трона, в който се бе разположил Кимуриел.

Навсякъде около тях мрачни елфи закачаха гоблени по стените, едновременно за да попречат на проникването на дразнещата дневна светлина и да смекчат бушуването на хапещия бриз. Гоблените не показваха никакви сцени, бяха просто фин черен плат, защото бяха сгънати наполовина и долната им част бе прикрепена към горната. Изражението на Кимуриел и на останалите мрачни елфи припомни на Джарлакъл, че изисква доста от бившия си отряд, като ги кара да дойдат в такава негостоприемна обстановка.

— Пристигна доста бързо, предвид размера на армията му — отвърна Джарлакъл. — Изглежда, че нашето съобщение му е направило впечатление.

— Размаха ранен бик пред гладен хищник — отбеляза Кимуриел, цитирайки стара поговорка от Мензоберанзан. — Този човек, Гарет, напада с решителността на матрона майка. Много необичайно за расата му.

— Той е крал паладин — обясни Джарлакъл. — Не по-малко предан е на своя бог, отколкото беше майка ми, дано Лолт измъчва душата ѝ вечно, на Кралицата на паяците. Повече от предаността, която може да се очаква от падналия дом на Облодра, разбира се.

Кимуриел кимна и каза:

— Благодаря ти.

Джарлакъл се разсмя високо.

— Значи си предвидил този ход на Гарет — размисли се Кимуриел и в гласа му се долови остра нотка. — Въпреки това ми позволи да похабя огромни ресурси в отварянето на множество портали до това отвратително място? Цената на тези платове ще бъде заплатена от твоята съкровищница, Джарлакъл. Освен това имам минимален екип, който действа в Мензоберанзан в разгара на търговския сезон, и почти всичките ми магьосници са изцяло заети в транспортирането на продоволствия, войни и пушечно месо за твоя поход.

— Не, не знаех, че ще тръгне на поход — обясни Джарлакъл. — Подозирах, че може да се стигне дотам, макар да признавам, че скоростта на реакцията на Гарет ме изненада. Очаквах тази решителна среща да се състои не по-рано от пролетта, ако въобще се състои.

Кимуриел потърка гладката си тясна брадичка и погледна настрана. След като размисли за момент, кимна почтително на бившия си господар.

— Имаше огромна потенциална печалба и нищо за губене — добави Джарлакъл.

Кимуриел не изрази несъгласие.

— Отново си припомням защо Бреган Д'аерте не намериха за уместно да те убият — изрече той.

— Въпреки че ме считате за дразнител?

Кимуриел се усмихна — едно от малкото изражения, които Джарлакъл някога бе виждал върху бездушното му лице.

— Това няма да е нищо повече от малко неудобство с някаква печалба може би. Винаги когато Джарлакъл има идея, Бреган Д'аерте са гъвкави в решенията.

— Има причина зарът да има шест страни, приятелю.

Няма тръпка, когато всичко е сигурно.

— Но печалбата трябва да е от повече от една от шест страни — отбеляза Кимуриел. — Джарлакъл, когато познавах в Мензоберанзан, нямаше да заложи, освен ако четири от страните не носеха някаква печалба.

— Нима смяташ, че до такава степен съм променил навиците или шансовете си?

— Има я случката в Калимпорт.

Джарлакъл кимна в знак на съгласие.

— Но, разбира се, ти бе омаян от могъщ артефакт — изрече Кимуриел. — Не можеш да бъдеш обвиняван.

— Много си великодушен.

— И както винаги накрая Джарлакъл излезе победител.

— Това е добър навик.

— И направи мъдър избор — каза Кимуриел.

— Имаш високо мнение за себе си.

— Малко от нещата, които казвам или мисля, са мнение.

„Вярно си е“, призна безмълвно Джарлакъл. И точно поради тази причина се бе погрижил Рай-ги, темпераментният и непредвидим магьосник, да е мъртъв, а Кимуриел жив и начело на Бреган Д'аерте по време на творческата почивка на Джарлакъл.

— Трябва да си призная, че последният ти план ме заинтригува — изрече Кимуриел. — Макар да не знам защо въобще настояваш дори да посетиш този забравен от Лолт пущинак.

Докато изричаше думите, обхвана с ръце тялото си и хвърли презрителен поглед настрани към един гоблен, който бе повдигнат от стената от силата на виещия вятър, нахлуващ през пукнатините между камъните.

— Беше добра възможност — отвърна Джарлакъл. — Винаги е така, когато няма нищо за губене.

Джарлакъл усети колебанието в гласа му, сякаш Кимуриел очакваше противопоставяне или неприятна изненада. Псионистът, естествено, се страхуваше, че Джарлакъл смята да го предизвика и да заповяда Бреган Д'аерте да влязат в битка срещу крал Гарет.

— Винаги има начини да се заобиколи неочаквано дръзкия ход на Гарет — каза той, за да вдъхне увереност на бившия си и вероятно бъдещ лейтенант.

— Има начини да се мине и през тях — отвърна Кимуриел. — Разбира се.

— Целта на този залог не е да се слага твърде много на масата. Няма да губя бойци мрачни елфи тук — и макар да вярвам, че пушечното месо ще ни свърши добра работа, като се хвърли в смилация търбух на тренираната армия на Гарет, дори и в това усилие трябва да сме предпазливи. Аз не съм матрона Баенре, обсебена от желанието да завладее Митрал Хол. В тази ситуация не търся битката — даже напротив.

— Гарет няма да отвърне на залога — каза Кимуриел. — Твърдиш, че действа дръзко, но в никакъв случай не е по-дръзък от теб, когато изпрати вестта за възкачването на крал Артемис.

— Той няма да отговори на залога — съгласи се Джарлакъл, — защото нямаме какво да му предложим. Това ще се промени с времето.

— И какво ще му кажеш сега?

— Ще си спестя дори сбогуването — отвърна Джарлакъл с усмивка.

Кимуриел кимна със задоволство. Отново погледна към развяващия се гоблен и сви ръце малко по-силно около себе си, но Джарлакъл го познаваше достатъчно добре, за да осъзнае, че е в покой.

* * *

Няколко мили на юг от замък на полето пред Палишчук друг войн бе всичко друго, но не и в покой. Олвен Горския другар обикаляше из лагера и окуражаваше жените и мъжете от армията на Кървав камък. Дървеснозеленият му плащ се развяваше зад него, докато крачеше чевръсто от лагерен огън на лагерен огън. Лицето му

бе зачервено от желание и нетърпение, а легендарната му брадва блестеше на светлината на огъня. От много години любимото му оръжие бе лъкът, но откакто подвижността му бе намаляла с годините бе открил, че тичането по периферията на битката вече не е за него. Не му бе отнело дълго време да открие тръпката от близкия бой, нито да усъвършенства уменията си.

— Утре ще щурмуваме стените — обеща на група млади войници, които го гледаха със страхопочитание. — Ще прекосим Галенските планини и ще се приберем у дома само след няколко дни.

Пламенните им, благодарни отговори последваха Олвен, докато се движеше към следващата група, привличайки към себе си втора, доста по-тънка и грациозна фигура.

Обикновено Риордан Парнел бе натоварен с поддържането на бойния дух. Често в затишието преди битка бардът развличаше с вълнуващи приказки за героични дела и победа над мрака. Но планираното му представление бе отклонено от поразяващото присъствие на неговия приятел рейнджър.

Той настигна Олвен точно преди последният да стигне до следващата група и дори си позволи да подръпне мъжа за ръкава, за да го спре или поне да го забави. Това му спечели гневен предупредителен поглед.

Очите на Олвен се спряха върху ръката на Риордан, после бавно ги вдигна, за да срещне погледа му.

— Все още имаме много да учим — изрече Риордан и внимателно дръпна ръката си.

— Не разполагам нито с време, нито с желание да чета историята на крал Артемис.

— Тя е доста мъглява.

— Опитват се да откраднат завоюваната с усилие земя на крал Гарет — изрече Олвен. — Заключили са се в замък и ние ще го съборим. Не виждам нищо неясно. Но не се притеснявай, барде. Ще се погрижа да имаш материал за една или две песни — докато изричаше обещанието си, праметна бойната си брадва през рамо и я хвана здраво пред себе си.

С кимване, рейнджърът се обърна и понечи да тръгне.

Но Риордан отново го хвана за ръкава.

— Олвен — каза той.

Рейнджърът наклони глава и го изгледа.

— Не знаем всички подробности около смъртта на Мариаброн — изрече Риордан.

Изражението на Олвен стана по-твърдо.

— Защо намесваш Мариаброн в това?

— Защото той загина в този замък и ти го знаеш отлично. Нищо, което възнамеряваш да извършиш утре, няма да промени това.

Олвен се обърна, за да застане лице в лице с Риордан и изпъчи мускулестите си гърди. Плътна брадвата надолу в едната си ръка, но действието стори малко, за да смекчи внушителната му поза.

— Тръгнал съм в отговор на призива на крал Гарет, не на някакъв призрак — изрече той, — за да победя претендент на име Артемис Ентрери.

— Емелин е влизал в замъка — изрече Риордан. — Аз разговарях с Арраян и Олгерхан от Палишчук и с Уингхам. Всички знаци и всички разкази — последователни до един — не сочат предателство, а лоша преценка, довела до смъртта на Мариаброн Скиталеца. Вярваме, че е паднал от удара на чудовище, а не в резултат на действията или дори машинациите на Артемис Ентрери и мрачния елф Джарлакъл.

— И, разбира се, не би било нормално за един мрачен елф да създаде неприятности.

На Риордан му бе трудно да отстои становището си срещу тази проста логика.

— Нито пък за краля вещер — най-накрая успя да го контрира бардът. — Според всичко, което научихме, Мариаброн е бил убит от трайното и подло наследство на Зенги.

— Не изричай това име! — каза Олвен със стиснати зъби и внушителните мускули на ръцете му се присвиха, когато раздвижи пръстите на ръцете си, свивайки дясната в юмрук, докато кокалчетата на лявата му побеляха от стискане на дръжката на брадвата.

Риордан го погледна съчувствено, но това накара Олвен да се намръщи още повече.

— И е възможно трайното и подло наследство на Зенги сега да е в ръцете на крал Артемис — изрече Олвен и вдигна брадвата пред себе си, така че да я хване с две ръце. Дръпна я леко назад и я плесна силно в десния си юмрук за по-голям ефект. — Писна ми от това наследство.

Колкото и да му се искаше да оспори тази гледна точка, Риордан Парнел откри, че няма отговор. Олвен кимна грубо и със завъртане се отдалечи, за да започне отново повдигащите духа разговори, когато се озова до следващата група войници. Всички те вдигнаха манерките за тост в името на легендарния рейнджър и извикаха в един глас:

— За Мариаброн Скиталеца!

Риордан наблюдава приятеля си известно време, но усети приближаването на друг човек и се обърна да поздрави братовчед си, Келедон Кирни.

— Това е поздрав, който ще ни вкара в кръвопролитие — отбеляза Келедон. — Олвен няма да е в настроение за забавяния, когато утре стигнем замъка Д'аерте.

— Не мога да си представя болката му — каза Риордан. — Да загуби мъж, който му бе като син.

— Ще ми се Гарет да му бе наредил да остане в Дамара — отвърна Келедон. — Той е един от най-добрите войни, които познавам, но не е в настроение за това.

— Страхуваш се от преценката му?

— Както бих се страхувал от твоята или моята, ако току-що бяхме загубили син. А Мариаброн беше точно такъв за Олвен. Според мълвата, когато новината достигнала до ушите му, се разбеснял като лъв. Отишъл при друидите в Олеанската гора край Кинъри и поискал от тях да разкрият цялата история, и дори според слуховете се поинтересувал от възможностите за прераждане.

Риордан пребледня, но не беше наистина изненадан.

— И, разбира се, му е било отказано.

— Не знам — отвърна Келедон. — Но се надявам, че Великият друид от Олеан не би поощрил подобно виждане.

— Значи вместо това ще облекчи болката си с брадвата — каза бардът. — Надявам се, че крал Артемис не се е привързал твърде много към титлата си.

— Или към главата си.

* * *

На следващата сутрин Ентрери и Джарлакъл бяха застанали на южната стена на замъка Д'аерте, близо до западната кула, която се намираше встрани от основната порта. Под тях и отвъд в двора, който някога бе гъмжал от немъртви чудовища, надигнали се при предишното им нашествие в замъка, триста гоблини и коболди пристъпваха нервно. Никой не смееше да проговори на висок глас, защото около тях се намираха безмилостни стражи мрачни елфи с дълги пръчки и свещеници с любимите им камшици, чиито глави представляваха живи, хапещи змии. Всеки гоблин или коболд, който се отдалечеше от редиците, усещаше пробождането от тези ухапвания, после падаше на земята и се загърчваше в ужасяваща агония, преди милостивата смърт най-сетне да го застигне.

Ентрери и Джарлакъл обаче, почти не обръщаха внимание на представлението под тях, защото насреща им идваше армията на Кървав камък. Основната пехота маршируваше в стегнати редици в центъра, обградена от всяка страна от тежка кавалерия и с батареи стрелци с лъкове, групирани зад предните редици. Утринният бриз развяваше множеството знамена на Дамара, на църквата на Илматер и на крал Гарет на фона на ритмичното потропване на щитовете на бойците, същият ритъм, който бяха барабанили само десет дни по-рано при преминаването си през Ваасанската порта.

Процесията спря на петдесетина ярда от замъка и с впечатляваща точност зае защитни позиции. Щитовете бяха обърнати отривисто и предните редици се разпръснаха наляво и надясно, разделяйки се на тънки редове, после се съгъстиха отново в защитни квадрати.

Около тях затанцуваха магьосници, сякаш бяха шутове.

Размахваха ръце и правеха всякакви защитни заклинания и формираха щитове, които да отразят и победят всяка атакуваща магия. Вътре в квадрата на пехотата стрелците подредиха редиците си и на всяка тетива бе поставена стрела. Когато средната линия се раздели напълно, пред двамата другари на стената се разкри самият крал в прекрасните му сребърни доспехи, заобиколен от могъщите си приятели.

— Как мислиш, дали са дошли за банкета в моя чест? — попита Ентрери.

— Това би било моето предположение. Отец Дугалд се е накиприл, а кралят, разбира се, сияе, сякаш слънцето свети специално

за него.

— И все пак дрехите на онзи — каза Ентрери и кимна в посока на мъжа от дясната страна на Гарет — ми изглеждат подходящи единствено за подкарване на добитък.

— Магистър Кейн — съгласи се Джарлакъл. — Той е истински срам. Човек би очаквал, че кралят на Дамара ще намери някой, който да обясни модните порядки на този глупак.

Ентрери се подсмихна, припомняйки си всички онези дни пътешестване с Джарлакъл, когато другарят му му бе приготвял хубави ризи. Помисли си за нощта, когато Джарлакъл се бе върнал с нов колан и ножница за Нокътя на Шарон и инкрустираната кама на Ентрери.

Коланът бе великолепно изработен от кожа, хубав не само на вид, но и като качества, защото напълно скрити, в задната му част имаше и два малки ножа за хвърляне.

— Може би Гарет ще те наеме да обучиш монаха — каза Ентрери.

Джарлакъл се поколеба за момент преди да отговори.

— Би могъл да направи и по-лош избор.

Шестима ездачи и магистър Кейн се отделиха от редицата и пристъпиха напред. Монахът вървеше пред Гарет, до когото бяха Келедон Кирни и Олвен Горския другар. Точно зад Гарет яздеше Риордан Парнел, бардът, който свиреше на лютня и пееше. От двете страни на барда бяха Дугалд и Емелин, и двамата правещи тихичко магии и издигащи защитни стени.

Групата прекоси половината разстояние до замъка Д'аерте, после спря и Риордан излезе покрай краля си и изгаломира краткото разстояние до портите, където рязко спря. Забеляза Джарлакъл и Ентрери и подкара коня си в тръс, така че да застане точно под тях.

— Магистър Джарлакъл и Артемис Ентрери, рицар-чирак от ордена — започна той.

— Крал Артемис — поправи го Джарлакъл достатъчно силно, че Гарет и другарите му да чуят и да се наежат, което предизвика усмивка на лицето на мрачния елф.

— Уважаеми поданици... — започна Риордан отново.

— Не сме.

Бардът изглежда твърдо упорития мрачен елф.

— Тогава, двойка глупаци такива — каза той. — Крал Гарет Драконоубиец, който победи Зенги, който запрата Жезъла на Оркус през равнините на съществуването, който...

— Спести ни го — прекъсна го Джарлакъл. — Студено е, а сме слушали тази песен и преди — в двора на Гарет, при това неотдавна.

— Тогава глупостта ви трябва да е очевидна за самите вас.

— Някой ден ще ти разкажа песента за моите дела, добри ми барде — рече му Джарлакъл. — И тогава приятелите ти ще те нарекат твърде бърлив.

— Крал Гарет настоява за аудиенция — извика Риордан. — Ако откажете, считайте, че сме във война.

Той погледна на изток и направи движение с дясната си ръка. В резултат на това двойката видя как леката кавалерия се разполага по фланговете на замъка Д'аерте, а леката пехота заема защитни позиции край нея.

Риордан посочи на запад и двойката видя подобна сцена да се разиграва и в тази посока.

— Да дадете аудиенция или да приемете обсада — изрече Риордан. — Изборът изглежда съвсем очевиден.

— Защо да не позволим свободно и безопасно преминаване на крал Гарет от Дамара — попита го Джарлакъл — наше сестринско кралство, което не е враг на трона на крал Артемис? Не е нужно да идвате при нас така официално и със заплахи. Крал Гарет винаги може да преминава свободно през нашите земи — макар че, ако ще е придружаван от толкова голям контингент, който тъпче флората и фауната ни, се опасявам, че може да се наложи да изискам такса.

— Такса?

— Задето изравнихте мочурището с преминаването си, естествено. Обикновена такса за поддръжка.

Риордан остана съвършено неподвижен за дълго време, очевидно без да е развеселен.

— Ще дадете ли аудиенция?

— Разб... — започна да отговаря Джарлакъл, но Ентрери го хвана за рамото и застана пред него.

— Кажу ми на крал Гарет, че не ни харесва гледката на армия пред прага ни, без да е предварително съобщено за идването ѝ — извика Ентрери към Риордан, отново достатъчно високо, че Гарет и вероятно

някои от редиците на основната войска да го чуят. Запазвайки учтивия тон и височината на гласа си, той продължи: — Но дори и така Гарет може да влезе в дома ми. Както виждате, имаме много високи кули и той е добре дошъл да се хвърли с главата надолу от всяка от тях.

Риордан остана неподвижен, сякаш за да преглътне думите. Дори погледна към кулите.

— Обсадени сте! — заяви той. — Знайте, че войната е на прага ви!

Обърна майсторски жребеца си и се отправи в галоп към групата си, която вече се обръщаше, за да се върне при основната войска.

— Това не беше най-умното ти действие — отбеляза Джарлакъл.

— Нима не искаш точно това? — отвърна Ентрери. — Война с крал Гарет?

— Не бих казал.

Лицето на Ентрери се изкриви от съмнение.

— Смятал си да спазариш добрите ни дела за независимо кралство за Джарлакъл?

— За крал Артемис — поправи го мрачният елф.

— Вярваш, че Гарет ще позволи на мрачен елф да властва над кралство в рамките на онова, което в момента нарича свое владение? — продължи Ентрери, пренебрегвайки поправката. — Ти си по-голям глупак, отколкото съм мислил — и преди си имаше извинение в лицето на Креншинибон. Какво е сегашното ти извинение освен окаяната глупост?

Джарлакъл го изгледа продължително, а тънките му устни се извиха в усмивка. Обърна се наполовина и погледна в двора отдолу, после вдигна ръка и я сви в юмрук.

Надзирателите се задействаха и размахаха камшици, докарвайки до лудост пушечното месо. Чу се силно скърцане, веригата издрънча в протест и масивната решетка, която блокираше главната порта на замък Д'аерте, се вдигна.

— Показани ми бяха два пътя — обясни Джарлакъл на Ентрери. — Единият ще ми позволи да действам от сенките, до голяма степен както винаги съм правил. Да намеря собствената си ниша тук, в земите на Кървав камък, удобно зад силните на деня — може да послужи на Цитаделата на убийците, макар и в много по-различен аспект от

представите на Кнеликт. Може би тогава щях да убедя Кимуриел, че тази земя си струва усилията и двамата заедно щяхме да поведем Бреган Д'аерте към абсолютно господство в подземния свят на земите на Кървав камък, подобно на онова, което бяхме постигнали за кратко в Калимпорт и определено правим в мрака на Мензоберанзан от близо два века. — Завърши със смях и добави: — Ще си струва усилието дори само за да видя как Кнеликт моли за вечната си душа.

Джарлакъл се спря и се вгледа в приятеля си. Под тях портите на замъка се отвориха и треста гоблини и коболди, злочестото пушечно месо, зад които имаше само болка и смърт, а насреща им — армия, изправена в очакване, се изсипаха на полето и се хвърлиха в атака.

— А другия път? — подкани го нетърпеливо Ентрери.

— Онзи, по който вървахме — обясни Джарлакъл. — Автономност. Кралство Д'аерте, представено на крал Гарет и останалите сили в земите на Кървав камък, открито и легитимно. Сестринско и съюзно кралство на север от Дамара, живеещо в хармония с Дамара и Палишчук.

— Смяташ, че биха приели кралството на мрачен елф? — Ентрери не направи усилие да скрие скептицизма в гласа си, което предизвика самодоволно подсмиване от страна на Джарлакъл.

— Струваше си да се опита, тъй като намирам другата опция за... скучна. Не си ли съгласен?

— Ти го искаше, не аз.

Джарлакъл го изглежда, сякаш думите го бяха наранили.

— Ти доведе странстванията ни дотук — каза Ентрери. — Ти ни вкара в служба на двойка дракони, измами ме да дойда във Вааса, знаейки през цялото време посоката на пътя, по който вървим и неизбежния край.

— Нямахме как да знам, че такава възможност като Уршула ще ни се открие толкова лесно — заспори Джарлакъл, но се спря и вдигна ръце, признавайки поражението си. — Както искаш. Във всеки случай времето ни тук почти приключи.

* * *

— Внимавайте за уловки! — извикаха към редиците отец Дугалд и неговите лечители и използваха магия, за да усилят гласовете си.

Крал Гарет и останалите, намиращи се пред едрия свещеник, координираха отговора на чудовищната атака.

Отляво и отдясно лъковете бяха опънати и порой от стрели полетяха към гоблините и коболдите, а изстрелите бяха така преценени, че падаща мишена да не прихване втора стрела.

Емелин Сивия и неговите магьосници изчакваха, докато чудовищните редици оредят под дъжда от стрели.

— Само дребни заклинания! — нареди на подчинените си архимагът. — Пазете силите си. Опитват се да ни изтощят!

— И вероятно да намалят теглото върху хранителните си запаси — добави тихо Кейн. Беше застанал между Гарет и Емелин, докато го изричаше и двамата схванаха отлично значението на думите му. — Очакват обсада и вярват, че могат да издържат повече от нас заради бързо приближаващата зима.

Пред тях онези чудовища, които някак бяха успели да избегнат стрелите, приближаваха бързо и бяха посрещнати със стена от дребни заклинания. Стрели магическа енергия — сини, зелени и червени — полетяха и се насочиха сякаш по собствено усмотрение, удряйки безгрешно набелязаните създания. Когато двойка амбициозни гоблини се приближи твърде близо, Емелин махна с ръка на останалите да спрат и пристъпи напред лично.

Допря върховете на палците си, разпервайки останалите пръсти пред себе си и изрече простичка команда.

Гоблините, повече объркани и ужасени, отколкото кръвожадни, не успяха да се спрат навреме и избухнаха в пламъци, когато от ръцете на магьосника изригна огнена вълна и се разпростря пред него.

Гарет и Келедон пришпориха конете си, следвани от Олвен и Риордан, но изненадващо монахът Кейн изпревари конете и беше първият, който се сблъска с врага.

Подскочи и се приземи, решително атакува с крака, щом приближи до двойка гоблин и коболд. Отнесе по-малкия, подобен на куче коболд с ритник в лицето и събори високия пет стъпки гоблин с тежък удар в гърдите.

И двамата отлетяха назад, сякаш ги бе ритнал кон.

Кейн се приземи по гръб, но се движеше толкова бързо и плавно, че много от наблюдателите примигнаха и поклатиха глави невярващо, защото монахът отново бе на крака в съвършено равновесие още преди краищата на робата му да са докоснали земята. Премаза врата на съборения коболд за всеки случай, после се хвърли напред и настрани, като се завъртя и се приземи до един изненадан гоблин. Създанието замахна непохватно с боздугана си, но Кейн с лекота отклони удара нагоре и без да нарушава устрема си, изви ръката си под правилния ъгъл, нанасяйки страховит удар с лакът, който улучи създанието точно под брадичката и смаза трахеята му.

— Отмъква цялото забавление — подхвърли Келедон на Гарет.

Гарет понечи да отговори, че има достатъчно останали врагове, но се отказа. Пехотата нападна стремително, а магьосниците на Емелин продължиха да сеят унищожение и паладинът осъзна, че трябва да побърза, ако иска да изцапа блестящия си меч, наречен Кръстоносец, свещеният отмъстител в този първи сблъсък. Един бърз поглед към Кейн му подсказа да свърне в друга посока, ако иска да си намери мишена.

Задъхващ се за въздух от перфектно прицеления удар с лакът, гоблинът политна към земята, но още преди да се строполи, Кейн си бе намерил друга цел, а ръцете му се движеха яростно във въздуха като огромни въртящи се ветрила.

Всичко това бе уловка, която да накара гоблина да се наведе напред и да наклони оръжието си съвсем леко встрани. Веднага щом го направи, Кейн скочи напред и нагоре и направи салто. Докато се превърташе, закачи водещата си ръка под брадичката на гоблина, а рамото си подпря на гърба му. Монахът се приземи на крака, в гръб със замаяния гоблин, след което продължи напред, дръпна главата на гоблина и я изви назад и нагоре.

Щом чу звука от счупването на врата на създанието, Кейн бързо го освободи от хватката си, остави безжизненото тяло да падне на земята и продължи стремителната си атака.

Битката, по-скоро клането, приключи за минути, а нападението бе спряно. Гоблини и коболди се търкаляха мъртви или умиращи, с изключение на малцината, които бяха коленичили на земята с вдигнати във въздуха ръце и молеха за милост.

От другата страна на полето решетката бе паднала обратно на мястото си и портите бяха затворени.

— Внимавайте за следващата вълна! — извика Дугалд и други поеха призива му. — Пазете се от гаргойлите!

Но нищо подобно не последва. Нищо. Замъкът се издигаше пред тях, огромен и мъртвешки тих. Статуите на гоблини, разположени по стените, надничаха зловещо навън, но само като застинали, безопасни камъни.

Зад тях не се долавяше никакво движение.

Над стената се понесе нов залп от стрели, последван от втори, но дори да бяха ударили нещо различно от вътрешните стени или празната земя, не се чува викове на болка и агония, които да го потвърдят.

— Задръжте огъня! — извика Гарет и заедно с част от другите бойци тръгна обратно, за да възстановят предишните си редици. Кралят паладин хвърли презрителен поглед към замъка на крал Артемис I, докато яздеше, смятайки, че наблюдението на Кейн е било съвсем точно.

Но освен това знаеше, че няма нито търпението, нито провизиите да поддържа подобна обсада.

Ентрери и Джарлакъл чува тракането на стрелите по вратата на централната сграда на замъка и убиецът се почувства доволен, че се е сетил да затвори след себе си поправените порти.

В главната зала на приземното ниво Кимуриел и неколцина други мрачни елфи очакваха двойката и Ентрери не можа да удържи киселото си изражение при вида на омразните създания.

— Няма да чакат дълго — обърна се Кимуриел към Джарлакъл на езика на мрачните елфи и Ентрери се разтревожи, че все още разбира този парадоксално лиричен език. Как бе възможно толкова зли създания да звучат така мелодично? — Гарет няма да прояви търпение със зимните ветрове, бушуващи наоколо. Веднага щом разберат, че нападението ни не е било просто диверсия за по-голяма атака, очаквай да се появят бързо-бързо. Мъкнали са обсадна техника в продължение на мили и няма да оставят тези катапулти мълчаливи.

— Ние, разбира се, сме подготвени.

— Ние сме последните — отвърна Кимуриел. — Порталът в долната зала едва се крепи. Време е да избираш, Джарлакъл.

— Да избираш какво? — обърна се към спътника си Ентрери, използвайки общия език на Горния свят.

Това въобще не изключи говорещия го свободно Кимуриел.

— Да избере между бягството и пробуждането на пълната мощ на замъка — отвърна той на същия език със свършена модулация, после премина на езика на мрачните елфи, обръщайки се към Джарлакъл: — Ще пробудиш ли Уршула?

Джарлакъл се замисли за малко. Още един залп се изсипа върху замъка. Няколко стрели изтрополиха по вратата.

— Можем да поведем страховита битка — изрече Джарлакъл. — С Уршула и гаргойлите, с немъртвите, които ще отвърнат на призова ми, можем да нанесем сериозни поражения на врага. А с пълната сила на Бреган Д'аерте няма съмнение, че ще победим.

— Ползата ще е временна и няма да си струва цената — отвърна Кимуриел. — Нямаме подкрепления, а Дамара принадлежи на поданиците на крал Гарет, които няма да стоят безучастни. А и Гарет вероятно е сключил много договори, които ще мобилизират и други нации срещу нас.

Джарлакъл погледна към Ентрери.

— Какво ще кажеш ти?

— Ще кажа, че явно съм пътувал с идиот — отвърна убиецът и Джарлакъл се разсмя.

— Много мъртви мрачни елфи са изричали същото — предупреди го Кимуриел и Ентрери му хвърли заплашителен поглед.

Но смехът на Джарлакъл разпръсна напрежението.

— Беше добър опит — реши той. — Но сега, след като видяхме отговора, е време да напуснем крал Гарет и земите на Кървав камък.

Той направи знак на Кимуриел и останалите да ги поведат през тунелите, после изчака Ентрери да се изравни с него преди да ги последва. Докато подминаваха гъбения трон, Джарлакъл метна на седалката му навит на руло свитък, завързан с два златни конеца.

Ентрери се обърна, сякаш за да иде да го вземе, но Джарлакъл постави ръка на рамото му и го подкани да продължи.

Минаха през тунелите и стаята, където Мариаброн бе паднал под атаките на деймоните, после продължиха още надолу по криволичещия път. От тавана започна да пада прахоляк, когато отгоре с пълна сила започна обстрелът с обсадните машини. Накрая се озоваха

в залата на Уршула, а следите от битката върнаха смъртоносния сблъсък обратно в мислите на Ентрери.

И му припомниха, че в най-мрачния му час Джарлакъл го бе изоставил.

В задната част на огромната зала, отвъд проснатия кокалест труп на драколича, чиито глава и врат бяха почернели от огъня на убийствения капан, заложен от Ентрери, беше очертан украсен портал — сияеща синя врата. Стените на залата се виждаха около очертаната на портала, но от него се простираше единствено мрак.

Един след друг мрачните елфи — бойци от Бреган Д'аерте, преминаваха през него и изчезваха.

Скоро останаха само трима и Кимуриел кимна на Джарлакъл, а после премина.

— След теб — Джарлакъл подкани Ентрери.

— Накъде?

— Ами там вътре, разбира се.

— Не това накъде — изръмжа Ентрери. — Накъде води?

— На теб накъде ти изглежда да води?

— Място, на което не искам да ходя — докато изричаше думите, тяхната истинност сякаш удари убиеца.

Беше време да се махнат от Гарет и земите на Кървав камък, така бе казал Джарлакъл, и Ентрери бе съгласен. Но бягството с Кимуриел и Бреган Д'аерте предполагаше нещо съвсем различно от онова, което имаше наум.

— Но изборът е направен — изрече Джарлакъл.

— Не. Това там е Подземният мрак.

— Разбира се.

— Няма да се върна там.

— Държиш се сякаш има варианти за избор.

— Не — повтори Ентрери, взирайки се в портала, все едно водеше към Деветте ада.

Спомените му от Мензоберанзан и подчиняването му на двадесет хиляди жестоки мрачни елфи, и осъзнаването, че не е нищо повече от иблит, боклук, и че каквото и да прави, когото и да убие, ще е без значение за промяната на оценката колко струва, нахлуха в съзнанието му в този ужасен момент.

Помисли си за Калихай, първата жена, в която се бе влюбил, както емоционално, така и физически, първата жена, с която имаше истинска връзка. Как можеше да я изостави?

Но какъв избор имаше?

Направи крачка към портала, но се спря, щом видя как очертанията му потрепват и осъзна, че магията му отслабва.

По време на тази пауза го обля втора вълна от спомени, болка, съжаление и гняв.

Порталът потрепери отново.

— Не — изрече Ентрери и постави ръка на рамото на Джарлакъл, побутвайки го. — Побързай. Магията отслабва.

— Не бъди глупак — предупреди го Джарлакъл.

Ентрери въздъхна и сякаш се смали пред очевидното обвинение. Погледна към Джарлакъл и кимна — точно колкото да накара мрачния елф да се отпусне и да приспи бдителността му.

Светкавично Ентрери измъкна червеното острие на меча си и го вдигна високо с две ръце. Изръмжа и внезапно се завъртя, навеждайки острието на нивото на кръста — разсичане, което би прерязало Джарлакъл на две.

Мрачният елф нямаше как да се защити.

Той се подсмихна подигравателно, докато отстъпваше в единствената възможна посока, по-скоро залитайки, отколкото побягвайки през портала. Джарлакъл изчезна на косъм от приближаващото се острие.

Ентрери остана взрян в трептящия междупространствен портал за няколко мига, но дори и магията му да не бе изчезнала, нямаше начин Артемис Ентрери да се завърне в Подземния мрак и Мензоберанзан.

Дори и за да спаси живота си.

ГЛАВА 14

НАДХИТРЯНЕ

Щом замъкът утихна, на полето затръбиха рогове и из редиците на армията се понесоха радостни викове.

— Крал Гарет! — скандираха ентузиазираните войници, а най-енергичните и благодарни викове идваха откъм контингента от Палишчук.

Колкото и затрогващо да беше, Гарет Драконоубиец не беше в настроение. Не бяха загубили нито един човек, а стотици чудовища лежах мъртви из полето, повечето повалени преди дори да започне битката.

— Това не беше нападение, а масово самоубийство изкоментира Емелин Сивия и приятелите му нямаше как да не се съгласят.

— Не постигна нищо освен дето изтри петното, каквото представляваха гоблините и коболдите — изрече Риордан.

— И подсили решителността и сплотеността ни — добави отец Дугалд. — Безплатна тренировка преди истинската битка? Нима враговете ни са толкова неумели?

— Къде е второто нападение? — запита Гарет колкото себе си, толкова и останалите. — Трябваше да нападнат точно когато вниманието ни бе най-отвлечено.

— Но пък то така и не беше особено отвлечено, нали? — запита Емелин. — Предполагам, че Кейн е бил прав в оценката си и това се е оказало просто отклоняване — чистели са пушечното месо, за да опазят запасите си.

Гарет погледна към мъдрия си другар и поклати глава.

Зачакаха нетърпеливо, докато времето течеше, но замъкът само изглеждаше още по-бездеен и мъртъв. Зад високите му стени не се прокрадваше никакво движение. Нямаше веещи се знамена, нито се чуваше отваряне и затваряне на врати.

— Знаем, че Артемис Ентрери и Джарлакъл са вътре — отбеляза Келедон Кирни след доста време. — С какви други сили

разполагат? Къде са гаргойлите, които заплашиха Палишчук при първото оживяване на замъка?

Гаргойлите, които според докладите ни регенерирали бързо. Неизчерпаем ресурс.

— Може всичко да е било просто блъф — предположи отец Дугалд. — Може би замъкът не може да бъде съживен отново.

— Уингхам, Арраян и Олгерхан са видели гаргойли да прелитат над стените само преди няколко дни — отвърна Келедон. — Тазмикела и Илнезара ясно ни предупредиха, че Джарлакъл има Уршула Черния, могъщ драколич, който е на разположение за призоваване. Дали лукавият мрачен елф се опитва да ни примами вътре, където магическите му подчинени ще се окажат много по-смъртоносни?

— Няма как да узнаем — призна крал Гарет.

— Има как — отвърна Кейн и всички погледи се насочиха към него.

Монахът застана срещу Гарет и се поклони бавно и почтително.

— Били сме в подобни ситуации много пъти, стари приятелю — изрече той. — Това може да се окаже въпрос, който армията да разреши, а може и да не е. Нека за момент забравим кои сме в момента и да си припомним кои бяхме.

— Не можеш да изложиш краля на опасност — предупреди отец Дугалд.

До него Олвен Горския другар изсумтя подигравателно, макар останалите да не можеха да преценят дали тази реакция е насочена към Кейн, или към Дугалд.

— Ако Джарлакъл е толкова мъдър, колкото ние си мислим, тогава предпазливостта е наш съюзник — изтъкна Кейн. — Да си играем на интриги с мрачен елф е равнозначно да предизвикаме нещастие.

Обърна се с лице към замъка и суровото му изражение накара останалите да направят същото.

— Били сме в подобна ситуация и преди — повтори Кейн. — Някога знаехме как да се справим. И ще го направим отново, освен ако не сме станали плашливи и стари.

Отец Дугалд понечи да спори, но на лицето на крал Гарет се появи усмивка, усмивка от отминали времена, отпреди десетилетие и повече, когато тежестта на земите на Кървав камък все още не лежеше

на силните му рамене. Усмивка, породена от приключения и опасности, която изтри типичната гримаса, предизвикана от политическите игри.

— Кейн — каза той и лукавата нотка в гласа му накара половината му приятели да се усмихнат, а другата половина да затаят дъх — смяташ ли, че можеш да се прехвърлиш през тази стена, без да те забележат?

— Знам си работата — отвърна монахът.

— Както и аз — бързо добави Келедон, но Гарет го прекъсна с вдигната ръка.

— Не още — изрече кралят.

Той кимна на Кейн и монахът затвори очи за момент на медитация. Отвори ги отново и внимателно завъртя глава, попивайки целия пейзаж около себе си, поглъщайки всички ъгли и изчислявайки видимостта на евентуални скрити стражи по стените на замъка. Отпусна лице в шепите си и бавно и дълбоко си пое дъх, а когато издиша, сякаш се смали, сякаш цялото му тяло някак бе станало по-малко и не толкова плътно.

Повдигна една ръка и показа малко бижу, което блестеше с вътрешен, магически огън — огън, който можеше да прерасне в светлина по желание на приносителя си. Това беше старият им сигнален пламък, ясно доказателство за намеренията на Кейн и инструкциите му към останалите. След това монахът се впусна в тръс.

Приятелите го наблюдаваха, но когато някой от тях отклонеше очи дори и за миг, повече не успяваше да фиксира неуловимата фигура.

По-скоро, отколкото някой би очаквал, дори шестимата мъже, които бяха прекарали години покрай великия магистър, Кейн им подаде сигнал с блестящата скъпоценност от основите на стената на замъка.

Движеше се като паяк, ръцете му се преместваха, за да открият пукнатини, краката му се извиваха под всякакви ъгли, за да го изтласкат нагоре, понякога се вдигаха дори над рамената му, а пръстите на краката му се вкопчваха и в най-малките издатини на стената. Само за няколко секунди монахът се прехвърли през стената и изчезна от поглед.

— Кара те да се чувстваш глупав, че ползваш инструменти за катерене, нали? — обърна се Емелин Сивия към Келедон и той само се

засмя.

— Кейн би те накарал да се чувстваш глупав и доста непохватен, като избегне всичките ти магически мълнии и огнени кълбета и струи с цветове на целия спектър — Риордан бързо се включи в защита на Келедон.

— Този странен образ се присмива на всички ни — съгласи се Дугалд. — Но просто е твърде стегнат, че да изпие бутилка бренди и твърде погълнат, че да преспи с жена. Човек би се зачудил кога концентрацията става маловажна!

Това предизвика смеха на всички приятели и на тези около тях.

С изключение на Олвен. Рейнджърът се взираше по посока на мястото, където бе изчезнал Кейн, ръцете му стискаха бойната брадва, а брадата му бе мокра от постоянното дъвчене на устните.

Две проблясвания от украшението на монаха от върха на стената им показаха, че пътят е чист.

— Емелин и Келедон — нареди Гарет, защото това бе обичайният курс на групата, като магьосникът използваше уменията си, за да пренесе потайния Келедон при Кейн. — Бързо оглеждане и вдигане на решетките...

— Отивам аз — намеси се Олвен и застана пред Келедон, когато крадецът тръгна към очакващия го Емелин. — Пренеси мен — нареди на магьосника.

— Това винаги е била моята роля — отвърна Келедон.

— Този път отивам аз — изрече Олвен и твърдият му баритон беше безкомпромисен. Погледна покрай Келедон към Гарет. — Позволи ми това, за всичките години, през които те следвах. За всичките битки, които сме споделяли. Дължиш ми го.

Това заявление не зарадва никого от приятелите, отец Дугалд дори направи кисела физиономия и поклати глава.

Гарет обаче не можеше да пренебрегне погледа на стария си приятел. Олвен молеше Гарет да му повярва и го питаше какъв приятел би бил той, ако не го направеше?

— Вземи Олвен — обърна се Гарет към Емелин. Твое задължение, Олвен, е бързо да се увериш, че районът около двора е безопасен, да вдигнеш решетката и да отвориш тези порти. Всички ще сме заедно, когато се изправим пред Артемис Ентрери и Джарлакъл, както и пред създанията, които са скрили в замъка.

Олвен измърмори — това беше единственото потвърждение, което щеше да получи Гарет, — и отиде до Емелин. Магьосникът хвърли още един поглед към Гарет и се зае със заклинанието. Олвен го хвана за рамото и миг по-късно напред лилаво проблясване двамата изчезнаха, преминавайки през междупространствена врата до стената, където чакаше магистър Кейн.

В тунелите в горната част на Подземния мрак, дълбоко под творението, което Джарлакъл бе нарекъл замък Д'аерте, войниците от Бреган Д'аерте бяха направили лагера си заедно с онези роби, извадили късмета да не бъдат изпратени на полето срещу мощта на крал Гарет. Отстрани на основната група в един къс глух тунел Кимуриел и двойка магьосници вече бяха подготвили гадателски кладенец и когато Джарлакъл се присъедини към тях, наблюдаваха различни части от замъка.

Джарлакъл се усмихна и кимна, когато образът на Ентрери се появи в мрачните води на кладенеца. Убиецът се бе изкачил от леговището на драколича в по-горните тунели, близо до мястото, където се бе сражавал с магьосника Кантан.

— Той се опита да те убие — каза Кимуриел. — Не можем да се върнем обратно веднага, но ако успее някак да избяга и този път, ти обещавам, че Артемис Ентрери ще умре от острието или магията на мрачен елф.

Джарлакъл клатеше глава в отрицание по време на тази реч.

— Ако е имал намерение да ме убие, щеше да използва гадната си малка кама, а не тромавия меч. Правеше изявление — може би дори толкова напълно отхвърляне, — но те уверявам, стари приятелю, че ако Артемис Ентрери наистина се бе опитал да ме убие, сега щеше да лежи мъртъв.

Кимуриел хвърли изпълнен със съмнение и дори разочарование поглед към своя партньор, но не направи друг коментар. С едно махване извика във водите друг, по-ярък образ и четиримата мрачни елфи започнаха да наблюдават придвижването на трима мъже.

— Така или иначе ситуацията е съмнителна — изрече псионистът. — Предупредих те за тези врагове.

— Кейн — изрече Джарлакъл. — Той е монах с голяма известност.

Един от магьосниците мрачни елфи го изгледа объркано.

— Сражава се по метода на куо-тоа — обясни Джарлакъл. — Неговото оръжие е тялото му и е наистина страховито.

— Вторият е най-опасният — изрече Кимуриел, имайки предвид Емелин Сивия. — Дори и по стандартите на Мензоберанзан магията му би се считала за могъща.

— Толкова могъща, колкото при архимага Громф? — попита един от магьосниците.

— Не ставай глупав — изрече Кимуриел. — Той е просто човек.

Джарлакъл почти не чу думите му, защото вниманието му бе съсредоточено върху третия в групата мъж, който не му бе познат. Докато Кейн и Емелин явно се оглеждаха внимателно, този изглеждаше много поразвълнуван. Държеше грамадната си брадва с две ръце пред себе си и за Джарлакъл бе очевидно, че отчаяно иска да я забие в нещо от плът и кръв. И докато Кейн и Емелин продължаваха да гледат и да се движат към основните порти, то вниманието на третия мъж беше изцяло насочено към централното укрепление отвъд двора.

Кимуриел размаха черната си ръка над водата и образът отново се смени с този на Ентрери. Намираше се в зала, която Джарлакъл не разпозна, с гръб към стената, точно до издигащ се нагоре тунел. Все още не бе извадил оръжията си, но изглеждаше неспокоен, тъмните му очи се стрелкаха към осветените от факли тунели, а ръцете му почиваха в близост до дръжките на оръжията.

Внезапно се разсмя и поклати глава.

— Знае, че го наблюдаваме — предположи единият от магьосниците.

— Може би смята, че ще му се притечем на помощ — отбеляза другият.

— Не и той — каза Джарлакъл. — Видя възможностите за избор съвсем ясно и прие последиците от решението си — обърна поглед към Кимуриел. — Казах ти, че Ентрери е почтен човек.

— Бъркаш почтеността с идиотизма — отвърна псионистът. — Почтеността е преди всичко съблюдаване на собственото оцеляване. Това е крайната цел на всички мъдри хора.

Джарлакъл кимна, но не в знак на съгласие, а заради предвидимостта на отговора. Защото това, естествено, бе маниерът на

мрачните елфи, където личният интерес превъзхождаше общия, където егоизмът бе добродетел, а щедростта — слабост, която трябва да бъде използвана.

— Някои може да смятат простото оцеляване за предпоследната, а не крайната цел.

— Тези, които смятат така, до един са мъртви или скоро ще бъдат — отвърна Кимуриел и Джарлакъл просто повтори кимването.

— Не можем да се върнем да му помогнем, без да заплатим висока цена — добави Кимуриел и от тона му Джарлакъл разбра, че за него това не е възможност.

Псионистът очевидно нямаше желание да върне Бреган Д'аерте обратно в битката и от модулацията на гласа му — а може би бе направил и телепатична добавка към изявлението си. Джарлакъл никога не можеше да е напълно сигурен с него! — му стана ясно, че ако се опита да използва възможността да си върне отново водачеството над Бреган Д'аерте, ще се изправи пред битка.

Но Джарлакъл нямаше подобни намерения. Приемаше обратата на съдбата, дори и да не беше доволен от него.

Дворът продължаваше да се вижда в гадателския кладенец, но трите фигури бяха изчезнали. Движение встрани разкри единия, неспокойния мъж с брадвата, когато се показа за малко. Движеше се бързо от едно прикритие към друго и предвид ъгъла, под който отново изчезна от кладенеца, стана ясно, че се движи бързо по посока на вратата на основната сграда.

— Сбогом, приятелю — изрече Джарлакъл, протегна ръка и докосна неподвижната вода на кладенеца. Вълнички размазаха образа, преди да изчезне изцяло.

— Ще се върнеш с нас в Мензоберанзан, така ли? — попита Кимуриел.

Джарлакъл погледна към бившия си лейтенант и въздъхна примирено.

* * *

Никой в земите на Кървав камък не бе по-добър в разчитането на следи и движения от Олвен Горския другар. Твърдеше се, че

рейнджърът може да проследи птица, прелетяла над камък, и никой, който бе виждал дедуктивните умения на Олвен в действие, не бе поставял това под съмнение.

— Имат портал — обърна се Олвен към Кейн и Емелин, когато двамата слязоха от стената в основния двор на замъка.

Следите от армията коболди и гоблини бяха достатъчно ясни и за тримата, земята беше разкъсана под тяхната внезапна — и както Олвен увери другарите си принудителна атака.

Рейнджърът кимна по посока на основната крепост — тумбеста, масивна сграда в средата на стената, която разделяше горната и долната външна стена.

— Или са открили тунели под кулата, където чудовищата са живеели — изрече той.

— Няма ли следи, които да влизат навътре? — попита Емелин.

— Гоблините и коболдите са излезли от тази врата — увери ги Олвен и посочи към сградата. — Но никога не са влизали вътре. А и триста от тях щяха да натъпчат замъка до пръсване.

— Отдолу има множество тунели — отвърна Емелин, който бе разглеждал замъка и преди.

— С изходи? — попита го Олвен.

— Да.

— Сигурен ли си?

— Използвах Всевиждащ камък, глупави ловецо на елени — изпуфтя магьосникът. — Смяташ ли, че ще позволя на нещо незначително като тайна врата да ми се изплъзне?

— Значи имат портал — заключи Олвен.

— Явно двупосочен — добави Кейн.

Рейнджърът се огледа в празнотата на мястото, спря за момент, за да обмисли тишината и кимна в знак на съгласие.

— Е, нека да отворим това място и да го претърсим от горе до долу — каза Емелин. — Крал Артемис и тъмнокожият му подъл приятел няма да ни се измъкнат толкова лесно.

Емелин и Кейн се обърнаха към портите и решетката и към стаята в основата на дясната стражева кула, където се виждаше голям лост. Погледът на Олвен обаче остана съсредоточен върху централната сграда и докато приятелите му се движеха към предната част на замъка, той навлезе по-навътре.

Умееше да се движи безшумно като опитен градски крадец, а способностите му да намира прикритие в сенките бяха подсилени неимоверно от плаща и ботушите му, изработени от елфически ръце и с елфическа магия.

До такава степен се сливаше с пейзажа, че за всеки наблюдател би изглеждало сякаш е изчезнал напълно, а стъпките му бяха съвсем безшумни. Всъщност едва когато видяха, че вратата на основната сграда е широко отворена, Кейн и Емелин, които се намираха близо до лоста и се чудеха как да закачат наново счупената верига, осъзнаха, че Олвен се е отдалечил толкова от тях.

— Тъгата му го прави безразсъден — отбеляза Кейн и тръгна в тази посока.

Емелин хвана монаха за рамото.

— Олвен се движи по свой път и винаги го е правил припомни той. — Предпочита компанията единствено на Олвен. Без съмнение обучението на Мариаброн е насадило същите чувства в него.

— И според всички доклади е причинило смъртта му — изрече Кейн.

Емелин кимна в знак на съгласие.

— И Олвен най-вероятно го осъзнава.

— Вината и тъгата не са здравословна комбинация — отвърна монахът и погледна зад гърба им. — Оправи веригата и доведи приятелите ни — нареди и тръгна след Олвен.

Мебелите и сгънатите наполовина гоблени в залата за аудиенции не забавиха Олвен. Той се отправи директно към множеството входи на коридори в далечната част на стаята, които се извиваха настрани и надолу. Наведе се ниско и премина покрай тях, докато най-сетне не определи онзи, по който бе имало най-голям и вероятно най-скорошен трафик.

С бравда в ръка Олвен се спусна по него. Премина през поредица от стаи, бавно и решително, и повторението не направи нищо, за да приспи бдителността му или да го направи по-нехаен. Множеството странични пасажи не го умориха, защото макар да имаше малко следи, подозираше, че всички те са свързани. Ако направеше погрешен ход, с лекота можеше да поднови преследването в следващата стая или в стаята отвъд.

Тихо и внимателно рейнджърът се спусна по следващ коридор, който свършваше с отворена врата, водеща до осветена от свещи стая. Щом се приближи до вратата покрай стената от дясната му страна, рейнджърът забеляза, че следите рязко прекъсват вдясно, точно след прага на вратата.

Олвен се промъкна напред. Само на стъпка разстояние от отвора той затаи дъх и се наведе леко, колкото да види върха на лакът.

Погледна обратно към пода — чифт следи.

Грациозно и със скорост, неприсъщи за едрото му тяло, Олвен скочи напред и се завъртя, замахвайки с брадвата си напърно за удар, който изненаданият подлец дори не би могъл да блокира. Задоволство обзе рейнджъра, когато отлично балансираното, омагьосано острие профуча през въздуха, без да срещне съпротива.

Заби се дълбоко в гърдите на чакация в засада. Нямахше как глупакът да се защити.

Встрани от портала, където Олвен бе влязъл така внезапно и агресивно, в сенките на друг коридор Артемис Ентрери наблюдаваше леко развеселено как рейнджърът разбива на парчета гърдния кош на мумията, която убиецът беше изправил до входа.

Оръжието премина през тялото, точно както Ентрери бе планирал, и срязва осигурителното въже, поставено зад запазения труп, преди да иззвънти при срещата си с камъка.

Срещу мумията, от другата страна на неканения гост, се спусна меч, освободен от отрязаното въже.

Ентрери реши, че е успял да извърши убийство и вече няма път назад.

Но едрият нападател го изненада, защото още щом оръжието му иззвънтя на камъка, още щом срязва въжето, вече се движеше, при това бързо, претъркаляйки се странично. Преметна се по-навътре в стаята, на косъм от люлеещото се острие и стъпи обратно на крака с такова умение и грациозност, че бе заел приклепнала позиция преди Ентрери да успее да излезе напълно от коридора.

И макар Ентрери да бе ненадминат в способността си да се движи тихо, Олвен очевидно го чу или почувства, защото скочи, завъртайки се в кръг и замахна косо с брадвата. Единственото, което оставаше на Ентрери, бе да праметне Нокътя на Шарон нагоре и през рамо, за да не бъде избит от ръцете му.

Олвен овладя движението и промени ъгъла на бравата с невероятна сила и координация, после замахна и острият ѝ връх полетя към гърлото на убиеца.

Ентрери политна назад, докато Олвен настъпваше.

Най-сетне успя да вдигне Нокътя на Шарон пред себе си и принуди рейнджъра да спре, но вече до такава степен бе изгубил равновесие, че не можеше да се надява да задържи позицията си. Просто се изви и се остави да падне, подпирайки се на ръката, с която въртеше камата.

Ревът на Олвен подсказа поредната атака, но Ентрери вече се движеше, използвайки пръстите, на които се бе подпрял за опора, и се хвърли наляво пред ръката си, извивайки и обръщайки рамото си така, че да превърне страничното превъртане в предно салто. Беше отново на крака и се обръщаше, преди Олвен да успее да се приближи, подобно на рейнджъра, когато бе избегнал капана с меч. Нокътя на Шарон свистеше във въздуха пред него, докато се завърташе.

— Ти си хитър убиец, а? — попита го Олвен.

— Не е ли това разликата между убиеца и убития?

— А Мариаброн не беше толкова хитър, нали?

— Мариаброн? — повтори Ентрери, видимо изненадан.

— Не пълни ушите ми с лъжи — извика Олвен. — Видял си заплахата, която представлява той — честният човек.

Завърши думите си с внезапен скок напред и бравата му нанесе разсичащ удар диагонално отдясно наляво. Олвен отпусна дясната си ръка, докато бравата летеше надолу и без въобще да забавя инерцията си завъртя лявото си рамо така, че отново да я вдигне нагоре и да използва дясната си ръка за кръстосан захват, после нанесе разсичащ удар в обратната посока.

Ентрери нямаше как да парира толкова могъщ удар, затова просто отстъпи извън обсег. Подпря се здраво на крака, който ползваше за опора, с идеята да се стрелне зад бравата. Когато Олвен пусна оръжието с лявата си ръка и бравата се залюля надясно, хваната в средата на дръжката само с дясната му ръка, Ентрери видя пролука. Със скъсения захват Олвен не можеше да се надява да го спре.

В този момент Артемис Ентрери за пръв път усети вкуса на истинските сили в земите на Кървав камък, силите на приятелите на крал Гарет.

Олвен остави дясната си ръка да се изпъне до краен предел и отпусна захвата си на брадвата, така че да се плъзне напред до пълната си дължина. Свободната му ръка сграбчи ръчна брадвичка, която висеше на колана му, точно зад дясното му бедро и когато Ентрери се впусна напред, с движение на китката Олвен запрати по-малкото оръжие към него.

Ентрери се гмурна надолу и отчаяно вдигна Нокътя на Шарон, едва закачайки брадвата, пресичайки смъртоносното ѝ въртене, макар и да не успя изпяло да промени ъгъла ѝ. Въпреки това острието го закачи странично по главата, но поне оръжието не се заби право в лицето му!

По-лош за Ентрери бе могъщият замах на Олвен с една ръка. Брадвата летеше напърно с ужасяваща сила и скорост.

Единствената защита на Ентрери бе да се гмурне под този удар със завъртане, така че да погълне силата му.

За всеки друг боец това щеше да е не повече от отчаян защитен ход, но Ентрери импровизира, прехвърляйки оръжията си в движение. Лявата му ръка хвана Нокътя на Шарон, а дясната сръчно пренасочи инкрустираната кама. Още докато забавяше удара на брадвата, Ентрери се хвърли в контраатака, промушвайки закръгления корем на Олвен.

Докато се изплъзваше от атаката, Олвен нанесе удар със свободната си ръка по водещата ръка на Ентрери и отби камата встрани. Тъй като и двете оръжия на Ентрери се оказаха от дясната страна на Олвен, а рейнджърът умело се завърташе зад рамото му, на Ентрери не му остана никакъв избор, освен да го притисне още по-усилено. Направи кълбо напред и отново се изправи на крака с дефанзивно завъртане.

Успя да отбие още една свистяща брадва, като едва забеляза сребристите отблясъци на острието ѝ. Трудно му бе да повярва, че Олвен е успял да се изправи, да измъкне друго оръжие и да го хвърли с такава смъртоносна прецизност и лекота.

— Виждам, че си роднина на хлъзгавото прасе — подразни го Олвен.

— Което рядко бива хващано и често прави преследвачите си на глупаци.

Олвен се усмихна уверено, докато отиде настрана, размахвайки бойната си брадва с лекота и прибра първата брадвичка, която бе

хвърлил.

— О, отнема известно време да го хванеш — каза той. — Но истината е, че прасето никога не печели.

— Който разчита на сигурното, определено ще остане разочарован.

Олвен се разсмя гръмко и подканващо махна с ръка към Ентрери.

— Ела тогава, мръсен убиецо, крал Артемис Глупака. Разочаровай ме.

Ентрери наблюдава мъжа известно време, докато той застана в защитна поза и нагласи брадвите си, бойна и ръчна, демонстрирайки, че е запознат с боя с две ръце.

Рейнджърът очевидно смяташе, че Ентрери е убил Мариаброн — престъпление, за което беше невинен.

В този момент се замисли да протестира. Помисли си, мимолетно, да успокои умения войн като — необичайно за него — му каже истината.

„Но с каква цел?“, не можа да не се зачуди Ентрери.

Джарлакъл го беше провъзгласил за крал Артемис I, узурпатор в земи, които Гарет беше обявил за свои. За това престъпление наказанието без съмнение бе същото, каквото този мъж се опитваше да му наложи.

Какъв бе смисълът?

Ентрери погледна към собствените си оръжия, червеното острие на Нокътя на Шарон, блестящите камъни на камата, която го бе превела през хиляди битки по улиците на Калимпорт и отвъд.

— О, хайде — подразни го противникът му. — Очаквам повече от един крал.

С примирено свиване на рамене, отново признание, че всичко е една глупава и откачена случайна игра, признание и приемане, че макар веднъж да бе обвинен погрешно, е имало множество случаи, когато заключението на Олвен би било съвсем вярно, Артемис Ентрери настъпи.

Звуците от битката отекваха нагоре по коридорите чак до фойето, където магистър Кейн стоеше пред объркващото множество от входове на тунели. Заради плана на мястото, с всички тунели, завиващи по един и същ начин, нямаше как монахът точно да прецени

кой тунел ще го заведе до битката. Дори звуците от битката звучаха еднакво от всички отвори, сякаш бяха свързани от кръстосани канали.

— Трябваше да го отбележиш, Олвен — измърмори и поклати глава.

Кейн се опита да прецени ъгъла на извивката и разстоянието до битката. Застана до втория отвор отдясно.

Спря се за момент, докато не осъзна, че колебанието няма да му даде повече яснота или по-добро предположение. Бръкна в една кесийка, извади свещ и я пусна на пода, маркирайки входа.

После безшумно и бързо се затича надолу.

Ентрери замахна с меча си и ръчната брадва на Олвен бързо се спусна, за да го отклони. Убиецът дръпна острието назад, направи лъжливо движение с камата и отново мушна с по-дългото оръжие. Олвен трябваше да се извие настрани и да използва по-голямата брадва, която държеше в дясната си ръка.

Ентрери отново го дръпна бързо назад и смени позиция, сякаш щеше да пристъпи напред с левия си крак и да нападне с камата, която отново бе в лявата му ръка.

Рейнджърът спря наред извъртането си и се опита да се преустрои надясно, но Ентрери нападна с ново мушкане с Нокътя на Шарон.

Реши, че битката е приключила — срещу по-неопитен противник със сигурност щеше да е, — но след това убиецът осъзна, че Олвен е предположил точно този ход и извиването му надясно не е било нищо повече от лъжливо движение, измислено, за да го завърти в удобна за хвърляне позиция.

Ръчната брадва полетя към Ентрери и само невероятната подвижност на убиеца му позволи да замахне с инкрустираната кама, докато залягаше, и да я отклони нагоре. Ентрери не спря да се движи и смени позицията си толкова бързо, че още докато се спускаше надолу под въртящата се във въздуха брадвичка, успя да се стрелне в атака напред с Нокътя на Шарон.

Олвен го блокира, но Ентрери пристъпи точно зад парирация удар — или поне така си мислеше — и замахна с камата.

Убиецът смяташе, че Олвен трябва да е парирал с голямата брадва, и затова бе объркан, когато атаката с ножа не достигна

мишената си, а рейнджърът, по-стабилен, отколкото бе мислил, че е възможно, успя да се плъзне крачка назад.

Когато ситуацията се изясни, Ентрери видя, че мъжът е успял да измъкне втора ръчна брадва и че тя, а не по-голямото оръжие, е блокирала меча му.

А той се намираше твърде напред и твърде снижен, с остриета, нанасящи удари само във въздуха, докато Олвен отскачаше, вдигайки високо грамадната брадва.

Тя се спусна във внезапна и унищожителна атака.

Ентрери се хвърли на пода и потръпна, когато въздухът над него изсвистя. Подпря се на ръце и се изстреля нагоре с цялата си сила. С майсторско движение изви крака под тялото си и се изправи, а оръжията му описаха ниска окръжност и се издигнаха нагоре бързо и прецизно. Повдигачият се Нокът на Шарон прихвана следващия замах на брадвата. Червеното острие на меча се закачи зад извитата ѝ глава и Ентрери избута ръката на рейнджъра нагоре и настрани. Ентрери спусна лявата си ръка по-ниско, на нивото на колана и направи мушкащо движение с камата, принуждавайки рейнджъра да отстъпи и да свали по-голямата брадва, за да блокира.

Това промушване обаче беше само подготовка и Ентрери подскочи нагоре и надясно, получавайки преимущество. От по-добрия ъгъл той превъртя Ноктя на Шарон над малката брадва на Олвен и го заби надолу, извивайки ръката на рейнджъра.

Олвен го изненада, като пусна брадвата и замахна нагоре с юмрук, уцелвайки брадичката на Ентрери.

Убиецът залитна крачка назад, но бързо се съвзе — и добре, че го направи, защото насреща му се носеше Олвен и диво размахваше бойната си брадва. Стрелваше се надолу и настрани, внезапно направи обратен удар, последван от още една светкавична атака. Метал се сблъска с метал, издрънча и изскърца, когато главата на брадвата се плъзна по дължината на остриетата на Ентрери в бърза последователност. Насред цялата тази канонада Олвен измъкна още една ръчна брадва и я включи в яростните си атаки.

Ентрери се сражаваше яростно, за да не изостане, отразяваше и парираше ударите. Дълго време не можа да открие никакви възможности да направи каквато и да било ответна атака, никакви

пролуки, за да нанесе удар. Всичко бе инстинкт, неясна поредица от движения — меч, кама и брадви, свистящи нагоре-надолу.

Дори да започваше да се изтощава, Олвен определено не го показваше.

Когато излезе от тунела, Кейн обърна свещта странично, така че да е успоредна с входа на тунела — знак за Емелин или някой от останалите, който показваше, че е изследвал тунела и вече не е вътре. Постава нова свещ на земята до входа на следващия тунел с фитил, сочещ към спускащия се надолу мрак, за да маркира ясно следата за своите приятели, които знаеха как да разчетат сигналите му.

Потегли по-бързо не само защото познаваше основната структура на тунела, предвид предишния, но и защото бе сигурен, че този ще го отведе до Олвен и битката.

Съдейки по френетичното темпо на дрънчащия метал, скоростта на битката се бе увеличила многократно.

В мига, в който мечът с червено острие разсече въздуха, Ентрери знаеше, че е пропуснал да парира, но без въобще да се замисля втори път, без колебание от страх или ужас, отлично се изплъзна, извивайки бедра наляво в посока, обратна на приближаващата брадва и отгласвайки торса си назад.

Получи нараняване — нямаше как да се избегне — по дясното, водещо бедро, където бойната брадва на Олвен разкъса кожената броня, плътта и болезнено удари костта.

Едно мигновено намръщване бе всичко, което Ентрери си позволи, когато Олвен се хвърли напред, предусещайки убийството.

Ентрери замахна диво, засилвайки се отдясно и напреки с могъщия си меч. Олвен предвидимо свали брадвата на същото ниво, за да парира с лекота. Но отчаянието на лицето на Ентрери, подкрепено от уж нестабилния му замах, само засили измамата и убиецът спря наред движението и използва инерцията си не като основа за удар срещу Олвен, а за да се завърти настрани.

Накуцвайки, изтича настрани, но отказа да се поддаде на вълните изгаряща болка, струящи от разкъсаното му бедро.

— Няма къде да бягаш! — сгълча го Олвен и бързо се впусна в преследване, когато Ентрери се затича към вратата, където висеше мечът, използван в капана.

Ентрери го бутна наляво и профуча покрай него или поне така изглеждаше, но вместо това спря на място, завъртя се и замахна надолу с Нокътя на Шарон. Докато го правеше, призова магията на острието и освободи стена от непрогледна черна пепел.

Още докато замахваше, убиецът просто пусна меча и се стрелна наляво в посока, обратна на острието от капана. Издрънчаването на Нокътя на Шарон на каменния под прикри звука от стъпките му и Ентрери се претърколи покрай стената, преценявайки правилно, че мечът и стената от пепел ще объркат Олвен, макар и за кратко. И наистина, рейнджърът протегна лявата си ръка настрани, за да пресече люлеенето на меча и се спря на място с учудване, изписано по лицето, когато видя стената от пепел пред себе си.

Но не можа да се спре напълно и със сигурност не искаше да се окаже оплетен с тежкия меч, затова изрева и се втурна напред, изскачайки през стената от пепел право в тунела.

И замръзна на място, защото пред него нямаше враг.

Остра кама се допря до гърлото му. Друга ръка го сграбчи за гъстата коса и дръпна главата му назад, оголвайки гърлото му за лесен смъртоносен удар.

— На твоє място щях да си държа ръцете разперени широко и да пусна оръжията си на пода — прошепна Ентрери в ухото на Олвен.

Когато рейнджърът се поколеба, Ентрери отново дръпна косата му и натисна малко по-силно с камата, оставяйки кървава линия. Когато Олвен отново се поколеба, Ентрери му показа истината за съдбата му, за пълното му унищожение, като призова вампирските сили на камата да откраднат малко от душата му.

Бойната брадва удари пода, последвана от ръчната.

— Увеличаваш престъпленията си — долетя спокоен глас някъде отзад.

Ентрери завъртя Олвен и го бутна през пепелта и покрай меча обратно в стаята, за да се изправят срещу Кейн, който стоеше при другия отворен изход. Монахът изглеждаше спокоен, с отпуснати до тялото ръце, в които не държеше нищо.

— Единственото престъпление, което съм извършил, е да изпълзя от каналите на Гарет — отвърна убиецът.

— Ако това е истина, тогава защо се сражаваме?

— Аз се защитавам — И кралството си?

Ентрери присви очи и не отговори.

— Опрял си острието си на гърлото на достоен мъж, на герой в земите на Кървав камък — отбеляза Кейн.

— Който се опита да ме убие и с удоволствие би ме разсякъл на две, ако му бях позволил.

Кейн сви рамене, сякаш това нямаше значение.

— Неразбирателство. Бъди разумен. Позволи на делата си да говорят за теб, когато се изправиш пред съда на крал Гарет, както със сигурност трябва да направиш.

— Или пък ще си тръгна... — започна Ентрери, но млъкна, когато в полезрението му се появи втора фигура, спускаща се надолу по коридора, за да застане редом до Кейн.

Емелин Сивия пуфтеше и пъшкаше и мърмореше колебливо и несвързано заради непривичната гледка пред себе си.

— Или пък ще си тръгна с този мъж — повтори Ентрери. — Без да ми се пречи и ще го освободя, когато съм свободен от погрешната преценка на Гарет Драконоубиец и развълнуваните му последователи.

Магьосникът заломоти отново и тръгна напред, но бе спрял от протегнатата ръка на Кейн. Това възпря Емелин само за миг и той започна да размахва ръце.

— Ще те превърна в пепел! — заяви магьосникът.

Ентрери се ухили криво и пожела кинжалът да отпие съвсем леко.

— Спри! — изрева Олвен с разширени от ужас очи и това наистина накара Кейн и Емелин да спрат.

Олвен се бе изправял очи в очи със смъртта много пъти, беше се изправял срещу могъщ демон заедно с тях, но двамата никога не бяха виждали другаря си толкова разстроен.

— Няма да оцелееш от това — обеща Емелин на Ентрери.

До него Кейн свали ръце и затвори очи. На един от пръстените му за миг проблесна син скъпоценен камък.

— Достатъчно! — предупреди Ентрери и се отмести настрана, придърпвайки Олвен със себе си, когато във въздуха до него се появи спектрална ръка. — Първата болка, която почувствам, ще е неговият последен дъх обеща убиецът.

Кейн отвори очи и вдигна ръцете си в знак на отстъпление.

Спектралната ръка се спусна надолу и леко закачи Ентрери, но той не почувства нищо по-различно от лек полъх на вятъра, докато ръката се стопяваше в нищото.

Ентрери дишаше тежко, беше леко объркан. Не искаше да проиграва шанса си. Ако убиеше Олвен, нямаше да има средство за споразумение. Подръпна главата на мъжа и предизвика изпъшкване от болка.

— Обърни се и ме изведи — нареди му Ентрери.

Емелин започна да се обръща, но се спря по средата и погледът му — съответно и погледът на Ентрери — се насочи към монаха, защото Кейн стоеше съвършено неподвижен, със затворени очи, само устните му помръдваха леко, сякаш правеше заклинание.

Ентрери се канеше да отправи предупреждение, но монахът отвори очи и го изгледа директно.

— Съвършено е — заяви Кейн.

Изражението на убиеца показва съмнението му.

Но миг по-късно същото това изражение показваше объркването на Ентрери, защото се чувства много странно. Мускулите на ръцете и краката му бяха обхванати от спазми. Очите му замигаха бързо и изсумтя, макар да нямаше желание да го прави.

— А, добра работа! — изрече Емелин, като не сваляше очи от Кейн.

— К-к-какво? — успя да изпелтечи Ентрери.

— Чувстваш в себе си намесата на Кейн — обясни му монахът. — Настроих една към друга нашите отделни енергии.

Мускулите на ръката на Ентрери се стегнаха на възли и болезнено се извиха. В този миг си помисли да пререже гърлото на затворника си тук и сега, но умът му сякаш не можеше да комуникира с ръката му!

— Представи си живителната си енергия като струна — обясни му Емелин, — опъната от главата до слабините ти. Магистър Кейн сега държи тази струна пред себе си и може да я пререже, когато поиска.

Ентрери гледаше невярващо към ръката си и се намръщи замаяно, когато започна да разпознава коварните вибрации, преминаващи през тялото му. Наблюдаваше безпомощно как Олвен отблъсква ръката му с камата и се измъква от хватката му.

Отстрани Кейн спокойно отиде до падналия на земята Нокът на Шарон. Ентрери почувства далечен отклик на някакво задоволство, когато монахът се наведе да го вдигне, смятайки, че разумното, могъщо и зло оръжие ще стопи душата на Кейн, както бе правило с мнозина, които неразумно го бяха хващали в ръка.

Кейн го вдигна и за момент очите му се разшириха от ужас. После сви рамене, огледа оръжието и го прибра в пояса на мръсната си роба. В мислите на Артемис Ентрери се въртеше объркване, примесено с ярост. Той затвори очи и изръмжа, после се опита да се противопостави на намесата. За момент, за част от секундата се освободи и залитна напред, сякаш за да нападне.

— Внимавай, крал Артемис — изрече Емелин и в гласа му наистина имаше нотка на подигравка, макар Ентрери да бе твърде объркан, за да долови тънкия намек. — Магистър Кейн може да пререже тази струна.

Това е ужасен начин да умреш.

Като условен знак и много преди Ентрери да се приближи до двойката, Кейн изрече една дума и през тялото на Артемис Ентрери преминаха ужасяващи болки, каквито никога не бе предполагал, че са възможни.

Парализира се, сякаш цялото му тяло затрепери в спазъма на една-единствена крампа на всички мускули.

Чу как камата му удря пода.

Дори не почувства сблъсъка, когато я последва.

ГЛАВА 15

КРАЛ НА ВААСА

С подкрепата на силните ръце на Кейн Ентрери успя да се изправи отново, но у него имаше останала малко сила и равновесие. Нямахше воля за съпротива, когато Олвен изви ръцете зад гърба му и ги завърза здраво с елфическа връв.

— Къде е Джарлакъл? — попита го Емелин и макар магьосникът да беше съвсем близо, гласът му достигна до Ентрери сякаш от много, много далеч.

Не успя да придаде на думите никакъв смисъл.

— Къде е Джарлакъл? — попита магьосникът по-упорито и се приближи така, че ястребовият му нос се докосна до носа на Ентрери.

— Изчезнал — убиецът се чу как прошепва и бе изненадан, че е отговорил.

Чувстваше се така, сякаш умът му е отделен от тялото и се носи из стаята като купчина пухкави облаци, всеки самостоятелен с частични мисли, които някога може би са били свързани, но сега бяха напълно отделени от мислите, плуващи в останалите облаци.

Видя Емелин да се обръща към Кейн, който просто сви рамене.

— Ще ида да проверя — изрече далечният глас на Олвен.

— По-внимателно този път — каза Емелин.

Рейнджърът изсумтя и се отдалечи, минавайки точно пред Ентрери. Спря се достатъчно дълго, че да отпрати злобен поглед на победения убиец.

Кейн хвана Ентрери за ръката и го поведе, а Емелин ги следваше отблизо. Когато влязоха в издигация се коридор и тръгнаха нагоре, координацията на убиеца — както умствена, така и физическа, не се възстанови и няколко пъти единствено подкрепата на Кейн го задържаха прав.

Откриха крал Гарет, отец Дугалд и множество войници, обикалящи в залата за аудиенции. Гарет стоеше край една стена с подпрени на хълбоците ръце и се взираше любопитно в един от гоблените, който бе разгънат така, че да виси в цялата си дължина.

— Виж ти — промърмори Емелин, преминавайки покрай Ентрери и докосвайки брадата си.

— А, хванали сте го — изрече Дугалд и се обърна към триото. — Добре.

— Любопитно, нали така? — обърна се Гарет към приятелите си. — Можеш ли да обясниш? — започна да задава въпрос на Ентрери, но се спря и го огледа, преди да се обърне с въпросителен поглед към двамата си другари.

— Кейн го пипна по специален начин — отвърна сухо Емелин.

Гарет кимна бавно.

— Къде е Олвен? — попита и в тона му внезапно се промъкна безпокойство.

— Отиде да потвърди, че мрачният елф се е махнал.

— И той го е направил — долетя гласът на рейнджъра откъм входа на тунела. — Подозирам, през магически портал. Ако следите са някакъв показател, а ние знаем, че винаги са, тогава Джарлакъл не е бил единственият елф — вероятно мрачен елф, — който е обикалял из това място. Мисля, че нашият приятел тук, кралят на Вааса, ще трябва да даде отговори на някои въпроси.

— В такъв случай да започне с това — отвърна Емелин и двамата с Гарет се отдръпнаха от гоблена, разкривайки го изцяло пред Ентрери и хората, които го бяха пленили.

Олвен изломоти нещо зад убиеца. Кейн не изрече нито дума, не издаде нито звук, не промени дори изражението си.

Когато постепенно започна да фокусира гоблена, Ентрери се обърка още повече. Образът му изглеждаше двоен, сякаш бродерията оживяваше и обитателите ѝ излизаха от тъканта право в залата.

После осъзна, най-напред в далечните ъгълчета на замаяния си мозък, но постепенно в основните си мисли, че хората, изобразени на гоблена, са същите, които стояха край него в залата за аудиенции. Защото бродерията изобразяваше победата на крал Гарет над Зенги, краля вещер, с множество и точни подробности.

— Е, крал Артемис? — попита Гарет. — Защо би украсил залата си с изображения като тези?

Ентрери го изгледа слисано.

Кейн го бутна настрани и го сложи да седне в един от гъбените тронове.

— Все още не е готов да говори — обясни той на Гарет. — Мистерията ще почака още малко.

— Както и тази — отвърна Гарет и подаде на Кейн навит на руло свитък, същият, който Кейн бе забелязал на трона при преминаването си. Взе го от Гарет и го разви и отново не показа емоции, макар загадъчните думи наистина да бяха изненадващи.

Добре дошъл, Гарет, кралю на Дамара, Добре дошъл Гарет, кралю на Вааса.

Кралю на Вааса, добре си дошъл.

— Що за номер е това? — попита Емелин, който четеше над рамото на Кейн.

Извън залата за аудиенции се разнесоха аплодисменти за крал Гарет, водени от въодушевените войници на Палишчук.

Всички погледнаха към Гарет.

— Заплахата за техния хубав град е осуетена — отвърна той.

Отец Дугалд се разсмя гръмогласно и неколцина от останалите се присъединиха.

— Мрачният елф не може да бъде открит никъде — обърна се Емелин към Ентрери. — Ти ли си жертвеният агнец?

— Голямо прахосване на талант — отвърна Олвен. — Той е добър боец.

— Но не чак толкова бързоног — каза Дугалд. — Ако сме приключили, нека се връщаме в Кървав камък. Тук е малко хладно.

— Ба, Дугалд, имаш достатъчно слоеве, които да отблъснат северния вятър — подкачи го Риордан Парнел, който влезе през отворената врата на замъка. — Нашите приятели от Палишчук искат празненство, естествено.

— Те винаги искат празненство — отвърна Дугалд.

— Веднага щом установим, че вече не съществува заплаха, потегляме към дома — каза Гарет. — Ще оставим контингент в Палишчук за през зимата, ако нашите приятели полуорки желаят, в случай че мрачният елф има още някой номер в ръкава си. Но за нас ще е хубаво и мъдро да се прибираме у дома.

— А какво ще правим с него? — попита Кейн, имайки предвид Ентрери.

— Доведете го — Ентрери чу Гарет да изрича думите и беше разочарован, защото му се искаше всичко да приключи.

* * *

— У дома в Кървав камък, където приятелят ти ще бъде екзекутиран — изрече Кимуриел Облодра, докато наблюдаваха разговора в гадателския кладенец.

— Гарет няма да го убие — настоя Джарлакъл.

— Няма да има друг избор — каза псионистът. — Ти провъзгласи Ентрери за крал на Вааса. Ако Гарет позволи това да се размине, авторитетът му в очите на поданиците му ще спадне — при това непоправимо. Никой крал няма да е достатъчно глупав, че да позволи подобно предизвикателство да се размине. Това е само на крачка от анархията.

— Подценяваш го. Гледаш на него през призмата на опита си с матроните майки в родните ни земи.

— Ще ти се да е така, но разумът ти подсказва другояче — отвърна Кимуриел. — Откажи се от приятелството си с човека, Джарлакъл, защото замъглява трезвата ти преценка.

Джарлакъл се отдръпна назад, когато магьосниците спряха тихото си тананикане и водите на кладенеца замръзнаха неподвижни, а образите започнаха да се размазват. Джарлакъл беше мрачен елф, който обикновено говореше с увереност и подкрепяше тази увереност със сериозно разбиране на другите. Но освен това беше елф, който отдавна се бе научил да вярва на преценката на Кимуриел, защото той никога не оставяше надеждата или страстта да замъглят простата логика.

— Не можем да го позволим — отбеляза Джарлакъл, говорейки колкото на Кимуриел, толкова и на себе си.

— Не можем да го предотвратим — отвърна Кимуриел и Джарлакъл отбеляза, че магьосниците до него вдигнаха вежди при тези думи. Нима очакваха конфронтация, борба за водачеството над Бреган Д'аерте?

— Няма да изправа Бреган Д'аерте срещу крал Гарет — продължи Кимуриел. — Веднъж вече ти го обясних. Нищо от случилото се не е променило това ми решение и определено няма да го направя заради жалкия човек, който дори и да бъде спасен, ще умре от

естествена смърт преди споменът за този инцидент да избледнее в съзнанието ми.

Джарлакъл се зачуди за последното твърдение с оглед на факта, че Ентрери бе източил в себе си малко от есенцията на сянка с употребата на вампиричната кама. Реши да остави тази мисъл за друг ден и се съсредоточи върху по-непосредствените проблеми.

— Не съм искал да започвате война с крал Гарет — каза той. — Ако исках подобно нещо, щях ли да изоставя силата на замъка? Нямах ли да извикам Уршула и да нанеса тежък удар по редиците на Гарет? Не, приятелю, няма да воюваме с краля на Дамара и страховитата му армия. Но той е, според всички мнения, разумен и мъдър човек. Ще се спазарим за Ентрери.

По каменното лице на Кимуриел за момент проблесна изражение, което разкри съмненията му.

— Нямах нищо, с което да се спазариш.

— Не видя ли изражението на крал Гарет, когато видя подаръка ми?

— Повече объркване, отколкото благодарност.

— Объркването е първата стъпка към благодарността, ако сме умни — лукавата усмивка на Джарлакъл предизвика угрижени погледи от всички наоколо с изключение на Кимуриел, разбира се. — Теренът за битката е подготвен. Нужна ни е само още една точка за бартер. Помогни ми да я достигна.

Кимуриел го изгледа твърдо и изпълнен със съмнения, но Джарлакъл знаеше, че интелигентният мрачен елф лесно ще се досети за неизреченото предложение.

— Ще бъде забавно — обеща Джарлакъл.

— И ще си струва ли цената? — попита Кимуриел. — Или времето?

— Понякога забавлението е достатъчно.

— Наистина — отвърна псионистът. — А всичко това — пристигането на войниците, смъртта на робите, изтощителното магическо оттегляне — струваха ли си неприятностите за теб, проста игра за твое развлечение, само за да избягаме, когато се случи предвидимото и крал Гарет почука на вратата?

Джарлакъл се ухили и сви рамене сякаш нямаше значение. Измъкна странен скъпоценен камък, оформен като малък череп на

дракон, и със замах го запрати към Кимуриел.

— Уршула — обясни Джарлакъл. — Могъщ съюзник за Бреган Д'аерте.

— Джарлакъл, когото познавах, не би изоставил подобна награда.

— Давам ти я назаем като придобивка на Бреган Д'аерте. Освен това ти без съмнение ще научиш повече за драколича, отколкото аз бих могъл, с помощта на свещеници и магьосници и дори илитиди, без съмнение.

— Предлагаш заплащане срещу помощта ни в следващата ти авантюра?

— Заплащане за онова, което вече сте извършили, и за онова, което тепърва можете да осигурите.

— Като намерим разменната монета за твоя жалък човек ли?

— Разбира се.

— Отново те питам, Джарлакъл, защо?

— Може би по същата причина, заради която приех бежанец от дома Облодра.

— За да разшириш могъществото на Бреган Д'аерте? — попита Кимуриел. — Или за да обогатиш преживяванията на Джарлакъл?

Кимуриел го обмисли за момент и кимна и Джарлакъл отговори със смях:

— Да.

ГЛАВА 16

УМЕН ЗА МНОЗИНА

Когато се приближи към залата за аудиенции в замъка си в Кървав камък, крал Гарет дочу, че разпитът на Артемис Ентрери вече е започнал. Погледна към жена си, която вървеше до него, но лейди Кристин се взираше напред със стоманения поглед, който Гарет добре познаваше. За разлика от него тя явно не изпитваше вътрешни угризения спрямо обвинението на неуспелия крал.

— И твърдиш, че не знаеш нищо за гоблените или свитъка, който намерихме на изработения от гъба трон? — попита Келедон. — Моля те, бъди благоразумен — продължи мъжът. — Това може да е оправдателно до някаква степен.

— Да направи смъртта ми по-приятна? — отвърна Ентрери и Гарет потрепна от насъбраната се жлъч в гласа му.

В мига, в който влезе в залата, видя, че Ентрери е застанал на килима пред издигнатата платформа, върху която бяха тронове. Отец Дугалд и Риордан Парнел седяха на стъпалото, а близо до тях бе Кейн. Келедон обикаляше в кръг около убиеца.

Множество стражи стояха в готовност от двете страни на килима.

Дугалд и Риордан се изправиха при приближаването на краля и кралицата и всички мъже се поклониха.

Гарет почти не ги забеляза. Срещна погледа на Ентрери и в неговите очи откри най-изпълнения с омраза гневен поглед, който някога бе срещал. Презрение, което дори самият Зенги не бе постигал. Продължи да гледа мъжа и седна на трона си.

— Подказа ни, че гоблените не са негово дело — обясни отец Дугалд на краля.

— И не знае нищо за пергамента — добави Риордан.

— И казва истината? — запита Гарет.

— Не долових лъжа — отвърна свещеника.

— Защо да лъжа? — обади се Ентрери. — За да откриете лъжата и да оправдаете действията си в собствените си лицемерни сърца ли?

Келедон пристъпи напред, сякаш с намерение да удари наглия затворник, но Гарет го спря с вдигната ръка.

— Твърде много предположения — изрече кралят.

— Виждаш съм твърде много кралгаретовци през живота си...

— Съмнявам се в това — подхвърли Риордан, но Ентрери дори не му обърна внимание, а очите му останаха приковани в краля на Дамара.

— ... мъже, които вземат онова, за което претендират, че им се полага — продължи Ентрери, сякаш Риордан въобще не е проговорил — и Гарет виждаше, че поне що се отнася до интригуващия чужденец, Риордан наистина не е.

— Внимавай какво говориш — намеси се лейди Кристин и всички очи, включително тези на Ентрери, се обърнаха към нея. — Гарет Драконоубиец е законният крал на Дамара.

— Претенция, която всеки крал, без съмнение, трябва да отпрати.

— Убий глупака и да се приключва — долетя глас откъм вратата и Гарет погледна покрай Ентрери, за да види как Олвен влиза в стаята.

Рейнджърът се спря и се поклонил, после продължи напред, избирайки маршрут, който го прекара на една крачка от заловения мъж. Прошепна нещо на Ентрери, докато го подминаваше и го направи с подигравателна усмивка.

Изражението му се запази още около две крачки, докато Ентрери не отбеляза:

— Ако ще си толкова емоционално наранен, когато те победят в битка, може би ще направиш добре, ако подобриш уменията си.

— Олвен, успокой се — предупреди го Гарет, когато видя как очите на буйния рейнджър се разширяват.

Въпреки това Олвен се завъртя и от начина, по който Келедон отстъпи встрани Гарет си помисли, че мъжът може да се нахвърли върху Ентрери тук и сега.

Но Ентрери просто се подсмихна насреща му.

— Ние сме разумни хора, живеещи в опасни времена — каза Гарет на Ентрери, когато Олвен най-сетне отстъпи. — Има много неща, които можем да научим...

— Съмняваш се в правото на съпруга ми над трона, така ли? — прекъсна го лейди Кристин.

Гарет постави ръка върху крака ѝ, за да я успокои.

— Без съмнение богът ви ще спори с мен — каза Ентрери. — Както би направил избраният бог на всеки крал.

— Неговото потекло е... — започна да отговаря Кристин.

— Без значение! — извика Ентрери. — Позоваването на рожденото право е метод за контрол, не залог за справедливост.

— Ти, нагъл глупак! — извика в отговор Кристин, изправи се и пристъпи крачка напред. — По произход или по дела — избери си сам! И по двата стандарта Гарет е законният крал.

— И аз съм натрапник в законните му владения?

— Да!

— Крал на Дамара или крал на Вааса?

— И на двете! — настоя Кристин.

— Интересно потекло имаш, Гарет...

Келедон пристъпи напред и го зашлеви.

— Крал Гарет — поправи го мъжът.

— Наследството ти простира ли се до Палишчук? — попита Ентрери и Гарет не можа да повярва до каква степен мъжът напълно игнорира грубата намеса на Келедон. — Крал си на Вааса по потеклото си?

— Заради делата си — изрече Кейн и едновременно с това пристъпи пред неспирация да бръщолеви Дугалд.

— Силата на десницата се превръща в право за предявяване на претенции — отсъди Ентрери. — И пак се връщаме там, откъдето започнахме. Виждал съм твърде много кралгаретовци през живота си.

— Някой да ми донесе меча — изрече кралицата.

— Милейди, моля ви, седнете — каза ѝ Гарет, а после се обърна към Ентрери — Ти си този, който предяви претенции за господство над Вааса, крал Артемис.

Ентрери завъртя очи и това подсили усещането на Гарет, че мрачният елф Джарлакъл е бил истинският подстрекател на тази претенция.

— Предяхих претенция към онова, което съм завладял — отвърна Ентрери. — Аз победих драколича, така че... — той се обърна към Кристин и се ухили — Да, милейди, чрез делата си претендирам за трона, който по право ми принадлежи. — Обърна се към Гарет и

довърши мисълта си: — Нима претенцията ми към замъка и околния регион е по-малко валидна от твоята собствена?

— Ти си тук окован, а той все още е крал — обади се Риордан.

— Силата на оръжията, магистър Тъпако. Силата на оръжията.

— О, няма ли да ми позволите просто да го убия и да се свършва? — примоли се Олвен.

За Гарет те сякаш не присъстваха в стаята.

— Отидохте в замъка под флага на Кървав камък припомни на затворника Келедон.

— Заедно с агенти на Цитаделата на убийците — гневно изрече в отговор Ентрери.

— И командир от армията на Кър...

— Която доведе агентите на Тимошенко! — сопна се Ентрери преди Келедон да успее да довърши мисълта си. — И която ни предаде, докато бяхме в замъка, в най-тежък час. — Обърна се и изправи рамене пред Гарет. Племенницата ти Елъри загина от моето острие — заяви и предизвика всеобщо ахване. — Непреднамерено и след като нападна Джарлакъл без причина — без причина за своя крал, но поради причините на нейните господари от Цитаделата на убийците.

— Това са тежки обвинения — изръмжа Олвен.

— И ти си присъствал може би? — сопна му се Ентрери.

— А какво ще кажеш за Мариаброн тогава? — настоя Олвен. — И той ли е бил в съюз с враговете ни? Това ли твърдиш?

— Не твърдя нищо за него. Той бе убит от създания на сенките, когато избърза пред нас.

— И въпреки това го открихме в залата с драколича — обади се Риордан.

— Трябваше ни цялата помощ, която можехме да призовем.

— Нима твърдиш, че е бил възкресен само за да умре отново? — попита Риордан.

— Или съживен — добави отец Дугалд. — И, разбира се, знаеш, че съживяването на труп на почтен човек е престъпление срещу всичко добро и правилно. Престъпление срещу Пречупения бог!

Ентрери изгледа Дугалд, присви очи, ухили се и се изплю на пода.

— Не е моят бог — обясни той.

Келедон пристъпи напред и го удари силно. Той залитна стъпка назад, но отказа да падне.

— Гарет е крал по потекло и по дела! — извика Дугалд. — Помазан от самия Илматер.

— Както всяка матрона на мрачните елфи твърди, че е благословена от Лолт! — извика твърдоглавият затворник.

— Дано лорд Илматер те порази на място! — извика лейди Кристин.

— Вземи си меча и ме порази вместо него — изкрещя ѝ в отговор Ентрери. — Или вземи своя меч и ми дай моя и ще научим чий бог е по-силен!

Келедон пристъпи сякаш за да го удари, но бързо се спря, защото Ентрери завърши обидата с гъргорене, когато през тялото му започнаха да преминават вълни от болка и да подлагат мускулите му на спазми и конвулсии.

— Магистър Кейн! — порица го крал Гарет.

— Не позволявам да държи такъв тон на кралицата, при това под угрозата на смъртното наказание — отвърна Кейн.

— Освободи го от хватката си — нареди Гарет.

Кейн кимна и затвори очи.

Ентрери се изправи и си пое дълбоко въздух. Залитна и падна на едно коляно.

— Дайте му меч тогава — извика Кристин.

— Седни и не мърдай! — нареди ѝ Гарет.

Той се изправи от стола си и пристъпи напред, към изумените физиономии на всички в стаята с изключение на Ентрери, който го гледаше с изпълнена с омраза настоятелност.

— Отведете го в килия на първото ниво на тъмниците — нареди Гарет. — Дръжте я осветена и топла и нека храната му е обилна и вкусна.

— Но, кралю мой... — започна да протестира Олвен.

— И не го наранявайте — продължи Гарет без колебание. — Сега. Напуснете.

Риордан и Келедон застанаха от двете страни на Ентрери и започнаха да го избутват от залата. Олвен хвърли един изненадан и гневен поглед на Гарет и побърза да ги последва.

— Върви и облекчи страданията му — обърна се Гарет към Дугалд, който го гледаше невярващо. Когато отецът не се раздвижи веднага, добави: — Тръгвай!

— Тръгвай! — и размаха ръка.

Докато излизаше от залата, Дугалд продължи да гледа Гарет през рамо.

— Търпи го на своя отговорност — сгълча съпруга си лейди Кристин.

— Предупредих те да не го нападаш по този начин.

— Готов си да приемаш обидите му?

— Готов съм да го изслушам.

— Ти си кралят, Гарет Драконоубиец, крал на Дамара и крал на Вааса. Търпението ти е добродетел, не се съмнявам, но в случая е незаслужено.

Гарет беше твърде мъдър съпруг, за да й посочи иронията на това изказване. Той нито мигна, нито кимна в съгласие и с изфучаване лейди Кристин се отправи към страничната врата, през която бяха влезли двамата с Гарет.

— Не можеш да си позволиш да го оставиш жив — каза Кейн на краля, когато останаха сами. — Направиш ли го, ще е като да отправиш покана за предизвикателства от цялото кралство. Димиян Рий ни наблюдава внимателно в момента, убеден съм.

— Нима онова, което каза, беше толкова невярно? — попита Гарет.

— Да — отвърна монахът без колебание.

Но Гарет поклати глава. Нима Ентрери и онзи странен мрачен елф бяха направили нещо по-различно от него? Наистина?

* * *

Бих очаквал да са по-мъдри, сигнализира Кимуриел Облодра, използвайки безшумния код с ръце на мрачните елфи и начина, по който размаха палеца си накрая, показва огромното му презрение към хората.

Не разбират света отдолу, отвърнаха сръчните ръце на Джарлакъл. Подземният мрак е далечна мисъл за обитателите на

Повърхността. Докато изрисуваше думите, Джарлакъл се замисли над тях — над истинността им и над изводите. Зачуди се и защо толкова често бърза да се изкаже в защита на обитателите на Повърхността. Кнеликт беше архимаг, брилянтен по стандартите на всяка от общите раси на Торил, майстор на заплетени и сложни изкуства. И въпреки това бе избрал скривалището си, без съмнение гледайки на изток, запад, север и юг, но без да си прави труда да погледне надолу.

Едва на четиридесет стъпки под най-тайния и защитен регион от планинското убежище на Цитаделата преминаваше широк и дълбок тунел, таен проход по протежението на горните части на огромната мрежа от тунели и пещери, известна като Подземния мрак, път за кервани.

Път за врагове.

Не забравяй сделката ни, направи му знак Кимуриел.

За последен път, обеща Джарлакъл и потупа кесията на колана си, която съдържаше магическия предмет, който имаше предвид Кимуриел.

Погледът на Кимуриел показва, че не вярва на Джарлакъл нито за миг, но пък от друга страна същото важеше и за Джарлакъл. Изискването бе сходно с това да кажеш на огромен сенчест мастиф да не лае или на матрона да не измъчва. Контролът над нечия природа можеше да стигне само дотам.

Разбира се, изражението на Кимуриел не издаваше нищо повече, освен първоначалното съмнение, но ако имаше нещо друго в него, то беше примирение със съдбата и дори развеселеност. Псионистът се обърна към редицата магьосници, събрани край него и кимна. Първият изтича до Кимуриел и посочи право нагоре. Бързо направи скица и веднага щом Кимуриел се съгласи, започна да прави заклинание.

Няколко мига по-късно мрачният елф приключи заклинанието си с елегантен жест и квадратно парче от каменния таван, с размер два пъти колкото височината на мрачен елф, просто се дематериализира и изчезна в нищото.

Без колебание, защото магията имаше срок на действие, втори магьосник дотича до първия, докосна инсигнията си, левитира до магическия отвор и също направи заклинание. Преди даже да е приключил, трети магьосник вече левитираше.

На двадесет или повече стъпки височина от коридора третият магьосник направи същото могъщо заклинание.

Със следващия ще се озовем в комплекса, направи знак с ръце Кимуриел на събраните наблизно войници на Бреган Д'аерте. Бързо и безшумно!

Четвъртият магьосник се издигна и с него потегли първият контингент, най-добрите убийци на Бреган Д'аерте, водени от опитен скаут на име Валас Хюн. Те проникваха в тила на противника и най-често отбелязваха пътя си с кръвта на стражите.

Бяха преценили издигането си до съвършенство и прелетяха покрай четвъртия магьосник точно когато камъкът изчезна, така че без да забавят темпото си нито за миг, преминаха последните десет стъпки и се озоваха в долния комплекс на Цитаделата на убийците.

Първите трима магьосници преминаха след тях и веднага щом скаутите събраха информация за разположението на региона и се плъзнаха в осветените от факли тунели, магьосниците започнаха нови заклинания.

Навсякъде из долните части на скривалището на Кнеликт започна да се издига тайнствена мъгла. По-скоро мъглива пелена, отколкото непрозрачна стена, носещата се мъгла без съмнение предизвикваше любопитство.

Освен това правеше тихите стъпки на мрачните елфи войни напълно безшумни.

Пречеше на повечето призоваващи магии.

Противодействаше на всички видове обикновени магически защиты.

Още войни се понесоха през процепата и се плъзнаха умело из тунелите. Джарлаксъл докосна периферията на шапката си, за да задейства магическите ѝ сили и двамата с Кимуриел преминаха, придружени от елитна група бойци. Взеха със себе си двама от магьосниците, а другите двама се преместиха на предварително определените им позиции.

Това не беше непозната за мрачните елфи територия. Разузнаването на скривалището от Кимуриел беше почти пълно и по настояване на Джарлаксъл картите, които беше изрисувал, бяха разучени и запомнени от всеки нападател, издигнал се през пода. Дори

двата отряда, оставени да охраняват в Подземния мрак, познаваха терена изцяло.

Бреган Д'аерте оставяха малко неща на късмета.

Към главата, проблеснаха пръстите на Джарлакъл и малката му елитна група потегли.

Кнеликт беше повече ядосан, отколкото уплашен.

Тревожни и болезнени викове следваха него и тримата му телохранители надолу по мъгливия коридор към личните му покои. Стражите затвориха вратата и се приготвиха да я залостят, но Кнеликт ги задържа.

— Само една ключалка — обясни той. — Нека се опитат да преминат веднъж. Пепелта на първите нападатели ще предупреди останалите да стоят по-надалеч.

Докато завършваше изречението, започна да прави заклинания, изговаряйки активиращите думи за множеството експлозивни магически глифове и защиты, които охраняваха покоите му.

— Трябва да обмислим бягство — изрече един от стражите, млад и обещаващ магьосник.

— Все още не, но дръж заклинанието на върха на езика си — той измъкна тънък жезъл, черен, с метален връх и тъмносини линии, преминаващи по дължината му.

Във въздуха се понесе особено пронизителен писък. Покрай вратата преминаха звуците на бягащи хора, последвани от изщракването на няколко малки арбалета и падането на поне един човек на пода.

— Бъдете готови — изрече Кнеликт. — Ако пробият вратата, експлозивите ще ги убият. Поне тези на първите редици, но трябва да сте бързи да я затворите отново и да сложите резетата.

Стражите му кимнаха, наясно със задълженията си.

Всички се съсредоточиха върху вратата, но нищо не се случи и звуците отминаха.

Въпреки това продължиха да са съсредоточени върху вратата.

До такава степен, че когато стената към съседната стая от солиден камък, с размери повече от половин дузина стъпки, просто изчезна, в началото никой не забеляза.

Петимата войни на Джарлакъл паднаха на едно коляно и изпратиха стрели с отровни върхове от ръчните си арбалети. Един от

магьосниците подсили изстрелите с магия, която превърна всяка от стрелите в две, така че всеки от двамата стражи на Кнеликт бе улучен по пет пъти. За пазача магьосник бе приготвен друг снаряд: летяща бучка зелена слуз, която изскочи от върха на тънкия жезъл на Джарлакъл.

Тя се удари в мъжа, обгърна го и го запрати към стената, където той остана прилепен и изцяло погълнат от слузестата маска. Не можеше да помръдне нито една част от тялото си, освен пръстите на едната си ръка, която бе долепена плътно до тялото му. Не можеше дори да диша.

Кнеликт реагира с типична и заучена ефективност, обръщайки жезъла с мълниите настрани. Фразата за активация бе: „В името на Талос!“ и Кнеликт я изкрещя или по-скоро се опита.

Думите заседнаха в ума и ларинкса му и това, което изрече беше:
— В-вим-Тл...

Нищо не се случи.

Кнеликт призова жезъла отново и отново, но умът му примигваше наред фразата. Защото колкото и бърз да бе Кнеликт с жезъла и думите си, Кимуриел Облодра бе по-бърз с мислите си.

Прилепен до стената, магьосникът продължи безпомощно да мърда с пръсти и крака. Двамата войни се строполиха на земята, изпаднали в безсъзнание под могъщата отрова на мрачните елфи.

А Кнеликт успяваше единствено да пръска слюнки.

Захвърли жезъла яростно и започна да плете заклинание, бърз дуетомер, който щеше да го отведе достатъчно далече, че да успее да направи нормално заклинание за телепортация и да се махне оттук.

Изблик на псионична енергия прекъсна напева му.

Осмината мрачни елфи влязоха уверено в стаята, четирима от тях застанаха на стража от двете страни на основната врата и на магически отворената стена. Петият войн след кимане от страна на Джарлакъл прекоси стаята и отрязва слузта, покриваща носа и устата на магьосника, така че ужасеният мъж да може да диша, но нищо повече. Един от магьосниците мрачни елфи започна да прави серия от търсеци заклинания, за да намери по-лесно всякакви скрити съкровища.

Джарлакъл, Кимуриел и другият магьосник спокойно застанаха пред Кнеликт.

— При цялата ти подготовка, архимагьоснико, просто не разбираш достатъчно магията на ума — изрече Джарлакъл.

Кнеликт твърдоглаво вдигна една ръка по посока на Джарлакъл и с решителна насмешка изплю едно бързо заклинание.

Или поне се опита, но отново бе прекъснат от съзнанието на Кимуриел.

Очите на Кнеликт се разшириха от гняв.

— Опитвам се да съм благоразумен — изрече Джарлакъл.

Кнеликт трепереше от ярост. Но при все кипящия му гняв си оставаше архимагът, опитният и могъщ водач на страховита група убийци. Не издаде войниците, които тихо се приближаваха на помощ от съседната стая.

Но враговете му бяха мрачни елфи. Не се и налагаше.

Още докато бойците мрачни елфи от двете страни на стената подготвяха остриетата си близнаци, за да се намесят, Джарлакъл се завъртя на пети, за да се изправи срещу войниците.

Те изкрещяха, осъзнавайки, че са разкрити. Свещеник и магьосник започнаха да правят заклинания, трима войни изреваха и нападнаха, а един леко брониран полуръст се плъзна в сенките.

Ръцете на Джарлакъл се задвижиха като в мъгла, въртейки се в кръгове една над друга. Когато едната застанеше отпред, магическите предпазни гривни на Джарлакъл изплюваха нож за хвърляне, който моментално биваше запратен във въздуха.

Мрачните елфи от двете страни на вратата не посмяха да се помръднат, докато градушката от ножове свистеше между тях. Един воин изпусна меча си, ръцете му се вкопчиха в острие, забито право в гърлото му, и той се строполи в стаята. Втори боец се спусна с въртене и светкавично получи три ножа в гърба си като добавка към трите, които го бяха улучили отпред — ударът в сърцето бе смъртоносен.

Той също падна.

Магьосникът залитна назад със забит в отворената му уста нож. Свещеникът дори не успя да вдигне ръце, защото в очите му се забиха две остриета.

— Проклет да си! — успя да изръмжи последният останал воин, който продължаваше настъплението си напред, въпреки няколкото остриета, които стърчаха от различните места, където се съединяваше бронята му.

Още две го улучиха, първо едното, после другото и той падна назад.

Почти като странична мисъл Джарлакъл метна един нож встрани и едва когато се удари в нещо меко, а не в твърдата стена, Кнеликт и останалите осъзнаха, че полуръстът не е толкова добър в криенето в сенките, колкото очевидно вярваше.

Поне не и в очите на Джарлакъл, едното от които, както обикновено, бе покрито с магическата превръзка — покритие, което подобряваше, а не ограничаваше зрението му.

— Сега готов ли си да говориш? — попита Джарлакъл.

Всичко бе отнело само няколко удара на сърцето и целият спасителен отряд на Кнеликт лежеше мъртъв.

Не напълно мъртъв, защото един поне, упоритият войн, бе успял отново да се изправи на крака, да изръмжи и да пристъпи напред. Без дори да поглежда към него, Джарлакъл направи движение с ръка.

Право в окото.

Строполи се и беше мъртъв преди още да е паднал на пода.

Войните мрачни елфи се взираха в Джарлакъл, припомнили си за пръв път от много време кой е той наистина.

— Такава загуба — оплака се с равен тон Джарлакъл, без да сваля очи от Кнеликт. — А ние дойдохме с идеята да се пазарим за взаимно изгодни неща.

— Убиваш войниците ми — изрече през стиснати зъби Кнеликт, но дори и това решително изражение не попречи на още една умствена атака от страна на Кимуриел.

— Малко от тях — призна Джарлакъл. — По-малко, ако просто ни оставиш да довършим нещата.

— Знаеш ли кой съм аз? — изрече заповеднически архимагът и се наведе напред.

Но Джарлакъл също пристъпи напред и дали в резултат на магия или просто на вътрешна мощ, мрачният елф изглеждаше по-високия от двамата.

— Спомням си твърде добре отношението ти — отвърна той. — Ако не бях такава милостива душа, сега щях да държа сърцето ти в ръката си — така че да виждаш последните му удари.

Кнеликт изръмжа и започна магия — успя да изрече около половин дума преди върхът на кинжал да го бодне по гърлото,

извличайки капка кръв. Това накара очите на Кнеликт да се разширят.

— Личните ти защиты, каменната кожа, всички те отдавна бяха развалени, глупако — изрече Джарлакъл. — Не ми е нужен майсторът на магиите на съзнанието, за да те убия. Всъщност ще ми достави удоволствие да го направя лично.

Джарлакъл погледна към Кимуриел и се изкикоти.

После внезапно, почти лудешки прибра острието и се завъртя настрани.

— Но не е нужно нещата да са по този начин — изрече Джарлакъл. — Аз съм преди всичко бизнесмен. Искam нещо и ще го имам, но не е нужно Кнеликт също да не спечели нещо.

— Нима трябва да вярвам...

— Имаш ли избор? — прекъсна го Джарлакъл. — Огледай се. Или си един от онези магьосници, брилянтни с книгите, но пълни идиоти, когато се стигне до осъзнаване на простиците истини около тях?

Кнеликт изпъна робата си.

— А, да, ти си вторият водач на банда убийци, така че последното не може да е вярно — изрече Джарлакъл. Тогава за твое добро, Кнеликт, докажи се.

— Изглежда, че държиш всички козове при пазаренето.

— Изглежда?

Кнеликт присви очи.

Джарлакъл се обърна към един от магьосниците си, онзи, който все още стоеше зад Кимуриел, докато другият продължаваше да плякосва бюрото на Кнеликт. Водачът на мрачните елфи се огледа наоколо, после кимна към магьосника, прикован към стената.

Заклинателят отиде при него и започна да прави дълга и сложна магия. Скоро бе погълнат от нея и Кимуриел съсредоточи псионичните си сили върху мрачния елф, който правеше заклинанието, усилвайки концентрацията и подобрявайки фокуса му.

— Какво пра... — настоя Кнеликт, но млъкна, щом очите на всички мрачни елфи се впериха заплашително в него.

— Ще ти го кажа само веднъж — предупреди Джарлакъл. — Трябва ми нещо, което с лекота мога да взема от теб. Или... — обърна се и посочи ужасения треперещ магьосник на стената. — Мога да го

взема от него. Повярвай ми, като ти казвам, че предпочиташ да го взема от него.

Кнеликт млъкна и Джарлакъл направи знак на магьосника и псиониста да продължат.

Отне известно време, но накрая магът завърши заклинанието си и плененият горски магьосник засия със зелена светлина, която заслепи чертите му. Той изсумтя и изохка зад този воал от светлина и започна да се тресе още по-яростно зад слузта, която го държеше в плен.

Светлината угасна и всичко се успокои, а мъжът, висящ на стената, се бе превърнал в точно копие на архимага Кнеликт.

— Разбира се, има условия за милостта ми — изрече Джарлакъл. — Не позволяваме толкова лесно други организации да се заклеват във вярност на Бреган Д'аерте.

Кнеликт щеше да избухне всеки момент.

— Има някаква красота в Подземния мрак — каза му Джарлакъл. — Нашите тунели са навсякъде около теб, но никога не знаеш къде или кога можем да се появим.

По всяко време, на всяко място, Кнеликт. Ти не можеш постоянно да гледаш под себе си, но ние винаги гледаме нагоре.

— Какво искаш, Джарлакъл?

— По-малко, отколкото предполагаш. Ще ти бъде от полза да се освободиш от гнева си. О, да, и за твое добро се надявам, че лейди Калихай е все още жива.

Кнеликт се размърда, но не от неудобство и това показа на Джарлакъл, че тя наистина е жива.

— Това е добре. Все още можем да сключим сделка.

— Тимошенко говори от името на Цитаделата на убийците, не аз.

— Можем да променим това, ако желаш.

Кръвта се оттегли от лицето на Кнеликт, когато най-сетне осъзна чудовищността на всичко. Наблюдаваше как един от елфите войни се приближава към магьосника, който бе точно негово копие.

Изщрака арбалет и мъжът, който изглеждаше като Кнеликт, скоро замлъкна.

Милостиво.

* * *

— Да живее кралят — изрече Ентрери, когато вратата на килията му се отвори и Гарет Драконоубиец неочаквано влезе вътре.

Кралят се обърна и направи знак на стражите да излязат.

Мъжете се поколебаха, хвърляйки твърди погледи на опасния убиец, но Гарет беше кралят и не можеха да му противоречат.

— Ще ме извиниш, ако не коленича — изрече Ентрери.

— Не съм искал да го правиш.

— Но предполагам, че монахът ти може да ме накара. Една дума от устата му и мускулите ми ме предават, нали?

— Магистър Кейн можеше да те убие, напълно законно и без да те разпитва, но въпреки това не го направи. За това трябва да си благодарен.

— Без съмнение ме е запазил за представлението с бесилката.

Гарет не отговори.

— Защо си дошъл? — попита Ентрери. — За да ме дразниш? — спря се и огледа лицето на Гарет за момент, после на неговото се появи усмивка. — Не — изрече. — Знам защо си тук. Страхуваш се от мен.

Гарет не отговори.

— Страхуваш се, защото виждаш истината в мое лице, нали така, кралю на Дамара? — Ентрери се разсмя и започна да крачи из килията си, по лицето му се бе изписала разбираща усмивка. Гарет следваше всяка негова стъпка внимателно с очи, които отразяваха дълбоко смущение.

— Защото знаеш, че бях прав — продължи Ентрери. — В залата ти за аудиенции, когато останалите се вбесиха, ти остана спокоен. Не можеше да се ядосаш, защото думите ми отекваха не само в ушите ти, но и в сърцето ти.

Твоята претенция не е по-силна от моята.

— Не съм казал това, нито съм съгласен.

— Някои неща не е нужно да се изричат. Знаеш истината не по-зле от мен — чудя се колко ли крале или паши или лордове я осъзнават. Чудя се колко биха могли да я признаят.

— Предполагаш много неща, крал Артемис.

— Не ме наричай така.

— Не аз връчих титлата.

— Нито пък аз. Нито ми подхожда. Нито я искам.

— Пазариш ли се?

Ентрери му се присмя.

— Уверявам те, кралю паладин, че ако имах меч в ръка, с удоволствие щях да изтръгна сърцето ти тук и сега. Ако очакваш да моля, си сбъркал адреса. Глупавият монах може да ме принуди да коленича, но ако не съм в тази позиция по собствен избор, тогава да го наречеш молене ще звучи не по-малко кухо, отколкото короната ти, нали?

— Както казах, това са само предположения. Твърде много.

— Така ли? Тогава защо си тук?

В очите на Гарет проблесна гняв, но той не изрече нищо.

— Случайност при раждането? — попита Ентрери. — Ако се бях родил от твоята майка, щях ли да съм законният крал? Щяха ли могъщите ти приятели да се сплотят край мен, както край теб? Щеше ли монахът да използва силите си срещу враг по моя молба?

— Доста по-сложно е от това.

— Нима?

— Кръвта не е достатъчна. Делата...

— Убих драколича, забрави ли?

— И всичките дела през живота ти те доведоха до тук, така ли?

— попита Гарет и в гласа му се прокрадна остра нотка. — Живял ли си живот, достоен за трона?

— Оцелявах, и то на места, които не можеш да си представиш — изръмжа насреща му Ентрери. — Колко е лесно за сина на лорд да разгласява добродетелта на своя път! Убеден съм, че изпитанията ти са били грандиозни, наследнико на рода Драконоубиец. О, бардовете могат цял месец да ни веселят с песни за делата ти.

— Достатъчно — нареди му Гарет. — Не знаеш нищо.

— Знам, че си тук. И знам защо си тук.

— Настина ли? — долетя изпълненият със съмнение отговор.

— За да научиш повече за мен. Да ме изучиш. Защото трябва да откриеш разликата помежду ни. Трябва да се самоубедиш, че не сме еднакви.

— Вярваш ли, че сме?

Скептичността не впечатли Ентрери.

— По-повече начини, отколкото на Негово Величество му се иска да признае — изрече той. — Значи си дошъл тук да научиш повече с надеждата да откриеш къде се различават пътищата и характерите ни. Защото ако не можеш да направиш това, Гарет, то най-страшните ти страхове ще станат реалност.

— И те ще са?

— Законен. Законният крал. Странна фраза, не мислиш ли? Какво означава да си законният крал, Гарет Драконоубиец? Означава ли да си най-силният? Най-свещеният? Нима твоят бог Илматер те е помазал?

— Аз съм потомък на предишния крал, много преди Дамара да бъде разделена от война.

— А ако аз бях дете на твоите родители?

Гарет поклати глава.

— Няма как да се случи. Аз съм продукт на слабините им, на тяхното плодене и на моето наследство.

— Значи не са просто обстоятелствата? Казваш, че има смисъл в потеклото, така ли?

— Да.

— Трябва да го вярваш, нали? В името на собствения си разсъдък. Ти си крал, защото баща ти е бил крал, така ли?

— Той беше барон във време, когато Дамара нямаше крал. Кралството не беше обединено преди общата кауза на борбата срещу Зенги.

— И там, чрез делата си Гарет се издигна над другите барони и херцози и техните деца?

Погледът на Гарет подсказа на Ентрери, че той знае, че му се подиграват или поне подозира.

— Прекрасна комбинация от обстоятелства и наследство — изрече Ентрери. — Наистина съм развълнуван.

— Да ти дам ли мечата ти и да те убия в битка, за да завоювам Вааса по право? — попита Гарет и Ентрери се усмихваше на всяка дума.

— А ако аз те убия?

— Моят бог няма да го позволи.

— Трябва да вярваш в това, нали? Но, моля те, угоди ми. Нека да кажем, че се срещнем в битка и аз победея.

Според твоите разсъждения по този начин аз ще стана законният крал на Ваа... о, чакай. Сега разбирам. Няма да е достатъчно, защото ми липсва правилното потекло.

Каква хитра система си имате. Ти и всички останали самопровъзгласили се кралски особи на Фаерун. Според вашите условия само вие сте крале и кралици и лордове и благородни дами. Само вие имате значение, докато селяните се търкалят и коленичат в калта, и тъй като сте „законни“ в очите на този или онзи бог, селянинът не може да се оплаква. Трябва да приеме злочестата си съдба и да се наслаждава на негодите си със знанието, че служи на законния крал.

Челюстта на Гарет се стегна и той стисна зъби, докато продължаваше да се взира в Ентрери, без дори да мигне.

— Трябваше да оставиш Кейн да ме убие в замъка.

Счупи огледалото, крал Гарет. Веднага ще се почувстваш по-красив.

Гарет го гледа още известно време, после отиде до вратата на килията, на която бяха застанали завърналите се стражи. Зад тях стоеше магистър Кейн и се взираше в Ентрери.

Ентрери го забеляза и направи излишно подчертан поклон.

Гарет мина покрай двойката и продължи по коридора, а тежките му ботуши затропаха по каменния под.

— Предполагам, че ти се иска да ме беше убил — обърна се към Кейн Ентрери. — Разбира се, все още можеш.

Чувствам вибрациите на демоничното ти докосване.

— Не съм ти съдия.

— Само ексекUTORЪТ ми.

Кейн се поклони и напусна. Гарет беше напуснал тъмниците и магьосникът го настигна точно когато приближаваше личните си покои.

— Чу ли го? — попита Гарет.

— Умен е.

— Нима греша чак толкова?

— Да.

Простичкият отговор спря Гарет и го накара да се обърне към монаха.

— В моя орден рангът се получава чрез постижения и двубои — обясни Кейн. — В кралство с размерите на Дамара и град, толкова

голям, колкото Кървав камък, такава система ще предизвика анархия и ужасяващо страдание. На такова ниво, това е пътят на орките.

— И затова имаме кралското потекло?

— Това е един начин. Но би бил безсмислен, ако ги нямаше героичните дела. В най-мрачните часове на Дамара, когато властваше Зенги, Гарет Драконоубиец излезе напред.

— Мнозина го направиха — отвърна Гарет. — Ти го направи.

— Аз следвах крал Гарет.

Гарет се усмихна благодарно и сложи ръка на рамото на Кейн.

— Титлата те държи толкова здраво, колкото ти я държиш — каза Кейн. — Не е лесна задача да носиш отговорността за цяло кралство на раменете си.

— Има времена, когато се страхувам, че ще се превият и ще се пречупя.

— Едно неправилно решение и умират хора — каза Кейн. — И само ти си защитник на справедливостта. Ако си съкрушен, ще страдат хора. Вината ти произхожда от чувството, че не си достоен, разбира се, но само ако разгледаш позицията си като лукс. Хората се нуждаят от водач и от методичен начин, по който да го избират.

— И този водач е заобиколен от разкош — отвърна Гарет и показа с ръце gobлените и скулптурите, които украсяваха коридора. — От хубава храна и мека постеля.

— Нужно е повишаване на статуса и богатството — изрече Кейн, — за да извика надежда у обикновения човек, че има по-добър живот и за тях, ако не тук, то в отвъдния свят. Ти си възплъщение на техните мечти и фантазии.

— И нужно ли е?

Кейн не отговори веднага и Гарет се вгледа по-внимателно във великия по всички стандарти мъж и въпреки това облечен в мръсна, износена роба. Гарет се разсмя на този образ, смятайки, че може би е време земите на Кървав камък да видят малко повече благотворителност от върха.

— Дамара е благословена, твърдят хората, и добрият народ на Вааса се надява, че също ще попадне под защитата ти — рече Кейн — Чу одобрителните им викове при замъка. Уингхам и всички от Палишчук призоваваха Гарет да приеме васалната им клетва.

— Ти си добър приятел.

— Аз съм честен наблюдател.

Гарет отново го потупа по рамото.

— Какво ще правим с Ентрери? — попита Кейн.

— Трябваше да оставиш това куче мъртво в калта на Вааса — изрече лейди Кристин на излизане от покоите си.

Гарет я погледна, поклати глава и попита:

— Нима глупавата му игра изисква толкова тежко наказание?

— Той си призна, че е убил лейди Елъри — обади се Кейн.

Гарет потрепна при тези думи, а Кристин извика:

— Какво? Лично ще убия псето!

— Няма да го убиеш — изрече Гарет. — Все още има обстоятелства, които трябва да се изяснят.

— Обстоятелства по собствените му признания — изрече Кристин.

— Аз съм защитник на справедливостта, нали така, магистър Кейн?

— Да, така е.

— Тогава нека проведем разследване по този въпрос, за да разберем къде е истината.

— И тогава да убием кучето — изрече Кристин.

— Ако е оправдано — отвърна Гарет. — Само ако е оправдано.

Гарет не го изрече и знаеше, че Кейн е разбрал, но се надяваше да не се стига до това.

Точно бе чул доклада от Вааса, където войниците му бяха отседнали в Палишчук, и направи знак на иконома да доведе командира на гарнизона на Хелиогабалус, откъдето през последната десетдневка идваха обещаващи новини. Но за удивление на Гарет, лейди Кристин и отец Дугалд, които стояха с него в покоите, не войник от армията на Кървав камък влезе през вратите.

Беше скандален мрачен елф, чиято плешива глава сияеше на утринната светлина, преминаваща през множеството прозорци на замъка. С шапка в ръка, чието гигантско перо се поклащаше при всяка стъпка, Джарлакъл се усмихна широко, докато се приближаваше.

Стражите от двете страни на вратата настръхнаха и се наведоха напред, готови да се хвърлят върху мрачния елф при една дума от техния крал.

Но такава не последва.

Ботушите на Джарлакъл тракаха шумно, докато се движеше по застланата с дебел килим пътека.

— Крал Гарет — изрече той, щом се приближи до платформата, която държеше тронове и се наведе в нисък поклон. — Дамара наистина е по-топла сега, когато сте отново у дома си.

— Що за смешник си ти? — извика лейди Кристин, очевидно не по-малко изненадана от Гарет и Дугалд.

— Огромен, ако се вярва на слухове — отвърна Джарлакъл.

Тримата размениха погледи за секунди.

— Да, знам — добави Джарлакъл. — Вие им вярвате.

Страхувам се, че това е проклятието на живота ми.

Зад мрачния елф от далечната страна на килима пристигна икономът заедно с куриера от Хелиогабалус.

Прислужникът се спря изведнъж и се огледа объркано, щом забеляза елфа.

Гарет кимна, разбирайки, че Джарлакъл е използвал малко магия, за да се промъкне през преддверието — стая, която би трябвало да е защитена. Ръката на Гарет се пресегна към прибория в ножницата дълъг меч, Кръстоносеца, свещено острие, което съдържаше в благословения си метал могъщ дуюомер за разваляне на заклинания.

Един поглед от краля, отправен към заекващия иконом, отпрати препъвация се прислужник извън залата.

— Изненадан съм, че ви изненадвам — каза Джарлакъл и погледна обратно към тях, за да им покаже, че е уловил всички сигнали. — Бих си помислил, че ме очаквате.

— Дошъл си да се предадеш? — попита лейди Кристин.

Джарлакъл я изгледа, сякаш не разбираше.

— Да не би да имаш близък, тогава? — попита Дугалд. — Такъв, който е пътувал до Палишчук и отвъд до замъка заедно с Артемис Ентрери?

— Да, разбира се, това бях аз.

— Пътувал си с крал Артемис I?

Джарлакъл се разсмя.

— Интересна титла, не сте ли съгласни? Счетох я за нужна, за да съм сигурен, че ще предприемете пътуването. Не можеше да се пропусне възможност, каквато предлагаше замъкът Д'аерте.

— Разкажи ни — изрече лейди Кристин.

Вълнение в задната част на стаята накара Джарлакъл да надникне през рамо и да види магистър Кейн, който се приближаваше бавно, но решително. Зад него близо до вратата надничаше икономът. После се появи Емелин Сивия и побутвайки мъжа влезе бързо в стаята, правейки същевременно заклинание. Огледа навсякъде — не само с обикновено, но и с магическо зрение, както осъзнаха всички.

Джарлакъл се поклони на Кейн, когато монахът се приближи, отстъпвайки настрани и заставайки спокойно и напълно подготвен, разбира се.

— Та какво казваше — подсказа лейди Кристин веднага щом мрачният елф се обърна с лице към подиума.

— Наистина казах — отвърна Джарлакъл. — Макар в интерес на истината да очаквах поздравления и може би дори благодарности.

— Благодарности? — повтори като ехо Кристин. — Задето предяви претенции към трона?

— Задето ми помогна да подсигурия васалността на Вааса — изрече Гарет и Кристин се обърна към него, изпълнена със съмнение. — Предполагам, това имаш предвид.

— Това и че отървах района около Палишчук от няколкостотин гоблини и коболди, които без съмнение щяха да причинят много неприятности на добрите полуорки през зимните месеци.

В задната част на стаята Емелин Сивия започна да се кикоти.

— Абсурд! — намеси се отец Дугалд. — Беше победен, плановете ти унищожени, и сега...

Спря се щом Гарет вдигна ръка, подканвайки го да има търпение.

— Вярвам, че никой от вашите доблестни рицари не беше сериозно наранен от избиването на вредителите — продължи Джарлакъл, сякаш отецът не бе произнесъл и дума. — Прецених атаката така, че малцина, ако въобще някой успееше, да достигнат до редиците ви, преди да бъдат избити.

— И очакваш благодарност за подбуждането на битка? — попита лейди Кристин.

— Клане, милейди, не битка. Беше нужно крал Гарет да се покаже в битка при свалянето на крал Артемис.

Контрастът не би могъл да бъде по-ясен за полуорките те видяха Артемис да използва чудовищни слуги, докато крал Гарет напълно ги

унищожи. Възгласите им бяха искрени, а разказите за превземането на замъка Д'аерте само ще нарастват в героични пропорции, разбира се. А с трупата на Уингхам в града по време на битката, тези разкази бързо ще се разпространят във Вааса.

— И ти си планирал всичко това? — попита Гарет и в гласа му ясно се долавяха сарказъм и съмнение — макар и не твърде силни.

Джарлакъл постави ръка на едното си бедро и наклони глава, сякаш наранен от обвинението.

— Трябваше да направя всичко да изглежда автентично, разбира се — обясни мрачният елф. — Провъзгласяването на крал Артемис, принудителният поход на крал Гарет и армията му. Не можеше да се знае, че е уловка, дори от членовете на вашия двор, иначе собствената ви почтеност щеше да е поставена под въпрос и съучастничеството ви в измамата можеше да бъде разкрито.

— Аз казвам отвратително — изрече лейди Кристин след няколко мига, нарушавайки смаяното мълчание.

— Аха, отвратително и сега страшно — съгласи се Дугалд.

Гарет направи знак на Емелин и Кейн да се присъединят към него на подиума. После инструктира Джарлакъл да напусне и да изчака в преддверието, придружен от няколко стражи.

— Защо въобще си губим времето с тази очевидна лъжа? — попита Кристин, когато се събраха заедно. — Плановете му да властва над Вааса се провалиха и сега се опитва да спечели нещо от отломките на недоизпипаните си мечти.

— Жалко, че е избрал този път — изрече Гарет. — Двамата със спътника му щяха да станат отлични временни барони на Вааса.

Всички очи се обърнаха към Гарет и Кристин изглеждаше сякаш ще избухне, толкова силно трепереше при мисълта.

— Ако Олвен беше тук, щеше да те удари за подобна забележка — каза Емелин.

— Вярваш на мрачния елф? — попита Кейн.

Гарет обмисли въпроса, но почти веднага започна да клати глава, защото инстинктът му беше съвсем ясен, независимо в какво искаше да вярва.

— Не знам дали е било уловка от самото начало, или удобно измъкване накрая — изрече той.

— Опасен образ е този Джарлакъл — каза Емелин.

— И приятелят му, без съмнение, е извършил безброй престъпления, достойни за бесилката — добави Кристин. — Очите му са пълни със злоба и убийство и тези оръжия, които носи...

— Не сме сигурни в това — отвърна Гарет. — Нима трябва да обвиня и осъдя човек заради твоята интуиция?

— Можем да разследваме — отбеляза Емелин.

— На база на какво? — сопна се в отговор Гарет.

Останалите, с изключение на Кейн, си размениха угрижени погледи, защото бяха виждали приятеля си да се инати в подобни ситуации и знаеха добре, че Гарет Драконоубиец не е отстъпчив мъж. В крайна сметка той беше кралят, при това крал паладин, упълномощен от държавата и от бог Илматер.

— Нямаме никаква база — изрече Кейн и Кристин ахна. — Единственото престъпление, за което държим Артемис Ентрери в момента, е предателство.

— Престъпление, което плаче за бесилото — каза Кристин.

— Но обяснението на Джарлакъл е най-малкото правдоподобно — изрече Кейн. — Не можете да отречете, че действията на тези двамата, независимо от намеренията им, затвърдиха влиянието ви във Вааса и напомниха на полуорките в Палишчук за минали героични дела и за най-яския път към бъдещето им.

— Не можете да вярвате, че този... този... този мрачен елф е отишъл във Вааса и е уредил всичко, което се случи, за доброто на кралството на Кървав камък — изрече Кристин.

— Нито пък мога да твърдя със сигурност, че всичко случило се е нещо различно от точно това — отвърна Кейн.

— Изпратиха насреща ни армия чудовища — напомни Дугалд на всички, но описанието му предизвика изблик на пренебрежителен смях от Емелин.

— Извикаха банда гоблини и коболди на своя страна, после ги пратиха при нас да ги изколим — каза Гарет. — Не знам докъде е стигнала глупостта на Джарлакъл или мъдростта му, но съм сигурен, че е знаел, че чудовищната му армия няма да успее дори да стигне до редиците ни, когато ги изпрати през портите. Много по-страховити щяха да са гаргойлите и другите чудовища на самия замък, които той не съживи.

— Защото не можеше — настоя Дугалд.

— Не това докладваха Уингхам, Олгерхан и Арраян — припомни Кейн. — Гаргойлите са летели първия път, когато те са отишли да проверят що за пакости се творят в замъка.

— И значи не ни остава нищо друго освен престъплението на неудобството — изрече Гарет. — Тази буйна двойка заобиколи целия протокол и прекрачи далече отвъд своята сфера, за да ме накара да потегля на север, дори и да е било за доброто на кралството. Нямаме доказателство, че действията им са нещо различно от това.

— Опитаха се да узурпират властта ти — заяви Кристин. — Ако оставиш това да се размине, значи опрощаваш беззаконие на такова ниво, което ще унищожи Кървав камък.

— Има и по-мрачни неща, които са належащи — добави Емелин. — Да не забравяме предупрежденията от Илнезара и Тазмикела. Този Джарлакъл е много непредвидим.

Тази отрезвяваща забележка ги накара да млъкнат за известно време, преди Гарет най-накрая да отговори:

— Вината им не е за нищо повече от арогантност и това е отражение на нашите собствени действия преди толкова години, когато решихме съдбата на Дамара.

Възможно е, дори е логично, измамата на Джарлакъл да е такава, каквато я описва, може би в хитър — твърде хитър, защото вкара себе си в капан — опит да спечели за себе си благоразположение и власт в пуцинаците на севера. Може би се е опитвал да си подсигури удобна титла. Не знам. Но нямам желание да държа повече Артемис Ентрери в тъмницата си, а той не е доказал, че заслужава примката. Няма да обеса човек заради подозрения или заради собствените си страхове. И двамата ще бъдат прокудени да напуснат земите на Кървав камък в рамките на десет дни и никога да не се връщат под заплахата от хвърляне в затвора.

— Под заплахата от смъртно наказание — настоя Кристин и когато Гарет се обърна да погледне кралицата си, твърдото ѝ изражение му подсказа, че въпросът не подлежи на обсъждане.

— Както желаяш — съгласи се той. — Ще ги махнем далече оттук.

— И ще направиш добре, ако предупредиш съседите си — каза Емелин и Гарет кимна.

Кралят посочи към робата на Емелин и магьосникът изпуфтя и я разтвори. Измъкна от дълбок междупространствен джоб свитъка, който бяха намерили в замъка на Зенги.

Гарет прикани приятелите си да слязат от подиума и направи знак към задната част на стаята. Няколко мига по-късно Джарлакъл отново стоеше изправен пред краля, все така с огромната си шапка в ръце.

Гарет му подхвърли свитъка.

— Не знам дали си умен за един или за двама — каза той.

— Живял съм в Подземния мрак — отвърна мрачният елф с иронична усмивка. — Уверявам ви, че съм умен за мнозина.

— Не е нужно, защото точно това подозрение ме накара да заключа, че двамата с Артемис Ентрери сте виновни за действията си на север от Палишчук.

Джарлакъл не изглеждаше впечатлен, което накара Гарет и приятелите му да застанат нащрек.

— Не може да се установи какво точно е престъплението — продължи Гарет — Затова ще предприема единственото действие, което ми остава, за доброто на кралството. Ще трябва да напуснеш региона и земите на Кървав камък в рамките на следващите десет дни.

Джарлакъл се замисли над присъдата за момент, после сви рамене.

— А приятелят ми?

— Артемис Ентрери или джуджето? — попита Гарет.

— Ах, значи държите и Атрогейт? — отвърна Джарлакъл. — Чудесно! Страхувах се за бедния глупак, който по стечение на обстоятелствата се бе оплел с Цитаделата на убийците.

Беше ред на Гарет да спре и да обмисли ситуацията.

— Говорех за Артемис Ентрери, разбира се — отвърна Джарлакъл. — И за него ли важи същото наказание?

— Обмисляхме доста по-лошо — предупреди Кристин.

— И за него — отвърна Гарет. — Макар той да е този, който приетитлата крал, забелязвам, че замъкът е бил кръстен на Джарлакъл. Сходни престъпления, сходни съдби.

— Каквито и да са тези престъпления — изрече мрачният елф.

— Каквато и съдба да е — изрече Гарет. — Стига да не е съдба, която откривате тук.

— Достатъчно честно е — изрече Джарлакъл с поклон.

— А ако не беше? — попита Кристин. — Смяташ ли, че е важно да приемаш присъдата на краля?

Джарлакъл я погледна и се усмихна, и този поглед беше толкова ведър, че Кристин се размърда на стола си от неудобство.

— Още една подробност, тогава — изрече Джарлакъл. — Бих искал да взема джуджето. Макар да беше обвързан с Цитаделата на убийците, както сте установили, той не е лош.

— Имаш намерение да преговаряш? — попита възмутено Кристин.

— Ако имам подобно намерение, не е без нещо в замяна — Джарлакъл бавно отвори палтото си и измъкна пергамент от джоба си.

При това му движение Кейн се приближи и мрачният елф с готовност му го подаде.

— Карта на скривалището на Цитаделата на убийците — обясни мрачният елф.

— И как си успял да направиш или намериш подобно нещо? — попита Гарет подозрително, а приятелите му настръхнаха.

— Умен съм по-повече начини, отколкото един човешки крал може да преброи — обясни мрачният елф.

Докато го правеше, Джарлакъл завъртя огромната си шапка, обръщайки я с отвора нагоре. — Умен и с невидими съюзници.

Бръкна в шапката и измъкна трофея си, после го постави в основата на подиума.

Главата на Кнеликт.

След като ахванията заглъхнаха, Джарлакъл се поклони на краля.

— Наистина приемам присъдата ви — изрече той. — И се надявам да приемете размяната, която предлагам картата и архимага за джуджето, макар, естествено, вече да ви ги предадох. Вярвам в чувството ви за честна игра.

Съгласен съм, че ми е време да си вървя. Но отбележете, Гарет Драконоубиец, крал на Дамара и сега крал на Вааса, че сега сте посилен, а враговете ви по-слаби заради делата на Джарлакъл. Не очаквам благодарности и не приемам подаръци — освен досадното джудже, което и без това не ви трябва. Искате да се махнем и с

готовност ще го направим, с добра история, добро приключение и добър завършек.

Завърши думите си с дълбок и широк поклон и щом се изправи, постави шапката на плешивата си глава.

Гарет се взираше в главата с увиснало чене и не можеше да повярва, че мрачният елф или който и да било друг е успял да се справи с архимага на Цитаделата на убийците.

— Кой си ти? — попита Кристин.

— Аз съм онзи, който властва над света, не знаете ли? — отвърна Джарлакъл с усмивка. — Парченце по парченце. Аз съм материалът за най-неприличните песни на Риордан Парнел и съм обърканият спомен на онези, в чиито животи съм влязъл и съм напуснал. Не ви желая злото — никога не съм го желал. Нито пък съм работил срещу вас по какъвто и да било начин. Нито ще работя. Искате да се махнем и ще го направим. Но ви моля, поверете джуджето на грижите ми и кажете на Риордан да пее за мен с добро.

Нито Гарет, нито Кристин, нито някой от останалите можеше да измисли отговор на това.

Кое то само потвърди за Джарлакъл, че е време да си върви.

ГЛАВА 17

ЗА ЛЮБОВ И ОМРАЗА

Ентрери вдигна поглед, когато вратата на килията му се отвори и магистър Кейн влезе с голяма платнена торба.

— Вещите ти — обясни монахът, сваляйки торбата от рамото си и поставяйки я на пода в краката на мъжа.

Ентрери погледна към нея, после вдигна поглед обратно към Кейн, но не каза и дума.

— Освобождават те — обясни Кейн. — Всичките ти вещи са вътре. Необичайният ти жребец, камата и впечатляващият меч. Всичко, което носеше у себе си, когато те заловихме.

Без да престава да гледа подозрително монаха, Ентрери клекна и отвори торбата, разкривайки декорирания ефес на Нокътя на Шарон. Веднага щом сграбчи дръжката и почувства как оръжието с разум оживява в мислите му, осъзна, че не е блъф.

— Уважението ми към теб се увеличи многократно, когато вдигнах острието ти — изрече Кейн. — Малцина биха могли да вдигнат подобно оръжие, без да бъдат погълнати от него.

— Изглежда ти не си имал особени проблеми с него — отвърна Ентрери.

— Аз съм отвъд подобни притеснения — отбеляза Кейн. Ентрери измъкна своя пиуафуи и го преметна през раменете си с едно плавно движение. — Плащът ти е изработка на мрачните елфи, нали? — попита Кейн. — Живял ли си с мрачните елфи в техните земи?

— Аз съм отвъд подобни въпроси — отвърна убиецът, подигравайки се с тона на монаха.

Кейн поклати глава в знак, че не приема отговора.

— Освен ако не смяташ да ме принудиш да отговоря — отвърна Ентрери — с тази зараза, която вкара в мен.

Кейн отстъпи крачка назад със скръстени отпред ръце. Ентрери го наблюдава известно време, търсейки знак, някакъв знак. Но накрая с презрително подсмивване се съсредоточи обратно върху торбата и

започна да прибира притежанията си, като през цялото време си правеше списък наум.

— Ще ми кажеш ли нещо повече за тази внезапна промяна на отношението? — попита, когато бе изцяло екипирай. — Или трябва да търпя обясненията на крал Гарет?

— Престъплението ти не е доказано — отвърна Кейн, — тъй като има алтернативно обяснение на намерението.

— И то е?

— Ела — изрече Кейн. — Имаш да изминеш дълъг път за кратко време. Освободен си от тъмницата, но пътят ти ще води извън Дамара и Вааса.

— Кой би искал да остане?

Кейн пренебрегна насмешливата забележка и тръгна нагоре по коридора, следван от Ентрери.

— След десет дни, Артемис Ентрери ще може да влиза в земите на Кървав камък само под угрозата от смъртно наказание. За следващите няколко дни ще бъдеш изтърпян от крал Гарет и кралица Кристин, но тяхното търпение не е безгранично. Само една десетдневка.

— Имам бърз кон, който не се уморява — отвърна Ентрери. — Десет дни са с девет повече отколкото са ми нужни.

— Добре, значи се разбрахме.

Известно време вървяха мълчаливо покрай многото любопитни и бдителни погледи на стражите. Ентрери отвърна на тези погледи със своя, безмълвен, но открито заплашителен, който накара войните до един да стиснат здраво оръжията си. Дори присъствието на Великия магистър Кейн не ги освободи от опасния и заплашителен поглед на Артемис Ентрери — поглед, който мнозина бяха изпитали, предсказание за смърт.

Артемис Ентрери не беше във великодушно настроение. Чувстваше вибрациите на нередната намеса на Кейн — бушуващо усещане, което напомняше за странни океански вълни, хванати в променливите контури на материалната му обвивка, въртящи и разбиващи се и събиращи се отново, докато се носят наоколо. Обяснението на Емелин за изопнатата като елфическа струна енергия изглеждаше доста точно на убиеца. Онова, което знаеше отвъд това обяснение, бе, че тази намеса в много отношения изглеждаше точно

толкова ужасна, колкото изсмукващите живот свойства на собствената му инкрустирана кама.

Ръката на Ентрери подсъзнателно се плъзна към украсената с камъни дръжка на вярното му оръжие и той премисли възможностите.

— Спри — изрече Ентрери, когато двамата приближиха залата за аудиенции на краля.

Кейн се подчини и се обърна, за да погледне мъжа.

Стражите от двете страни на вратата се наведоха напред, хващайки по-здраво алебардите със стоманени върхове.

— Как да повярвам на това? — попита Ентрери. — На теб?

— Има ли алтернатива?

— Искаш да се махна отгук, осъден и с приведена в действие присъда, която е прогонване, а не смърт, и въпреки това държиш струната на живота ми в дъха си?

— Ефектите на Вибриращата длан ще се изтощат достатъчно скоро — увери го Кейн. — Не са постоянни.

— Но докато продължават, можеш да ме убиеш с лекота, нали?

— Да.

Докато монахът изричаше думите, Ентрери се задейства, измъквайки камата и скъсявайки разстоянието помежду им. Кейн беше подготвен, което не бе изненада за Ентрери и монахът блокира удара с лекота.

Но Ентрери не целеше убийство, нито се опитваше да прободне сърцето на монаха. Получи онова, което искаше, и успя да бодне дланта на Кейн с вампиричното острие. Задържа камата срещу раздраната плът на монаха.

Той погледна Кейн и се усмихна, за да предизвика любопитството му.

— Трябва ли да улесня самоубийството ти? — попита монахът.

В отговор Ентрери призова изсмукващите живота способности на инкрустираната кама. Очите на Кейн се разшириха, явно не можеше да се справи с подобни притеснения.

Един от стражите зад Кейн наведе алебардата си, макар мъдро да не предприе нищо друго — в крайна сметка, ако Великият магистър Кейн не можеше да се справи с убиеца, какво можеше да направи той? Другият се обърна към вратата и я отвори широко, призовавайки крал Гарет.

— Интересна дилема, не си ли съгласен? — каза Ентрери на монаха. — Държиш живота ми в мислите си и можеш да ме парализираш, както вече видях, с обикновена дума. Но аз трябва просто да пожелаея камата да се нахрани и тя ще върне в мен твоята собствена жизнена енергия. Къде ни поставя това, магистър Кейн? Дали твоята Вибрираща длан ще е достатъчно бърза, че да ме убие, преди острието ми да изпие достатъчно, че да ме спаси? Дали и двамата ще паднем? Готов ли си да поемеш риска?

Кейн го гледаше и отвърна на обезкуражаващата му усмивка.

— Какво означава това? — попита крал Гарет на вратата на залата.

Край него отец Дугалд изломоти нещо неразбираемо, а кралица Кристин изръмжа:

— Предателство!

— Не повече от онова, показано на мен самия — отвърна Ентрери, без да откъсва поглед от Кейн.

— Трябваше да очакваме нещо подобно от псе като теб — изрече Кристин.

„Как ми се иска гърлото ти да беше в обсега ми“, помисли си Ентрери, но не го изрече. Мислеше, че Гарет е разбран мъж, но най-вероятно не и когато ставаше дума за кралицата му.

— Бяха ти върнати вещите и свободата — изрече Гарет. — Кейн не ти ли каза?

— Каза ми — отвърна Ентрери.

Чу тропането на бронирани крака в коридора зад гърба си, но не им обърна внимание.

— Тогава защо правиш това? — попита Гарет.

— Няма да се махна, докато съм под покварената власт на магистър Кейн — отвърна Ентрери. — Той ще се откаже от хватката си над физическото ми тяло или един от нас, може би и двамата, ще умре тук и сега.

— Глупак — изрече Кристин, но Гарет я накара да млъкне.

— Явно цениш достатъчно живота си, това е очевидно — започна Гарет, но Кейн вдигна свободната си ръка, за да се намеси.

През цялото време монахът не изпускаше Ентрери от поглед.

— Гордостта се счита за най-смъртоносния от всички грехове — изрече той.

— Тогава преодолей своята — отвърна Ентрери.

Усмивката на Кейн беше приемаща и монахът кимна бавно, после затвори очи.

Ентрери обви пръсти около дръжката на камата, готов да призове изцяло силите ѝ, ако се стигне до това.

Всъщност не вярваше, че има шанс, дори и ако в двореца бяха само двамата с Кейн. Коварната хватка на монаха беше твърде силна и обезсилваща. Ако Кейн призовеше Вибриращата длан, Ентрери подозираше, че ще бъде осакатен, може би дори убит, преди камата да успее да свърши нещо съществено.

По лицето на магистър Кейн бе изписано единствено спокойствие, когато отвори отново очите си и почти веднага Ентрери почувства как вътрешният прилив утихва.

— Освободен си — изрече Кейн и за един миг ръката му се махна, просто изчезна от острието на камата. Толкова бързо, че Ентрери дори не успя да призове вампиричните ѝ сили, ако имаше подобни желания.

— Поддаваш се на подобни искания? — с недоволство отбеляза кралица Кристин.

— Само защото бяха справедливо поискани — отвърна Кейн. — Артемис Ентрери бе уведомен за условията и освободен. Ако не вярваме, че ще приеме присъдата си, може би въобще не трябва да го освобождаваме.

— Може би не трябва — изрече Кристин.

— Освобождаването му е справедливо уредено — отвърна Гарет. — Не можем да принизим важността на обосновката за тази присъда. Но това нападение...

— Беше оправдано и в крайна сметка без значение за нас — увери го Кейн.

Ентрери прибра камата си и Гарет се обърна и избута Кристин и Дугалд пред себе си обратно в залата за аудиенции.

— Пропуснах ли всичко вълнуващо? — долетя глас отвътре, глас, който Артемис Ентрери познаваше твърде добре.

— Участникът в пазарлъка, предполагам? — обърна се към Кейн.

— Приятелят ти мрачен елф е доста настоятелен и идва подготвен.

— Само ако знаеше.

Когато малко по-късно вървеше до Джарлакъл по калдъръмения път, Ентрери все още не се чувстваше свободен. Наистина, беше се измъкнал от тъмницата на Гарет, но мрачният елф, който вървеше край него, му напомняше, че съществуват много тъмници и не всички са изградени от дърво, камъни и железни решетки.

Докато обмисляше това, ръката му се плъзна назад и погали флейтата, която бе затъкнал отзад на колана си и му хрумна, че още не е сигурен дали инструментът не е сам по себе си затвор или ключ.

Ентрери и Джарлакъл хвърляха дълги сенки пред себе си, защото слънцето бързо се спускаше зад планините отвъд малкото езеро. Нощният вятър вече започваше да духа.

— Значи ще вървите, ще си пеете и говорите и ще си мислите, че ще превземете с трясък света — прокълнтя зад гърбовете им груб глас.

Джарлакъл се обърна, но Ентрери просто затвори очи.

— Докато аз ще си стоя, мърморя и плюя и ще мърдам палци, затънали в пясък? — завърши Атрогейт. — По-скоро си мисля да пия, смърдя — спря се, повдигна един крак и пушна една страховита пръдня — и проститутка да галя с всяка ръка! Буахаха! Стой бре, плешиво парче въглен, чакай малките ми крачка да те стигнат. Няма да те гушкам, но съм достатъчно благодарен, че се спазари да ме пушат от тоя замък!

— Не си го направил — промърмори Ентрери.

— Добър съюзник — отвърна Джарлакъл. — Силна ръка и несломим дух.

— И несравним дразнител.

— В последно време беше тъжен заради проблемите с Цитаделата. Поне това му дължах — А пък аз си мислех, че си спазарил свободата ми, като си го предал — изрече Ентрери и Атрогейт беше достатъчно близо, че да го чуе.

— Буахаха! — избумтя джуджето.

Ентрери усети, че е невъзможно да обиди проклетото създание.

— О, но аз съм наранен, Артемис — изрече Джарлакъл и изимитира рана, като драматично закри челото си с ръка. — Никога не бих изоставил съюзник.

Ентрери му отвърна с изпълнена със съмнение крива усмивка.

— Наистина, щом чух, че Калихай е отвлечена от стаята си във Ваасанската порта от Кнеликт и Цитаделата... — започна Джарлакъл,

но млъкна и остави тежестта на изказването му да увисне във въздуха, докато очите на Ентрери не се разшириха от притеснение.

— Пътуването до леговището на Кнеликт не беше лесно, разбира се — продължи Джарлакъл.

— Къде е тя? — попита убиецът.

— В безопасност, в стая в странноприемницата надолу по пътя, естествено — отвърна Джарлакъл. — Никога не бих изоставил съюзник.

— Кнеликт я е отвлякъл?

— Аха, аха — изрече Атрогейт. — И плешивото парче въглен, дето ти е приятел, взе главата на Кнеликт и я поднесе на подиума на Гарет. Буахаха! Ще ми се да бях видял как лейди Кристин си сбърчва нослето при таз гледка!

Ентрери изгледа твърдо Джарлакъл, който се поклони дълбоко.

— Дамата ти те чака — изрече той. — Ние тримата трябва да се махнем от земите на Кървав камък в рамките на десет дни заради заплахата от смъртно наказание, но предполагам, че можем да отделим един ден. Може би ще успееш да убедиш лейди Калихай, че пътят ѝ съвпада с нашия.

Ентрери продължи да го гледа. Нямаше отговори.

Когато бе принудил Джарлакъл да премине през магическия портал на Кимуриел в недрата на замъка, беше очаквал, че никога повече няма да види мрачния елф, и всичко, което бе последвало, освобождаването му, джуджето, новината за Калихай, го заля като мощна вълна.

И докато се отдръпваше назад, тя го влачеше неумоливо със себе си.

— Върви при нея — изрече тихо и сериозно Джарлакъл. — Тя ще се радва да те види.

— И докато си стоиш и игрички въртиш, мисля си аз да се напия завчас! — изрева Атрогейт и отново избухна в глупашки смях.

Очите на Ентрери изстреляха кинжали по посока на Джарлакъл. Мрачният елф просто тръгна към странноприемницата.

Джарлакъл и Атрогейт наблюдаваха как Ентрери изчезва по стълбите на „Последния отдиш“, най-знаменитият хан в Кървав камък, който се славеше с чисти стаи, отлично елфическо вино и гледка към Бялото дърво от всеки балкон.

И джуджето, и мрачният елф, естествено, бяха известни в селището, защото боздуганите на Атрогейт бяха направили сериозно впечатление на населението на Ваасанската порта на север, а Джарлаксъл, в крайна сметка, бе мрачен елф!

Погледите, отправени към тях обаче, бяха изпълнени с подозрение, нещо, което не им убягна.

— Явно новината за помилването от Гарет още не е стигнала до тях — отбеляза Джарлаксъл и се плъзна в един стол край далечната стена на общата стая.

— Не е помилване — отвърна Атрогейт. — Макар да си мисля, че прогонването от земите на Кървав камък всъщност не е трагично. Не и с Цитаделата, която търси разплата за Кнеликт и прочее.

— Да, има го и този момент — отвърна мрачният елф и прикри усмивката си със знак към сервитьорката.

Едва бяха поръчали първата партида — вино за мрачния елф и медовина за джуджето, — когато двама познайници на Джарлаксъл влязоха неочаквано през входната врата на „Последния отдих“.

— Не са много случаите, в които съм те виждал изненадан — отбеляза Атрогейт.

— Не е обичайно явление, уверявам те — отвърна Джарлаксъл, без да отделя очи от новодошлите, двойка сестри, за които знаеше, че са повече от това, което изглеждат.

— Хрумнаха ти разни фантазии, а? — изрече Атрогейт, следвайки погледа му и се изсмя високо, а смехът му се усили още повече, когато двете жени се присъединиха към тях.

— Лейди Илнезара и уважаема Тазмикела — изрече Джарлаксъл и се изправи вежливо. — Смятах да разговарям с вас в Хелиогабалус по пътя си на юг извън кралството.

Край малката маса имаше само три стола и Тазмикела седна на празния, като направи знак на Джарлаксъл да седне. Илнезара изгледа Атрогейт.

— Трябва да разговаряме с Джарлаксъл — каза тя на джуджето.

— Буахаха! — изрева в отговор Атрогейт. — Е, аз съм по слушането! Не вярвам да може да ви накара да се усмихнете и двете, нал...?

Не успя да довърши въпроса си, защото Илнезара го сграбчи за предната част на туниката и с лекота го вдигна във въздуха само с една

ръка.

Атрогейт изломоти и се загърчи.

— Ей, мрачни елфе! — каза той. — Има бая ръчичка! Буахаха!

Илнезара го гледаше ядосано и фактът, че почти всички в кръчмата наблюдаваха как фината жена е вдигнала във въздуха с една слаба ръка облеченото в тежка броня, тежащо близо двеста паунда джудже, изглежда въобще не я смущаваше.

— Виж сега, хубавелке, предполагам, че си си направила някоя магийка или си пийнала отвара, може даже да си имаш колан като моя — изрече Атрогейт. — Обаче си мисля, че ще си умна мома, ако покажеш, че си знаеш мястото и ме пуснеш.

Джарлакъл потрепери.

— Както искаш — отвърна Илнезара.

Огледа се наоколо в търсене на чиста пътека и с едно движение на китката запрати джуджето през стаята, където той се удари в една празна маса и я отнесе заедно с няколко стола право в стената.

Изправи се вбесен, но се облеци и се строполи на пода.

Илнезара зае мястото му, без да го удостои с втори поглед.

— Моля те, не го чупи — изрече Джарлакъл. — Струваше ми скъпо.

— Напускаш службата си при нас — изрече Тазмикела.

— Няма голям избор по въпроса — отвърна мрачният елф. — Поне не и за мен. Вашият крал Гарет даде ясно да се разбере, че гостоприемството му е стигнало предела си.

— Без съмнение не по твоя вина.

— Сарказмът ти е на място — призна Джарлакъл.

— Имаш нещо, което искаме — обади се Илнезара.

Джарлакъл надяна нараненото си изражение.

— Милейди, давах ви го толкова много пъти — остана доволен, когато предизвика усмивка на лицето на Илнезара, защото знаеше, че стъпва по опасна почва с изключително опасни събеседници.

— Знаем какво притежаваш — прекъсна ги Тазмикела преди сестра ѝ и мрачният елф да се отнесат. — И двата предмета — от кулата на Херминикъл и от замъка.

— По-ценният от замъка — съгласи се Илнезара.

— Уршула би се съгласил — призна Джарлакъл. — Този крал вещер, който е властвал наоколо, наистина е бил умен.

— Значи признаваш, че ги притежаваш?

— Камъни с формата на черепи — изрече Джарлакъл. — Човешки от кулата, и на дракон от замъка, разбира се. Но това го знаехте, когато ме изпратихте във Вааса.

— И ти ги придоби? — заключи Илнезара.

— И двата, да.

— Тогава ни ги дай.

— Тук няма място за преговори — предупреди Тазмикела.

— Не са у мен.

Сестрите драконки размениха загрижени погледи, след което се обърнаха към Джарлакъл, но в очите им все още се четеше съмнение.

В другия край на стаята Атрогейт се изправи на колене и разтърси косматата си глава. Все още със залитане успя да се изправи на крака и тръгна към масата.

— За да избягам от крал Гарет, трябваше да повикам някои стари приятели — каза Джарлакъл. Пое си въздух и погледна към Илнезара. — Справяш се добре с гадателската магия, нали? — попита я. — Направи ми заклинание, за да прецениш дали казвам истината, защото искам да повярвате на всяка моя дума.

— Джарлакъл, когото познавам, не би се разделил с готовност с подобни могъщи артефакти — отвърна Илнезара.

Въпреки това започна да прави магията, както бе поискал.

— Това е само защото не знаеш за Бреган Д'аерте.

— Д'аерте? Не нарече ли така замъка си? — попита веднага, щом сестра ѝ приключи и показа, че дуетомерът е завършен.

— Така е, наречен беше на група независими... авантюристи от родния ми Мензоберанзан. Естествено, повиках ги, за да избягам от армията на крал Гарет и за да уредя освобождаването на лейди Калихай от Цитаделата на убийците.

— Чухме, че си занесъл главата на Кнеликт на крал Гарет — изрече Тазмикела.

Зад Илнезара Атрогейт наведе глава и вместо да нападне, по-скоро се строполи напред. Натресе се право на вдигнатата ръка на жената и спря, сякаш се бе ударил в скалиста планинска стена. Отскочи леко назад и остана замаян. Илнезара се обърна право към него, духна и го запрати в кълбо назад, при което той остана паднал по

корем в средата на пода. Изправи се на лакти и се взря невярващо в жената, естествено, без да е наясно с истинската ѝ природа.

— Мисля, че ще трябва да си намеря колан като нейния — изрече и се строполи.

— Беше скъпо предложение — каза Джарлакъл, щом вълнението утихна. — Но не можех да оставя лейди Калихай да умре и ми трябваше нещо, с което да се спазаря за освобождаването на приятеля си... — спря и се замисли за Атрогейт. — Приятелите си — поправи се — от тъмницата на крал Гарет.

— Дал си камъните с форма на череп на сподвижниците си от Подземния мрак? — попита Тазмикела.

— Нямаше какво повече да ги правя — изрече Джарлакъл. — А Подземният мрак е добро място за подобни артефакти. Причиниха само неприятности тук, в огрения от слънце свят.

— Ще причинят само неприятности и в Подземния мрак — отвърна Илнезара.

— Още по-добре — отвърна Джарлакъл и вдигна чашата си за тост.

Тазмикела погледна към сестра си, която продължи да се взира в Джарлакъл още няколко мига, преди да кимне бавно.

— Ще разучим тази информация по-подробно обърна се към мрачния елф Тазмикела.

Джарлакъл почти не я чу, защото внезапно в мислите му бе прозвучал друг призив.

— Наистина, бих бил разочарован, ако не го направите — каза той, след като успя да подреди думите ѝ. — Но, моля, извинете ме, защото имам неотложна работа.

Изправи се и докосна ръба на шапката си за поздрав.

— Не сме те освободили — изрече Тазмикела.

— Уважаема лейди, моля, позволете ми да се оттегля.

— Натоварени сме от магистър Кейн да те отнесем от тези земи — каза Илнезара.

— По изгрев-слънце.

— По изгрев, тогава — изрече Джарлакъл и пристъпи напред.

Ръката на Тазмикела препречи пътя му и Джарлакъл погледна жално към Илнезара.

— Пусни го, сестро — подкани я Илнезара.

Тазмикела прикова Джарлакъл с поглед, погледът на ядосан дракон, но свали ръката си и му позволи да мине.

— Погрижи се за него — обърна се към сервитьорката Джарлакъл и посочи Атрогейт. — Сложи го да седне, щом се пробуди и смекчи болката му с всичкото пиене, което поиска.

Докато изричаше думите, ѝ подхвърли малка кесия и тя кимна.

— Истината ли ни каза? — попита Тазмикела веднага щом остана сама със сестра си.

— Макар и непълна, но не съм съвсем сигурна за съдбата на Кнеликт.

— Крал Гарет е направил мъдър избор с изгонването му — каза Тазмикела. — Продължава да поддържа връзки със създанията от Подземния мрак? — тя изсумтя подигравателно. — Глупакът му с глупак, но със сигурност сме по-добре, ако черепите наистина са извън тези земи. Може би е възможно да има добри последици от зли сделки, защото този създава само проблеми.

— Ще ми липсва — беше всичко, което изрече очевидно разсеяната Илнезара, докато се вираше изпълнена с копнеж след отдалечаващия се мрачен елф.

* * *

Тя се люшкаташе на димящата светлина от свещите, а дългата ѝ коса се спускаше зад нея, покривайки раменете ѝ. По голото ѝ тяло блестеше пот и тя изви гръб назад и погледна към тавана на стаята, като дишаше и стенеше тихо.

Под нея Артемис Ентрери сграбчи този красив образ в мислите си и усети отмора от раздражението и гнева. Беше ядосан, че Джарлакъл го бе използвал и още по-ядосан, че мрачният елф го бе спасил. Последното, което искаше, бе да му е задължен. И пътят ги зовеше отново, път, който явно щеше да извърви с Джарлакъл и досадния Атрогейт.

И с Калихай, припомни си, докато протягаше и прокарваше нежно ръка от долната страна на брадичката до корема на жената. Тя щеше да е неговата котва, надяваше се той, неговата опора, и може би с тази солидна опора щеше да намери начин да се отърве от Джарлакъл.

Но наистина ли го искаше?

Беше твърде объркващо за бедния човек. Погледна настрани, където беше натрупал своите дрехи и екипировка и видя флейтата на Идалия наред купчината.

Знаеше, че флейтата му е въздействала, надзърнала е в сърцето му и го е накарала да иска повече от живота от обикновено съществуване.

Едновременно мразеше това и го оценяваше.

Всичко изглеждаше по този начин за Артемис Ентрери. Всичко беше парадоксална смесица от любов и омраза, от стоицизъм и отчаяна нужда, от приятелство и желание за самота. Нищо не изглеждаше ясно, нищо не изглеждаше в съгласие.

Погледна нагоре към любимата си и промени мнението си за последните две точки. Беше истинско и топло. За пръв път в живота си се бе отдал изцяло на една жена.

Калихай завъртя глава напред и го погледна, а очите ѝ бяха изпълнени с енергия и решителност. Задъвка леко долната си устна, дъхът ѝ излизаше на пресекулки.

После отметна глава назад, изви гръбнак и Ентрери почувства как тя се стяга като опъната тетива.

Затвори очи и остави момента да го облее целия и да го понесе със себе си и почувства как Калихай се отпуска. Отвори очи, очаквайки да види как се отпуска върху него.

Вместо това видя жена, която се взира в него с кама в ръка.

Кама, насочена към сърцето му.

И той не разполагаше с никаква защита, никакъв начин да спре смъртоносното пробождане. Можеше да вдигне ръка и вероятно да понесе наръгване в нея, но не го направи. Защото за част от секундата, преди камата да се забие, Ентрери осъзна, че всичката му надежда е отлетяла, че всичко, цялата основа, която поддържаше здравия му разум, е просто още една лъжа. Не се опита да блокира.

Не се опита да се хвърли настрани.

Камата не можеше да го нарани повече отколкото предателството вече бе успяло.

ЧАСТ 3

ПЪТЯТ КЪМ ДОМА

Целта на себепознанието е преди всичко избистряне и откриване на честността. Себепознанието е начин да се отхвърлят лъжите и да се посрещне истината — независимо колко болезнено може да се окаже признанието, че си сгрешил. Търсим постоянство у себе си и когато се изправим пред непостоянство, се мъчим да отречем.

Отрицанието няма място в себепознанието и затова на човек му е тежко да признае грешките си, да ги прегърне и да продължи в по-позитивна посока.

Можем да се самозалъгваме поради всякакви причини. Най-вече заради нашето его, разбира се, но сега разбирам, че понякога го правим, защото ни е страх.

Понякога се страхуваме да се надяваме, защото надеждата води до очаквания, а очакванията могат да доведат до разочарование.

И така, отново питам себе си, без защитната стена — или поне знаейки, че я има и решен да се прехвърля през нея — защо откривам родство с този мъж, Артемис Ентрери, който е предал почти всичко, което аз започнах да считам за скъпо? Защо въобще мисля за него? Защо не го убих, когато имах възможност?

Какъв инстинкт удържа удара на ятагана?

Често се чудя, дори напоследък, дори докато обмислям тази нова посока — дали Артемис Ентрери е онзи, който аз можех да бъда, ако не бях избягал от Мензоберанзан. Дали засилващият се гняв щеше да ме поведе по пътя, който той е избрал — пътят на безстрастен убиец? Изглежда ми логично, че можех да се загубя в изискванията на перфекционизма и да намеря убежище в баналността на живот без страст.

Липсата на страст е може би липса на себепознание и именно такава самооценка щеше да унищожжи душата ми, ако бях останал в родния си град.

Едва сега, когато най-сетне отхвърлих теглото на вината, която толкова дълго тежеше на раменете ми, мога да кажа без колебание, че не, дори и да бях останал в Мензоберанзан, нямаше да се превърна в копие на Артемис Ентрери. По-скоро на Закнафейн, обръщайки гнева си навън, вместо навътре, носейки яростта като броня, без да се обличам в страхове какво чувства сърцето ми. Съществуването на Закнафейн не е съществуване, което желая, нито е такава, в което бих оцелял дълго, сигурен съм, но същото важи и за пътя на Ентрери.

И така, страховете са отхвърлени и двамата с Ентрери не сме еднакви по начините, от които се страхувах. И все пак още мисля за него и то често. Вече знам, че е така, защото подозирам, че наистина си приличаме в някои отношения и това не са моите страхове, а моите надежди.

Реалността е любопитно нещо. Истината не е толкова непоклатима и универсална, както би ни се искало; егоизмът ръководи

възприемането, а възприемането подканва оправданието. Ако не ни харесва отражението на физическия образ в огледалото, може да бъде променено с едно просто прокарване на пръсти през косата.

И затова е истина, че можем да манипулираме собствената си реалност. Можем да убеждаваме, дори да заблуждаваме. Можем да караме другите да ни възприемат по нечестни начини. Можем да прикриваме егоизма с благотворителност, да желаем признание за великодушното си и да подсилваме усмивката си, за да успокоим колеблив любовник. Светът е илюзия и често заблуда, защото победителите пишат историята и децата, които загиват, стъпкани от триумфиращата армия, никога не са съществували. Баронът обирджия в края на краищата се превръща във филантроп, като завещава само онова, от което вече не е имал нужда.

Кралят, който праща млади мъже и жени да умрат, се превръща в благодетел, целувайки нечие бебе. Всеки проблем се превръща в проблем на възприятието за тези, които разбират, че реалността всъщност е онова, което я правиш.

Така се движи светът, но това не е единственият начин. Не е пътят на наистина добрите крале, на Гарет Драконоубиец, който властва в Дамара, на лейди Алустриел от Града на Сребърната луна, на Бруенор Бойния чук от Митрал Хол. Техният път не е да замаскират реалността, за да променят възприемането, а решителност да подобрят реалността, да следват визии, и да вярват, че пътят им е правилен и следователно ще бъдат възприемани като справедливи и добри.

Защото много по-труден за промяна от физическия е образът, който се появява в огледалото на себепознанието, чистотата или загниването на сърцето и душата.

За мнозина, за съжаление, това не е проблем, защото илюзията за техния живот става самоизмама, маскарад, който се наслаждава на аплодисментите и вижда в дребната благотворителност средство за почистване на петна от душата. Чудя се колко ли завоеватели, които са смазвали животите на десетки хиляди, не могат да чуят тези плачове на отчаяние, отвъд аплодисментите на онези, които вярват, че войните могат да направят света по-добро място? Чудя се колко ли крадци не чуват риданията на жертвите си и по собствено желание ослепяват за страданията, причинени от техните дела, под покрива от несправедливостите, на които са станали жертва?

Кога кражбата се превръща в право?

Има и такива, които не могат да видят петната по душите си. Може би на някои им липсва способността да погледнат в огледалото на себепознанието, а други променят реалността отвън и отвътре.

Именно външното страдание на Артемис Ентрери е онова, което толкова дълго ми предлага надежда. На него не му липсва страст, той се крие от нея. Превръща се в инструмент, в оръжие, защото в противен случай трябва да бъде човек. Сега разбирам, че познава огледалото твърде добре и не може да се промъкне покрай очевидните петна. Оправданията за действията му звучат кухо — най-вече на него.

Само там, в това място, е пътят към спасението за всички нас. Само като се изправим

честно пред образа в огледалото можем да променим реалността на това кои сме. Само като видим белезите, петната и загниването можем да започнем да се лекуваме.

Мисля си за Артемис Ентрери, защото това е надеждата ми за този мъж. Наистина е мимолетна и далечна и може би накрая нищо няма да излезе от нея, освен собствената ми егоистична нужда да вярвам, че има изкупление и че може да има промяна. За Ентрери?

Ако е така, то е възможно за всеки.

За Мензоберанзан?

Дризт До'Урден

ГЛАВА 18

ПРАГМАТИЧНА НЕМОРАЛНОСТ

Краят на насиетието беше не по-малко брутален от началото. Мъжът, отдавна преминал средната възраст, се завъртя яростно, изръмжа и изпъшка с първична свирепост и дори удари веднъж младата жена през лицето в кулминационния си делириум.

После свърши, като изщракване с пръсти, и мъжът се надигна от младото момиче и спусна надолу многопластовата си червена, златна и бяла роби и спокойно се отдалечи, без да хвърли втори поглед на обезчестеното създание. Защото Върховният клирик Йозумиан Дудуи Ииночек, Благословеният Праведен Глас на Дома на Пазителката, най-могъщият мъж в поне един район на пристанищния град Мемнон, нямаше време да се занимава с измет.

Стремежите му бяха интелектуални, препятствията — физически, а „стадото“ му често беше по-скоро неудобство, отколкото източник на сила.

Вървеше с вдървени крака и се полюшваше леко, докато пресичаше разхвърляната стая, а енергията му бе изхабена. Огледа количките и щайгите, платнените торби и купчините инструменти. Рядко той или някой друг от клириците на Селуней, които контролираха така важните приливи, посещаваше тази стая с цел, различна от настоящата. Мястото беше мръсно и миришеше на солена вода. Беше стая за слуги, а не за благословените свещенослужители. Мястото имаше само едно компенсиращо качество — относително тайна врата, водеща към улицата, през която с готовност можеха да се вкарват „посетители“.

Тази мисъл накара Върховния клирик да се обърне отново към младата жена, едва прехвърлила детските години. Тя плачеше, но очевидно бе достатъчно мъдра, че да не циври твърде силно и да обиди изпълнението му. Естествено чувстваше болка, но това щеше да премине. Ииночек знаеше, че объркването ѝ и вътрешното смущение щяха да са много по-увреждащи от разкъсания химен.

— Тази вечер ти извърши ценно деяние в името на Селуней — каза ѝ той. — Свободен от земните си желания, мога по-добре да размишлявам върху райските мистерии и когато те ми се разкрият, пътят към изкуплението ще бъде по-ясен за теб и болния ти баща. Ето.

Той повдигна калъп стар хляб, който бе оставил на количката край вратата на влизане, и го разтърси, за да махне няколко пълзящи гадинки, после ѝ го подхвърли. Тя го хвана и го притисна силно, отчаяно до гърдите си. Това предизвика снизходително подсмиване от Ииначек.

— Цениш го, разбира се — каза той. — Защото не разбираш, че много по-голямата ти награда ще е резултатът от моите размишления. Толкова си вгълбена в нуждите на телесното, че не можеш дори да започнеш да разбираш духовното.

С подигравателно изсумтяване към празното, обляно в сълзи изражение, с което го гледаше момичето, Ииначек се обърна към вратата и я отвори, стряскайки красив млад клирик.

— Благочестиви Госитек — поздрави той.

— Моите извинения, Върховни — изрече Папан Госитек, кръстосвайки ръце на колана си и покланяйки се вдървено в знак на молба. — Чух...

— Да, приключих — обясни Ииначек, погледна назад и насочи погледа на Госитек към жената, която бавно се люлееше и стискаше хляба. Върховният клирик се обърна към по-младия свещеник.

— Трактатът ти върху Обещанието на Ибрандул ме чака в покоите ми — каза той и младият свещеник засия. — Казаха ми, че разсъжденията ти са направо брилянтни и от онова, което прочетох, като го прелистих, намирам, че слуховете са верни. Значи неразбран е онзи бог, чието царство е смъртта.

Зъбите на Госитек се оголиха, въпреки напрегнатия му опит да демонстрира смирение.

— Работата ти напредва ли? — попита Ииначек и знаеше, че е уловил младия мъж в капана на горделивостта.

— Д-да, да, Върховни — заекна Госитек и сведе поглед в знак на почит.

Ииначек прикри задоволството си. Гордостта, естествено, се считаше за слабост, дори за грях, но Ииначек разбираше истината за нещата: без гордост, никой млад мъж не би могъл да се отдаде на

тръпките на подобни размисли. Дръпна се съвсем леко встрани, когато Госитек надигна глава, за да позволи на мъжа да види треперещото момиче.

Очите на Госитек, и дори лекото облизване на устните му, издадоха похотта му.

— Вземи я — предложи му Ииночек. — Тя изпитва болка, разбира се, но твоята работа е по-важна от нейното удобство. Освободи земните си страсти, за да откриеш състоянието на съзерцание. С голямо любопитство очаквам да видя тезите ти по отношение на игричките на божествена пропаганда из Скиталческата равнина.

Мисълта за самите богове, съперничаещи си за душите на непосветените мъртви, ме очарова и ни предоставя възможности да привлечем последователи на Селуней.

Ииночек се обърна към момичето.

— Мъртвата ти майка все още не е заслужила рая — изрече той и дори не се опита да прикрие презрителното си кикотене. — Благочестивият Госитек — той отстъпи настрани, за да може тя да види мъжа по-добре — се моли за нея. Твоето внимание към неговите нужди ще му позволи по-добре да подсигури въздигането ѝ.

Обърна се към Госитек и сви рамене.

— По-добре е по този начин — каза и излезе от стаята.

Когато стигна в покоите си на третия и най-висок етаж на храма, Ииночек напълно бе забравил момичето.

Мина покрай дървеното си бюро — лъснато и с наситен цвят, не като сивия и зърнест плавей, който се използваше най-често в пустинното пристанище. Дървото беше вносно, какъвто бе случаят с повечето от сечивата, мебелите и украсите на митичния храм, за момента най-голямата и грандиозна постройка в югозападната част на разрастващия се град.

Божествените размишления изискваха вдъхновяваща обстановка.

Ииночек се премести до западната врата, която водеше към личния му балкон във великия храм, известен като Дома на Пазителката. В него се помещаваха свещениците на Селуней, Лунната богиня и сестринските им вери на Валкур и Шаундакул. Единичната обграждаща сграда беше център за молитви и съзерцание, с разрастваща се библиотека, която бързо се превръщаше в обект на

завист из Сабления бряг. Библиотеката бе нараснала значително — и иронично — само няколко години по-рано, скоро след Смутното време, когато в катакомбите на същата тази сграда бе открит култ към мъртвия бог Ибрандул. Измъкнати от скривалището си, не всички от тези свещеници ренегати бяха убити. Под храброто и дръзко командване на Ииночек много бяха асимилирани.

— Разширете познанието — бе казал той на изпълнените със съмнение по-нисши.

Естествено, бяха го направили тайно.

Терасата беше защитена от вечно любопитните очи на малоумните селяци, които често се събираха на площада отдолу и молеха за опрощение или за лековити магии, когато нямаха пари да си платят. Другата му тераса нямаше високите извити под ъгъл перила, които да пречат на тези духовни просяци да го виждат. Ииночек можеше да види пристанището изцяло; отвъд водния хоризонт започваше да се скрива кръглата луна, очертавайки високите мачти на огромните търговски кораби, акостирали край брега, докато те се поклащаха от ритмичните нежни вълни. Тази естествена хармония припомни на върховния клирик за любовния акт тази вечер и създаде у него свързаност с Вселената, въздигайки го към мисли за вечност и единство със Селуней. Той въздъхна и се наслади на мига. Физически заситил основни покваряващи нужди, той се понесе сред звездите и боговете и измина повече от час, а луната се скри от поглед, преди да насочи мислите си към брилянтните тези на Госитек.

Беше открил вътрешен мир, значи можеше да открие Селуней.

Дори не можеше да си припомни как бе изглеждала треперещата жена тази вечер, нито пък имаше намерение да опитва.

ГЛАВА 19

НЕПРИЯТНО ПОЗНАТА ГЛЕДКА

Лейди Кристин, кралица на Дамара, седеше на бял стол с метална облегалка пред огромното, украсено с платина огледало. Пред нея имаше разнообразни средства за разкрасяване, бурканчета и парфюми, които бе получавала като подаръци от всички краища на кралството, както и от Импилтур.

Външният ѝ вид беше важен, постоянно ѝ напомняха придворните ѝ дами, защото с фигурата си и великолепия си съпруг тя въплъщаваше мечтите и надеждите на жените из земите на Кървав камък.

Тя беше илюзия, изградена, за да поддържа необходимата за успешно управление фасада.

Макар да бе отгледана като благородна дама, Кристин не се чувстваше удобно с такива неща. В сърцето си беше авантюристка, боец, жена с решителен глас.

Колко тънък бе прозвучал гласът ѝ в онзи ден, когато Артемис Ентрери бе пуснат на свобода. Чу, че Гарет се движи из спалнята зад нея и видя за миг образа му в ъгъла на огледалото. Знаеше, че е изправен на нокти, защото мълчанието ѝ след освобождаването на убиеца му бе показало ясно, че тя не го одобрява.

Каква дребна игрица на срамежливост е всъщност взаимоотношението, наречено брак. И двамата знаеха какъв е проблемът, но щяха да се въртят около него с часове, дори дни, вместо да се изправят лице в лице с него.

Поне това беше обичайният начин при повечето двойки, но скромността никога не бе била част от емоционалния репертоар на лейди Кристин.

— Ако предпочиташ по-малко упорита кралица, съм сигурна, че лесно може да се уреди — изрече тя.

Съжали за сарказма веднага щом думите излязоха от устата ѝ, но поне бе започнала диалог.

Видя образа на Гарет зад себе си и почувства силните му успокояващи ръце на раменете си. Харесваше докосването на пръстите му върху голата си плът, прекъсвано само от тънките презрамки на нощницата ѝ.

— Какъв глупак бих бил, ако исках да се отърва от най-близкия си приятел и съветник — изрече той и се наведе да я целуне по главата.

— Не ти предложих да се отървеш от магистър Кейн — отвърна тя и позволи на Гарет да види как се усмихва в огледалото.

Той се присъедини към смеха ѝ и нежно стисна раменете ѝ.

Кристин се обърна на стола си и го погледна.

— С лекота отхвърли съвета ми по време на това изпитание с Артемис Ентрери и онзи дяволски мрачен елф.

Кимването и въздишката на Гарет бяха едновременно съгласие и капитулация.

— Защо? — попита Кристин. — Какво знаеш за тях, което ние останалите — с изключение на Кейн, както изглежда — не знаем?

— Знам малко и за двамата — призна Гарет. — И подозирам, че светът ще е по-добро място, ако и двамата ги няма. Със сигурност намирам малко компенсирани качества в подобните на Артемис Ентрери и онзи смущаващ мрачен елф. Но нямам право да издавам подобни отсъждания. По думите на всички не са извършили никакви гнусни деяния.

— Извършиха предателство към короната.

— Като предявиха претенции над земя, върху която никой човек няма законово право? — попита Гарет.

— И въпреки това с голяма бързина се отправи да ги детронираш.

Гарет кимна отново.

— Не можех да оставя предизвикателството без отговор. Вааса ще стане баронство на Дамара. В това съм непоколебим. И съм сигурен, че ще се случи с благословията и подкрепата на всеки град в рамките на северния ни съсед. Палишчук със сигурност желае подобен съюз.

— Тогава кое е? Предателство? Или ти си завоевател?

— По малко и от двете, предполагам.

— И вярваш на мрачния елф и шантавата му история, че всичко е било предварително нагласено? — Кристин въобще не се опита да

прикрие скептицизма си. — Че е планирал ти да се появиш и да изглеждаш като герой за населението на Палишчук? Той е опортюнист в най-лошия смисъл на думата и само бързите ти действия предотвратиха създаването на кралството му!

— Не се съмнявам в това — отвърна Гарет. — Нито подценявам заплахата, която представлява. Съвсем не е малко да успее да проникне в Цитаделата на убийците, нито да вземе главата на архимага Кнеликт, действие, което не бива да се отписва с лека ръка. Тайна песен ги наблюдава, при това отблизо, уверявам те. В рамките на десет дни ще се махнат от страната.

— Или ще бъдат убити?

— Експедитивно — обеща Гарет. — Сестрите драконки се съгласиха да ги отнесат извън границите ни.

— За да сеят безредици на друго място.

— Може би.

— Нима вярваш, че с това признание служиш на Илматер?

— Често не знам отговора — отвърна мъжът, обърна се и отиде до леглото.

Кристин обърна стола си така, че да го гледа в очите и настойчиво попита:

— Какво има, любов моя? С какво те държи този мъж?

Гарет я погледна и помълча за известно време, след което отговори:

— Случката с Артемис Ентрери ще ме направи по-добър крал.

Това изявление накара лейди Кристин да повдигне вежда.

— С това, че си решил да не се превръщаш в подобен нему? — попита тя и тонът ѝ разкри съмнение и объркване.

— Не, въпросът не е в това — отвърна Гарет. — В личния ми разговор с Артемис Ентрери той беше прав, че нито родословието, нито отделно действие е истинското мерило за водачество. Действията ми сега и само сега могат да оправдаят титлата, която толкова ценя... и тя ще е празна титла, освен ако наистина не представлява мечтите, надеждите и добруването на хората в това кралство — на всички хора.

— Артемис Ентрери ли ти каза това? — попита Кристин, без да се опита да прикрие съмнението в гласа си.

— Не съм сигурен, че разбираше какво пита — каза Гарет. — Но в общи линии, да, точно това ми каза — на това ме научи. Аз

управлявам Дамара и искам да присъединя Вааса към обединеното кралство на Кървав камък. Но това решение трябва да води до благоденствие за народа на Вааса, в противен случай не съм достоен претендент за титлата от...

— От Ентрери, Джарлакъл или Зенги?

— Да — отвърна Джарлакъл и кимна, докато я гледаше.

В погледа му се четеше решителност, на устните му имаше усмивка, изпълнена с оптимизъм, и надежда, която печелеше симпатиите на почти всички, които го поглеждаха. На фона на това ведро изражение лейди Кристин не можеше да поддържа негодуванието си.

— Тогава остави образа на Артемис Ентрери да съществува в мислите ти за доброто на Дамара и Вааса — каза тя. — И нека мъжът се махне оттук заедно с приятеля си мрачен елф.

— За доброто на Дамара и Вааса — каза Гарет.

Кристин отиде при съпруга си — мъжът, когото обичаше.

* * *

Тя едва почувства как върхът на камата се докосва до кожата му преди да дръпне ръката си назад и да го прободде отново и отново. Изпаднала в дива ярост, обляната в сълзи Калихай удряше безпомощния мъж. Почувства топлата кръв под бедрата си и ръката ѝ започна да мушка още по-яростно, очите ѝ бяха затворени, по бузите ѝ се стичаха сълзи и през цялото време ридаеше за Парисъс.

Гневът ѝ, чувството на безсилие, тъгата, угризенията, изблика на депресията ѝ, всичко това се изчерпи, остави я физически изтощена и тя погледна надолу към мъжа, който бе неин любовник.

Лежеше по гръб с разперени настрани ръце и не правеше опити да се защити. Взираше се в нея със стисната челюст и изписано на лицето разочарование.

По него нямаше и една драскотина, кръвта по бедрото ѝ беше нейна, в резултат на порязване при вдигането на острието.

* * *

— Толкова са предвидими, тези слаби човешки създания — отбеляза Кимуриел Облодра, докато двамата с Джарлакъл наблюдаваха представлението, разиграващо се на леглото на Ентрери през междупространствения джоб, от който бяха отворили портал към стаята.

— Беше толкова убедителна — изрече Джарлакъл. — Никога не бих повярвал...

— Значи си бил край тези глупаци твърде дълго — изрече Кимуриел. — Нима преценката ти е толкова обременена, че да не трябва да те приветствам обратно в Бреган Д'аерте, когато най-накрая се откажеш от тази глупост и се завърнеш в Мензоберанзан?

Джарлакъл погледна към псиониста с леден поглед, поглед на убиец, който недвусмислено напомни на Кимуриел с кого разговаря.

Но Джарлакъл не задържа заплашителния поглед, защото бе привлечен обратно към спектакъла на леглото. Изражението на Калихай вече бе преминало към ужас и тя замахна отново, този път към окото на Ентрери, сякаш искаше отчаяно да спре обвиняващия поглед, с който я гледаше.

Ентрери потрепна, но толкова слабо, че Джарлакъл се удиви на самодисциплината на мъжа. Разбира се, беше заповядал на Кимуриел да направи кинетична преграда, защото псионистът бе научил за отчаяния план на Калихай. Но Ентрери нямаше откъде да знае, че е бил защитен и въпреки това не се бе опитал да отбие атаките.

Нима Калихай го бе приласкала до степен на такава уязвимост? Нима действията ѝ и успокояващите думи бяха до такава степен приспали бдителността на Артемис Ентрери?

Или просто не му пукаше?

— Впечатляващо — прошепна Джарлакъл.

— Без съмнение ти напомня на собственото ти раждане — каза Кимуриел и го хвана неподготвен.

Той погледна към спътника си.

— Без съмнение — отвърна Джарлакъл и тъй като спътникът му го бе споменал, наистина можеше да си представи ужасената и разочарована матрона Баенре да забива ножа с формата на паяк в гърдите на новороденото си дете. Предполагаше, че изражението ѝ в този момент е било донякъде сходно с това на Калихай, такава възхитителна смесица от противоречиви емоции.

— Никога не получи възможност да благодариш на матроната на моя дом — отбеляза Кимуриел.

— О, направих го — увери го Джарлакъл.

— Когато вторият син на Баенре те свали от олтара и цялата кинетична енергия в бебешкото ти телце експлодира към него и разкъса гърдите му — съгласи се Кимуриел, припомняйки си историите от онова далечно време, истории, които бяха разказвани и преразказвани в Дома Облодра през вековете. — Моята праматрона имаше стил в премахването на заклетите си врагове.

— Малцина можеха да нервират матрона Баенре по начина, по който го правеха матроните на Дома Облодра — отвърна Джарлакъл. — Сигурен съм, че Баенре ревностно е обмислила тези обиди, когато силата на Лот е потекла през нея и ѝ е предложила могъществото да катурне Дома Облодра в Хищния процеп.

Кимуриел, винаги така овладян, потрепна при тези думи и Джарлакъл се усмихна. Само преди няколко кратки години майката на Джарлакъл беше унищожила Дома на Кимуриел в един разрушителен изблик на сила.

Двамата си размениха погледи на взаимна капитулация, после отново съсредоточиха вниманието си върху стаята, където твърдоглавата Калихай вдигна камата с две ръце, стисна я здраво и отново я насочи към сърцето на Ентрери. Той се протегна и я спря и докато тя се бореше със здравата му хватка, другата му ръка се вдигна и я зашлеви силно. Докато го правеше, изви бедра и я прекатури на далечния край на леглото.

— Знае какво се е случило — отбеляза Кимуриел и насочи погледа на Джарлакъл зад тях, където грубият войн орк спокойно очакваше заповедите си.

— Прекрати дуета — нареди Джарлакъл, сграбчи веригата на орка и дръпна създаването в стаята.

Когато Ентрери скочи, за да ги посрещне, Джарлакъл придърпа орка по-близо и му прошепна:

— Убий го — след което го тласна към Ентрери.

Гледката на голия човек, чиято дясна половина бе окървавена от гърдите до бедрото, беше цялото окуражаване, от което се нуждаеше бруталният звяр. Веднага се нахвърли на Ентрери.

Без особено усилие, инстинктивно ръката на Ентрери се протегна и сграбчи орка за гърлото и цялата енергия, която бе заключена кинетично в тялото му, всеки от яростните удари и промушвания на Калихай, премина по тази връзка.

Гърдите на орка се пръснаха с ослепителни рани.

Лявото му око влезе чак в мозъка, а от дупката потече кръв.

Затърчи се конвулсивно и се опита да изпищи, зашеметен от ужас.

Но единственото, което успя да направи, бе да изгъркори в собствената си кръв и Ентрери безцеремонно пусна мъртвото създание на земята.

Стоеше там на косъм от гибелта, покрит с кръв, дишаше тежко, сякаш се бореше да се овладее.

Джарлакъл знаеше, че в този момент разгневеният мъж не желае нищо друго освен да се втурне напред и да го удари. Но освен това смяташе, че Артемис Ентрери е твърде дисциплиниран, че да направи подобна глупост.

Зад Ентрери Калихай се изправи и ахна при вида на мъртвия орк и двамата мрачни елфи. Ръцете ѝ се отпуснаха безсилно до тялото и камата падна на пода.

— Съжалявам — каза Джарлакъл на Ентрери.

Убиецът не мигна.

— Не исках нещата да се развият така — изрече Джарлакъл.

Погледът на Ентрери му подсказа, че мъжът смята, че това не е негова работа.

— Не можех да ѝ позволя да те убие, макар ти да изглеждаше примирен с тази съдба — обясни Джарлакъл.

Пръстите на Кимуриел проблеснаха неодобрително във въздуха.

— Прекарваш твърде дълго време да се обясняваш на по-нисши — сгълча го псионистът.

— А ти прекарваш твърде много време в дишане — обърна се Ентрери към Кимуриел и припомни на мрачния елф, че се е научил да разбира тихия език на мрачните елфи по време на престоя си в Мензоберанзан, макар доста по-грубите му човешки пръсти да не го „говореха“ добре.

Джарлакъл постави ръка на рамото на Кимуриел в безмълвно напомняне, че няма позволение да убие Ентрери.

Без да мига или да отмества ужасяващия си поглед от Артемис Ентрери, Кимуриел послушно отстъпи назад, подготвен, както Джарлаксъл отлично знаеше, да осакати или дори убие човека с вълна псионична енергия.

Докато Кимуриел отстъпваше, Калихай залитна напред до Ентрери. Риданията ѝ бяха искрени, сграбчи го за ръката и наведе глава на рамото му в знак на смирена молитва, като не спираше да повтаря, че съжалява.

— Бедното създание се е докарало до емоционален срив — отбеляза Кимуриел.

— Млъкни — изрече Ентрери.

Обърна се към Калихай и грубо я отблъсна.

— Беше Парисъс — избърбори тя. — И ти си тръгваше. Не можеш да си тръгнеш... Не мога да те пусна...

Съжалявам.

Реакцията на Ентрери в отговор на думите ѝ беше вероятно най-дълбокото изражение на разочарование и смайване, което Джарлаксъл Баенре бе виждал през живота си. Ентрери въздъхна дълбоко и сякаш се успокои.

Очевидно окуражена от това, уверена, че моментът на кризата е преминал, Калихай посмя да вдигне поглед и да каже:

— Никога няма да ме нараниш.

Дори успя да предизвика слаба, изпълнена с надежда усмивка на лицето си.

Опитваше се да бъде сладка, свенлива, игрива, осъзна Джарлаксъл, но освен това видя и че на Ентрери му изглежда подигравателна.

Прокара нежно ръка по бузата ѝ, после за миг изражението му стана по-твърдо и ръката му сграбчи брадичката ѝ. Очите ѝ се разшириха и тя се вкопчи в непоклатимата му китка с две ръце.

Дръпна я пред себе си и с две отривисти крачки и ужасяваща сила я метна назад. Тя се удари в кепенците, разби стъкления прозорец и изпищя само веднъж, докато се премяташе през рамката, за да падне от около дузина стъпки височина на улицата отдолу.

Ентрери се обърна към Джарлаксъл.

— Трябваше да я убиеш — изрече мрачният елф с глас, изпълнен със симпатия и съжаление. — Тя е опасна.

— Млъкни.

Джарлаксъл въздъхна.

— Ако я убиеш, ти обещавам, че ще се присъединиш към нея в смъртта — добави Ентрери.

Джарлаксъл въздъхна отново. Но, разбира се, можеше да вини само себе си, задето бе използвал флейтата да манипулира убиеца, задето бе отворил сърцето на Артемис Ентрери, което толкова дълго бе защитено от агонията на любовта.

* * *

Студът започна да я обгръща. От стотици порязвания течеше кръв и когато се опита да се изправи от дъските и счупените стъкла, Калихай установи, че краката ѝ не я държат.

Знаеше, че умира. Нещастна и сама в пронизващия студ, гола и кървяща пред целия свят. Не ѝ бе останала надежда и не искаше да живее. Беше се провалила във всичко.

Беше се влюбила в мъжа, убил любимата ѝ Парисъс, и тази противоречива реалност я бе пречупила. Когато бе изправена пред мисълта да напусне дома си или да каже сбогом на Ентрери, бе открила, че не може да понесе нито една от двете възможности.

Така че бе поела по собствен път, връщайки се обратно към яростното си желание за отмъщение, използвайки отчаянието си от загубата на най-любимата си Парисъс като щит срещу мъката, която щеше да ѝ причини Ентрери, като я напусне.

И се беше провалила.

Така че сега умираше и бе доволна от това. Пропълзя през стъклото в търсене на подходяща отломка, горяща в агония на хапещия студен вятър. Откри достатъчно голямо парче стъкло, продълговато като нож, и сграбчвайки го в ръка, пропълзя встрани от кръчмата, в малката уличка, където щеше да умре, скрита от любопитните погледи.

Едва успя да се довлече и се подпря на стената в седнала позиция. Дишаше на пресекулки и изкашля малко кръв. Осъзна, че дори не е нужно да опира отломка до гърлото си, за да приключи нещата, падането се бе погрижило за това.

Но смъртта от раните ѝ щеше да е твърде бавна и болеше твърде много.

Калихай вдигна върха на парчето към гърлото си.

Помисли си за Ентрери, за това как се любеха, но прогони образите. Вместо това извика образа на Парисъс и си представи как я чака в смъртта с протегнати ръце, за да прегърнат отново скъпата ѝ Калихай.

Калихай затвори очи и се прободде.

Или поне се опита, но силни ръце хванаха китките ѝ и ги задържаха. Тя отвори очи и те се разшириха до краен предел, когато осъзна, че я държи мрачен елф и че наоколо има други от вида му и всички я гледат цинично. В този миг на ужас замаяността и болката я напуснаха.

— Още не сме приключили с теб — чу глас от дъното на групата и мрачните елфи се отдръпнаха, за да сторят място на един от двамата, които бе видяла горе в стаята.

Онзи, с когото бе разговарял Ентрери и го бе нарекъл Кимуриел.

— Може би след време ще ти позволим да отнемеш живота си — каза ѝ Кимуриел. — Може дори да го направим вместо теб, макар да се съмнявам, че методите ни ще ти харесат.

Двойка мрачни елфи я изправиха насила на крака, а едно извиване на китката я принуди да пусне парчето стъкло.

— Но, от друга страна, може би престоят в Подземния мрак ще ти хареса още по-малко — каза Кимуриел. — Ако се провалиш в задълженията си, ще бъдем щастливи да преценим коя ще е най-лошата съдба за лейди Калихай.

— Задължения? — успя да прошепне зашеметената жена.

Мрачните елфи я повлякоха.

ГЛАВА 20

СЪНИЩА И СПОМЕНИ

— Отиде да я търси — каза Джарлакъл на Кимуриел, когато двойката се срещна на следващия ден в сенчеста долчинка близо до мястото, определено за среща със сестрите драконки.

Недалеч от тях Ентрери и Атрогейт бяха седнали край прекатурени канари в средата на обсипана с камъни полянка.

Кимуриел се бе присъединил към тях с намерението да попречи разговорът да се отклони към Калихай.

Сякаш прочел мислите му, Джарлакъл бе започнал с коментар за проклетата жена.

— Типично е за хората, нали? — отвърна псионистът. — Да метнеш любовник през стъклен прозорец, после разкайно да го търсиш? Мисля, че нашият подход е много по-директен и честен. Никоя матрона няма да изхвърли мъжки и да го остави жив.

— С едно бележито изключение.

— Бележито — съгласи се Кимуриел. — Разбира се, в случая, който имаш предвид, матрона Баенре нямаше голям избор. Вярно ли е, че на втория син на Дома Баенре било наредено да отърве Дома от прокълнатия Джарлакъл, който лежал на олтара без следа от нараняване въпреки многократното намушкване от самата матрона?

— Знаеш историята — отвърна Джарлакъл.

— Да, но бих искал да я чувам толкова често, колкото благоволиш да я разказваш. Гледката на лицето на майка ти, изкривено в силно отчаяние и ужас, когато острието ѝ не успява да се заби в тялото на новороденото! И след това изражението на най-чист ужас, както и това на Триел, когато вторият син, Докуайо те грабва от олтара! Трябва да е приличал доста на онова окървавено създание в стаята на Артемис, когато бебето Джарлакъл несъзнателно е освободило енергия.

Кимуриел изпита надежда при хихикането на Джарлакъл, може би знак, че е успял да отклони разговора от Калихай.

— И, разбира се, Джарлакъл вече не беше третият син и следователно не бе подходящ за жертвоприношение — продължи.

— Не съм те виждал да се шегуваш толкова, откакто си завъртя ръцете в опит да облекчиш крампа в едната — отвърна Джарлакъл и устните на псиониста се свиха — Беше изчезнала от уличката — продължи Джарлакъл. — Не е допълзяла надалеч, защото кървавата диря свършваше — при това доста рязко, и съвсем близо до мястото, където кръвта бе образувала локва. Стояла е там, подпряна на стената, преди да бъде отведена.

— Лейди Калихай си е спечелила могъщи приятели и могъщи врагове — отвърна Кимуриел. — Може би е добре, че Артемис Ентрери напуска това кралство, при това скоростижно.

— Създаде си е и приятели по сметка — отбеляза Джарлакъл, гледайки съучастника си право в очите. — Които без съмнение ще се обърнат срещу нея при най-беглия намек за предателство.

Кимуриел не го отрече.

— Това място си струваше неприятностите за Бреган Д'аерте — продължи Джарлакъл. — Тук може да се открият много неща, като кървавия камък, минерал, който не можем да доставим лесно в Подземния мрак. С Кнеликт, служещ на нашата... твоята кауза, ще намерите лесен достъп до него и до други ценности.

— Вече ни го обясни, многократно.

Джарлакъл потупа Кимуриел по рамото и скованият псионист го изгледа с неловко любопитство. Кимуриел смяташе да използва Калихай и Кнеликт, за да създаде мрежа в земите на Кървав камък, но в интерес на истината беше повече заради запазване на репутацията на Джарлакъл, отколкото за някакви финансови печалби или увеличаване на властта, които псионистът очакваше да придобие. Кимуриел смяташе, че репутацията на Джарлакъл нямаше да понесе още един удар като катастрофата в Калимпорт, особено толкова скоро след нея, а последното, което желаше, бе Бреган Д'аерте да обърнат гръб на Джарлакъл. Защото един ден той щеше да се завърне в Мензоберанзан и да поеме отново мантията на водачеството. Бреган Д'аерте се нуждаеха от това, за да държат матрона Триел Баенре настрана и в подходящото настроение и което бе по-важно — Кимуриел се нуждаеше от това. Стременията му в интелектуалната сфера страдаха от отговорностите да се грижи за бандата на

Джарлакъл. Жадуваше за деня, когато Джарлакъл ще се завърне и той отново ще може да съсредоточи вниманието си върху илидите и техните огромни умствени сили.

И да го отклони от проблемите на наемническия отряд и защитата на превръщащия се в ренегат Джарлакъл.

— Знам, че се съмняваш — каза Джарлакъл, отново сякаш четеше мислите му, което псионистът знаеше, че е невъзможно. Умът на Кимуриел беше твърде защитен от подобни намеси. — И се радвам, че го правиш, защото кой иначе щеше да поставя под съмнение всяко мое действие?

— Собственият ти здрав разум?

Джарлакъл се разсмя високо.

— Виждането ми е правилно — настоя той.

— Мензоберанзан се нуждае постоянно от нашето внимание.

Джарлакъл кимна.

— Но ще дойде ден, когато връзките, които ние — които ти си подсигурил на Повърхността, ще се окажат безценни за матроните.

— Какво знаеш?

— Знам, че светът непрекъснато се променя — отвърна Джарлакъл. — Двамата с Ентрери бяхме нападнати от Недерийска сянка и тя показа съвсем ясно, че не е сама. Ако сенките се спускат над Повърхността, матроните няма да искат да стоят в неведение. Още повече, приятелю мой, тук на Повърхността набират сили последователи на Еилистрае. Дрифт До'Урден не е единствен по рода си сред мрачните елфи на Повърхността и все повече обитатели на Горния свят го приемат.

— От бившия ти дом...

— Никога не съм бил от техния дом — поправи го Джарлакъл.

— Домът Баенре — каза Кимуриел — няма да тръгне отново срещу Дрифт, нито ще намери последователи, ако реши да го прави. Дори има жрици, които тайно прокламират, че Дрифт се ползва с благословията на Лот.

— Твърдяха същото и за мен след проваленото жертвоприношение.

— Доказателствата бяха силни.

— А аз никога не съм подвивал коляно пред проклетата кралица на паяците. Нито пък Дрифт До'Урден.

Убеден съм, че ако научи, че се ползва с благословията на Лейди Лот, това ще го измъчва много повече, отколкото би го мъчила гнояща рана.

— Още по-добра причина, значи, богинята да е благоразположена към него.

Джарлакъл просто сви рамене при неизбежната логика. Това беше иронията да следваш божество, посветено на хаоса.

— Но във всеки случай не говоря за Дризт — каза Джарлакъл. — Струва ми се доста невероятно Кралицата на паяците да търпи следовниците на Еилистрае още дълго и когато денят на разплатата се стовари върху танцуващите глупаци, тяхното наказание може да бъде изпълнено от домовете на Мензоберанзан. Естествено Бреган Д'аерте ще се окажат безценни в този момент.

— Дори и да е след векове.

— Търпението ме е съхранило — отвърна Джарлакъл. — А междувременно усилията ни ще докарат печалби. На човешки език това е известно като сигурна печалба.

— Хората често си мислят, че печелят, до момента, в който ги метнат през стъклен прозорец.

Джарлакъл се предаде с още едно избухване в смях и с ясното разбиране, както бе сигурен Кимуриел, че Бреган Д'аерте наистина ще използва контактите, създадени в суровите земи на Дамара и Вааса.

Кимуриел погледна встрани от Джарлакъл към откритото поле и кимна, при което другият мрачен елф се обърна натам.

— Драконите ви приближават — изрече Кимуриел.

Джарлакъл се обърна отново към него и протегна ръка.

— Тогава сбогом.

Кимуриел не стисна ръката му и затова Джарлакъл я премести към един от джобове на колана си, за да покаже на лейтенанта си, че носи предмета, както се бяха разбрали. Кимуриел кимна и едната му ръка се показа изпод робата, стиснала малко ковчеже, в което имаше три стъкленици.

Очите на Джарлакъл блеснаха, щом ги видя.

— Отворих сърцето му и сега ще отворя съзнанието му — изрече той.

— По причини, които никой здравомислещ мрачен елф не би могъл да разбере.

— Да си здравомислещ е скучно.

Кимуриел изсумтя подигравателно, докато Джарлакъл вземаше отварите.

— Майка му, детството му... това са въпросите, които ще отворят съзнанието на Ентрери за теб — изрече псионистът, докато прибираше празното ковчеже и протегна изпод гънките на робите си другата си ръка, в която бе флейтата на Идалия.

— Остатъчните спомени във флейтата са ти показали това? — попита Джарлакъл.

— Накара ме да я проуча и аз направих точно това.

Поиска ми отварите и те са твои.

Джарлакъл се усмихна широко и взе флейтата.

— А сега си тръгваме, Джарлакъл — изрече Кимуриел. — Няма да отговарям на призивите ти до следващата ни уговорена среща — След доста време.

— Така и трябва. Изморих се от този ослепяващ свят на Повърхността и не отделих достатъчно енергия на нуждите на Бреган Д'аерте в Мензоберанзан. Той е град на хаоса и постоянната промяна и бившият ми господар ме научи добре, че Бреган Д'аерте трябва да се променят с него или дори преди него.

— Чувал съм, че бившият ти господар е бил брилянтен.

— Често го твърди.

Джарлакъл рядко се бе смял толкова в компанията на суховатия псионист.

— Сигурен съм, че ще заваря отряда в добро състояние, когато се завърна в Мензоберанзан — каза той.

— Разбира се. А кога ще се случи това?

Джарлакъл погледна обратно към Ентрери, който стоеше с Атрогейт пред Илнезара и Тазмикела.

— Може би след един човешки живот.

— Или остатъка на този.

— Или това. Но спомни си, че той се сля със сянката.

Може да е по-дълъг, отколкото смяташ — погледна към Кимуриел и му намигна. — Но наистина ще се върна.

— Не вземай джуджето със себе си.

Джарлакъл избухна отново в смях и изражението на Кимуриел стана още по-сухо. Джарлакъл му се струваше почти замаян, а тази

гледка не му харесваше.

— Ех, Кимуриел, липсва ти въображение! — заяви театрално Джарлакъл. — Нима не виждаш, че Атрогейт ще е чудесен подарък за сестра ми — която и от тях да властва над Дома Баенре, когато се завърна.

Кимуриел въобще не се усмихна, което само подсили смеха на Джарлакъл.

* * *

— Е, не си падам много по магическото телепортиране — мърмореше Атрогейт, когато Джарлакъл се присъедини към четиримата при падналите камъни на малкото поле.

Джуджето издуха непокорен кичур черна коса от устата си и скръсти ръце пред гърдите си. За допълнителен ефект тропна с крак, което накара топките на боздуганите му да заподскачат на веригите си, както бяха провесени кръстосани на гърба му.

— Познавах нягаш полуръст, сдружил се с магьосник могъщ. Кльоцава дърта скица, с нужда от патерица. Очите му стари, уви, не бяха веч тъй добри, прицели се ниско и щрак, телепортира ги право в здрав камък! Буахаха!

Атрогейт спря буйния си смях почти веднага, отново скръсти ръце пред гърдите си и погледна намръщено Джарлакъл.

— Имам предвид вътре в камънака.

Мрачният елф погледна към Ентрери, който просто стоеше там, клатеше глава и не демонстрираше никакъв интерес да разкрие пред джуджето естеството на бъдещото им пътуване. Обърна се към сестрите драконки, които изглеждаха доста развеселени от ставащото.

— Мислиш, че са дошли да ни телепортират? — попита Джарлакъл. — Забравяш полета си през общото помещение на кръчмата.

— Не забравям нищо — отвърна джуджето. — Магьоснически номера... ба! Няма да ни мятат през проклетото море, я. Макар че това ще си е бая приземяване!

— Магьосник? — попита разсеяният Ентрери, защото той не бе станал свидетел на летящото джудже. — Смяташ, че те мислят да ни

телепортират?

— Е, няма да ме вдигнат сега, с тез кльощави ръце и колена! Буахаха!

— Може вместо това да те вържат за оназ' върба — отвърна в рима Ентрери и привлече учудените погледи на останалите. — Да я превият до земя и пуснат веднага. Ще литнеш високо в тези небеса, и щом се върнеш кат' стрела, надяваме се да срещнеш ти смъртта.

Устните на Атрогейт се движеха, докато смилаше думите, а Ентрери бе сбърчил вежди, защото въобще не се шегуваше и мъдро премести ръката си близо до дръжката на меча, сякаш очакваше джуджето да го нападне.

Но Атрогейт избухна в смях вместо да предприеме действие.

— Буахаха! Хей, това ще си го присвоя!

— Подходяща награда — каза Илнезара. — Можем ли да приключваме с това? Имам магазин, с който трябва да се занимавам на сутринта.

— Разбира се, милейди — отвърна Джарлакъл с един от характерните си поклони с размахана шапка. — Но трябва да подготвим невежия си приятел...

— Не, не мисля, че трябва — отвърна Илнезара и тембърът и силата на гласа ѝ се промениха рязко, прекъсвайки Джарлакъл и принуждавайки Атрогейт да зяпне.

— Не ме вълнува какво ще каже, още по-малко дали ще побегне! — изрева Илнезара и канарите потрепериха от силата на гласа ѝ.

Челюстта ѝ се удължи, сякаш самата сила на думите я изтегли напред. От златната ѝ коса изникнаха два рога с цвят на мед и се удължиха напред. Когато се обърна наполовина, на земята тупна тежка опашка и започна да расте, докато торсът ѝ се издължи и изви и костите се наместиха по местата си.

— Смяташе, че ще пътуваме с фургон — подкачи милостиво безмълвното джудже Ентрери. — А вместо това ще яздим... — той направи пауза и размаха ръка, за да подкани поетичното джудже. — Да, да, както и очаквах — отбеляза Ентрери, когато не последва отговор.

— Ъх-ъх — изрече Атрогейт, размаха ръце пред себе си и започна да отстъпва.

Незабелязан от никого, Джарлаксъл измъкна тънък жезъл и го насочи към Ентрери, след това към Атрогейт и накрая към себе си, като всеки път произнасяше заклинателната дума, за да активира магията му.

— Ах, да се носиш към облаците! — каза Джарлаксъл и заобиколи Илнезара. — Мога ли да ви яхна, уважаема лейди? — попита игриво и Илнезара, чиято трансформация продължаваше и тялото ѝ се удължаваше, изрева в отговор.

Джарлаксъл се покатери по люспестия ѝ гръб и я възседна точно преди две огромни криле да изникнат иззад раменете ѝ и да се разпънат в цялата си дължина.

— Дракон — измърмори Атрогейт.

— Изпусна репликата, съжелявам — каза му Ентрери с тъжен глас, макар да се наслаждаваше на гледката на объркания Атрогейт.

— Дракон — изломоти Атрогейт. — Това е дракон. Тя е червей... дракон... дракон.

— Може ли да изям джуджето? — обърна се към Джарлаксъл Илнезара веднага щом трансформацията ѝ приключи. Стоеше на четири крака, могъщ меден дракон. — Ще ми трябва подхранване за пътуването.

Джарлаксъл се наведе напред и прошепна в ухото ѝ. Змиевидният ѝ врат се изви и стрелна главата ѝ към Атрогейт, който преbledня и почти припадна. Илнезара го удари със струя от дъха си, магическа вихрушка от „тежък“ въздух. Внезапно изглеждаше сякаш Атрогейт се движи много по-бавно и той се обърна сякаш тичаше през дълбока кал.

Но Илнезара нямаше подобни ограничения, вдигна се на задни крака и скочи напред. С едно плясване на крилете се издигна заедно с ездача си мрачен елф над земята. Стрелнаха се покрай Ентрери, когото събориха, и Тазмикела, която изглежда се наслаждаваше на внезапния повей на вятъра.

Атрогейт се хвърли настрана — или тъкмо понечваше да го направи, — когато Илнезара прелетя над него и ноктите ѝ го сграбчиха здраво и го повлякоха. За едно примигване на окоото ужасеното джудже се озова на петдесет стъпки над земята и се издигаше все по-бързо.

— Ще ми липсваш, Артемис Ентрери — изрече Тазмикела, когато двамата останаха сами на полето. — Привързах се към теб,

макар така и да не започнах да ти вярвам — усмихна се леко, докато лицето ѝ започна да се извива и размива. — Може пък да има нещо в този елемент на опасност, който сестра ми толкова харесва.

Ентрери искаше да ѝ припомни, че тя е дракон, но му хрумна, че да обижда подобно създание може и да не е най-умното нещо. Когато Тазмикела се преобрази изцяло, той я заобиколи и се покатери на гърба ѝ с идеята да изимитира Джарлакъл, а не Атрогейт.

След няколко мига бяха във въздуха, вятърът плющеше около тях, а земята изчезна в шеметна мъглявина. Ентрери и Атрогейт не знаеха, но жезълът на Джарлакъл ги бе спасил от убийствения мраз на зимния вятър. Докато драконите се издигаха все по-високо в студеното небе, триото по-нисши създания биха замръзнали до смърт, ако не беше защитното заклинание.

Артемис Ентрери не забеляза нищо от това. Наметалото му се вееше зад него, а светът отдолу се движеше с главозамайваща скорост. След не много дълъг полет вече можеше да види северния бряг на Лунното море.

Драконите продължаваха да се издигат на височина, така че наблюдателите от земята да ги сметнат за птици. Не след дълго, за изненада на Ентрери, излязоха над морето и сестрите завиха надясно и се насочиха на запад-югозапад. Летяха през нощта и кацнаха на малък остров точно преди пукването на зората.

Ентрери се спусна от гърба на Тазмикела.

— Починете си — инструктира ги драконката. — Ще полетим отново, щом падне нощта, за да завършим прекосяването на морето. Ще ви стоварим северно от Кормир и оттам пътят си е ваш.

Ентрери забеляза приближаването на Джарлакъл и Атрогейт — най-вече заради ломотенето и мърморенето на очевидно напълно разтърсеното джудже.

— Трябва да ги прасна и двете — мърмореше той. Да се отнасят така с джудже. Просто не е учтиво.

Ентрери можеше само да се надява, че заплахата му е нещо повече от празни думи. Гигантската челюст на Тазмикела, сключваща се около Атрогейт, беше гледка, на която убиецът със сигурност щеше да се наслаждава, но той остави приятния образ да избледнее и съсредоточи вниманието си върху драконката.

— Имам пари — каза той. — Поне някакви — хвърли един поглед на Джарлакъл. — Бих помолил да ме отнесете още по-надалече по този маршрут, на югозапад.

Джарлакъл застана до него и го изгледа с любопитство.

— Кормир е добра отбивка — отбеляза той.

— В такъв случай ти пожелавам приятно прекарване там — каза Ентрери и Джарлакъл отстъпи крачка назад и примигна, сякаш го бяха зашлевили. — Нямам нито времето, нито желанието.

— Колко далече искаш да отидеш? — попита Тазмикела, снижавайки драконовия си глас доколкото е възможно, така че да не се носи над откритите води.

— Колкото далече решите да ме отнесете. Пътят ми е към Мемнон, в южната част на Сабления бряг.

— Това е дълъг път — отбеляза Тазмикела.

Ентрери погледна към Джарлакъл.

— Какъвто и да е делът ми, дай им го.

— Дял от какво? — отвърна мрачният елф. — Ние загубихме.

Ентрери присви очи.

— Мога да уредя някакво плащане — каза Джарлакъл на драконките. — Колко ще искате? Или може би има други неща, за които бихте се спазарили. Можем да ги обсъдим по-късно.

Драконките си размениха предпазливи погледи, което се стори много странно на Ентрери, тъй като все пак бяха драконки.

Като изключим, че в този момент Илнезара са върна в човешката си форма и подкани сестра си да направи същото.

— В случай, че на острова има посетители — обясни русокосата жена, макар погледът, който Тазмикела й хвърли, когато промени естествената си форма, да показваше, че разбира скритите мотиви на Илнезара твърде добре, особено когато последната намигна доста похотливо на Джарлакъл.

— Това също — каза Джарлакъл. — Макар да чувствам, че би трябвало да ви платя повече.

— Би трябвало — каза Илнезара.

Въздишката на Ентрери показа, че е чул достатъчно от тези глупости.

— Ще ме отнесеш ли?

— Не по целия път до Мемнон, не — отвърна Тазмикела. — Имам врагове в южните пустини, с които не искам да се срещам. Но ще видим колко далече ще ни отнесат ветровете.

— Ами ти? — обърна се към Джарлакъл Илнезара.

— Ами аз? — попита с надежда Атрогейт.

Джарлакъл и драконката погледнаха към джуджето.

— Отмъкнахте ме от мястото, което смятах за дом от много години — запротестира Атрогейт. — Не можете да очаквате просто да плувам до Кормир, нали?

— Тримата ще останем заедно — отговори Джарлакъл едновременно на джуджето и драконката. — Ще съм благодарен, ако ме отнесеш след сестра ти и Артемис.

Ако се опитваше да предизвика реакция, като провъзгласи намеренията си, мрачният елф бе горчиво разочарован, защото Ентрери, на когото не му пукаше, вече бе започнал да се отдалечава.

Илнезара сграбчи Джарлакъл за ръката и го придърпа.

— Ела и ми покажи благодарността си — подкани го тя.

Джарлакъл я последва, без да протестира, но продължи да се визира след Ентрери, който бе седнал с гръб към една скала и се визираше в тъмните пусти води на запад.

— Продължавам да съм изненадана, че би предоставил такава информация — каза Илнезара на Джарлакъл на следващия ден към обяд, когато се събуди до него. — Защо би ми доверил подобна информация, след като се съюзих с крал Гарет срещу теб? Или искаш нещо лошо да се случи на това създание Кимуриел и бившите ти сътрудници?

— Няма да видиш нито Кимуриел, нито някой друг от братята ми от Подземния мрак — отвърна й съненият Джарлакъл. Прозя се, протегна се и огледа обстановката. Вълните се блъскаха ритмично по каменистия бряг на малкия остров, заглушавани периодично от хъркането на Атрогейт. — Те ще действат от сенките отдолу.

— Тогава защо ми казваш?

— Те не представляват опасност за крал Гарет — отвърна Джарлакъл. — А сега знам докъде се простира лоялността ти. Наистина, Кимуриел ще принуди Кнеликт да се държи възпитано, така че вземи под внимание усилията на Бреган Д'аерте за обуздаване на Цитаделата на убийците. И възможност за двете със сестра ви.

Предмети, които считаме за обикновени и евтини в Мензоберанзан, без съмнение ще ви заинтересуват сериозно за колекциите ви и ще струват прилична сума на Повърхността. По същия начин можете да спазарите стоки, които не са особено ценени тук, но ще накарат очите на матроните в градовете на мрачните елфи да засияят.

— Значи Бреган Д'аерте е с търговска ориентация?

— Първо, преди всичко и когато имаме избор.

Илнезара кимна бавно, макар изражението ѝ все още да бе изпълнено със съмнение.

— Ще ги наблюдаваме внимателно.

— Никога няма да ги видите — отвърна Джарлакъл, изправи се и събра дрехите си. — Кимуриел не е умел в маниерите на учтивото общуване. Това винаги е била моята роля, но, естествено, вашият крал Гарет не е достатъчно широко кроен, за да оцени компанията ми.

Сега, ако ме извините, скъпа лейди, денят вече напредва и аз трябва да разговарям със съдружника си — завърши с поклон и нахлузи ризата си.

— Изненада те с молбата си — каза Илнезара, докато Джарлакъл се канеше да се отдалечи.

Мрачният елф се спря и погледна назад.

— Или просто не си свикнал той да води? — подкачи го Илнезара.

Джарлакъл се ухили, сви рамене и се отдалечи.

Забеляза Ентрери, който дремеше край същата скала, прикрит от изгряващото слънце, със западните води, ширнали се пред него.

Мрачният елф се огледа наоколо и бързо глътна едната от отварите, които му бе дал Кимуриел. Изчака за момент магията да подейства, после съсредоточи вниманието си върху Ентрери, обмисляйки въпросите, които може да зададе, за да пришпори мислите на мъжа.

Джарлакъл примигна изненадано, защото мислите на Ентрери започнаха натрапчиво да изкристализират в ума му. Отварите улесняваха четенето на мисли и когато образите на голямо пристанище започнаха да прелитат през ума му, Джарлакъл осъзна, че Ентрери вече беше там, в Мемнон, родният му град.

Образите бяха толкова ясни, че Джарлакъл почти можеше да помирише соления въздух и да чуе морските птици. Сънят на Ентрери

— „дали беше сън, или спомен“, зачуди се мрачният елф — му показва обикновена жена, която някога може и да е била привлекателна, макар мръсотията, прахолякът и тежкия живот да бяха сложили отпечатъка си. Малкото ѝ останали зъби бяха изкривени и жълти, а очите ѝ, може би блестящо черни преди, показваха апатията на отчаянието. Това бяха празните и уморени очи на човек, който дълго време е страдал в бедност. Светът беше пречупил тази някога хубава жена.

Джарлакъл почувства нежността, която се излъчваше от Ентрери, докато все още бе потънал в съня си.

После каруца, свещеник, писъците на малко момче...

Джарлакъл отстъпи крачка назад, когато у Ентрери се надигна вълна от ярост и почти го погълна. Такъв гняв! Страстен, животински гняв!

Отново видя жената, изчезваща в прахоляка, и почувства, че е в каруцата, която се отдалечаваше от нея.

Нежността беше изчезнала, заменена от чувство на предателство, което изпълни Джарлакъл с безпокойство.

Не след дълго мрачният елф се измъкна от него потресен. Остана втрещен в Ентрери и знаеше, че онова, което бе видял, когато се бе промъкнал в сънищата на убиеца, наистина бяха спомени.

— Майка ти — прошепна под носа си мрачният елф, като си припомни образа на чернокосата, черноока жена.

Мрачният елф изсумтя на иронията. Може би родството, което чувстваше с Ентрери, се отнасяше до сходни преживявания повече, отколкото бе осъзнавал.

ГЛАВА 21

НИКОГА ПО ЛЕСНИЯ НАЧИН

Ентрери се взираше към групичка палми, които се издигаха от хълмистите пясъчни дюни на запад. Кимна, когато се досети къде се намират, защото познаваше доста добре планините на юг от мястото, където се намираха в момента.

Вълнистият бял пясък не покриваше много от този район на север от раздела, въпреки че на юг от планините, по-близо до Калимпорт, пустинята се простираше в продължение на мили. Тук земята беше почти толкова неплодна, имаше повече скалисти плата и отдавна пресушени речни долини, но една отсечка беше изключение. Намираха се на търговския маршрут и тъй като непроходимите планини се простираха на югоизток, Ентрери разбра, че са на не повече от няколко дни от Мемнон. Погледна назад към сестрите драконки, които се канеха да си тръгват, и когато Тазмикела срещна погледа му, ѝ показа най-близкото до благодарност изражение, което някога бе приемал.

До него Атрогейт седеше и плюеше проклетия, докато сваляше ботушите си.

— Гадно нещо — каза той, изсипвайки голямо количество пясък от единия. Когато идваха, Илнезара беше прелетяла ниско и браздата, която седналият на нокътя ѝ Атрогейт бе оставил в едрия пясък, се простираше метри назад.

Ентрери изпита задоволство от неудобството на джуджето и премести поглед към другия си спътник.

Джарлаксъл стоеше близо до драконките с гръб към Ентрери, отметнал назад шапката си, която напълно го скриваше от погледа на убиеца. Нещо в израженията на двете гигантски същества му подсказа, че Джарлаксъл някак ги е хванал неподготвени. Ентрери хвърли бегъл поглед към оплакващия се Атрогейт и се приближи към отдавнашния си спътник.

И видя красив елф със златиста кожа и коса с цвета на утринното слънце.

Ентрери отстъпи крачка назад.

— Макар че косата ти отива, предпочитам образа на мрачен елф — каза Илнезара. — Екзотичен, мистериозен, съблазнителен...

— Опасен — изрече сестра й. — Това винаги те е привличало, скъпа сестро, и по тази причина сме много по-навътре във владенията на Дожоментикъс, отколкото исках. Хайде, време е да си вървим.

— Дожо не би нападнал и двете ни, сестро — каза Илнезара. Тя отново се обърна към Ентрери и Джарлакъл: — Толкова дребнав звяр, като повечето мъже.

Представяте ли си, че няколко дрънкулки могат да предизвикат такъв гняв?

— Няколко дрънкулки и това, че отказа да си легнеш с него.

— Той ме отегчаваше.

— Може би е трябвало да се преобрази на мрачен елф — каза Тазмикела и Ентрери осъзна, че това трябваше да бъде неговата реплика — само че той едва чуваше разговора, защото все така зяпаше Джарлакъл.

— Затвори си устата — каза Илнезара и на Ентрери му отне малко време да осъзнае, че забележката й е насочена към него. — Ще ти влезе пясък. Много е неприятно.

Ентрери я изгледа набързо и се обърна обратно към спътника си.

— Кимуриел често се инати при сделка — обясни Джарлакъл. — Съгласи се на много, но настоя да нося тази мантия извън земите на Кървав камък до края на дните си на Повърхността.

— Маската на Агата — отгатна Ентрери, защото някога, преди много години, бе носил магическия предмет.

С него бе приел образа на Риджис, досаден полуръст, и бе използвал прикритието, за да проникне в Митрал Хол преди нападението на мрачните елфи. Отърси ума си от спомена, защото след онова провалило се нападение бе започнала службата му в града на мрачните елфи — място, за което не обичаше да се сеща.

— Същата — потвърди Джарлакъл.

— Смятах, че е изгубена или унищожена.

— Малко са изгубените неща, които не могат да бъдат намерени, а за онези, които знаят как да я възстановят, магията никога не е наистина унищожена — каза мрачният елф с усмивка, посегна зад себе

си и извади познатата ръкавица, допълнението към могъщия меч на Ентрери.

— Кимуриел успя да я сглоби. Любовта му към използващите магия не е по-силна от твоята, приятелю той хвърли ръкавицата на Ентрери, който я разгледа за момент, забелязвайки червените линии, с които бе осеян черният материал. Сложи я на ръката си и стисна дръжката на Нокътя на Шарон. Ръкавицата свеждаше до минимум магическата връзка. Кимуриел се бе справил добре, както винаги.

— Е, бих казал, че така е по-добре, но ще излъжа, момче — каза Атрогейт, който се присъедини към групата и хвърли дълъг поглед на преобразования Джарлакъл. — Всеки елф е само момиче, готово да се разреве. Буахаха! — Джуджето зашава с голите пръсти на краката си в пясъка, докато се смееше.

— А продължиш ли да римуваш, ще умреш — каза Ентрери и Атрогейт се засмя още по-гръмко.

— Не — каза Ентрери със смъртно спокоен глас. Атрогейт спря и се вторачи в него, за да разгадае неоспоримо мрачния му тон. — В думите ми няма шега — увери го Ентрери. — А римата беше случайна.

Атрогейт се смръщи, но заради парещите си стъпала, не заради заплахата, и заподскача.

— Е, тогава кажи на онзи да спре да ме вдъхновява — изфуча той, махайки с ръце към Джарлакъл. Не можеш да очакваш да се държа прилично, когато ми сервира такива изненади! — Той обиколи Джарлакъл, оглеждайки го по-отблизо, и дори посегна с дебелиите си пръсти и щипна бузата на мрачния елф, а после се заигра със златистата му коса. — Ба, добро е — реши той. — Добро за влизане на места, където не ти е мястото. Имаш ли още от тази магия? Ако попаднем на орки, можеш ли да ме направиш да изглеждам кат' тях, за да се промъкна между тях, преди да ги подхвана?

— За това няма да е нужна магия — каза Ентрери. — Само си подкъси брадата.

Атрогейт му хвърли заплашителен поглед.

— Сега минаваш границата, момче.

— Трябваше да го изям — каза Илнезара.

— Не, и всичко ще бъде наред — каза Джарлакъл. — Добра среща и довиждане, скъпи дами. Аз... ние сме ви много благодарни за помощта и съвсем искрено ви казвам, че ще ми липсва вашата

компания. При всичките ми скитания по широкия свят никога преди не съм срещал такава красота и грация, такава сила и интелигентност. — Той се поклони ниско и помете пустинните пясъци с екстравагантната си шапка.

— Значи вярваш на приказките, в които се твърди, че драконите са податливи на ласкателство? — попита Илнезара, но усмивката ѝ показваше, че наистина е много доволна от изявлението на мрачния елф.

— Говоря искрено — настоя Джарлакъл. — Винаги.

Смятам, че при завръщането си ще откриете, че земите на Кървав камък са интересно и доходно място.

— И ще се срещнем отново — каза Тазмикела. — И те предупреждавам, маскировката ти не може да излъже драконовите очи.

— Но аз не мога да се върна — отговори мрачният елф.

— Драконите и мрачните елфи живеят по-дълго от хората, по-дълго дори от спомена за тях — каза Илнезара. — До нови срещи, Джарлакъл.

Щом замълча, тя скочи и се обърна, разпервайки големите си криле и улавяйки надигащата се топлина на пустинните пясъци. Сестра ѝ скочи след нея и макар че само един замах на огромните им криле ги отнесе бързо надалече, въздушната струя от движението вдигна пясъчна буря около тримата спътници.

— Проклети червеи! — оплака се Атрогейт.

Когато тримата успяха да махнат пясъка от очите си и да погледнат назад, сестрите вече бяха малки точки в небето далече на изток.

— Е, тези двете няма да ми липсват, но не искам да вървя по тази земя — промърмори Атрогейт. Тупна обратно на задника си и започна да си нахлузва ботушите. — Твърде е мека и несигурна за вкуса ми.

— Аз не вървя — увери го Джарлакъл. Мрачният елф, превърнат в обикновен, бръкна в кесията на пояса си и извади интересна червена статуетка. Намигна на Ентрери и я хвърли на Атрогейт.

Джуджето я хвана и се взря в предмета — малък червен глиган.

— Да не би скулпторът да е забравил да сложи кожата на проклетото нещо?

— Това е адски глиган — обясни Джарлакъл. — Създание от долните равнини, свирепо и неуморимо — подходящо ездитно животно за Атрогейт.

— Подходящо? — попита джуджето, очевидно озадачено. — Ами ако седна върху него, то ще се изгуби в задника ми! Буахаха!

— Статуетката е проводник — обясни Джарлакъл, измъкна собствената си обсидианова фигурка и я пусна на земята до себе си. Повика адския кошмар и след секунди огненият жребец риеше меката земя до него.

Атрогейт му се усмихна криво, после също пусна червения глиган на земята.

— Как да го повикам? — попита той нетърпеливо.

— Снорт — отговори Джарлакъл.

Атрогейт изпръхтя.

— Не, това му е името. Повикай „Снорт“ и Снорт ще се отзове, ако ме разбираш.

Наблюдавайки с известна развеселеност и без изненада, Ентрери повика собствения си жребец, Черен огън. В същото време Атрогейт изпълни указанията и както се очакваше, до джуджето се появи едър червен глиган. От гърба му се вдигаше пара, а когато изпръхтяваше, което ставаше често, от ноздрите му изскачаха червени пламъци.

— Снорт — каза одобрително Атрогейт. Премести се до съществото, което подобно на кошмарите се появяваше напълно оседлано, но се поколеба, преди да прехвърли крака си над него. — Изглежда малко горещ — обясни на спътниците си.

Ентрери просто поклати глава, обърна своя кошмар и се насочи в галоп към далечния оазис.

Джарлакъл и Атрогейт го последваха, по-малкото животно следваше без проблеми двата кошмара, движейки бясно малките си крака.

Ентрери остана пред другите през целия път до последната висока дюна над оазиса. Там спря коня си и ги изчака, не защото искаше компания, а защото гледката под него го накара да бъде предпазлив. Той познаваше пустинните обичаи, познаваше различните народи, които се скитаха сред движещите се пясъци. Точно тази спирка по търговския маршрут бе определена като „евърни“, което се превеждаше буквално като „без закон“. Такъв оазис нямаше

официален контрол, нито контролиращи войски, разположени в него, и по силата на едикт от пашите и на Мемнон, и на Калимпорт, беше „недостъпен за завладяване“. Всеки, който се опиташе да си построи резиденция или крепост в такъв оазис, щеше да влезе във война и с двата силни града-държави.

Очевидната изгода от подобно споразумение беше, че то не позволяваше да бъдат налагани такси на често минаващите оттам търговски кервани, пътуващи между градовете. Разбира се, недостатъкът беше, че керваните често трябваше да се защитават от конкуренти и бандити.

Останките от три фургона до малкото езеро в сянката на палмите показваха, че един керван съвсем скоро не се е справил успешно с тази опасност.

— Може би трябваше да помолим драконките да останат с нас още малко — отбеляза Джарлакъл, когато заедно с Атрогейт се изкачи на стръмнината и погледна надолу към многото фигури в бели роби, които обикаляха наоколо.

— Пустинни номади — обясни Ентрери. — Не са задължени във вярност на елфите и джуджетата, нито дори на хората, които не са от тяхното племе.

— Те ли са ограбили фургоните? — попита Атрогейт.

— Или са ги намерили унищожени — каза Джарлакъл.

— Те са го направили — настоя Ентрери. — Този керван е бил унищожен в тази десетдневка, в противен случай вече щяха да са разграбили дървото. Тук нощите са студени, както скоро ще научите, и дървото е много ценно. — Той кимна към южната страна на малкото езеро на оазиса, където подскачаха мишелови. — Лешоядите дори не са приключили с пира си. Този керван е бил нападнат през последните два дни, а това са вашите грабители, които се наслаждават на почивката си.

— Колко време ще останат тук? — попита Джарлакъл.

— Колкото поискат. Движението на номадите не следва никакъв план. Скитат се, бият се, крадат и ядат.

— Звучи ми добре — отбеляза Атрогейт. — Макар че бих искал и малко пиене за капак!

Ентрери го изгледа навъсено.

— Поне вече не говори в рими — прошепна Джарлакъл. — Макар че думите му не са по-малко дразнещи.

— Значи, ако слезем долу, ще си спечелим боя? — попита Атрогейт.

— Може би, а може би не — каза Ентрери. — Пустинните номади се бият единствено и само за печалба. Ако ни приемат като заплаха или жертви, които си струват, ще се бият. В противен случай ще искат да чуят историите ни и дори може да поделят плячката си с нас. Непредсказуеми са.

— Това ги прави опасни — каза Атрогейт.

— Това ги прави интересни — поправи го Джарлакъл. Той се смъкна от адския си жребец, отзова го и прибра статуетката.

— Е, ако ще се бием, още по-добре — каза Атрогейт и понечи да слезе на земята.

Ала Джарлакъл го спря.

— Остани тук и не слизай от глигана — нареди му мрачният елф.

— Долу ли отиваш?

— Отиваме? — попита Ентрери.

Джарлакъл погледна оазиса и преброи набързо.

— Не може да са повече от двадесет. А аз усещам, че съм жаден.

Ентрери добре знаеше, че в такъв случай Джарлакъл можеше да призове с магия нещо за пиене или да създаде цяла междупространствена стая, пълна с храна и хубаво вино, ако това беше желанието му.

— Не дойдох тук, за да участвам в случайни битки в пустинята — каза той с кисело изражение.

— Но дойде за информация или поне ще ти е нужна такава, за да откриеш онова, което търсиш. Кой по-добре би могъл да ни упъти към Мемнон или ще ни обясни настоящото разпределение на силите в града? Нека научим каквото можем.

Ентрери се загледа продължително в досадния си спътник, но в крайна сметка прехвърли крака си над коня и скочи на пясъка. Отзова кошмара и сложи статуетката в кесията на пояса си, където да му е подръка.

— Ако имаме нужда от теб, нападай бързо и здраво — каза Джарлакъл на Атрогейт.

— Не знам друг начин — отвърна джуджето.

— Затова ценя компанията ти — каза мрачният елф. — Освен това мисля, че ще откриеш, че глиганът ти е обзет от същия боен дух и си има няколко собствени хитрини.

Ентрери хвърли поглед към джуджето, което бе възседнало странния, свиреп боен глиган. Погледна обратно към белите качулки на номадите. Добре виждаше накъде вървят нещата, но въпреки това тръгна редом до Джарлакъл по западната страна на високата дюна.

— Номадите понякога натъпкват неканените гости със стрели и търсят отговори в предметите по телата им — каза Ентрери, щом приближиха оазиса — няколко чифта очи вече се бяха обърнали към тях.

Джарлакъл прошепна нещо, което убиецът не можа да разбере, и Ентрери почувства топлина да облива цялото му същество — ръцете, краката и главата.

— Ако дадат воля на лъковете си, само ще открият още въпроси — отговори Джарлакъл.

— В стрелите, които ще лежат в краката ни? — правилно предположи Ентрери.

— Ще е нужна могъща стрела на арбалет, за да пробие това заклинание, уверявам те.

Точно преди двамата да стъпят на внезапната граница между пясъка и тревата, двама мъже се впуснаха и им препречиха пътя. И двамата държаха оръжия с широко острие — копеша, така се наричаха — с лекота, която показваше, че са доста умели с тях.

— Смятате пррусто да минете преиз лагейра ни ли? — попита единият на общия език на тези земи, който нито Ентрери, нито Джарлакъл бяха чували от много месеци насам, при това с такъв силен акцент, че им отне известно време да дешифрират думите.

— Покажете ни границата и ще заобиколим — каза Ентрери.

— Границайта? Границайта е оазисът, глупако.

— А, но ако е така, как ще напълним меховете си от езерото? — попита Джарлакъл.

— Туува е проблем — съгласи се номадът. — Но за тебе, не за мене. — Онзи до него хвана и с другата си ръка дръжката на големия копеш.

— Не сме дошли да се бием — каза Ентрери. — Нито ни интересува работата ви с кервана.

— Керванът? — повтори мъжът. — Тейзи фургони? Но ние ги намерихме тук. Горките хора. Трябва по-вече да внимават. Бандити, нали знаете.

— Да — каза Ентрери. — И техният лош късмет не е наша грижа. Дойдохме за вода, за да можем да продължим по пътя си. Нищо повече — той изгледа втория номад, който изглеждаше доста нетърпелив да употреби голямата си сабя — и нищо по-малко. По силата на едикт от пашите на Мемнон и на Калимпорт тези оазиси са отворени и свободни.

Опасна усмивка пропълзя по лицето на първия мъж.

— Но въпреки това ще си платим — каза Ентрери, също ухилвайки се. — Ще вземем водата, която ни трябва, а в замяна ще ви позабавляваме с разкази за нашите подвизи редом с паша Басадони в Калимпорт.

Усмивката на номада изчезна на мига.

— Басадони?

— А, Артемис, те познават това име! — каза Джарлакъл.

И двамата бандити пребледняха, щом чуха името на Ентрери и вторият дори отстъпи една крачка, а ръката му отпусна дръжката на копеша.

— Ами... да — запъна се първият. — Нямахте да сме приятели на пустинята, ако не приемахме бартер, естествено.

Ентрери изсумтя и мина покрай него, като го закачи с рамото си и го бутна настрана. Джарлакъл го следваше отблизо на десетината метра от брега на езерото.

— Славата ти се носи и върви пред теб — тихо каза мрачният елф.

Ентрери отново изсумтя, сякаш не го беше грижа и се наведе, за да потопи мяха си в хладните води. Когато се изправи, към тях се приближаваха няколко други пустинни номади, а сред тях имаше един огромен мъж, облечен в по-богати червено-бели одежди. Вместо простите качулки от плат, които носеха другите, той имаше тюрбан в бяло и червено, извезан със златна нишка, и носеше инкрустирай скиптър, направен от чисто злато.

Златистите му обувки бяха също толкова богато украсени, а върховете им бяха удължени и се извиваха нагоре, образувайки почти пълен кръг.

Той застана на няколко стъпки от двойката, а телохранителите му ги наобиколиха в полукръг.

— В пустинята има поговорка, че смелостта е само на крачка от глупостта — каза той с много по-образован диалект, който напомняше повече за Калимпорт, отколкото за откритите пясъци.

— Часовоите ти сякаш бяха оттеглили протестите си — отговори Джарлакъл. — Смятахме, че имаме сделка. Вода срещу истории.

— Не ми трябва историите ви.

— Ах, но те са великолепно, а водата няма да ви липсва.

— Знам една история за човек на име Артемис Ентрери — каза главатарят. — Човек, който е служил на паша Басадони.

— Той е мъртъв — каза Ентрери.

Главатарят го изгледа любопитно.

— Не те ли нарече той...

— Артемис — потвърди Ентрери. — Просто Артемис.

— От гилдията на паша Басадони?

— Не — каза Ентрери в същия миг, когато Джарлакъл отговори: „Да“. Дватамата се обърнаха и се спогледаха.

— Не принадлежа към никоя гилдия — каза Ентрери на главатаря.

— И въпреки това се осмеляваш да влезеш в моя оазис...

— Не е твой.

— Дипломатическите ти умения са удивителни промърмори Джарлакъл на Ентрери.

Дебелият мъж протегна скиптъра пред себе си в хоризонтално положение.

— Смело — каза той и леко вдигна единия край. — Глупаво — продължи и наклони скиптъра много по-надолу в другата посока, сякаш мереше думите на кантар.

— Приятелят ми е уморен от многото дни път и палецето слънце — каза Джарлакъл. — Ние сме пътуващи авантюристи.

— Наемници?

Джарлакъл се усмихна.

— Тогава бихте ли си предложили услугите в замяна на моята вода?

— Това ще бъде доста добра сделка за...?

— Аз съм султан Алхабара.

— Доста добра сделка за султан Алхабара в такъв случай — каза Джарлакъл. — Уверявам те, че нашите услуги са доста страховити.

— Наистина — каза дебелият мъж и се изкиска леко, което предизвика смях у шестимата мъже, които ги бяха обиколили. — И каква такса ще бъде подходяща за услугите на Артемис и...?

— Аз съм Дризт До'Урден — каза мрачният елф, преобразен в обикновен.

— Топките на кастриран орк! — промърмори Ентрери и дълбоко въздъхна.

— Моля? — обърна се към него Джарлакъл с престорена невинност.

— Не можехме просто да подминем това място, а? — отговори Ентрери. — Добре тогава.

— Спокойно, Артемис — призова го Джарлакъл.

— Цената ни е по-висока, отколкото Алхабара може да си позволи — каза Ентрери на мъжа. — Повече, отколкото глупавият Алхабара може да си представи. Във всеки случай, водата е безплатна, по силата на едикт от Мемнон и Калимпорт. Може ли бандитът Алхабара да разбере това?

Алхабара се намръщи свирепо, а мъжете около него се задавиха от възмущение, но Ентрери не отстъпи.

— Затова вземам онова, което е безплатно, без да искам разрешението на обикновен крадец — каза той и завърши, оглеждайки останалите — И първият, който вдигне меч срещу мен, ще бъде първият мъртвец днес.

Мъжът в средата на тройката от лявата страна на Ентрери наистина извади оръжие срещу него, като свали копеш от колана си и го размаха заплашително към убиеца. Бандитът дори пристъпи напред, или понечи, но погледът на Ентрери го спря.

През това време Алхабара отстъпи няколко крачки назад и вдигна отбранително скиптъра пред себе си.

— Властническа магия — прошепна Джарлакъл на Ентрери, правилно разпознавайки магическия жезъл в ръцете на султана, защото бе виждал такъв и преди, много пъти, сред главатарите и племенните вождове.

Ако беше като някой от подобните жезли, които Джарлакъл бе виждал, този предмет позволяваше на боравещия с него да наложи

волята си на потенциалните си поданици — поне на онези със слаб ум.

Миг по-късно и мрачният елф, и убиецът усетиха как ги залива вълна от принуда, телепатичен призив от султан Алхабара да паднат на колене.

Двамата се спогледаха, после отново погледнаха мъжа.

— Няма да стане — каза Ентрери.

Мъжете и от двете им страни извадиха оръжия. В отговор Джарлакъл откъсна перото от шапката си и го хвърли на земята пред себе си. То се превърна в гигантско, високо три и половина метра същество, известно като диатрима, голяма нелетяща птица с къси крила, присвити отстрани на тялото, дебела, силна шия и мощен триъгълен клюн.

Шестимата най-близо стоящи мъже извикаха и се дръпнаха назад. Алхабара се измъкна настрани и изкрещя:

— Убийте ги!

Намирацията се най-близо до птицата номад се опита да се втурне покрай нея, за да стигне до човека и елфа, но мощният врат на диатримата се спусна, докато той минаваше, и клюнът се заби в рамото му със сила, която счупи костта и измести рамото му толкова лошо, че ръката му се смъкна на няколко сантиметра от предишното си положение и вдървено се залюля назад. Човекът изскимтя и се строполи в тревата, виейки жално.

С Нокътя на Шарон и инкрустираната си кама в ръце Ентрери скочи към тримата отляво. С гръб към него, Джарлакъл тръсна китката си и извика от омагьосания си предпазител магически кинжал в дланта си.

Второ тръсване удължи острието до тънък меч, който мрачният елф прехвърли в лявата си ръка и със същото движение парира най-близкия копеш.

Отново тръсна дясната си ръка и предпазителят отговори. Докато боравеше с меча си блестящо и свободно, държейки настрана неприятния копеш, той замахна назад и хвърли кинжала по последния от редицата. Почти без забавяне отново тръсна китка, замахна и хвърли и после пак.

Мъжът, по когото се целеше, беше добър с меча и доста подвижен. След пет хвърляния той имаше само едно одраскване от кинжал на бедрото. Приятелят му се опита да притисне Джарлакъл,

но пъргавият мрачен елф с лекота го държеше на разстояние и дори успя да заобиколи копеша с меча си и да го ръгне леко в ребрата.

През цялото време Джарлаксъл продължаваше да изстрелва кинжали, които се въртяха и се спускаха към мъжа от всички страни, без никаква различима и следователно подлежаща на блокиране схема. Човекът не успяваше да ги предвиди, можеше само да реагира и в това състояние още едно острие проникна през защитата му, одрасквайки бузата му, после трето — истински удар в рамото на ръката, с която държеше оръжието.

Още по-лошо за него и за приятеля му, птицата на Джарлаксъл се намеси и стъпка мъжа, докато той се опитваше да притисне мрачния елф. Човекът успя да удари с копеша си по гигантския крак на създанието, но птицата стъпи отгоре му, а после му нанесе три мощни удара с клюна си.

Джарлаксъл я изпрати след султан Алхабара и насочи вниманието си към единствения останал мъж. Следващият кинжал падна в ръката му, но той не го хвърли, а тръсна китка, за да го удължи във втори меч, еднакъв с първия.

Запъти се към ранения си противник.

Три стрели се понесоха към него отстрани, изстреляни от едно дърво от другата страна на оазиса.

Джарлаксъл ги видя твърде късно, за да ги избегне.

Ентрери се обърна и тръгна наляво и напред, придвижвайки се към фланга на тримата срещу него, за да не могат да му скочат наведнъж. Нападна с подмолен замах на камата си и благодарение на смелото си излизане напред улови размахания насреща му меч близо до дръжката и получи нужната опора, за да го извие само с малкото острие. Нямахше достатъчно място да развърти собствения си меч и вместо това нанесе удар с дясната си ръка, забивайки ефеса на Нокътя на Шарон в бузата на мъжа.

Продължи удара покрай потрошеното лице на мъжа, протегна лявата си ръка, повличайки и копеша, и ръката на противника си, и удари с меча си над протегнатата си ръка, а после и отдолу.

Усещайки натиска на втори нападател, който идваше отзад, Ентрери се превъртя в предно салто, приземи се на крака и отвърна мощно на атаката, като вдигна високо меча си и разсече ръката на

бандита. Изви оръжието и човекът се изтърколи покрай бедрото му, махайки безпомощно.

— Мъртъв си — увери го Ентрери, защото мъжът беше напълно беззащитен. — Само че...

Той смени захвата си, смъквайки надолу ръката с меча, и мушна зад себе си, завъртайки се внезапно на обратно.

— Обещах му, че ще умре пръв — обясни Ентрери.

Той ритна поваления мъж в лицето, който беше пуснал копеша си и бе стиснал лошо разкъсаната си ръка — и скочи покрай него, докато камата и мечът описваха допълващи се кръгове, за да осуетят атаката на третия мъж.

Помисли си, че всичко върви гладко и лесно, но после забеляза, че десетки други се приближават с викове и вдигнати мечове и лъкове. Бърз поглед назад му показва стрели, спускащи се към Джарлакъл. Отвъд мрачния елф той видя другия си спътник, когото предпочиташе да не си спомня, да се спуска с рев по страната на дюната върху бойното си прасе, хванал се здраво със силните си крака, разперил широко ръце и развъртял боздугани наляво и надясно.

— Уахууу! — извика Атрогейт с ясен и равен тон, противно на друсачото, вдървено препускане надолу по дюната. Въпреки тромавите и къси крака на глигана, Атрогейт разбра, че животното може да покрива невероятни разстояния.

Джуджето стисна още по-здраво с крака и замахна нашироко с боздуганите си наляво и надясно. Премина от пясъка на тревата и най-близките бандити се спуснаха да му препречат пътя, а двама от тях насочиха копия.

Атрогейт само изкрещя по-силно и не се отклони от пътя си, възнамерявайки да отблъсне мушкащите оръжия с боздуганите си. Ала когато се втурна сред бандитите, той откри, че прасето под него е нещо повече от товарно животно. Глиганът бе призован от огнените ями на Деветте ада, където битките не спираха.

И темпераментът, и въоръжението му бяха пригодени за онази сурова среда. Той спря да тича само колкото да изпръхти и да удари с копито и когато го направи, от тялото му изскочи вълна оранжеви пламъци, кръг от тънки огнени езици, които се изтърколиха и постепенно се разнесоха.

— Буахаха! — изликува Атрогейт и докато глиганът препусна нататък, джуджето го стисна по-здраво с бедра и промени ъгъла на развъртените си оръжия.

Бандитите се дръпнаха назад и се свиха, шокирани от избликналия огън. Робата на единия бе прихванала малко от пламъците, а от опърлената коса на другия се издигаха струйки дим. Кожата и на двамата беше яркочервена там, където огънят ги беше докоснал.

Никой от тях не бе пострадал истински, но когато Атрогейт се впусна между тях, инерцията на глигана допринесе за тежестта на и без това силните му удари.

Единият мъж отнесе удар в гърдите и направи почти пълно салто назад, само че вместо на крака, се приземи на лицето си. Другият някак успя да се задържи прав след удара.

Но боздуганът бе уцелил главата му отстрани и макар че стоеше, мъжът съвсем не беше в съзнание. Атрогейт се бе отдалечил на много крачки, когато той най-накрая рухна на земята.

— Уахууу! — изрева силно джуджето, наслаждавайки се на всеки миг от битката.

Стрелите се удариха в магическата бариера на Джарлакъл само на два сантиметра от мрачния елф.

Те просто спряха насред въздуха и паднаха на земята.

Мрачният елф обаче знаеше, че заклинанието няма да издържи дълго и затова погледна към дървото със стрелците и с магия призова кълбо от мрак около тях.

— Заслепен съм! — чу той вика на един от мъжете и се усмихна, защото и преди бе чувал това лъжливо твърдение.

Мъжът пред него беше упорит, както Джарлакъл откри, защото нападна отново. Джарлакъл посрещна с въздишка спускащия се към него по диагонал копеш, блокирайки с двата меча. Завъртя се с лице към трите захванати остриета, това му даде нужната опора и той с лекота натисна острието надолу.

Дръпна се внезапно назад и мъжът едва не залитна.

Мрачният елф започна „гърмящо париране“, при което и двата му меча забарабаниха бясно по острието. Когато противникът му най-после започна да компенсира почти постоянния натиск, Джарлакъл

стъпи настрани и с внезапен замах натисна с меча си, насочи върха му към земята и притисна копеша надолу.

Бандитът натисна обратно и откри, че острието му се вдига свободно, но само защото Джарлаксъл се бе отдръпнал. Мрачният елф разпери широко ръце, с десния меч, насочен по-близо до противника, навън и надолу, а левият навън и нагоре. Наклони тялото си, за да балансира максимално позата.

Но я задържа само за миг, защото отново нападна с остриетата си с внезапна ярост, при което десният меч влезе под копеша и удари нагоре близо до дръжката, а левият се стовари отгоре близо до дебелия край на острието.

Бандитът не успя да се справи с разликата в натиска и ударите на мрачния елф откъснаха меча от ръцете му и го завъртяха във въздуха. Джарлаксъл остави меча да се върти на дръжката си около дясното му острие.

Бандитът се вираше в него като хипнотизирай.

— Дръж — предложи снизходителният Джарлаксъл, освободи меча от завъртането му и го запрати към бандита. Мъжът погледна нагоре, вдигна ръце и точно преди да хване копеша, подметката на ботуша на мрачния елф се стовари върху лицето му.

Мъжът рухна на земята, а копешът падна отгоре му.

Джарлаксъл погледна към Ентрери.

— Повикай кош... — понечи да извика той, но още преди да довърши, кошмарът на Ентрери се появи, издишайки огън и риейки земята с копита.

Горкият останал грабител от тази страна вече беше лишен от оръжията си, а видът на адския жребец явно го лиши и от разум, защото той проплака нещо неясно и полуизбяга, полуизпълзя надалече, без да престава да плаче и да крещи.

Ентрери скочи върху могъщия кошмар и го сръга в галоп, който отблъсна назад най-близката група приближаващи бандити. Две копия и една стрела се понесоха към него, но магическият щит на Джарлаксъл ги отрази.

Тогава Джарлаксъл последва галопирация Ентрери върху собствения си черен жребец. Първоначално двамата бяха подминати от Атрогейт, но после изтрополиха покрай джуджето и неговото бойно прасе. Иззад едната каруца се надигнаха група стрелци, но още щом се

изправиха, те също започнаха да крещят, че са ослепели, щом магическият мрак на Джарлакъл ги погълна.

Зад тримата ездаци диатримата на Джарлакъл продължаваше да вилнее и бандитите трябваше да се задоволят с тази битка.

Отвъд далечния край на оазиса, отново препускайки свободно през пустинните пясъци, тримата изминаха почти една миля, преди Джарлакъл да дръпне юздите и да прикани приятеля си да направи същото.

— Буахаха! — изрева Атрогейт. — Никога няма да мога да ти се отблагодаря за новия ми приятел! Буахаха! Снорт! Буахаха!

Джарлакъл му се усмихна, но нападна Ентрери.

— Това мина добре — иронично каза мрачният елф. — Изглежда всичките ми уроци по дипломация са били пропилены.

Ентрери понечи да отговори, но забеляза, че в ширита на великолепната шапка на Джарлакъл вече расте ново перо. Той просто поклати глава и пришпори жребеца си.

— Трябва да се върнем — каза Атрогейт. — Има още за млатене!

Джарлакъл не свали очи от отдалечаващия се Ентрери и без да отговори, подкани кошмара си да препусне след неговия спътник.

— Ба — изсумтя разочаровано Атрогейт.

Погледна с копнеж назад към оазиса и неохотно ги последва.

ГЛАВА 22

ОТДАВАНЕ НА БОГОВЕТЕ

— Сега знаем защо е умрял последният глупак — каза Атрогейт, когато заедно с двамата си спътници влезе в къщата, която им бяха предложили в югозападната част на Мемнон.

Бяха влезли в града по-рано същата сутрин и по настояване на Ентрери — поне що се отнасяше до него избегнаха по-добрите райони от пристанищния град, където бяха разположени всички кръчми, и бяха отишли право в западния район, където къщите представляваха паянтови стени с подове от камъни и пръст — и това важеше за късметлиите, които изобщо имаха някакъв подслон. Много от съседите им, най-бедните жители на града, спяха по песъчливите улици, често дори без навеси, които да ги предпазват от падащите от време на време дъждове. Малко злато от Джарлакъл бе спестило на тримата поне тази съдба и мъжът, един от чиновниците от Дома на Пазителката, храмът на Селуней, ги бе уведомил за добрия им късмет, защото собственикът на къщата наскоро бе напуснал земния свят и я бе оставил свободна.

Джарлакъл изпъшка, когато влезе след джуджето, и осъзна, че подкупът за чиновника е бил извънредно щедър. Четири стени обграждаха мястото за подслон, през чийто покрив, наред с тръстиката, се виждаше и небето, пръстен под и една-единствена маса от струпани камъни, до такава степен покрита с пълзящи буболечки — опасни на вид червеникавокафяви създания с дълги щипки и завита нагоре опашка, — че беше очевидно, че мястото е техен дом от много дълго време.

Атрогейт се приближи до масата и изсумтя, сякаш развеселен.

— У дома си имахме име за това — каза той, протегна дебелия си палец и смачка една от пълзящите гадинки с хрущене. — Бюфет.

— Не смей да го ядеш — каза Джарлакъл и Атрогейт му отвърна с едно от характерните си „буахаха“.

Ентрери влезе последен. Огледа се и почти не забеляза обстановката.

— Струва ми се, че туй ти е доста познато — подразни го Атрогейт.

Ентрери му хвърли кос поглед, но само поклати глава и се обърна.

— На площада, който гледа към доковете, има обедни служби — каза той на Джарлакъл. — Ще бъда там, от южната страна на Дома на Пазителката.

Обърна се и тръгна да излиза през разнебитената врата.

— Оставяш ли ни? — попита мрачният елф.

— Като начало, не съм ви канил да идвате — припомни му Ентрери, докато се отдалечаваше.

— Буахаха! — изрева Атрогейт.

— Достатъчно, уважаемо джудже — каза Джарлакъл, макар че не свали очи от вратата. — Това е трудно за нашия приятел.

— Мястото май не го притесни особено — каза Атрогейт.

Джарлакъл се обърна към него.

— Това? — попита той. — Подозирам, че Артемис Ентрери е добре запознат с подобни жилища. Но предполагам, че завръщането в този град, мястото, където е роден и отраснал, носи със себе си болезнени спомени и поради тази причина трябваше да дойде тук.

За изненада на Джарлакъл при тези думи Атрогейт се смръщи и кимна, но не каза нищо, много нехарактерна реакция, която разкри доста на проникателния, опитен мрачен елф.

— Тогаз, друже мой, не е ли време за запой? — изтърси джуджето. — Ще чакам молитви да чуя сега, или ще си сготвя манджа от тез същества! Буахаха!

— Само това ли е Атрогейт? — попита Джарлакъл напълно сериозно и прекъсна изблика на джуджето. Атрогейт го изгледа сурово, внезапно изтрезнял.

— Изглежда, че не се влияеш от други емоции, освен от собствения си хумор — продължи Джарлакъл, а лицето на Атрогейт се изопваше с всяка дума. — Ако може да се нарече така. Няма ли нещо друго, освен собственото ти удоволствие?

— Аз бих могъл да ти кажа същото.

— Би могъл, но отговорът ми ще включва дълго обяснение на историята.

— Или можеш да ми кажеш да си гледам работата.

— Наистина. И какво ще направиш, мой космати приятелю?

— Отиваш някъде, където не ти е мястото.

— Твоето безгрижие не е безпричинно — каза мрачният елф. —
Нещо за пиене, някой за удряне, и шега, която да го накара да стене —
само това ли е Атрогейт?

— Нищо не знаеш.

„Наистина“, помисли си Джарлакъл, подсмихна се и реши да
запази иронията от двойното отрицание за себе си.

— Тогава ми разкажи.

Атрогейт изскърца със зъби и бавно поклати глава.

— Да те напоя ли със силен алкохол, преди да задавам такива
въпроси? — попита Джарлакъл.

— Направи го и ще откриеш, че от главата ти стърчи боздуган.

Джарлакъл прие заплахата със смях и остави темата. Поне
гласно, защото в мислите си продължаваше да преповтаря казаното.
Нещо бе направило Атрогейт такъв, какъвто беше; нещо бе пречупило
джуджето до такава степен, че да няма друга емоционална защита,
освен стената от присмех и самоирония, заздравена от периодичните
удари на могъщите боздугани и доста почестите запои.

Джарлакъл кимна, мислейки си, че току-що е открил нещо
интересно, нещо, което имаше намерение да проучи, въпреки
сериозната заплаха на джуджето.

* * *

Сцената беше твърде позната на Артемис Ентрери и върна
мислите му назад през годините. Пред него, на широкия площад пред
гигантския Дом на Пазителката, най-голямата сграда в тази част от
града, стояха, седяха и лежаха хора, изметта на Югозападен Мемнон.
Те бяха лишени от собственост, най-големите бедняци в града. Почти
всички страдаха от болестите, толкова разпространени сред онези,
които не успяваха да намерят достатъчно храна и вода, които не
успяваха да поддържат лична хигиена, които нямаха подслон от дъжда.

Но те не бяха лишени от надежда. Не, мъжете от източната
страна на площада, богато облечени и отрупани с бижута, не им
позволяваха да изпаднат в отчаяние. Те възхваляваха с мелодични

гласове славата на Селуней и чудесата, които очакваха нейните слуги. Пажовете им обикаляха из тълпата и предлагаха добрата вест и насърчителни думи, говореха за спасение и обещаваха вечност без болка.

Но Ентрери знаеше твърде добре, че не става въпрос само за насърчение. Изказваха се обещания за незабавно облекчение на страданията и дори предположения — обикновено запазени за опечалени родители, — че престоят в отвъдното на скъпите им покойници може да бъде направен още по-добър от онова, което обещаваше тяхната богиня.

— Нима ще допуснеш детето ти да страда в Скиталческата равнина и миг повече, отколкото е необходимо? — говореше един млад послушник на обляна в сълзи жена, застанала недалече от Ентрери. — Разбира се, че не. Ела, добра жено. Всяка минута забавяне е още един миг страдание за скъпия ти Тойджо.

Ентрери можеше да познае, че послушникът не за пръв път се обръща към тази жена. Той проследи с поглед през тълпата жената и мъжа, който я дърпаше след себе си.

— Морадин ми е свидетел, а вие наричате моя род безсърдечен — промърмори Атрогейт, когато се приближи заедно с Джарлакъл и застана до Ентрери. — Ама че братство си имате тук. Прииска ми се да намеря магьосник, който да ме превърне в човек — завърши той с престорена усмивка и избърса очите си.

Ентрери му хвърли кисел поглед, но тъй като не изпитваше повече обич към събратята си от Атрогейт, не намери какво да отговори. Вместо това погледна към Джарлакъл и се стъписа, защото още не беше свикнал да вижда мрачния елф със златиста коса и светлокафява кожа.

— Позната ли ти е тази сцена? — попита Джарлакъл.

— Продават индулгенции — обясни Ентрери.

— Продават ли? — изсумтя Атрогейт. — Нима онез' мръсни глупаци имат нещо за харчене?

— Харчат малкото, което имат.

Атрогейт изпуфтя, когато покрай тях мина един изключително кльощав човек.

— По-добре си купи бисквита, ако питаш мен.

— Свещениците лекуват раните им срещу заплащане ли? — попита Джарлакъл.

— Частично лекуване, в най-добрия случай временно — каза Ентрери. — Онези, които търсят физическо изцеление, си губят времето. Свещениците продават опрощението на богинята Селуней. За няколко сребърни монети скърбящата майка може да спести на мъртвото си дете една десетдневка в Скиталческата равнина или да улесни собственото си преминаване, когато си отиде, ако избере това.

— Плащат за такова обещание от свещеник?

Ентрери го погледна и сви рамене.

Джарлакъл се обърна отново към тълпата — това наистина беше тълпа от бедняци — и после се съсредоточи върху онова, което се случваше близо до портите на храма. Мръсни селяни чакаха на опашки пред наредените маси. Един по един пристъпваха напред и даваха своята лепта, а един от двамата мъже на масата записваше името.

— Какъв чудесен бизнес — каза мрачният елф. — За няколко утешителни думи и един надраскан ред... — Той се изсмя с лека завист, но стоящият до него Атрогейт се изплю.

И Ентрери, и Джарлакъл погледнаха джуджето.

— Казват на жените, че като им дават монетите си, помагат на мъртвите деца?

— В известна степен — каза Ентрери.

— Орки — промърмори джуджето. — По-лоши от орки. — Той отново се изплю и си тръгна ядосано.

Ентрери и Джарлакъл се спогледаха объркано и елфът тръгна след джуджето. Ентрери го проследи с поглед, но не го последва.

Остана доста време на площада и погледът му час по час се насочваше към входа на отсрещната уличка алея, която завиваше надолу към доковете.

Място, което му беше добре познато.

— Скиталческата равнина е място на мъчения — увери Благочестив Госитек нервния дребничък мъж, който стоеше пред масата му. Ръцете на мъжа трескаво опипваха мъничка кесия и неспирно премятаха мръсната торбичка.

— Нямам много — изфъфли човекът през двата си останали зъба, които бяха криви и жълти.

— Даренията от бедните се оценяват по-високо, разбира се — издекламира Госитек, при което и двамата благочестиви братя на стража зад него се подсмихнаха.

Единият дори намигна на другия, защото Госитек им се бе оплаквал цяла сутрин, още щом бе видял закачените във фоайето списъци, които го определяха като един от агентите за индулгенции през цялата следваща десетдневка. Сутрин щеше да събира пари, а следобед да отправя молитви за просящите в миризливото гробище.

Това задължение не беше от желаните в Дома на Пазителката.

— Не размерът на сумата е важен за Селуней — излъга Госитек, — а величината на жертвата. Така че бедните са благословени, не виждаш ли? Твоите възможности да освободиш близките си от Скиталческата равнина и да съкратиш собственото си време там са много по-големи от онези на богаташа.

Мръсният стар селяк отново прехвърли в ръцете си мъничката кесия. Облизвайки неспирно устни, порови в нея и извади една монета. После, с почти беззъба усмивка на стиснат измамник, подаде монетата на помощника на Благочестив Госитек, който седеше до него и наглеждаше тежката метална кутия с процеп в капака, където се пускаха даренията.

Естествено селянинът изглеждаше много доволен от себе си, ала тежкият поглед на Госитек беше безкомпромисен.

— Имаш кесия — каза Благочестив. — Издута е от монети, а ти даваш само една?

— Единственият ми сребърник — простена старецът. — Останалите са медници и са само дваисет.

Госитек просто го гледаше.

— Но коремът ми къркори силно — изхленчи мъжът.

— За храна или за пиене?

Селянинът се запъна и запелтечи, но сякаш не можеше да намери думите, с които да отрече обвинението — и наистина, вонята, която се носеше от него, щеше да обезсмисли всяко възражение.

Госитек се облегна назад на дървения си стол и скръсти ръце пред гърдите си.

— Разочарован съм.

— Но коремът ми...

— Не съм разочарован от недостатъчната ти щедрост, добри ми братко — прекъсна го Госитек, — а от упорития ти отказ да проявиш здрав разум.

Селянинът го изгледа объркано.

— Двоен шанс! — присмя му се Госитек. — Имаш двойна възможност да впечатлиш свещената Селуней със своята отдаденост! Можеш да направиш голяма жертва с това дарение и в същото време да подобриш земното си положение, като овладееш нечестивите си помисли. Дай монетите си на Селуней и се откажи от своето питие. Не можеш ли да разбереш?

Човекът запелтечи и поклати глава.

— Всяка монета ти купува двойно опрощение и отгоре — каза Госитек и протегна ръка.

Селякът плесна кесията на дланта му.

Госитек му се усмихна, но това беше студена усмивка, самодоволното ухилване на котката, която е хванала мишката и очаква да се нахрани. Бавно и преднамерено Госитек отвори кесията и изсипа оскъдното ѝ съдържание на дланта си. Очите му проблеснаха, когато забеляза сребърна монета сред двете дузини медници, и той вдигна очи от нея към лъжливия селянин, който се сгърчи и повехна пред погледа му.

— Запиши името — нареди Госитек на помощника си.

— Булиум — каза селянинът, наклони глава в жалък опит за поклон и тръгна да си ходи. Но се спря и отново облиза устни, загледан в купчината монети на дланта на Госитек.

Благочестив Госитек отдели няколко медника от купчинката, без да откъсва поглед от мъжа. Подаде останалото на помощника си, за да го пусне в кутията, и започна да връща другите монети в кесията. Ала след това отново се спря, все още вторачен в селянина, и даде половината и от тази купчина на помощника си. В кесията пусна три монети и я върна на мъжа.

Но когато човекът я грабна, Госитек не я пусна веднага.

— Давам ти ги назаем, Булиум — каза той със сериозен и равен тон. — Индулгенцията ти е платена — цяла година по-малко от времето ти в Скиталческата равнина. Но цената е цялото съдържание на кесията ти заради твоята неохота и това, че излъга за втората

сребърна монета. Получаваш три. Очаквам да върнеш пет на Селуней, за да изкупиш индулгенцията.

Все още глупаво кимайки с глава, селянинът грабна кесията и се затътри по-надалече.

До дървения стол помощникът на Госитек се изкиска.

— Вярваш ли, че Кнеликт и групичката му не са правили и лоши неща? — попита Джарлакъл, когато най-сетне настигна джуджето. Вече почти се бяха върнали в гъмжащата от насекоми колиба.

— Кнеликт е глупак, при това грозен — измърмори Атрогейт. — Няма какво да му харесвам.

— Но му служеше — на него и на Цитаделата на убийците.

— По-добре, отколкото да се бия с кучетата.

— Значи се ръководиш от прагматизма.

— Ако знаех какво означава тази дума, щях да се съглася или пък не — каза джуджето. — Какво е това, някаква религия?

— На практика да — обясни Джарлакъл. — Постъпваш според нуждите си, както ти изнася.

— Не правят ли всички така?

Джарлакъл се засмя.

— В някаква степен, предполагам. Но малко са онези, които го приемат за ръководен принцип в живота си.

— Може би само това ми е останало.

— Отново говориш със загадки — каза мрачният елф и когато Атрогейт го изгледа навъсено, той вдигна отбранително ръце. — Знам, знам. Не искаш да говориш за това.

Атрогейт изсумтя.

— Чувал ли си за Фелбар, елфе?

— Той джудже ли е?

— Това е място. Цитаделата Фелбар.

Джарлакъл се замисли за момент и после кимна.

— Джуджешка крепост... източно от Митрал Хол.

— На юг от Адбар — потвърди Атрогейт също с кимване. — Беше моят дом и моето място и никога не съм си и помислял, че ще живея другаде.

— Но...?

— Клан орки — поясни Атрогейт. — Нападнаха бързо и безмилостно — даже не помня колко години минаха оттогава. Твърде малко и твърде много, ако ме разбираш.

— Значи орките са опустошили дома ти и сега не можеш да спреш да скиташ? — попита Джарлакъл. — Кланът ти не може да не е оцелял. Може би са се разпръснали, но...

— Не, родът ми е във Фелбар. Прогониха орките и то не много отдавна.

Джарлакъл забеляза, че лицето на Атрогейт се изопна при тези думи и реши да спре дотук и да остави джуджето да преглътне всичко. Знаеше, че го е насочил по болезнен път, но не искаше да го притиска прекалено.

За негова изненада и удоволствие джуджето продължи без допълнително подканяне, а думите се заизливаха от устата му сякаш бяха река и мрачният елф бе разрушил стената, която я спираше.

— Имаш ли мъничета? — попита Атрогейт.

— Деца? — подсмихна се Джарлакъл. — Не, доколкото знам.

— Ба, значи пропускаш — каза джуджето.

За изненада на Джарлакъл, в очите на Атрогейт имаше влага — нещо, което никога не бе мислил, че ще види.

— Имал си деца — предположи той, преценявайки реакцията на Атрогейт към всяка дума, преди да произнесе следващата. — Били са убити, когато орките са нападнали?

— Добри дребосъчета, до едно — каза Атрогейт и погледна встрани от Джарлакъл, сякаш очите му се вираха в далечно време и място. — А моята Гертали — кое джудже би си помислило, че ще бъде толкова благословено от Шариндлар, че да си намери такава прекрасна жена?

Той спря и затвори очи и Джарлакъл преглътна тежко и се зачуди дали е постъпил мъдро, като е върнал Атрогейт към тези спомени.

— Да, позна — каза джуджето и опули очи. Всяка следа от сълзи бе изчезнала, в погледа му се четеше лудост, с която Джарлакъл вече беше свикнал. — Орките ги убиха всичките. Гледах как умира най-малкият, Дрентро. Отиде си в ръцете ми. Ба, проклет да е Морадин и всички останали, че позволиха това да се случи! Прогониха ни, но орките бяха твърде глупави, за да удържат мястото и скоро започнаха

да се бият помежду си. Нашият крал ни привика на битка, но аз не отидох.

Изненадах ги всички, не се съмнявай.

— Атрогейт не се плаши от битки.

— И никога не съм бил такъв. Но не и онзи път, елфе.

Не можех да се върна там. — Той стоеше с ръце на кръста и клатеше глава. — Там нямаше нищо за мен. Те си върнаха Фелбар, но Фелбар вече не е моят дом.

— Може би сега, след всички тези години...

— Не! Всички, които бяха живи при идването на орките, вече са мъртви. Аз съм стар, елфе, по-стар, отколкото би повярвал, ала паметта на джуджетата е по-стара от самите тях. Момчетата във Фелбар сега няма да ме приемат, а и аз не искам да ме приемат. Тъпаци. При първия опит да си върнем крепостта, преди повече от триста години, Атрогейт каза „не“. Нареккоха ме страхливец, елфе. Аха, можеш ли да го повярваш? Собственият ми род. Решиха, че се боя от орки. Аз не се боя от немъртви дракони! Но за тях Атрогейт беше страхливец.

— Защото не поиска да участваш във възмездието? — Джарлакъл не искаше да прекъсва разказа на джуджето и премълча другата част от въпроса си, която се отнасяше до твърдението му за изминалите години.

Малко джуджета доживяваха до триста години и доколкото Джарлакъл знаеше, никое не можеше да достигне тази възраст и да запази жизненост и сила като тези на Атрогейт. Или джуджето бъркаше датите, или в него се криеше нещо повече, отколкото Джарлакъл бе предполагал.

— Защото не исках да се върна в онази прокълната дупка — отговори Атрогейт. — Бях видял твърде много мъртъвци от моя род във всеки ъгъл и всяка сянка.

— Атрогейт е умрял в деня, в който са дошли орките — каза Джарлакъл и изпълненият с признание поглед на джуджето му подсказа, че е изрекъл истината. — Но ако това е било преди векове, може би сега...

— Не! — изтърси джуджето. — Там няма нищо за мен.

Не е останало нищо от един цял джуджешки живот и дори повече.

— Значи тръгна на изток?

— Изток, запад, юг — нямаше голямо значение за мен — поясни Атрогейт. — Навсякъде, но не и там.

— Тогава значи си чувал за Митрал Хол?

— Аха, момчетата на Боен чук. Достатъчно добри са. Изгубиха крепостта си сто години след падането на Фелбар, но чувам, че са си я върнали.

— Достатъчно добри? — попита Джарлакъл и си отбеляза наум потвърждението на изминалото време, защото наистина Митрал Хол бе паднал пред дуергарите и сенчестия дракон преди около два века. — Или твърде добри за Атрогейт? Мисли ли се Атрогейт за недостоен? Нима стрелите на твоя род са уцелили целта?

— Ба! — изсумтя убедително джуджето. — Но кое е добро и кое е лошо? И какво значение има, елфе? Всичко е игра, при която боговете ни се смеят, знаеш го толкова добре, колкото и аз!

— Значи се смееш на всичко и удряш всичко, което има нужда от удряне.

— И удрям добре, нали?

— По-добре от почти всички, които съм виждал.

Атрогейт изсумтя отново.

— По-добре от всички.

Джарлакъл привличаше не един и два любопитни погледа, докато вървеше по улиците на населеня предимно с хора град. Но те не приличаха на подозрителните погледи, вече привични за него, когато се показваше като мрачен елф, защото в тях нямаше омраза, а само любопитство и повече от бегъл интерес към облеклото му, което изглеждаше твърде знатно за тази бедна част на Мемнон.

Всъщност, общата сума на дрехите на Джарлакъл, само онези, които носеше на гърба си из града, би предизвикала завистта на всяка благородна дама от Града на бездънните води.

Мрачният елф прогони всички странични мисли от ума си и си припомни, че човекът, когото тайно следеше, не е новак в занаята на крадците. Знаеше, че най-вероятно Артемис Ентрери вече е усетил тайното преследване, но не го показваше.

Което, естествено, не означаваше нищо.

Ентрери прекоси площада пред храма с решителна крачка и се насочи право към една улица откъм южната страна, пращен път, който вървеше надолу и гледаше към южното пристанище. Джарлакъл

нямаше прикритие и се промъкваше покрай ръба на площада, опасявайки се да не изгуби Ентрери заради по-дългия си маршрут. Ала когато излезе на южната страна на площада, той откри, че Ентрери е забавил значително крачка. Убиецът тръгна напред и Джарлаксъл пое след него, движейки се бързо зад редицата колиби.

Малко след навлизането в уличката Джарлаксъл забеляза видимата промяна у приятеля си. Никога не бе виждал сигурния и уверен Ентрери да изглежда така.

Сякаш едва събираше сили да придвижва единия си крак пред другия. Кръвта се бе оттеглила от лицето му и то бе добило тебеширен цвят, а устните му изглеждаха още по-тънки.

Без никакво усилие грациозният мрачен елф се покатери на покрива на една от колибите и се приплъзна по корем, за да погледне към улицата.

Ентрери беше спрял по-надолу на пътя, стоеше и гледаше. Дланите му бяха отпуснати отстрани на тялото, но не в готовност близо до дръжките на оръжията му.

Джарлаксъл разбра без всякакво съмнение: Артемис Ентрери беше безпомощен. Всеки новак убиец можеше да се приближи откъм гърба му и да го ликвидира с лекота.

Тази обезпокоителна мисъл накара Джарлаксъл да се огледа, въпреки че нямаше причини да подозира, че наблизо има убийци.

Той тихо се изсмя на себе си и на ирационалния си пристъп на нервност и едва когато погледна отново към Ентрери, осъзна колко абсолютно странно беше всичко.

Той се претърколи от ръба на покрива, приземи се леко на крака, приближи се и застана до Ентрери — който не го забеляза до последния момент.

Дори тогава Ентрери не се потруди да погледне към Джарлаксъл. Очите му останаха вперени в една колиба надолу по улицата, незабележима постройка от глина и дърво, от която се надигаше отдавна изгнилият скелет на чергило. Под него на стената на колибата до отворената врата беше облегат разнебитен стол, изплетен от раката.

— Познаваш ли това място?

Ентрери не го погледна и не отговори. Ала дишането му стана по-тежко, което подсказа на Джарлаксъл, че е уцелил истината.

Това беше някогашният дом на Ентрери, където бе прекарал най-ранните си дни.

ГЛАВА 23

ПОВТОРНО ИЗЖИВЯНО НЕЩАСТИЕ

— Ако ще ти помагам, трябва да знам — настоя Джарлакъл, но само с изражението си Ентрери показваше, че е глух за логиката на мрачния елф. Отново бяха в къщата с Атрогейт и Ентрери не беше отронил нито дума през изминалия час, откакто се бяха събрали с косматия си спътник.

— Чини ми се, че не ти ще помощта, елфе — каза Атрогейт.

— Позволи ни да дойдем с него на това приключение.

— Не ви попречих да ме последвате — уточни Ентрери. — Работата, за която съм дошъл, е само моя.

— Тогава какво ми остава да направя? — попита мрачният елф с преувеличен драматизъм.

— Да живееш тук в лукс, разбира се! — обади се Атрогейт и наблегна на думите си, като стовари длан на масата и смачка един бръмбар. — Добра плячка и добра кльопачка — каза той и вдигна смачканата буболечка пред лицето си, сякаш искаше да я изяде. — Кой може да иска нещо повече? Буахаха! — За облекчение на Джарлакъл, въпреки че за Ентрери нямаше значение, джуджето метна смачкания бръмбар на другия край на стаята вместо да го пусне в устата си.

— Изобщо не ме е грижа — отговори Ентрери. — Иди и си намери по-удобно жилище. Напусни Мемнон.

— Защо дойде тук? — попита Джарлакъл и Ентрери трепна едва доловимо. — И колко дълго ще останеш?

— Не знам.

— За кое?

Ентрери не отговори. Завъртя се и излезе от къщата.

— Много гняв е насъбрал май? — попита Атрогейт.

— Има си добри причини, предполагам.

— Е, каза, че е израснал тук — каза джуджето. — Това със сигурност щеше да ме притесни много.

Джарлакъл премести поглед от отворената врата върху джуджето, засмя се леко и за пръв път осъзна, че наистина се радва, че

Атрогейт реши да дойде с тях.

Замисли се и за собствената си роля в това изпитание и започна да се съмнява доколко мъдро е било да оплете Ентрери с флейтата на Идалия. Кимуриел го бе предупредил да не го прави и му бе обяснил, че надничането в нечие сърце може да доведе до много неочаквани последици.

„Не“, реши Джарлакъл след известно размишление. Беше постъпил правилно, като бе дал флейтата на Ентрери. В крайна сметка това щеше да бъде нещо добро за приятеля му.

Ако не го убиеше.

Импулсът, който го върна на песъчливата улица тази сутрин, беше толкова силен, че Ентрери дори не осъзна, че се връща, преди да застане отново пред колибата. Улицата съвсем не беше пуста, в оскъдните сенки на другите сгради седяха много хора и наблюдаваха необикновения непознат, с високи черни кожени ботуши с извънредно фина изработка и две много ценни оръжия, окачени на кръста му.

Очевидно мястото на Ентрери не беше тук. Разпознавайки опасението в отпращаните към него погледи, както и долавящото се зад него чувство на чисто отвращение, той се върна в миналото.

Артемис Ентрери бе виждал същите погледи през дните си в Калимпорт, когато служеше на паша Басадони. Селяните от Мемнон го смятаха за наемник, изпратен от някой от по-богатите лордове, без съмнение за да прибере дълг или да уреди някоя сметка.

Запрати ги в дъното на ума си, като си припомни, че ако всички го нападнат едновременно, щеше да ги остави мъртви в пръстта, а след това си припомни, че и без това тези селяни никога не биха събрали смелост да го нападнат. Не беше в характера им — всеки с необходимите кураж и воля отдавна щеше да е напуснал такова място.

Прогони ги от ума си още по-лесно — всъщност дори нямаше избор, — когато погледна отново към паянтовата врата на колибата, която бе била негов дом през първите дванадесет години от живота му. Щом отново се фокусира върху това място, всичко друго изгуби значение и той изпадна в същата замисленост, която бе позволила на Джарлакъл да се приближи незабелязано до него предишната вечер.

Почти без да осъзнава движенията си, Ентрери се приближи до вратата. Спря се, когато стигна до нея и вдигна свита в юмрук ръка, за

да почука. Ала го задържа във въздуха, припомняйки си кой е и кои са тези незначителни, жалки селяни, и просто бутна вратата.

Стаята беше тиха и хладна, защото утринното слънце още не се беше издигнало достатъчно над хълма, че да прогони нощния мраз. Вътре не горяха свещи и нямаше никой. Само парче корав хляб на масата и едно смачкано и окъсано одеяло в ъгъла подсказаха на Ентрери, че в тази къща доскоро е имало човек. Хлябът дори не беше покрит с гладни буболечки, което за Ентрери, който познаваше климата на Мемнон, издаваше колкото и топъл лагерен огън.

Някой живееше в къщата, която някога бе била негова. Майка му? Беше ли възможно? Той знаеше, че тя вече би трябвало да е на малко повече от шейсет години.

Възможно ли беше все още да живее на същото място, където тя и Белригър, баща му, бяха устроили дома си?

Миризмата вътре му говореше противното, защото който и да живееше тук, нямаше никаква хигиена. Не видя нощно гърне, но не беше трудно да познае, че е имало нужда от него.

Не такава си спомняше майка си. Тя нямаше и пукната пара, но винаги много се стараше да поддържа чисто за себе си и детето си.

Обзе го мисълта, че през годините тази последна частичка гордост може да ѝ е била отнета. Той се смръщи и си пожела това да не е домът на Шанали. Но ако принадлежеше на някой друг, тогава тя трябваше да е умряла. Знаеше, че няма как да се е измъкнала, защото бе преминала двайсетте, когато той бе заминал. Никой не излизаше от този квартал, след като навърши двадесет.

А ако още беше тук, това все още трябваше да е нейният дом.

Изведнъж стените го притиснаха. Миризмата на изпразнения удари в ноздрите му и го отблъсна. Той се втурна през вратата порязко, отколкото бе влязъл, и излезе със залитане на улицата.

Задъхваше се. Огледа се наоколо и почувства надигащата се в гърдите му паника, каквато не бе изпитвал през целия си живот като възрастен. Видя лицата, които му се хилеха злобно, гледаха го заплашително, мразеха го, и в този миг на несигурност почувства, че и най-хилавият от зяпачите лесно може да се приближи и да го убие.

Опита се да се успокои, но неволно погледна през рамо към люлеещата се врата. Заляха го спомени от детството, за студените

нощи, които бе прекарвал свит на същия този под, отпъждайки хапещите насекоми.

Сети се за майка си и за почти постоянната и болка и за навъсения си баща и болката, която той твърде често му причиняваше. Спомни си онези години, както не го беше правил от десетилетия, и дори се сети за малкото приятели, с които бе кръстосвал улиците.

„В бедността има известна доза свобода“, помисли си Артемис и тази нелепа ирония до известна степен му възвърна самообладанието.

Отново се обърна с намерение да обмисли пътя си, да намери някакъв начин да продължи напред.

Вместо това се оказа лице в лице със сбръчкана старица.

— Ба, много си изтупан с тия блестящи саби и хубави ботуши — изкряка насреща му тя.

Ентрери се вгледа в превитата дребна жена, в сбръчканото ѝ лице и мътни очи — лице, което бе виждал милион пъти и нито веднъж преди това.

— Много си важен, а? — сгълча го тя. — Можеш просто ей така да дойдеш тук и да правиш каквото си искаш, когато си поискаш, без съмнение.

Ентрери погледна покрай нея към многото очи, вперени в него, и разбра, че тя говори от името на всички.

Дори и тук имаше колективна гордост.

— Е, трябва по-внимателно да избираш стъпките си — каза по-уверено старицата, ставайки по-смела с всяка дума. Посегна да ръгне Ентрери в гърдите.

Ентрери не можеше да позволи това, защото знаеше, че някои хитри магьосници приемаха такава маскировка, за да докоснат врага си, при което можеха да освободят някое предварително приготвено заклинание, което да изкара противника им от ботушите му.

Със свръхестествени рефлексии и точност, използвайки ръката, с която държеше меч и реконструираната от Джарлакъл ръкавица, той хвана ръката ѝ преди да го доближи и не особено нежно я извъртя.

— Не знаеш нищо за мен — каза тихо той. — И нищо за причината, поради която съм тук. Това не е твоя работа и втори път не се намесвай. — Докато говореше, той погледна покрай нея към многото хора, които се надигаха в сенките, неуверени, но възмутени.

— Иначе те чака смъртна болка — увери старата окаяница, щом я пусна, бутна я настрана и продължи напред. Първият, който го последваше, реши той, щеше да падне в кръв. Реши, че ако продължат да го нападат, ще осакати втория осмелил се. Ала на две крачки от жената той разбра, че планът му няма да влезе в действие, защото никой не помръдна.

Но упоритата старица не се отказваше.

— А, значи си много опасен? — извика тя. — Ще видим колко ще се надуваш, щом Белригър разбере, че си бил в дома му!

При това разкритие краката на Ентрери омекнаха и той едва не се строполи.

Пребори се с импулса да се обърне към жената и да поиска още информация. Когато го наблюдаваха толкова хора, които вече бяха разгневени, не беше най-подходящият момент за това. Загледа се повнимателно в хората около себе си, връщайки се към площада, осъзнавайки, че един от старите жители, най-малкото Белригър, все още беше жив и живееше тук. И наистина, започна да забелязва повече детайли за някои — наклонена настрани глава, поглед, начинът, по който една жена седеше на стола си. Чувство за нещо познато се носеше към него от много ъгли. Толкова много от хората тук бяха същите, които Артемис Ентрери бе познавал като дете. По-стари, но същите. „А другите?“, помисли си той. Особено една група от помлади мъже и жени, му бяха непознати, но в същото време се досети, че може би са деца на онези, които бе познавал.

„Или може би всички селяни просто имаха общи навици и еднакви изражения“, каза си той.

Но това нямаше значение, защото в крайна сметка Белригър, баща му, беше жив.

Тази мисъл не напусна Ентрери през целия ден.

Следваше го по улиците на Мемнон и по целия път до пристанището. Преследваше го под яркото парещо слънце и го преследваше като призрак в сенките.

Артемис Ентрери бе влизал охотно и с нетърпение в битка с противници като Дризт До'Урден, но завръщането в стария му дом скоро след мръкване се оказа най-трудното предизвикателство, което някога бе приемал. Използва всяка известна му хитрина, за да се

промъкне незабелязано до гърба на колибата, тихо отдели няколко дъски от задната стена и се вмъкна вътре.

В къщата нямаше никой, така че той върна дъските на място, отиде в тъмния заден ъгъл и седна, вперил поглед във вратата.

Минаха часове, но Ентрери остана нащрек. Не се стресна, изобщо не помръдна, когато най-накрая вратата се отвори.

Един старец се дотътри вътре. Дребен и прегърбен, той вървеше с толкова малки крачки, че трябваше да направи дузина стъпки до масата, която беше само на метър от вратата.

Ентрери чу как кремъкът удря огниво и една свещ грейна, позволявайки на убиеца да огледа добре лицето на стареца. Беше слаб, много слаб, направо мършав, а плешивата му глава беше толкова зачервена от безмилостното мемнонско слънце, че сякаш грееше на слабата светлина. Имаше рошава сива брада и непрекъснато кривеше лицето си, от което челюстта му стърчеше и брадата му изпъкваше още повече.

Измъкна малка кесия с мръсните си трепереци ръце и успя да изсипе съдържанието ѝ на масата. Без да спира да си мърмори, започна да подрежда медните и сребърни монети и другите блестящи неща, които Ентрери разпозна като полираните камъни, които се намираха между скалите на юг от доковете. Убиецът разбра това, защото помнеше добре, че някои от хората от квартала ходеха там и събираха хубави камъни, които продаваха на жителите на Мемнон, които плащаха за тях предимно за да се отърват от дразнещите скитници.

Ентрери не беше сигурен в самоличността на мъжа, но знаеше, че определено не е Белригър. Нямаше как годините да са прегърбили така баща му.

Мъжът започна да се киска и Ентрери се ококори, щом го чу — бе чувал този смях преди. Надигна се, без да издаде звук и се приближи до масата. Все още незабелязван от стареца, той стовари ръката си върху монетите и камъните.

— Какво? — попита старецът, дърпайки се назад и обръщайки се към Ентрери.

Този див поглед... миризмата на дъха му...

Ентрери разбра.

— Кой си ти?

Ентрери се усмихна.

— Нима не помниш собствения си племенник?

— Проклятие, Тосо-паш — каза мъжът, когато влезе час покъсно. — Ако ще сереш, стой извън... — Носеше запалена свещ и бе тръгнал право към масата, но се спря, когато някой бутна вратата зад него — очевидно някой, който бе застанал зад нея и причакваше.

Белригър направи крачка напред и се обърна.

— Ти не си Тосо — каза той, преценявайки Ентрери.

Ентрери впери поглед в мъжа за няколко секунди, защото определено разпозна Белригър. Годиците не го бяха пожалили. Изглеждаше изпит и изтънял, сякаш не се беше хранил с друго освен със силния алкохол, който без съмнение редовно изливаше в гърлото си.

Ентрери погледна покрай него към далечния заден ъгъл и Белригър също отмести поглед натам, завъртайки свещта, за да освети мястото. Там лежеше Тосо-паш с наведена надолу глава и малка локва кръв около кръста му.

Белригър се обърна с ярост и страх, изписани на лицето му, но ако имаше намерение да се нахвърли на натрапника, гледката на насоченото към него дълго червено острие изглежда го разубеди.

— Кой си ти? — прошепна той.

— Някой, който току-що си уреди сметките — отговори Ентрери.

— Убил си Тосо?

— Вероятно все още не е мъртъв. Раните в корема са побавнодействащи.

Белригър се запъна сякаш просто не можеше да намери думи.

— Знаеш какво ми причини — заяви Ентрери.

Белригър заклати глава и най-после успя да каже:

— Причинил ти е? Кой си ти?

Ентрери се изсмя.

— Виждам, че нямаш семейна лоялност. Не съм изненадан.

— Семейна? — изговори Белригър, а после очите му се ококориха още повече, когато отново запита:

— Кой си ти?

— Знаеш кой съм.

— Омръзнаха ми игрите ти — каза Белригър и понечи да си тръгне. Но червеният меч се стрелна и върхът се озова под брадичката му, с което го прикова на място.

С леко завъртане на китката си Ентрери принуди мъжа да се върне до масата, след което се приближи и отново изви острието, насочвайки Белригър към един стол, където той се стовари.

— Това са думи, които съм чувал и преди — каза Ентрери, придърпа другия стол и седна по-близо до вратата. — Обикновено следвани от опакото на дланта ти.

Сега почти съм готов да приветствам този шамар.

Белригър сякаш едва дишаше.

— Артемис? — попита той едва чуто.

— Толкова ли съм се променил, татко?

След още няколко мига, в които си поемаше дъх, Белригър най-накрая сякаш се овладя.

— Какво правиш тук? — той хвърли поглед отстрани на масата към изящния меч и фините дрехи на Ентрери. — Ти избяга от това място. Защо ти е да се връщаш?

— Избягал съм? Бях продаден в робство.

Белригър изпръхтя и отмести поглед.

Ентрери стовари ръката си върху масата, изисквайки пълното внимание на мъжа.

— Това забавно ли ти е?

— Не извиква никакви емоции у мен. Не беше мое решение, нито моя грижа!

— Любящият ми баща — отговори саркастично Ентрери. За негова изненада и ярост, Белригър му се изсмя.

— Дори Тосо не посмя да се държи така — каза Ентрери и споменаването на умирация приятел на Белригър го отрезви.

— Какво искаш?

— Искам да знам къде е майка ми — каза Ентрери. — Жива ли е?

Подигравателното изражение на Белригър му отговори още преди той да проговори.

— Отиде в Калимпорт, нали?

Ентрери кимна.

— Шанали е била мъртва преди да стигнеш там, дори търговците да са шибали яростно конете си — каза Белригър. — Тя знаеше, че умира, глупако. Защо мислиш, че продаде скъпоценния си Артемис?

Мислите на Ентрери се завъртяха. Опита се да си припомни последната им среща и видя крехкостта на майка си в напълно нова светлина.

— Всъщност ми беше жал за тази курва — каза Белригър и още щом думата излетя от устата му, Ентрери пристъпи напред с ужасяваща скорост и го удари силно през лицето.

Върна се на стола си, а Белригър го изгледа заплашително и изплю кръв на пода.

— Нямаше избор — продължи той. — Имаше нужда от пари, за да може свещениците да спасят мизерния ѝ живот, а те дори не искаха да се възползват от болното ѝ тяло в замяна на заклинанията си. Така че тя те продаде и те взеха парите ѝ. И все пак умря. Съмнявам се, че изобщо са се опитали да го предотвратят.

Белригър замълча, а Ентрери остана дълго седнал, възприемайки изненадващите думи, опитвайки се да намери някакъв начин да ги отрече.

— Намери ли онова, което търсеше, убицецо? — попита Белригър.

— Тя ме е продала?

— Току-що ти го казах.

— А скъпият ми баща ме е защитил — отговори Ентрери.

— Скъпият ти баща? — попита Белригър. — И да не би да знаеш кой е той?

Лицето на Ентрери се стегна.

— Нима си толкова глупав да мислиш, че аз съм баща ти? — изсмя се Белригър. — Не съм ти баща, глупако. Ако бях, щях да ти вкарам повече разум в главата с бой.

— Лъжеш.

— Утробата на Шанали беше издута от теб, когато я срещнах. Беше надула корема, защото се продаваше на онези свещеници. Като всички останали момичета. Ти беше твърде млад, когато замина, че да знаеш истината, но повечето от хлапетата, които виждаш да тичат по мръсните улици, са от тяхното семе — той спря и изсумтя, а после отново се изсмя. — Аз само ѝ дадох подслон, а в замяна тя ми доставяше някои удоволствия.

Ентрери едва го чуваше. Спомни си отново сцените от младостта си, когато разни мъже идваха и плащаха на Белригър, а после отиваха в

леглото на Шанали.

Убиецът затвори очи, почти надявайки се Белригър да се възползва от този момент на уязвимост. Ако бе дошъл и бе взел камата на Ентрери, той нямаше да го спре и с готовност щеше да приеме острието в сърцето си.

Но знаеше, че мъжът не помръдва, защото продължаваше да се смее.

Поне докато Ентрери не отвори очи и Белригър не видя погледа му.

Той се прокашля, очевидно чувствайки се неловко.

Ентрери стана и прибра меча си. С една стъпка се извиси над седналия мъж.

Белригър го изгледа предизвикателно.

— Какво искаш?

Юмрукът на Ентрери смаза носа му.

— Ставай.

Белригър се надигна, облян в кръв, вдигнал защитно една ръка пред себе си.

— Какво искаш? Казах ти, не съм ти баща!

Лявата ръка на Ентрери се стрелна нагоре и улови блокиращата ръка на Белригър. С най-простото движение убиецът изви китката му назад и болезнено дръпна ръката му настрани.

— Но ме биеше — каза Ентрери.

— Ти имаше нужда — задъхано отговори Белригър, опитвайки се да вдигне другата си ръка.

Свободната ръка на Ентрери замахна и се стовари върху вече окървавеното му лице.

— Животът е труден! — изпротестира Белригър. — Ти имаше нужда от разум! Трябваше да знаеш!

— Кажи пак, че майка ми е била курва — каза Ентрери. Той изви прегънатата ръка още малко и принуди Белригър да падне на едно коляно.

— Какво искаш да ти кажа? — примоли се той. — Правеше онова, което бе необходимо, за да оцелее. Така е с всички нас. Не я обвинявам и никога не съм го правил.

Прибрах я, когато никой друг не искаше да го стори.

— За твоя собствена изгода.

— Донякъде — призна Белригър. — Не можеш да ме обвиняваш за начина, по който е устроен светът.

— Мога да те обвинявам за всеки удар, който си ми нанесъл — отговори спокойно Ентрери. — Мога да те обвинявам за това, че позволи на този мръсник — той посочи с глава към Тосо-паш — да се доближи до мен. Или и той ти е платил? Малко пари за момчето ти, Белригър?

Задъхвайки се от болка, Белригър енергично разклати глава.

— Не... не съм...

Коляното на Ентрери срещна лицето му, поваляйки го по гръб на пода. Убиецът извади инкрустираната кама и се приближи към стенещия мъж.

Но Ентрери поклати глава. Прибра камата и излезе през вратата.

Старицата отново беше там и очевидно беше дочула, че вътре се води схватка. И нещо повече, осъзна Ентрери, защото вместо отново да го сгълчи, тя каза:

— Познавах Шанали и те помня, Артемис.

Ентрери я изгледа сурово.

— Уби ли Белригър?

— Не — отговори той. — Чу ли разговора ни?

Жената се дръпна назад.

— Една част — призна тя.

— Ако ме е излъгал, ще се върна и ще го нарежа на парчета.

Жената поклати глава, а сбръчканото ѝ старо лице доби примирено изражение. Тя кимна към стола, сложен пред нейната къща, и Ентрери я последва дотам.

— Майка ти беше хубавица — започна тя веднага щом седна. — Познавах и нейната майка, също толкова красива, и също толкова млада, когато роди Шанали.

Както и самата Шанали, когато се роди ти. Сама девойка, занимаваща се с единственото нещо, с което може да се занимава едно момиче тук.

— Със свещениците?

— С всеки, който може да плати — каза старицата с нескрито отвращение.

— И наистина е умряла?

— Скоро след като ти замина — каза жената. — Тя умираше и стана по-лошо, когато предаде сина си. Сякаш нямаше причина да продължава да се бори, когато свещениците ѝ взеха монетите, изрекоха заклинанията си и казаха, че не могат да направят нищо повече за нея.

Ентрери си пое дълбоко въздух, за да се успокои и си припомни, че от самото начало бе очаквал, че няма да открие Шанали жива.

— Тя е при останалите — каза старицата и го стресна, което пролича на лицето му. — На хълма, зад скалата, където погребват онези, чиито имена не си струва да се помнят.

Като всеки друг, прекарал детството си в тази част на Мемнон, Ентрери добре познаваше гробището на просяците, парче земя зад една голяма оголена скала, която гледаше към най-югозападната част от пристанището на Мемнон. Неволно погледна натам и без да отпрати друга дума към старата жена, хвърляйки само бегъл поглед на колибата, която бе била негов дом и където знаеше, че никога няма да се върне, той си тръгна.

ГЛАВА 24

КЪМ ДУШАТА НА НЕЩАТА

Джарлакъл стоеше с гръб към Ентрери и се преструваше, че гледа през вратата на колибата към улицата в ранното утро. Атрогейт хъркаше доволно в ъгъла на стаята, дишането му се прекъсваше на неравни интервали и Джарлакъл се забавляваше, представяйки си, че в отворената уста на джуджето влизат паяци.

Ентрери седеше на масата с изопнато и гневно лице — изражението, което бе имал през по-голямата част от годините, които бе прекарал с Джарлакъл и което Джарлакъл се бе надявал да премахне завинаги с флейтата на Идалия.

Бяха напреднали толкова много, мълчаливо тъжеше мрачният елф, ала после онази глупава жена бе предала Ентрери и бе отворила дупка в откритото му сърце.

И най-лошото бе онова, което мрачният елф знаеше, а Ентрери — не — че Калихай дори не бе искала да го напада. Разкъсвана от емоции, объркана от противоречието в чувството си за вярност и уплашена от напускането на земите на Кървав камък, жената бе действала напълно импулсивно. Ударът ѝ не бе дошъл от злоба към Артемис Ентрери, както би било в първите дни на връзката им, а по-скоро от ужаса, мъката и страданието, които не можеше да преодолее.

Джарлакъл се надяваше, че някой ден Артемис Ентрери ще разбере това, но силно се съмняваше. И все пак, при положение че Калихай беше под контрола на Бреган Д'аерте, мрачният елф знаеше, че не трябва да казва „никога“.

По-наложителният проблем, разбира се, беше тук, около тях, в адския град Мемнон. Ентрери се беше върнал у дома, макар че Джарлакъл не можеше да бъде сигурен какво означаваше това. Той погледна към мрачния мъж, който сякаш изобщо не го забелязваше, не забелязваше нищо. Ентрери седеше изправен и с отворени очи, но не беше по-буден от джуджето, което пръскаше слюнки в ъгъла, помисли си Джарлакъл.

С бавно и уверено движение той измъкна една от малките стъкленици за отвари от пояса си. Остана загледан в нея дълго време, мразейки се за това, че отново му се налага да манипулира приятеля си.

Тази мисъл изненада мрачния елф. Кога през целия си живот бе усещал такъв неприятен вкус в устата си?

Може би когато бе предал Закнафейн преди векове?

Отново погледна към Ентрери и се почувства така, сякаш гледа стария си другар мрачен елф.

„Трябва да го направя, припомни си той, най-вече заради Ентрери.“

Джарлакъл изгълта наведнъж отварата.

Затвори очи, докато магията се разпростираше в тялото и ума му, и започна да „чува“ мислите на другите в стаята. Помисли си за живота на Кимуриел, който винаги беше в такова състояние на повишена чувствителност и за миг изпита истинска жал към псиониста.

Поклати глава и въздъхна дълбоко, припомняйки си, че няма време за подобно разсейване. Действието на отварата нямаше да трае дълго.

— Ще ми кажеш ли къде отиде вчера? — каза той, обръщайки се с лице към човека.

Ентрери вдигна поглед към него.

— Не.

Но той вече бе казал на Джарлакъл много повече, тъй като въпросът бе извикал спомени за събитията от предишния ден: образи на улицата, която бяха посетили, на старец, който лежеше на пода и придържаше изсипалите се от корема му черва, както и на друг мъж.

Баща му! Не, човекът, когото бе смятал за свой баща, когото беше познавал като баща през целия си живот.

— Дошъл си тук да намериш майка си, поне това знам — осмели се да каже Джарлакъл, въпреки че изражението на Ентрери стана по-заплашително, щом спомена изгубената жена.

В ума на Джарлакъл проблесна картина — не на жена, а на лице.

— Знаеш също, че ти казах, че това не е твоя работа — каза Ентрери.

— Защо отблъскваш съюзник? — попита Джарлакъл.

— Не можеш да ми помогнеш в това.

— Разбира се, че мога.

— Не!

Джарлакъл се изпъна, когато внезапно се озова пред червена стена. Почувства гнева на Ентрери поясно от всеки друг път, като острие на бръснач, което граничеше с убийствената ярост. Пред очите му се заредиха образи, твърде бързо, за да ги подреди и схване.

Видя много свещеници, великия Дом на Пазителката, опашките за индулгенции на площада.

После само омраза.

Джарлакъл вдигна ръка, за да се защити, без дори да го осъзнава, макар че Ентрери не беше помръднал от масата.

Мрачният елф разтърси глава и видя, че човекът го гледа любопитно.

— Какво правиш? — попита подозрителният Ентрери.

— Достатъчно висок, за да намества лицето си между цицките на жена! — изрева джуджето откъм ъгъла и Джарлакъл изпита истинско облекчение при прекъсването точно в този момент.

Ентрери хвърли поглед към Атрогейт, после бързо се изправи, бутайки назад стола си. Заобиколи внимателно масата и без да сваля поглед от Джарлакъл, излезе от къщата.

— От какво му се връзват на възли космите на подмишницата? — попита Атрогейт.

Джарлакъл само се усмихна, доволен, че действието на отварата вече отслабва. Последното, което искаше, бе да бъде засипан с образите, които прелитаха из ума на Атрогейт!

По брулените от вятъра кафяви скали в подножието на планините на юг от Мемнон не изглеждаше да има живот. Имаше обаче няколко гущера, които се приличаха или подскачаха от ръб на ръб, и затова Джарлакъл знаеше, че под повърхността, дълбоко в пукнатините или в пещерите, образувани от несъответствието между скалите, животът е намерил своето място.

Винаги го правеше — под пустинното слънце или в бездънната тъма на Подземния мрак, където не светеха звезди.

Грубо каменно стълбище се издигаше на около сто стъпки около една голяма издадена скала, но Джарлакъл не го използва. Отиде

настрани, където скалата щеше да го прикрива, и докосна голямата си шапка, за да задейства свойството ѝ за левитация. Издигна се по стръмното лице на скалата, наполовина ходейки и наполовина носейки се във въздуха. Когато наближи върха, спря, погледна назад към пристанището в далечината и кимна, разпознавайки същата гледка, която бе видял в ума на Ентрери, когато бе употребил отварата за четене на мисли.

Сигурен, че Ентрери е от другата страна на скалата, Джарлакъл се сниши и се промъкна към върха.

Зад скалата имаше равно парче песъчлива земя, по-широко, отколкото мрачният елф бе очаквал. Мястото беше осеяно с множество малки и изронени камъни стари надгробни плочи, осъзна Джарлакъл. От отсрещната страна на песъчливото поле, на юг от мястото, на което стоеше, мрачният елф забеляза могила, покрита с брезент.

Тела, които чакаха да бъдат погребани.

Ентрери наистина беше там горе и вървеше сред камъните, загледан надолу към пясъка и явно потънал в размисли. Виждаше се само още един човек, свещеник на Селуней, който стоеше в най-западния край и гледаше надолу към пристанището през пролука в кафявите камъни.

„Това е бедняшко гробище и тук най-вероятно е била погребана майката на Ентрери“, предположи Джарлакъл. Той се отдръпна назад към далечния край на скалата и се облегна на нея, обмисляйки всичко. Очевидно приятелят му беше смутен. Разбивайки емоционалната стена на Ентрери, Джарлакъл го бе направил уязвим за тези болезнени спомени.

Той отново изпълзя нагоре и погледна за последен път към Ентрери, питайки се какво може да произлезе от това.

Спусна се долу, носейки малко повече вина на крехките си рамене.

— Няма да намериш имена върху тези камъни — каза свещеникът на Ентрери, когато убиецът случайно се приближи до него.

Ентрери вдигна очи и за пръв път обърна внимание на свещеника — същият, който събираше пари за индулгенции на площада онзи ден — до такава степен го бяха погълнали мислите за пръстта и многото

души, погребани под нея. Забеляза защитната поза на мъжа и разбра, че свещеникът се чувства заплашен.

Сви безпомощно рамене и се дръпна малко назад.

— Не се случва често човек с явно добро положение като твоето да дойде тук — настоя свещеникът.

Ентрери се обърна и отново го погледна.

— Искам да кажа, че тези окаяници нямат много посетители — продължи свещеникът. — Повечето са незнайни, необичани и нежелани... — думите му завършиха със снизходително хихикане, което рязко спря при смръщването на Ентрери.

— Но все пак вие записвате имената им в свитъците си, когато ви дават монетите си на площада — отбеляза убиецът. — Дошъл си тук горе, за да се помолиш за тях ли? За да изпълниш индулгенциите, които са купили на масата ти?

Свещеникът се прокашля и заяви:

— Аз съм Благочестив Госитек.

— Объркал си се — не ми пука.

— Аз съм свещеник на Селуней — възрази мъжът.

— Ти си шарлатанин, който продава лъжлива надежда.

Госитек се изпъна и поправи робата си.

— Внимавай какво говориш... — каза той, показвайки с изражението и интонацията си, че очаква да чуе името на Ентрери.

Ентрери не мигна и отначало нищо не каза. Това беше единственият начин да се възпре да не скочи през десетте крачки, които го делиха от Госитек, и да не го хвърли от скалата.

Припомни си, че не трябва да прави нищо прибързано. Младежът едва ли имаше и половината от годините му и нямаше как да е бил свързан с майка му.

— Както казах, аз съм Благочестив Госитек — повтори мъжът, очевидно черпейки сили от пренебрежението на Ентрери. — Привилегирован писар на самия Върховен клирик Йозумиан Дудуи Ииночек, Благословения Праведен Глас. Не смей да ме нагрубяваш. Ние управляваме Дома на Пазителката. Ние въплъщаваме надеждата и молитвите на Мемнон.

Продължи да дърдори още известно време, но Ентрери едва го чуваше, защото името Ииночек разбуди спомените му.

— На колко години е? — попита Ентрери, прекъсвайки глупака.

— Какво? Кой?

— Този човек, Благословеният Праведен Глас?

— Ииначек?

— На колко години е?

— Ами, не знам точната...

— На колко години е?

— Може би шестдесет? — думите на Госитек бяха едновременно отговор и питане.

Ентрери кимна, припомняйки си младия и пламенен свещеник, феноменалния оратор, благословения праведен глас, който често изнасяше силни проповеди от балкона на Дома на Пазителката. Припомни си, че бе гледал няколко от тях, застанал до младата си майка, отправила устремено нагоре очи и с обнадяващо сърце.

— И от колко години този човек е в Дома на Пазителката? — попита Ентрери. — И е известен като Благословения Праведен Глас от...

— От началото — потвърди Госитек. — И да, бил е млад, когато се е присъединил към свещениците на Селуней. Защо? Познаваш ли го?

Ентрери се обърна и си тръгна.

— Преди си живял тук — извика след него Госитек, но Ентрери не спря.

— Как се казваше тя? — попита проникателният свещеник.

Ентрери спря и се обърна, за да го погледне.

— Жената, която търсиш — обясни Госитек. — Жена е, нали? Как се казваше?

— Тя нямаше име — отвърна Ентрери. — Не и такава, което би запомнил. Огледай се и ще намериш своите отговори. Виж имената им, защото те са врязани във всеки камък.

Госитек се изпъна.

Ентрери си тръгна от гробището.

* * *

Ентрери почти не погледна Джарлакъл, когато вземаше торбата със злато.

— Заповядай, за мен е удоволствие — каза мрачният елф с повече развеселеност в гласа, отколкото сарказъм.

Единственото, което получи в отговор, беше:

— Знам.

Настроението на Ентрери не изненада Джарлаксъл.

— Виждам, че днес носиш шапката си — каза той, опитвайки се да разведри обстановката, имайки предвид черната шапка с тънка периферия, която му бе дал и която имаше много магически свойства — макар и не толкова, колкото голямата шапка на Джарлаксъл, разбира се! — Не съм я виждал на главата ти от много време насам.

Ентрери го изгледа. Шапката имаше твърда форма благодарение на тънката тел по периферията. Ентрери посегна към магическо-механичната щипка, разположена точно над лявото му слепоочие. С леко движение на пръстите я освободи и с извиване на китката си свали шапката и я хвърли на Джарлаксъл, все едно припомнянето откъде бе получил шапката бе убило желанието му да я носи.

Това не беше всичко, разбира се, и Джарлаксъл беше наясно. Ентрери бе получил точно каквото бе искал от шапката, защото сега тя беше много по-мека, когато ѝ липсваше телта. Идеята да постави на място Джарлаксъл просто беше допълнителна награда.

Ентрери продължи да го гледа още миг, а после вдигна малката торба със злато и излезе от къщата.

— Някоя буболечка трябва да го е полазила по задника нощес — каза Атрогейт, който се надигна от пода и се протегна, за да прогони болезките от възлестите си стари мускули.

Все още загледан в отдалечаващия се мъж и премятайки отхвърлената шапка в ръцете си, Джарлаксъл отговори:

— Не, космати ми приятелю, нещо много по-сериозно е. Артемис беше принуден да си спомни миналото и сега трябва да се изправи срещу истината за себе си.

Ставаш свидетел на собственото си настроение, когато говореше за цитаделата Фелбар.

— Казах ти, че не искам да говоря за това.

— Именно. Само че Артемис не говори. Преживява го в сърцето си. Страхувам се, че ние му го причинихме, когато му дадохме флейтата — най-последно мрачният елф се обърна и погледна джуджето. — И сега трябва да му помогнем да преживее това.

— Ние? Доста те бива да подхвърляш тази дума насам-натам, елфе. Естествено, ако знаех за какво говориш, можеше да съм склонен да се съглася. От друга страна, мисля си, че ако се съглася с теб, само ще си навлека неприятности.

— Вероятно.

— Буахаха!

Джарлакъл разбра, че може да разчита на джуджето.

Ситуацията на площада тази сутрин бе същата, както когато Ентрери и Джарлакъл я бяха видели за пръв път и както беше почти всяка сутрин. Калдъръмът едва се виждаше под тълпите насядали селяни и дългите опашки, които водеха до двете маси от двете страни на големите порти на Дома на Пазителката.

Когато пристигнаха, Джарлакъл и Атрогейт лесно забелязаха Артемис Ентрери сред дрипавото множество. Беше се наредил на опашката пред най-далечната маса, което се стори странно на Джарлакъл, докато не забеляза седналия там свещеник, същият, когото бе видял на бедняшкото гробище предишния ден. Зачуди се дали Ентрери не се е сближил с този човек.

С Атрогейт по петите, мрачният елф пресече направо първата опашка от селяни и мина на зигзаг през площада, за да стигне до спътника си. Наредените веднага след Ентрери се възпротивиха на пререждането — или поне започнаха, докато Атрогейт не ги накара да млъкнат. С доминиращите си боздугани и с лице, белязано от стотиците години битки, Атрогейт без проблем подтисна протестите на бедняците.

— Върви си — каза Ентрери на Джарлакъл.

— Би било нехайство от моя страна...

— Върви си — повтори убиецът и се извърна, за да погледне елфа в очите. Джарлакъл отвърна на погледа му за няколко мига, достатъчно дълго, за да може опашката пред тях да се разрежи и когато Ентрери отклони очи, на практика вече беше пред масата. Ентрери му изсумтя пренебрежително, но Джарлакъл не се дръпна на повече от няколко крачки.

— Първо на гробището, а сега тук — каза свещеникът, Госитек, когато дойде редът на Ентрери. — Наистина криеш изненади.

— По-големи, отколкото си представяш — отвърна Ентрери и сложи торбата със злато на масата, която се разтресе под тежестта ѝ.

При приземяването си торбата се разтвори леко, разкривайки лъскавия жълт метал, и селяните зад Ентрери ахнаха едновременно със свещеника пред него, чиито очи се опулиха толкова силно, че сякаш щяха да се изтърколят върху купчината монети.

Стражите зад Госитек се приближиха, за да отблъснат напирещата тълпа, а Госитек най-накрая изпелтечи:

— Да не се опитваш да предизвикаш размирици?

Изглеждаше, че едва намира дъх, за да проговори.

— Искам да купя индулгенция — отговори Ентрери.

— Гробището...

— За име, отдавна забравено от свещениците на Селуней, проклети да са обещанията им.

— К-к-какво искаш да кажеш? — заекна Госитек и посегна да затегне връвта и да скрие златото, преди да предизвика масова истерия. Ала когато посегна да придърпа торбата към себе си, ръката на Ентрери бързо и здраво стисна китката му с желязна хватка, която го спря.

— Д-да, името... — запъна се Госитек, обръщайки се към писаря си, който седеше със зяпнала уста и гледаше глупаво. — Запиши името — и това ще бъде велика индулгенция...

— Не от теб — уведоми го Ентрери.

Госитек го изгледа неразбиращо.

— Ще купя тази индулгенция единствено от Благословения Праведен Глас — обясни Ентрери. — Той лично ще получи златото, лично ще запише името и лично ще каже молитвите.

— Но това не е...

— Това или нищо — каза Ентрери. — Ще отидеш ли при твоя Благословен Праведен Глас, след като съм си отишъл със златото, за да му обясниш защо не си ми позволил да го видя?

Госитек се размърда нервно, прокара ръка по лицето си и облиза тънките си устни.

— Нямам такива пълномощия — успя да каже.

— Тогава отиди и ги намери.

Свещеникът погледна към писаря си и после към стражите, които клатеха безпомощно глави. Най-накрая Госитек успя да нареди на един от стражите да отиде и мъжът се отдалечи на бегом.

Опашката зад Ентрери стана неспокойна, но той не помръдна през краткото време, което отне на стража да се върне. Той дръпна Госитек настрана и му прошепна нещо, след което благочестивият се върна на масата и седна.

— Имаш късмет — каза той, — защото Благословеният Праведен Глас е в залата за аудиенции точно в този момент и разписанието му не е запълнено. За такава изключителна индулгенция...

— За торба с жълтици — поправи го Ентрери, а Госитек прочисти гърлото си и не понечи да спори.

— Той ще те приеме.

Ентрери вдигна торбата и пристъпи покрай масата, насочвайки се към вратата, но стражите препречиха пътя му.

— Не можеш да внасяш оръжия в Дома на Пазителката — обясни Госитек, който отново стана и се приближи до Ентрери. — Нито никакви магически предмети.

Съжалявам, но безопасността на...

Ентрери откачи колана с оръжията си и го подаде на Джарлакъл, който се приближи, все така следван от Атрогейт — джуджето все още гледаше към тълпата и я държеше настрана с ръмжащата си физиономия.

— Да се съблека ли гол? — попита Ентрери, издърпвайки своята пиуафуи от раменете си.

Госитек се смути.

— Просто влез — каза той и направи знак на стражата да отвори вратата. Ентрери влезе редом до свещеника, а Джарлакъл и Атрогейт ги последваха.

— Коланът ти — нареди Госитек. — И ботушите.

Ентрери откопча колана си и го подаде на мрачния елф, след което свали ботушите си. Госитек започна заклинание. Когато приключи, свещеникът огледа Ентрери от главата до петите и го накара да разтвори ризата си. Кимването му беше сигнал към един едър страж да се приближи до Ентрери и да го претърси.

Няколко мига по-късно, облечен само в панталоните и ризата си и хванал торбата със златото, Ентрери бе ескортиран от още една двойка бронирани войници през следващата врата и изчезна в Дома на Пазителката. В преддверието Джарлакъл прибра вещите му в торба.

Госитек направи знак на елфа и джуджето да се върнат отвън.

— Там, откъдето дойде тази торба със злато, има още много — каза Джарлакъл на бедния заекващ свещеник. Забелязвайки явния интерес на Госитек, Джарлакъл внимателно се пресегна и затвори вратата. — Нека обясня — каза сладко той.

След малко, когато Благочестив Госитек излезе от сградата, тълпата се раздвижи неспокойно.

— Погрижете се за нуждите им — нареди той на писаря и двамата стражи.

Селяните запротестираха, но мъжът вдигна ръка и ги изгледа строго, за да ги накара да замълчат. После изчезна обратно в сградата.

Докато двамата стражи с шумно тракащи брони го водеха през двореца, известен като Домът на Пазителката, мислите на Артемис Ентрери непрекъснато се връщаха към дните му в Калимпорт, когато бе служил на всеизвестния паша Басадони. Защото само там бе виждал толкова златни и сребърни облицовки, предмети от платина и гоблени, изтъкани от най-великите майстори на епохата. Само там Ентрери бе ставал свидетел на такова великолепие и струпване на богатство.

Показността на интериора не го изненадваше. Всяка от невероятните картини и скулптури сама по себе си струваше повече, отколкото половината хора, събрани на площада можеха да изкарат през живота си, дори да обединят богатството си.

Ентрери познаваше тази сцена твърде добре. Богатството винаги се стичаше нагоре в ръцете на малцина.

Така беше устроен светът и независимо дали причината беше в заплахите на пашите на Калимпорт, или по-прикритото и лукаво изнудване на свещениците, той отдавна бе престанал да се изненадва от това. Нито всъщност го беше грижа, само че...

Само че част от богатството, което тази секта бе отнела от майка му, включваше възможно най-личната собственост. И оттогава тя лежеше забравена в незначително парче песъчлива земя, скрито от погледите на града.

Той погледна към стражите от двете си страни. Знаеше, че това ще бъде последната му разходка, последният му ден.

Така да бъде.

Влезе във величествена зала, чийто таван се простираше на 40 стъпки височина, с два реда гигантски релефни колони, декорирани

със златни листа, по цялата ѝ дължина. Между тях се простираше дълга и тясна яркочервена пътека, покрай която на всеки няколко стъпки стоеше войник на църквата в блестяща метална броня и сигурно почиваща до страната му алебарда, два пъти по-дълга от него и окичена с флаговете на върховния клирик и неговата богиня, Селуней.

На края на пътеката, отдалечен може би на тридесет крачки, седеше Върховният клирик Ииночек, Благословеният Праведен Глас на Селуней, разположен на трон от полирано твърдо дърво с бели възглавници на розови и червени ивици. Носеше пищни одежди, извезани със злато, а на главата му бе положена корона с великолепни скъпоценни камъни. Действително беше на шестдесет или повече години, макар че очите му още бяха ясни, а тялото му — стегнато и мускулесто. Ентрери дори си въобрази, че разпознава част от собствените си черти в лицето на мъжа, но бързо прогони тази мисъл.

Пред трона бяха застанали трима свещеници, двама отдясно и един отляво, и всички се извърнаха, за да видят как приближава мъжът с торбата злато.

Ентрери усети тежестта на погледите им и ясно изписаното на лицата им подозрение и за миг реши, че е прозрачен и намеренията му са очевидни. Телта от шапката го стегна и той едва не загуби контрол и посегна, за да я намести под черната си коса.

Но се спря и се засмя на себе си, когато разтърси глава и се огледа, припомняйки си кой е. Вече не беше бедняшкото копеле от мръсните улици — както някога.

— Дошъл съм да купя индулгенция — каза той.

— Благочестив Госитек вече ни каза това — отговори един от свещениците пред трона, но Ентрери го пренебрегна с махване на ръка.

— Дошъл съм да купя индулгенция — повтори той, вперил очи и посочвайки с пръст към Върховния клирик, Благословеният Праведен Глас, който седеше на трона.

Четиримата свещеници си размениха погледи — в повече от един от тях се четеше раздражение.

— Информираха ни — отговори Върховният клирик Ииночек. — Затова те приветствахме в дома си, място, което малцина извън клира виждат. И говориш директно с мен, Върховният клирик Ииночек, както

пожела. Той посочи торбата със златото. — Благочестив Тайър ще запише името на човека, за когото искаш да бъде казана молитва.

— Ще се помолиш ли за нея лично? — попита Ентрери.

— Казаха ми, че твоята индулгенция е достойна за това — отвърна Ииночек. — Остави торбата и ни кажи името. После си върви с утехата, че Благословеният Праведен Глас на Селуней се моли за тази жена.

Ентрери поклати глава и притисна торбата със златото до гърдите си.

— Има и още нещо.

— Още?

— Името ѝ е — беше — Шанали — каза Ентрери, замълча и погледна втренчено мъжа, търсейки някакъв признак, че е разпознал името.

Ииночек не му достави това удовлетворение. Ако Върховният клирик изобщо помнеше това име, той го прикри напълно, и когато Ентрери помисли разумно за изминалите тридесет години и реалното положение, можеше само мълчаливо да се упрекне. Дали мъжът изобщо питаше за имената на жените, с които си лягаше? Дори ако го правеше, Ииночек едва ли ги помнеше всичките, цялото това множество, ако онова, което старицата му бе казала, беше истина — а Ентрери знаеше в сърцето си, че беше така.

— Тя ми беше майка — каза той.

Погледите, които му отвърнаха, бяха изпълнени с отегчение, а не с интерес.

— И е починала? — попита Ииночек. — Както и собствената ми майка, уверявам те. Такъв е естественият...

— Мъртва е от тридесет години — прекъсна го Ентрери и Ииночек се намръщи към другите трима свещеници, а няколко от стражите се наежиха от това, че човекът се осмеляваше да прекъсне Благословения Праведен Глас на Селуней.

Но Ентрери не се отказваше.

— Беше младо момиче — на по-малко от половината от сегашните ми години.

— Било е отдавна — заяви Ииночек.

— Отсъствах дълго време — каза Ентрери. — Шанали — познато ли ти е това име?

Мъжът вдигна безпомощно ръце и хвърли поглед към еднакво обърканите си събратя свещеници.

— Трябва ли да ми е познато?

— Била е известна на свещениците от Дома на Пазителката, както ми казаха.

— Благородна дама? — попита Ииначек. — Но аз бях информиран, че си бил в гробището на хълма...

— По-благородна от всеки в тази стая — отново го прекъсна Ентрери. — Правеше каквото беше необходимо, за да оцелее и да храни мен, единственото й дете.

Смятам това за благородно.

— Разбира се — отговори Ииначек и се справи добре — или поне по-добре от останалите трима свещеници — с прикриването на развеселеността си от това заявление.

— Дори когато това означаваше да се продава на свещениците от Дома на Пазителката — каза Ентрери и в миг веселието им изчезна. — Но ти не я помниш, естествено, въпреки че със сигурност си бил тук тогава.

Ииначек не отговори, само впери суров поглед в Ентрери за много дълго време.

— Тя е мъртва от много, много години — каза най-накрая. — Най-вероятно вече е преминала през Скиталческата равнина. Запази индулгенцията за себе си, безочливо дете, умолявам те.

Ентрери изсумтя.

— Молитви към богиня, която допуска свещениците, дори и Благословеният Праведен Глас, да крадат достойнството на жените от паството си? — попита той. — Молитви към Селуней, чиито свещеници мърсуват с гладуващите момичета? Мислите ли, че искам такива молитви? По-скоро бих се молил на господарката Лот, която поне признава истината за порочния си клир.

Ииначек затрепери от ярост. Стражите от двете страни на Ентрери пристъпиха напред с оръжия в готовност.

— Остави златото си и се махай! — настоя Благословеният Праведен Глас. — То ще купи живота ти и нищо повече. И бъди доволен, че съм благоразположен!

— Излез на балкона си — отвърна Ентрери. — Погледни ги, Проклет Неправеден Глас. Колко от тях са от твоето семе? Както може

би и аз?

— Махнете го оттук! — извика един от свещениците пред трона, но Ииначек внезапно се изправи и надвика всички:

— Стига! Испита търпението ми докрай — продължи той. — Каква е твоята...

Кожата на главата на Ентрери го сърбеше. Той се огледа, премервайки крачките си, изчислявайки времето, което щеше да му отнеме да се придвижи. Спря, както и Ииначек, защото вратата зад него се отвори с трясък, сякаш някой я беше ритнал с все сила.

— Чакайте! Моля за вашата прошка и за един момент, Благословени Праведни Гласе — каза Благочестив Госитек, който се вмъкна в стаята. Държеше шапка с широка периферия и перо — шапката на Джарлакъл.

— Този наш приятел не е случаен. Има връзки с елфи, които също не са случайни — продължи мъжът. Когато свърши, извади нещо — диск от черна материя — от голямата шапка. — Никак не са случайни — повтори той.

Челюстта на Ентрери падна при това подсказване.

Това беше отвличането на вниманието, от което имаше нужда.

Ииначек отново седна.

— Как смееш да се натрапваш, Благочестив Госитек? — попита той.

Госитек вдигна диска от плат, предизвиквайки много любопитни погледи.

Ентрери скочи настрана и фрасна стража през забралото на шлема с торбата със златото, поваляйки го на пода. Докато мъжът падаше, Ентрери измъкна алебардата му, извъртя се и я запрати в корема на стража отсреща, който се преви надве. Краката му вече бяха тръгнали напред и убиецът се втурна към трона. Когато единият от тримата свещеници успя да реагира достатъчно бързо и му препречи пътя, той хвърли торбата със златото в лицето на мъжа. Монетите се разлетяха заедно с капки кръв и свещеникът се строполи — още по-тежко, след като Ентрери стъпи с босия си крак на гърдите му и скочи напред.

Покри разстоянието до трона с една крачка, в същото време се пресегна нагоре и дръпна свободния възел на жицата, нагласена под косата му. Завъртя я в движение, хвана свободния ѝ край с другата си

ръка и връхлетя върху плячката си с протегнати напред юмруци. Ииночек вдигна и двете си ръце, за да се защити, но Ентрери скочи с главата напред над опита за блокиране, смъкна ръцете си, когато бяха зад защитата на свещеника, и се претърколи над рамото на Ииночек. Извъртайки се във въздуха, Ентрери вдигна ръка и я прекара над главата си, така че при приземяването си се озова с гръб, опрян в гърба на свещеника, а телта — гаротата — беше стегната през гърлото на Ииночек.

Ентрери използва инерцията си, за да издърпа мъжа от трона, надявайки се да прекърши врата му чисто и да приключи с това.

Но Ииночек беше по-упорит и бърз и успя да се извърти при движението. Когато се спряха, беше все още жив, макар че Ентрери беше зад него и дърпаше силно смъртоносната жица, която се вливаше в гърлото му.

Ентрери се страхуваше, че смъртта на Ииночек се бави, очаквайки стражите и свещениците да му се нахвърлят.

Ала когато погледна назад, той продължи да дърпа жицата с решителност и надежда, че ще приключи тук и сега.

В мига, когато Ентрери се задейства, още щом се впусна надясно към стража, човекът на килима зад него, който по всичко приличаше на Благочестив Госитек, запрати овалното парче плат във въздуха. То се удължи, докато се въртеше, разшири се до диаметър от няколко стъпки и се залепи на една от огромните колони по протежение на залата.

И вече изобщо не беше парче плат, а магическа, преносима дупка, междупространствен джоб. От вътрешността му, почти веднага след като удари стената, се дочу суматоха и викове.

— Снорт!

Стражите най-близо до дупката отстъпиха, когато от тъмата изригнаха пламъци и навън изскочи червено бойно прасе, което издиша огън, възседнато от косматото и не по-малко огнено джудже. То мина между най-близките стражи, развъртя боздугани наляво и надясно и удари здраво и двамата, отхвърляйки ги настрана.

В другия край на стаята стражите и свещениците най-сетне се раздвижиха в отговор, ала още една изненада ги смрази за миг, защото Благочестив Госитек посегна под брадичката си и свали магическата маска, разкривайки се в цялата си абаносова прелест.

Джарлакъл хвърли шапката си на пода, откъсвайки и подхвърляйки магическото перо. Ръцете му се завъртяха, извиаха ками от омагьосаните му предпазни гривни и ги запратиха в непрекъснатата редица по най-близкия страж. Едновременно с това мрачният елф запази достатъчно самообладание, за да хвърли поглед отсреща, където Ентрери бе коленичил зад Благословения Праведен Глас, който седеше на пода и яростно драскаше с пръсти по убиеца и телта, която се впиваше силно в гърлото му.

С мисъл Джарлакъл призова вътрешните си магически способности на мрачен елф и обви двамата с кълбо от мрак.

Бронята, която войниците от Дома на Пазителката носеха, беше красиво изработена и с малко уязвими места, затова масираната атака на Джарлакъл не успяваше да нанесе много истинска вреда на мъжа. Когато най-накрая го осъзна, стражът изрева и сниши алебардата си.

Джарлакъл последователно разтърси китки, удължи камите до мечове и още щом единият се появи, парира с него, отклонявайки алебардата, и скочи напред и настрани покрай залитация войник.

Мрачният елф изпълни съвършено завъртане и нанесе удар със задната страна на ръката си, с който тънкото му острие мина под ръба на големия шлем на стража и се заби в черепа му.

Джарлакъл веднага го измъкна и скочи назад, спечелвайки малко време, попадайки насред разрушителната диря на Атрогейт, а стражът падна на пода, започна яростно да ръкомаха и посегна към жестоката рана.

Естествено Артемис Ентрери разбираше тактическата цел, с която Джарлакъл бе призовал кълбото от мрак, но това не го устройваше.

Не в този момент.

Искаше да вижда лицето на Ииночек.

Извъртя крака под себе си и се дръпна назад, извличайки мъжа от кълбото. Щом премина през задната граница на мрака, видя, че един от свещениците, Благочестив Тайър, следи всяко негово движение и подготвя някаква магия с ръцете си. Познавайки свещеническата магия, Ентрери знаеше какво го очаква и изобщо не беше неподготвен, когато го заляха вълни от непреодолима магическа енергия, заклинание, което бързо обездвижваше човек също толкова сигурно, колкото парализата.

И наистина Ентрери усети как ръцете му се вдървяват и тялото му започва да му изневерява.

Но той извика в ума си образа на Шанали, последният спомен, който имаше от нея, и си представи мъжа пред себе си върху нея, разпасан като животно, без да я смята за нещо повече.

Ръцете му се кръстосаха по-силно и Ииночек издаде жалко хъхрене.

Но другите трима свещеници и двама стражи се задаваха насам, а зад тях трополеше... гигантска птица?

Снорт стовари тежко крак и пламъците изригнаха в идеален кръг, отклонявайки вниманието на стражите, които след това бяха повалени от подивелия Атрогейт. С притискане и извиване на мощните си крака той обърна глигана към следващата група, за да повтори маневрата.

Ала стражите бяха добре тренирани и посрещнаха избликналите пламъци, а снишените им алебарди останаха стабилни. Атрогейт успя да изблъска единия, но другият удари към него и го намушка точно над страничното съединение на металния му нагръдник. Тънкият връх премина през кожената подложка и се заби в мишницата на джуджето, което бе принудено да се дръпне назад, позволявайки на Снорт да се измъкне изпод него.

Атрогейт падна тежко на пода, счупи дръжката на алебардата, ала изви малкия си гръб и напрегна мускулите си във внезапен спазъм, който го изправи обратно на крака, за да посрещне атаката. Почерпи известна надежда от факта, че алебардата на мъжа се бе пречупила, но тя не трая дълго, защото с едно плавно движение стражът измъкна меч и свали щит от гърба си. Мъжът се насочи право към джуджето, сякаш искаше да го прегази.

От другата страна настъпи вторият страж, който също смени дългото си оръжие с меч и щит.

А Атрогейт откри, че едва може да повдигне дясната си ръка и че по страната му шурти кръв.

Звънът от удара на метал в метал звучеше като една дълга нота на другия край на залата, по-близо до вратата, където двама от стражите бяха нападнали мрачния елф, а други двама бързаха да се присъединят. Джарлакъл се защитаваше, претъркулваше се внезапно и използваше по-леката си броня и по-голямата си подвижност, за да се изплъзва от втурващите се към него мъже, но нямаше много надежда

да успее да нанесе сериозни поражения срещу четирима умели противници. Мечовете му свистяха във всички посоки, привидно хаотично, но почти винаги отклоняваха удар или отблъскваха нападател.

Откъм коридора зад него се носеха викове и стражите станаха по-уверени.

Мрачният елф също. И отново се претърколи, уверявайки се, че приближаващите подкрепления виждат добре битката от външния коридор и него, мрачният елф. Искаше да задържи вниманието им. Не искаше да забележат какво има над касата на вратата.

Изригналият огън, дъхът на червения дракон, разтърси сградата с чистата си сила, когато първият страж премина под арката. Той избегна повечето от пламъците, но въпреки това гореше, когато влезе в залата, махайки неистово с ръце. Зад него, защото Джарлакъл се бе постарал да сложи сребърната статуетка обърната назад, дузината мъже, които тичаха, нямаха такъв късмет и нямаше как да прескочат ужасяващата мощ на пламъците.

Огънят продължи да се разпръсва, изпепели крещящите стражи, сложи край на всички надежди за подкрепления и обхвана гоблените, пейките, килимите и дървените греди на сградата.

Четиримата стражи около Джарлакъл гледаха невярващо — и макар че този миг на разсейване беше не по-дълъг от две секунди, това беше една секунда повече, отколкото на Джарлакъл му бе необходима.

Мрачният елф се изправи от претъркулването си, стъпи на сигурно и се изстреля в обратната посока, сред войниците. Едното му острие удари наляво, посичайки ръката с оръжието на единия мъж, която изпусна меч.

Вторият меч се промуши надясно през пролуката на бронята и потъна в хълбока на човека.

Мрачният елф скочи наляво, стъпи на гърдите на единия страж и се отблъсна, пращайки мъжа на пода, а самият той се изстреля обратно надясно, където премина над острието на четвъртия, завъртайки се в движение така, че почти седна на раменете му. Джарлакъл кръстоса кървавите си мечове пред гърлото на мъжа и ги дръпна настрана, докато се претъркулваше назад през рамото му, приземявайки се грациозно на крака с извъртане.

Стражът се хвана за гърлото и се свлече на колене.

— За Селуней! — извика стражът, мислейки, че победата е близо.

И под прикритието на вика му Атрогейт прошепна на десния си боздуган и събуди магията му, извиквайки експлозивно масло от бодлите му. Джуджето се завъртя и запрати главата на оръжието към щита на стража.

Ръката му беше отпусната и в удара нямаше сила, но когато се допря до щита, маслото избухна и раздроби както него, така и ръката, която го държеше, пращайки мъжа на пода.

Атрогейт се дръпна наляво, замахвайки настрани с второто си оръжие, покрито с магически възпроизведената слуз на създание, което всяваше страх в сърцата и на най-великите войни — ръждиво чудовище. Първият допир на боздугана до щита не отблъсна нападателя, който притисна джуджето с щита си и стовари силно меча си върху рамото на Атрогейт.

Джуджето изрева от болка и заудря бясно с лявата си ръка, завъртайки главата на боздугана в хоризонтални махове, при всеки от които тя се блъскаше в щита. Атаката му беше толкова яростна, че стражът трябваше да отстъпи.

Но човекът не изглеждаше притеснен и дори се присмя на окървавеното и очукано джудже, което се обърна да се разправи с него.

Той се втурна към него и Атрогейт се завъртя наляво, замахна с дясната си ръка и удари слабо по щита.

Но нямаше нужда от сила, защото щитът се бе превърнал в ръжда и се разпадна от удара, а по двамата противници се посипа червен прах.

Стражът се спря изненадано и Атрогейт изрева и довърши по-яростно завъртането си, нанасяйки силен обратен удар с левия си боздуган. Без щит стражът нямаше избор, освен да се извърти, за да избегне удара.

Тогава Атрогейт, който бе подскочил при последното завъртане, стъпи здраво с водещия си ляв крак и се приземи в съвършено равновесие с десния, спирайки инерцията с брутална ефикасност. Пристъпи напред с левия си крак, замахвайки с оръжието си, удари стража в гърба наред завъртането му и той се олюля напред.

Атрогейт тръгна след него и започна да го удря с боздугана в лявата си ръка, отдолу нагоре и отляво надясно и обратно, а топката

непрекъснато се забиваше в гърба на мъжа и го караше да подтичва със залитане напред. Преследващото го джудже го удряше отново и отново, сякаш го подкарваше с боздугана.

Право към каменната колона, в която стражът се заби с главата напред.

Ръцете му по рефлекс прегърнаха стълба, докато той се свличаше надолу, въпреки че едва ли беше в съзнание в този момент.

Атрогейт го фрасна още веднъж, просто така.

Ентрери разпери ръце настрани, когато се изправи на крака, повличайки бедния Ииночек. Опита се да му счупи врата, но нямаше опорна точка, за да го направи, нито имаше време да го удуши. Неохотно и ядосано той пусна свещеника и го бутна напред към най-близкия мъж, друг свещеник, а после се втурна след него и изблъска трети настрани. Завъртя се надясно и затича с всички сили, надявайки се да изпревари намушкването на друг от мъжете.

Нямаше да успее, ала изведнъж вместо да го намушка, мъжът полетя напред, бутнат от силния клюн на диатримата на Джарлакъл. Ентрери мина тичешком покрай гигантската птица, която заора напред и стъпка падналия защитник.

Ентрери продължи да бяга, шляпайки с боси крака по каменния под. Промени посоката си, когато и от двете му страни се приближиха стражи, но с внезапен тласък той им се измъкна, претъркулвайки се с главата напред над падналия трон. Изправи се на крака, а по петите му имаше трима мъже.

Забеляза внезапната бурна атака на Джарлакъл, видя как стражите около него падат на всички страни и забеляза пламъците, които бушуваха отвъд залата и черния дим, който започваше да навлиза през вратата.

Знаеше, че нищо от това няма да му помогне.

Трябваше да предвиди действията на Джарлакъл, да мисли като своя спътник мрачен елф.

Насочи се право към междупространствената дупка, която висеше от едната страна на колоната.

Обграден от прицелващи се алебарди, Ентрери се хвърли напред и изчезна в дупката.

Усети някакво тяло вътре, някой, който мърдаше и стенеше, и удари мъжа през лицето, при което го повали. Заопипва около себе си и

ръката му хвана дръжката на оръжие.

„Убий ги!“ — прозвуча нетърпеливият призив в ума му.

Ентрери нямаше намерение да разочарова меча.

Тримата стражи стояха пред дупката и с право се колебаеха и бяха нерешителни. Ентрери изхвърча навън с голям скок, хванал в едната ръка меча с червеното острие, а в другата — камата. Стовари Нокътя на Шарон върху най-близката алебарда, която беше вдясно пред него, и натисна оръжието надолу, но после изви меча си изпод него, щом се приземи, и бързо пристъпи напред. Замахна с ръка назад над рамото си, издърпвайки дългото, подобно на копие оръжие заедно с нея, и го завъртя, за да пресрещне атаката с меч на следващия мъж от редицата.

В същото време парира назад с камата, насочвайки меча от лявата си страна зад себе си. Обърна се с лице към мъжа, който държеше меча, и вдигна високо лявата си ръка, отнемайки му оръжието, после просто мушна с Нокътя на Шарон, пробождайки мъжа в гърдите. Той падна, освобождавайки ръката му с камата и Ентрери се хвърли назад, избягвайки замаха на тромавата алебарда.

Падна в седнало положение, но продължи превъртането си, забивайки инкрустираната кама в коляното на копиеносеца, а после се претърколи и освободи камата си, докато мъжът не изрева от болка. Нанесе съсичащ удар с Нокътя на Шарон по краката на мъжа и той се строполи на пода. Ентрери използва падащия страж като щит и скочи обратно на крака, но осъзна, че не е имало нужда, защото третият се бе обърнал и бягаше.

Ентрери скочи след него, но спря, защото вниманието му бе привлечено към другата страна на залата, където тримата свещеници извеждаха Благословения Праведен Глас през една задна врата.

— Не! — извика Ентрери и се впусна натам, макар да знаеше, че никога няма да успее да стигне навреме, за да спре бягството. Не можеше да стане така! Не и след всичките му усилия, не и след като го бяха нападнали спомените за Шанали.

Благочестив Тайър, който вървеше отпред, дръпна вратата и я отвори. Ентрери стори единственото, което можеше, и запрати меча си подобно на голямо копие.

— А, добро прасе си ти — каза Атрогейт на Снорт.

Беше се облегнал на глигана, почти припаднал от загубата на кръв, и насочваше създанието към междупространствения джоб. Когато приближи дупката, джуджето забеляза, че някакъв човек изпълзва от нея.

Благочестив Госитек се обърна жално към него.

Атрогейт го удари здравата и го нокаутира така, че той провисна през ръба на дупката, а пръстите на повесените му ръце едва докосваха пода.

Джуджето изкомандва и Снорт скочи обратно в дупката. Атрогейт погледна към Джарлакъл и отдаде чест, макар че мрачният елф сякаш не забеляза. После с един скок джуджето седна на ръба на джоба, сграбчи Госитек за задната част на врата и се търкулна вътре, отнасяйки пострадалия свещеник със себе си.

С крайчеца на окото си Благочестив Тайър забеляза идващото оръжие. Дръпна се с вик и се сблъска с другарите си, а Благословения Праведен Глас Ииночек, който все още се опитваше да си поеме дъх, се удари в стената. Мечът с червеното острие се стрелна покрай Тайър, удари дървената врата, затваряйки я рязко с тежестта си, и остана да стърчи потрепващ от нея.

— Изведете го! — заповяда Тайър на другите двама и се обърна към връхлитащия Ентрери. — Аз ще го довърша.

С предизвикателно изръмжаване свещеникът хвана Нокътя на Шарон и го измъкна от вратата.

Всичко сякаш започна да се движи със забавен ритъм. Той залитна встрани от вратата, докато един от спътниците му, Благочестив Преми, я дръпна отново, за да я отвори. Видя човека Ентрери, който се възпротиви с крясък, все още на тридесет или повече стъпки от тях. Видя как той премести единственото останало му оръжие в другата си ръка, как скочи високо и на голямо разстояние и се приземи на левия си крак.

Бедрата на Ентрери се завъртяха към вратата. Лявата му ръка се залюля нашироко, а дясното му рамо се изви напред и ръката с камата се стрелна над него в мощно хвърляне.

Тайър едва отчете движението, сребристото проблясване на хвърлената кама, но някак знаеше точно накъде е насочена. Опита се да изкрещи предупредително, но гласът му прозвуча като висок писък.

Почти не го чу, вместо това чу привидно тънкия вик на Ентрери:

— Шанали!

И сякаш с щракване на невидимите пръсти на магьосник, времето се забърза и сребърната кама проблесна покрай него. Благочестив Тайър се обърна и видя Благословения Праведен Глас, Върховният клирик на Дома на Пазителката, който бе протегнал ръце пред себе си, треперейки, с лице, което представляваше маска на изключителна болка, а от гърдите му стърчеше инкрустираната дръжка на кама.

И Тайър видя... бяло. Просто горещо бяло, когато сетивата му най-последно регистрираха ужасяващата болка, която изгаряше тялото и душата му. Той отново изкрещя — или поне се опита, но устните му оголиха зъбите и се отдръпнаха още повече, сякаш се топяха.

Някъде дълбоко в себе си Тайър знаеше, че трябва да пусне злия меч.

Но чувствителността му отдавна вече беше изчезнала и мислите му вече не бяха свързани с тялото. Завладя го болка и нищо друго освен нея, и той усети милиони боцкащи игли, милиони парещи ухапвания, огън, толкова мощен и унищожителен, колкото онзи, който бе избухнал в коридора отсреща.

Той падна на пода, но така и не го разбра. Остана да лежи там и да трепери, а кожата му потъмня и се напука на овъглени парченца, докато Нокътя на Шарон го разяждаше.

Хвърлянето — и двете — бяха дошли някъде дълбоко от него и Артемис Ентрери почти не бе осъзнавал действията си. Не виждаше нищо освен Шанали, слаба и умираща в прахта. Не чувстваше нищо освен гнева си, абсолютната си ярост от това, че гнусният свещеник ще му се изплъзне.

В мига, в който камата му се заби в сърцето на Върховния клирик Иночек, магията се развали и Ентрери, който тичаше към четиримата свещеници, изпита прилив на гневно задоволство.

Забави темпо, забелязвайки някакво движение отстрани, после видя как двамата свещеници изоставиха Иночек и се втурнаха през вратата, преследвани отблизо от диатримата на Джарлакъл, В коридора отвъд към залата идваха войници, но промениха намеренията и посоката си, когато гигантската птица мина с трясък през вратата.

Ентрери избърза и затвори вратата. Погледна към умиращия Тайър, но не му отдели повече внимание, а вместо това се приближи и

застана до Върховния клирик.

— Знаеш ли колко живота си съсипал? — попита той мъжа.

Разтреперан и пръскащ слюнки, с подивели от ужас очи, Ииночек раздвижи устни, но не се чуха думи.

— Да — отбеляза Ентрери. — Знаеш. Разбираш всичко. Знаеш колко отвратителни са постъпките ти, докато крадеш парите на селяните и невинността на момичетата. Знаеш и затова те е страх — той се пресегна и хвана дръжката на камата и Ииночек се вцепени.

Ентрери мислеше да унищожи душата му с магическото си оръжие, но поклати глава и отхвърли тази идея.

— Селуней е добра богиня, както съм чувал — каза той — и следователно няма да има нищо общо с теб. Казвам, че си измамник и вече няма къде да се скриеш.

Мъжът се облеци и падна на пода.

— По-добър начин да си отидеш от този — каза Джарлаксъл и едва тогава Ентрери осъзна, че мрачният елф се е приближил до него. Погледът на Джарлаксъл насочи Ентрери към онова, което бе останало от Благочестив Тайър, който лежеше по гръб и се тресеше силно, от робата му се надигаше пушек, а по лицето му се виждаха повече кости, отколкото плът.

Ентрери изръмжа и стъпи със сила върху предмишницата на мъжа, строшавайки изгорялата кожа и кост, а Нокътя на Шарон отхвъркна във въздуха, където Ентрери го хвана с лекота.

Погледна отново Джарлаксъл, докато мрачният елф прибираше парчето плат в голямата си шапка.

Сградата се разтресе силно и от другата страна на стаята нахлуха пламъци.

— Ела — подкани го Джарлаксъл, слагайки си магическата маска. — Трябва да си вървим.

Ентрери погледна назад към Благословения Праведен Глас, който седеше облегат на стената, със залети от кръв гърди и облещени очи.

Помисли си за Шанали за последен път. Отдели кратък миг, за да обмисли дългия и мръсен път на мизерния си живот, който в крайна сметка го бе довел до това ужасно място.

ЕПИЛОГ

Шумът зад гърба му не накара Ентрери да отдели поглед от града под него. Стоеше на издадената скала при бедняшкото гробище и се вираше надолу през облаците дим, които мързеливо плуваха над руините на Дома на Пазителката.

Отмъщението му бе осъществено, очевидно, но в мъжа все още имаше останал гнет. Най-накрая той се обърна към Джарлакъл, който бе отворил подвижната си дупка в друга скала, стоеше до него заедно с Атрогейт и се вираше в тъмнината.

— Е, по-добре да излезеш сам — издекламира джуджето. — Преди аз да съм дошъл дотам. Тогава разбери, ще те измъкна за ушите.

Ентрери прокара длан по умореното си лице и слезе от високото, когато Благочестив Госитек изпълзя от дупката с насинено лице.

— Не ме е страх да умра — каза той, треперейки толкова силно, че изглеждаше сякаш ще се изпусне.

Джарлакъл се обърна почитателно към Ентрери.

— Тогава се махай оттук — каза убиецът.

Госитек зяпна.

— Щедро — отбеляза Джарлакъл.

— Изненадващо — каза Атрогейт.

Госитек погледна елфа и джуджето, после тръгна със залитане към стълбите. Ала Ентрери му препречи пътя и с плашеща сила го дръпна настрана и го довлачи до самия ръб на дълбоката над сто стъпки пропаст.

— Недей, моля те! — отчаяно го замоли свещеникът, който не се страхуваше да умре.

— Ако искаш да останеш жив, погледни надолу — изръмжа Ентрери в ухото му. — Хубаво виж разрушението на Дома на Пазителката. Ще го построиш ли отново заедно с братята си свещеници?

Когато Госитек не отговори веднага, Ентрери го бутна напред, почти през ръба.

Ужасеният мъж изпищя и изтърси:

— Да!

Ентрери го издърпа обратно.

— И никога отново няма да забравите имената им — нареди той.
— Нито едно. И всеки ден ти и братята ти ще се качвате тук и ще се молите за душите на онези, които са си отишли преди.

— Да, да, да — запелтечи Госитек.

— Разбра ли ме? — изрева Ентрери и отново го разтърси близо до ръба.

— Да! Ще го правим!

— Не ти вярвам — каза Ентрери и мъжът се заплака.

Ентрери го дръпна от скалата и го хвърли на земята.

— Запомни тази гледка — предупреди го той. — Защото ако забравиш за обещанието си, отново ще я видиш и димът отново ще се издигне над руините на възстановения ти храм. И при този следващ случай ще те хвърля от скалата.

Мъжът кимна глуповато, докато се отдалечаваше с пълзене. Най-после, към края на гробището, той успя да се изправи на крака и се смъкна със залитане по дългото стълбище.

Ентрери отиде до върха на стълбите и проследи как той бяга.

— Сега удовлетворен ли си, приятелю? — попита Джарлаксъл.

Ентрери наведе глава и се насили да остане спокоен, после се обърна, а на лицето му не бе изписана никаква емоция.

Джарлаксъл сви рамене.

— Често е така — каза той. — Всички имаме демони, които трябва да погребем, но наградата не е толкова голява...

— Млъкни — прекъсна го Ентрери.

Атрогейт се изсмя.

— Трябва да се махаме от това място — каза Джарлаксъл.

— Не ме е грижа къде ще отидеш — отговори Ентрери. Той бръкна в торбата си и извади флейтата на Идалия, която бе счупил на две. Погледна мрачния елф право в очите и я хвърли в краката му.

Джарлаксъл се засмя безпомощно, но в смеха му нямаше истинско веселие. Най-накрая той отдели очи от втрещения поглед на Ентрери, наведе се и взе флейтата.

— Ценен предмет — каза той.

— Прокълнат — беше отговорът на Ентрери.

— Ах, Артемис — каза мрачният елф. — Разбирам твоите рани и твоя гняв, но накрая ще видиш, че всичко това е било за добро.

— Може би си прав, но това не променя нищо.

— Как така? — попита мрачният елф.

Ентрери придърпа торбата си. Извади обсидиановата статуетка и я пусна на земята, призовавайки своя кошмарен жребец. Щом създанието се материализира, Ентрери извади друг предмет и го запрати към Джарлакъл.

Малка шапка с тясна периферия.

— Приключих с теб — каза Ентрери. — Твоят път е само твой и не ме интересува, ако ще да те отведе до портите на Деветте ада.

Джарлакъл хвана шапката и я завъртя в тънките си ръце.

— Но, Артемис, бъди разумен.

— Никога не съм бил по-разумен — отговори Ентрери, положи крак в стремето и възседна високия черен кон. — Всичко хубаво, Джарлакъл. Или всичко лошо.

За мен няма значение.

— Но аз съм твоята муза.

— Не ми харесват песните, които вдъхновяваш.

Ентрери обърна коня си и пристъпи към стъпалата.

— Къде ще отидеш?

Убиецът спря и погледна мрачно назад.

— Винаги мога да разбера — напомни му Джарлакъл.

— В Калимпорт — отвърна Ентрери и се засмя безпомощно, защото мрачният елф бе казал истината — и Джарлакъл се обнадежди поне от това. — При Дуавел и в мястото, което бих могъл да нарека дом.

— Ах, господарката Тигъруилис! — каза Джарлакъл с внезапно въодушевление. — И ще се стремиш да си върнеш статуса по улиците на този прекрасен град?

Ентрери прихна и кимна към далечната колона дим.

— Артемис Ентрери е мъртъв — каза той. — Умря в Дома на Пазителката в Мемнон, докато преследваше призраци.

Обърна коня си, насочи го надолу по стълбите и се скри от поглед.

— Може би трябва да го последваме — каза Атрогейт на Джарлакъл. — Без съмнение ще се забърка в неприятности. Такава му

е кръвта.

Но Джарлаксъл, загледан в пустото стълбище, поклати глава при всяка негова дума.

— Не — каза той. — И не. Подозирам, че Артемис Ентрери наистина е мъртъв, приятелю.

— На мен ми се видя жив.

Джарлаксъл се изсмя, без да желае да обяснява и без да очаква, че Атрогейт, който имаше собствени емоционални бариери, които го правеха какъвто беше, би могъл да разбере.

Ала Атрогейт отбеляза:

— А, умрял е, както умрях аз, когато орките дойдоха във Фелбар.

— Преди повече от три века? — попита Джарлаксъл.

— Три и половина, елфе.

— И въпреки това изглеждаш толкова млад.

— Може би дългият живот е повече проклятие, отколкото благословия.

— Проклятие, изречено от...?

— Някога дърпал ли си космаците в гъза на магьосник, елфе?

Джарлаксъл завъртя очи и се засмя.

— Необмислен, неразбран — каза ми той. — Проклет да си, че не плати ти своята дан. Да сграбчиш слънцето и да го оставиш, не ще си идеш млад, ни нявгаш ще забравиш.

— Това ли беше проклятието му?

— И след триста години ти казвам, че работи.

Джарлаксъл кимна и се замисли за тази история за малко. После, внезапно и импулсивно, той се пресегна и тупна шапката върху косматата глава на джуджето.

— Хей!

— Да — каза Джарлаксъл, кимайки възхитено. — Отива ти.

Докато говореше, мрачният елф бръкна в торбата си, напипвайки счупените парчета от флейтата на Идалия и се запита колко ще му струва да я поправи.

Смръщи се леко, защото осъзна, че Атрогейт вероятно не може да изсвири и една нота.

Но погледна към празното стълбище, където бе изчезнал Артемис Ентрери, и си припомни, че понякога трябва просто да играеш с ръката, която ти се е паднала.

Издание:

Робърт А. Салваторе. Пътят на Патриарха

Американска, първо издание

Серия Наемниците, №3

Превод: Илиян Илиев

Редактор: Станислава Първанова

Коректор: Ангелина Вълчева

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Предпечатна подготовка: Таня Петрова

Формат 52/84/16

ИК „ИнфоДАР“ ЕООД — София, 2009

ISBN: 978-954-761-428-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.